

İBLİS

HUBERT
SELBY JR.

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı.

HUBERT SELBY JR: 23 Temmuz 1928 tarihinde New York, Brooklyn'de doğan yazar erken yaşta okulu bırakıp çalışmaya başlamış ancak yakalandığı verem onu eve ve yatağa başlamıştır. 1964 yılında, birbiriyle bağlantılı hikâyelerden oluşan ilk romanı *Last Exit to Brooklyn* [*Brooklyn'e Son Çıkış*, Çev. Can Kantarcı, Ayrıntı Yay., 2009] övgüler kadar tepkilerle de karşılanır. Kitap İngiltere'de ve İtalya'da yasaklanır. 1967'de Los Angeles'e taşınan Selby 1971'de ikinci romanı *The Room*'u [*Hücre*, Çev. Çağdaş Acar, Ayrıntı Yay., 2012] yayımlatır. Hem *Brooklyn'e Son Çıkış* hem de *Requiem for a Dream* [*Bir Düş İçin Ağıt*, Can Kantarcı, Ayrıntı Yay., 2010]; *Waiting Period* [*Bekleme Dönemi*, Çev. Ahmet Ergenç, Ayrıntı Yay., 2013] adlı romanı filme çekilir ve büyük övgüler alır. Yazarın *Song of the Silent Snow* ve *The Willow Tree* adlı iki romanı daha vardır ve bütün romanları Ayrıntı Yayınları programına alınmıştır. Hubert Selby Jr. 26 Nisan 2004'te California'da yaşamını yitirmiştir.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

İblis

Hubert Selby Jr.

Ayrıntı: 737
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 72

İblis
Hubert Selby Jr.

Kitabın Özgün Adı
Demon

İngilizce'den Çeviren
Çağdaş Acar

Yayıma Hazırlayan
Gökçe Çiçek Çetin

© 2004 by The Estate of Hubert Selby, Jr.
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in
part in any form.

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Hediye Gümen

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No. 12156

Birinci Basım: İstanbul, 2013
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-769-6
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım Tic. San. ve Ltd. Şti.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

İblis

Hubert Selby Jr.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BIR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNLERI
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cooke

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDAN DA GARİP
Chuck Palahniuk

KUZUNUN KUSURU
Andrea Pinketts

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

NARKOPOLİS
Jeet Thayil

YALNIZ GEZGİN
Jack Kerouac

Kazanmam için pes etmem
gerektiğini öğreten
Bille...

Saplantılı kişi
iblisin eline düşmüş
demektir.

Ne mutlu denemeye dayanan kişiye! Denemeden başarıyla çıktığı zaman Rabbin kendisini sevenlere vaat ettiği yaşam tacını alacaktır.
Ayartılan kişi "Tanrı beni ayartıyor" demesin. Çünkü Tanrı kötülükle ayartılmadığı gibi kendisi de kimseyi ayartmaz.
Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır.
Sonra arzu gebe kalır ve günah doğurur. Günah olgunlaşınca da ölüm getirir.

JAMES 1: 12-15

Rabbe yöneldim, beni duydu, bütün
korkularımdan arındırdı beni.
Ona bakanların yüzü ışıl ışıl parlar,
yüzleri utançtan kızarmaz.
Bu mazlum yakardı, Rab duydu,
bütün sıkıntılarından kurtardı onu.
ZEBUR 34: 4-6

1

Arkadaşları ona Âşık Harry derdi. Ama Harry öyle rastgele birini atmazdı yatağa. Ona kadın lazımdı, evli bir kadın.

Onlar baş ağrıtmazdı fazla. Harry ile beraberken niye orada olduklarını bilirlerdi. Şarap yok, akşam yemeği yok; romantizm yok! Böyle şeyler isterlerse çok beklerlerdi. Ona hayatıyla ilgili sorular sormaya başlar yahut gerçek bir "ilişki" istediklerini çıtlatırlarsa çeker kendi yoluna giderdi Harry. Bağlılığa, sorumluluğa, tartışmalara gelemezdi. Dilediği şey dilediği zaman yanında olsun ister, sonra da yüzünde bir tebessüm, el sallayıp kendi yoluna giderdi.

Evli kadını yatağa atmanın heyecanı ayrıydı. Başka adama ait kadını çalmakta değildi işin heyecanı; Harrynin derdi bu değildi. Yakalanmamak için temkinli davranmanın verdiği heyecan çekiyordu onu. Bir adım sonra ne olacağını bilmemenin yarattığı kaygı, beraberinde heyecanı getiriyordu.

Harry White zaman zaman hayalinde şöyle bir gerinir, cinsel hayatın karmaşıklığı yahut yetersizliği yüzünden bitme noktasına gelen ilişkileri düşünürdü. Neden milyonlarca kadın cinsel gerilimler yüzünden sakinleştiricilerle yaşamak zorundaydı? Peki ya tatmin edici olmayan yahut hiç var olmayan aşk hayatının yarattığı duygusal çöküntü yüzünden akıl hastanelerine yatan on binlerce, yüz binlerce insana ne demeli? Bir anlık zevk uğruna yıkılan yuvaları, kederli bir dünyada mücadele eden anasız yavruları düşünmek gerekmez miydi?

Harry için kadın hakları savunucusu denemezdi belki ama mevcut çifte standartın haksızlığı yönünde inancı tamdı. Söylenenlere bakılırsa çoğu erkeğin karısını aldattığı ve farklı bir tat için oğlanlarla buluştuğu bilinen, kabul edilen bir gerçekti. Öte yandan kadından beklenen, geceleri evde oturup çocuklara bakması, geceleri oğlanlarla dışarı çıkan kocasına ise ara sıra kendisiyle de sevişmesi için yalvarmasıydı. Kadın, hani olur da bu ender, alelacele, çoğu zaman tatmin edici olmayan lütfu beklemeyi seçmez de arada bir, sözgelimi, bir yedek oyuncu bulmaya kalkarsa işte o zaman kirlenmiş addedilir, alenen suçlanır, dövülür, evliliğinden olur yahut acı da olsa, öldürülürdü. Hayır, Harry kadın hakları savunucusu değildi ama mevcut adaletsizliğin bilincindeydi.

Yine de elinden geldiğince bu durumu düzeltmeye, hiç olmazsa bir nebze iyileştirmeye çalışıyordu. Aslına bakılırsa Harry kendisinin bu konuya kayda değer katkıları olduğunu düşünüyordu. Hizmetleriyle kim bilir kaç evliliğe

faydası dokunmuştu?.. Evlilikleri kurtarmak bir yana, belki birçok hayat da kurtarmıştı. Kim bilir kaç kadın Harry Whitein uğraşına olan aşkı sayesinde, bastırılmış gerilimlerinin, endişelerinin, yaşadığı hüsranın anlamsızlığını görerek delirme noktasına gelmekten, dahası ölmekten kurtulmuş, bugün sağ salim yaşamaktaydı?..

Harry, Manhattanın merkezinde çalışmasına, işe gidip gelirken her gün en az iki saat harcıyor olmasına rağmen hâlâ Brooklynde ailesiyle oturuyordu. Çoğu defa, özellikle de yoğun bir hafta sonu ertesi mahmur pazartesi günlerinde başka yere taşınmayı, kısa ve rahat bir otobüs yolculuğu yaparak işe gidebileceği bir yer tutmayı hayal ediyor; ancak gözlerini açacak kuvveti kendinde bulur bulmaz işin aciliyeti ortadan kalkıyordu. Durumun artıları ile eksilerini gözden geçirdiği kısa bir tahlilden sonra bu fikrinden vazgeçiyordu. Ona göre, kendine bir daire bakarken temel olarak iki olasılık vardı göz önünde bulundurulacak:

1. Ev arkadaşı olacak birini bulmak
2. Tek başına yaşamak

İlkini seçmesi durumunda karşısına iki seçenek daha çıkacaktı:

a. Kadın
b. Erkek

Aslında bu konunun düşünülecek bir tarafı yoktu. Kadın ev arkadaşı söz konusu bile olamazdı. Kadın bir ev arkadaşı olması durumunda bu ilişkinin platonik doğası çok uzun sürmezdi. Gün geçtikçe bir arkadaştan öteye geçmesi durumunda, ki bu bir noktada mutlaka gerçekleşecekti, işler kesinlikle karışacaktı. Kurtuluşu yoktu.

Bu durumda geriye yalnızca erkek ev arkadaşı olasılığı kalıyordu. Bunun getirisi neler olabilirdi? Aslına bakılırsa tek şey: Kirayı paylaşıp daha güzel bir daireye taşınabilirdin. Öte yandan bu çok da büyük bir getiri değildi. Harrynin maaşı gayet dolgundu, yani bu konuyu dert etmenin âlemi yoktu.

Götürüleri ne olabilirdi peki? Çokça. Faturaları ödemek için ona bel bağlamak zorunda kalacaktın. Ayrıca, sana sırnaşmaya çalışan bir kız arkadaşı olabilirdi ve bu da sayısız sorun yaratabilirdi. Daha birçok neden bulunabilirdi. Fakat ev arkadaşı seçeneğini gereksiz kılan *asıl* neden Harrynin başkalarının istekleri ve ihtiyaçları tarafından yönetilmek istememesiydi.

Bu durumda geriye yalnızca ikinci seçenek kalıyordu; belli ki Harry tek başına yaşamak zorundaydı. Peki ya bunun getirileri neler olabilirdi?

İşe gidiş gelişlerde katedeceği mesafenin azalmasından başka hiç. Eve beraberinde bir kadın getiremeyeceği apaçıktı. Hayatta isteyeceği son şey, yaşadığı yerin bir kadın tarafından bilinmesiydi. Aman Tanrım, rahat vermezlerdi artık. Gözünde canlandırabiliyordu: Başları sıkıştığında gece gündüz onu arayacaklar, kapısına dayanacaklardı. Yahut kavga ettikten sonra kocalarına tutup ayrılacaklarını, kendilerine ve çocuklarına bakacak muhteşem bir adam bulduklarını söyleyeceklerdi. Aman! Hayır! İstemez!

Tüm bunlar bizi nereye getirdi? Tam olarak başladığımız yere. Ev masrafları, yığınla dert ve tasa da cabası. Hâlâ ya kadınların ya arkadaşlarının evine gidiyor; yahut bir otelde kalıyor olacaktın. Yalnızca uyumak ve dinlenmek için tek başına ev tutmak pek anlamlı olmayacaktı.

Ayrıca pragmatik olarak da pek akla uygun değildi. Ailesiyle yaşarken yemek pişirmesine, evi temizlemesine, alışverişe çıkmasına veya eve gelirken ne getirmesi gerektiğini düşünmesine gerek yoktu. Tüm bunlar insanda derman

bırakmazdı. O ise enerjisini hayatındaki daha önemli işlere saklamak istiyordu.

Dikkate alınması gereken tüm bu konulara ek olarak bir de evin tek çocuğu olma durumu vardı. Evdeki varlığı anne babası için mutluluk kaynağıydı.

İçinde bulunduğu durumu gözden geçirdiğinde, tek başına eve çıkmanın anlamsızlığını Harry kendisi de gördü.

Harry Whitei bunca mantık yürütmeye, derin tahlillere iten şey bilinci değil, onu ordan oraya sürükleyip duran bir virüs idi. Aslına bakılırsa ona bu kararı verdiren *tek* bir neden vardı: güvende olabilmek. Öyle lafın gelişi değil, kelimenin tam anlamıyla güvenlik. Kendinden korunmalıydı. Harry kabullenmek istemese de o virüs biliyordu ki en hazırlıksız olduğun, başa çıkacak, defedecek gücün kalmadığı anda çöreklenirdi üzerine günaha teşvik. Kim bilir sonu ne olurdu insanın...

Ancak bu virüs, şartlar ne kadar zor, tahrik ne denli güçlü olursa olsun bir kadını ailesinin evine asla getirmeyeceğini de biliyordu. Bir kadını onu anlamayan, muhtaç olduğu sevgiyi ona ve çocuklarına göstermeyi reddeden kocasından nasıl koruduğunu gecenin bir yarısı anne ve babasına anlatmanın yolu yoktu.

Hayır, Harry böyle bir şey yapamazdı. Neresinden baksan utanç verici!..

Bütün bunlar göz önüne alındığında, gidip gelirken harcanan birkaç saat fena sayılmazdı. Belli getirileri vardı. Görmezden gelinemeyecek bazı getirileri...

Cumartesi beysbol günüydü. Üçüncü Caddedeki *Casey*-ye takılanlarla Beşinci Caddedeki *Swenson* müdavimleri maça gidiyordu. Harry içkiye düşkün değildi; ancak semttekiler, çocukluk arkadaşları, sık sık içerdi. Hal böyleyken Harry de civarda olduğu cumartesi günleri onlarla *Casey*de takılıp, top oynuyordu.

Bugünkü oyun özel sayılabilecek cinstendi. Maçın sonucuna göre bir bar ötekine, bir semt diğerine, İrlandalılar Almanlara karşı üstünlük sağlayacaktı. İşin şovenizmi bir yana, oyuna birkaç yüz dolar da bahis yatırılmıştı.

Maç sabah 11 00da Altmış Beşinci Sokakta başlayacaktı; her iki takım da 10.30da, yanlarında arkadaşları ve bira kasaları, tam teçhizat maç yerine varmıştı.

Güzel bir gündü; maçı izlemek için akın akın insan geliyordu sahaya. Bisiklet ve kaykay üzerindeki çocuklar çığlık çığlığa gidip geliyor, büyük adamların beysbol maçını izlemek üzere başkalarını da çağırıyorlardı. Gelip geçen insanlar sahanın etrafındaki tel örgülerin önünde durmuş, maçın başlamasını bekliyordu. Her iki takım da ısınma turunu tamamladığında, paraları toplayan iki adamın son düzenlemeleri için birkaç dakika daha beklendi maça geçmeden önce. Artık maç başlayabilirdi.

Uzun zamandır düzenli oynamıyor olsa da Harry hâlâ semtin iyi oyuncularındandı. Her iki takımdaki oyuncular kadar içme alışkanlığı olmadığından, sonucun kendini belli ettiği ikinci yarıda yer yön duygusu daha iyi oluyordu. Sağ alandaki hiçbir oyuncudan aşağı kalır yanı yoktu. Üstelik eşsiz bir vurucuydu; özellikle zor anlarda sayı yapmakta üstüne yoktu. Bugün ise üzerinde muazzam bir rahatlık, içinde muhteşem bir ferahlık, tam da maç havasındaydı; iyi oynayacağına şüphe yoktu.

Para atışını Caseyler kazandı ve vuruşu en son yapmayı seçtiler. Biralarını arkadaşlarının güvenli ellerine teslim ettikten sonra bağrış çağrış sahaya çıktılar. Yürüyün, yürüyün. Hadi, ezip geçelim şunları, ezip geçelim!

Atıcıları Steve ısındı; iç ve dış sahada birkaç deneme atışı yapıldı. İki yan hakem ağır ağır birinci ve üçüncü ayağa doğru ilerlerken izin günündeki bir bahisçi de paytak paytak gelerek atıcının arkasına geçti ve maç başladı.

Steve minderi bulmakta zorlandığı için Caseyler maça kötü başladı. Sonuç felaket olacak gibiydi. Doğru atışı yapana kadar on top harcayarak ilk üç adamın geçmesine izin vermişti. Stevein performansındaki tek umut ışığı, üçüncü vurucuyu geçirmeden durumu 3-2ye kadar getirmiş olmasıydı. Caseylerin geri kalanı tezahürat ediyor, atıcılarına yavaşlayıp rahatlamasını öğütlüyordu. Her zaman her yerde seninleyiz Stevie. Çak be şuna Stevie! Göremez ki seni. Bırak vursun; sakatın teki...

Steve top tutucuya bakarken kızıl saçlı, dev cüsseli, Norveçli Kazan Kafa da sopasını sağa sola sallayarak mindere doğru geldi.

Çenelerinden bira süzülen Swenson ekibi bağırıp çağırmayı sürdürüyordu. Avı sezdiklerinden iyice coşmuşlardı. Maçı daha ilk turda kazanmayı umuyorlardı. Hevesini kursağında bırak Kazan Kafa. Hadi Kazan Kafa, gönder dağlara dağlara, dağlara dağlara! Yürü, yürü! Bitirelim şu işi. Bitirelim! Kazan Kafa kararmış dişlerini göstere göstere Stevee sırıtıyordu. Sopasını kürdan gibi sallıyor, topa vuracağı garantiymiş gibi karşısındakine meydan okuyordu. Steve yukarıdan falsolu bir atış yaptı. Kazan Kafa bekleyip bir Neandertal edasıyla topa doğru eğildi; top sopayla buluştuğunda parçalanacakmışçasına bir ses yükseldi. Havaya fırlayan top, sahanın sol tarafındaki tel örgülere yöneldi. Herkes bakakalmıştı; bira şişeleri havada asılı kaldı. Top rüzgârda savrulup sahanın dışına gittiğinde, onlarca çocuk topun peşinden koşmaya başladı. Atış sayılmazken Kazan Kafa sopasını yere çaldı; yüzüne acımasız bir küstahlık çöktü. Yolla gitsin Kazan Kafa! Çak şuna Steve, bitir işini! Ah atıcı vah atıcı, şimdi elimizdesin! Yolla Koca Babunun üstünden!

Steve ve Kazan Kafa gözlerini bir süre birbirine dikti. Sonra Steve yere tükürüp tekrar atış pozisyonunu aldı ve topu mindere fişek gibi gönderdi. Kazan Kafa topa tam or-

tasından sertçe vurdu ancak saliselik bir gecikmeyle vurmuş olacak ki top sahanın sol tarafındaki tel örgülere ulaşamadı. Salına salına sağ taraftaki tel örgülerin üzerine doğru inişe geçerek seyircileri hayal kırıklığına uğrattı. Bu arada, Swensonlar yerinde duramıyor, bağırıp çağırıyor; koşucularsa can havliyle koşturuyorlardı. Sağ ortada vurucu pozisyonunda oynayan Harry ise sopanın düşmesiyle birlikte sahanın sağındaki tel örgülere doğru koştu. Swensonların çalıştırıcıları elleri havada, daha hızlı koşmaları için takımdakilere bağırıyordu: Koş orospu çocuğu, koş! Üçüncü adam minderi çoktan geçmiş, ikinci adam ise kaleye doğru yolu yarılamıştı ki Harry havaya sıçradı. Eldivenli eli başının üzerine yükseldi ve toptan hemen önce tel örgülere çarptı. Top avcunun içine düşmüştü. İçgüdüsel olarak topu karın hizasında saklayarak betonun üzerine yuvarlandı. Yaralanmamıştı. Durdu. Topu ilk ayaktaki adama attığında o da aynı anda rakip oyuncuyu oyundan düşürdü. Ne var ki, kendi yerlerine dönmekte olan oyuncuların yarattığı karmaşa yüzünden topu birbirlerine gönderemediler. Başlangıç noktasına dönmeye çalışan oyuncu da Kazan Kafayla birinci ayaktaki adamın çarpışmasına sebebiyet verdiğinden sayı yapmak hayal oldu. Harry durmuş, tüm bu olanları izlerken zihni, tel örgülere çarptığı sırada görüp duyduklarını çözmeye çalışıyordu. Bir kadın, tel örgülerin öte tarafında bir kadın vardı. Evet, sarışın bir kadın vardı, kısa şort ve askılı tişört giymiş, Harrynin göz ucuyla gördüğü kadarıyla güzel de memeleri olan. Dönüp baktığında hâlâ oradaydı. Biraz daha yakından bakınca kadının yanındaki arabada küçük bir çocuk olduğunu fark etti. Tel örgüye doğru yürüyüp oyun alanına yarı dönük bir halde durdu. Karmaşa sona ermişti. Sıradaki vurucu sahadaki yerini aldığı sırada Harry kadına gülümsedi. Selam.

Selam. Kadın gülümseyip hafifçe kafasını salladı. Az kalsın telleri aşıp bu tarafa geçeceksin sandım.

Harry kaşlarını kaldırdı ve gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Orda olduğunu bilseydim gelirdim.

Maç yeniden başladı ama herkes bir önceki turdan ötürü o kadar heyecanlıydı ki hiç kimse Harrynin hâlâ sağ alan çizgisinde sol açık oyuncusuyla birlikte dikildiğini fark etmedi.

Başıyla bebek arabasını işaret eden Sally bunun bir şaka olduğunu düşünüyor gibiydi. Sadece kikirdedi. Güldürmesi pek zor olmasa gerek.

Gülüştüler. Steve sağ taraftan ortaya doğru lokomotif gibi koştuğu ve vurucu sopayı bir saat geç salladığı sırada skor, vurucuların lehine ikiye sıfırdı. Caseyler ıslık çalıp haykırıyor, birbirlerinin üzerine bira fışkırtıyorlardı.

Takımlar yer değiştirirken Caseyler bağrışıyordu. Takım arkadaşları Stevein sırtını yumruklarken, sahayı başıyla işaret ederek neler olup bittiğini sordu kadın. Harry ona doğru dönüp gülümsedi. Üçüncü kez ıskaladılar sanırım. Vuruş sırası bizde. Kadın ayrılacakmış gibi arkasını döndü, Harry ise kalmasını istedi. Henüz ilk tur. Oyun daha yeni başlıyor.

Sanırım bu oyundan pek anlamıyorum. Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Harry tel örgülere yaslanıp bir süre kadına baktı, sonra da ona bilmesi gereken her şeyi öğretebileceğini söyledi. Sen yalnızca burada bekle, birazdan yanında olacağım. Daha oyunun başında kimseye vurmayız. Kadın gülümsedi. Takım arkadaşları sırtını sıvazlayıp alkış tutarken Harry yan çizgiye yöneldi.

Harry vuruş yapacak beşinci adamdı ve yan çizgide beklerken göz ucuyla tel örgünün ardındaki kadını kesiyordu. Fena değildi. Hiç de fena değildi. Güzel memeler, tatlı yuvarlak kalçalar... Çocuk yaşta değildi. Büyük olasılıkla Harryden birkaç yaş büyüktü ama olsa olsa otuzlarındaydı. Bir an önce üç ıska geçerek kadının yanına dönmek, neler olduğunu anlamak istiyordu. Etrafındaki bağrış çağrışı, sav-

rulan küfürleri duyana kadar oyunla ilgilenmedi. Dönüp baktığında üçüncü adamın da oyun dışı kaldığını, sahaya dönme vakitlerinin geldiğini fark etti. Sağ alan çizgisi boyunca zevkten kasıla kasıla yürüdü.

Tekrar selam. Tel örgülere yaslanıp kadına gülümsedi.

Sen gideli çok olmamıştı. Tel örgüye yaklaşıp gülümsedi kadın.

Evet, doğru. Aslında... Yüzünde geniş bir gülümseme, omuz silkti. Buraya daha çabuk dönebilmek için hepsi baştan tasarlanmıştı.

Niye hemen dönecekmişsin?

Seni görmek için... Sonra da...

Hey Harry, kenara mı geçtin? Hadi Tanrı aşkına!

Tamam, tamam. Geliyorum. Gitme sakın. Sağ ortaya doğru son sürat koştu. Tur boyunca, kadının olduğu tarafa dönerek ara ara bakmayı sürdürdü.

Steve iyice heyecanlanmıştı. İç sahaya gönderdiği üç yüksek topla birkaç dakika içinde Swensonları alt etmişti. Caseyler bağrış çağrış, hızla sahayı terk ederken Harry tel örgülere doğru yöneldi.

Neden iç kısma geçmiyorsun? Şurdaki banka oturabilirsin.

Şey, sanmıyorum. Yapmam gereken şeyler var; hem...

Böyle güzel bir günde mi? Hadi ama! Hafifçe gülümsedi. Takımın uğuru olabilirsin.

Kadının gülümsemesi kıkırdamaya dönüştü. Daha önce böyle bir şey söyleyen olmamıştı.

İşte, görüyorsun; hem neden...

Hey Harry, yanlış taraftasın. Hadi ama kaldır kıçını!

Tamam, tamam, geliyorum. Kapılar işte şurada. Başlangıç noktasına doğru yürürken kadının bulunduğu tarafa bakmış, girişe yöneldiğini görünce gülümsemişti. Steve, Harrynin kolunu dürttü. Karıyı becermeden bırakayım deme!

Sen öyle diyorsan...

Hadi halledelim şunu. Piç kurularını yenelim. Bu maça yirmi beş dolar yatırdım.

Merak etme. Stevein sırtına vurdu. Kaybetmeyiz; bugün tam havamdayım.

İlk adam oyun dışı kalmıştı; Harry sayı kalesine doğru ilerliyordu. Etrafa bakındı, tel örgülerin hemen ardındaki sarışının oyun alanına doğru yaklaştığını seçti hayal meyal. Sopasını savurup atıcıya bakarken iyice havaya girdi. İlk atış yukarıdan geldiği için bu adamın toplarına her zaman iyi vururdu. Sayı kalesine girmeden önce etrafına bakındı; kadını köşeyi dönüp oyun alanına girerken gördü. Her iki takım da bağrışıyordu; Harry geri adım atıp sonraki atışı sol merkeze doğru gönderdi. Artık Harryyi sayı yapmaktan ancak merkezdeki bir dış saha oyuncusunun beklenmeyen bir hareketi alıkoyabilirdi. Harry ikinci minderde durmuş, oyuncularla izleyenlerin bağrışlarını dinlerken kadının bebek arabasını sağ alan çizgisindeki son banka doğru sürüp oraya oturduğunu gördü. Bir sonraki vurucu oyun dışı kaldı; fakat sıradaki adam topu sağ merkeze doğru gönderdi, çok gerilere gitmedi gerçi ve top, tutucuya ulaştığında Harry etrafında dönüp üçüncü minderde yolunu değiştirerek kaleye yöneldi, bu arada da ayak bileği betonda sıyrıldı. Caseyler bağırıp çağırıyordu. Harry yanan bileğini ileri geri sallayıp kesik kesik soluyarak bir o yana bir bu yana sekti. Arkadaşları sırtını sıvazladı. Harry bir banka çöktü, sonraki vurucu oyun dışı kalınca sağ ayağından destek alarak tekrar sahaya yöneldi. Sarışına el salladı; kadın gülümsedi. Harry bu arada sağ alandaki yerini aldı.

O turda Steve hepsinin hakkından gelmeyi yine başardı. Caseyler sahayı terk edince Harry de sarışının yanına gitti. Bu arada, benim adım Harry. Gülümseyip kadına doğru sokuldu. O da gülümsedi, adının Louise olduğunu söyledi, Bu da benim kızım, Sally. Ona doğru eğilip güneşten ko-

runması için şapkasını düzeltti. Harry sıyrılan bileğini ona gösterip yarasıyla dalga geçti. Sahaya dönme vakti gelene kadar sohbet ettiler. Banktan kalkarken elini kadının bacağına koydu ve şortunun kenarına avcu ve parmak uçlarıyla hafifçe bastırarak kısa bir süre gözlerinin içine baktı, sonra sahaya koşturdu.

Harry devre aralarında onunla beraber oturdu; beşinci devrede tekrar yanına gittiğinde kadın gitme vaktinin geldiğini söyledi. Harry hemen yaralı, terk edilmiş adam ifadesini büründü. Şimdi gidemezsin, sen takımın uğurusun. Maçı kaybetmemizi istemezsin, öyle değil mi? Kadın gülümsedi, Harrynin yüz hatlarını inceleyip gözlerini yavaşça kapayıp açtı. Kocam birkaç saate evde olacak, yapmam gereken şeyler var. Harry de ona aynı ifadeyle baktı; tam cevap vermek üzereyken Steve seslendi. Hadi Harry, başla artık! Harry ona el etti: Tamam, tamam! Sonra eliyle yine kadının bacağına bastırdı. Bir dakika olsun bekle. Harry mindere doğru koştu, vuruş sahasına geçti, üç atış yanından geçip giderken hiç kıpırdamadı. Sopayı bırakıp yeniden banka döndü. Gerçekten gitmek zorunda mısın?

Evet, zorundayım. Gece dışarı çıkacağız, öncesinde yapmam gereken işler var.

Harry ona baktı. Seninle birlikte eve kadar yürüsem...

Peki ya maç ne olacak?

Bana ihtiyaçları yok. Hem Stevein atışlarına bakılırsa kalan sürede sıkıntı çekmezler. Hafifçe omuz silkip gülümsedi.

Peki o zaman, madem öyle istiyorsun.

Elbette istiyorum. Harry ayaklandı. Sen gidedur, ben kapının orda sana yetişirim. Louise gitmek üzere hareketlendi. O, bebek arabasını iterken Harry de Stevein yanına gidip ayrılması gerektiğini söyledi.

Ayrılmam gerekiyor da ne demek? Hiçbir yere gidemezsin.

Kusura bakma Steve, gitmeliyim. Yapmam gereken bir iş var, üstelik bacağım çok fena.

Hadi ordan, orospu çocuğu. Bacağında bir şey yok.

Yapma Steve, düş yakamdan. Dedim ya, gitmem lazım.

Tabii ya, gitmen lazım. Sen yok musun Harry, kalleşin tekisin. Kalleşin önde gidenisin!

Sakin ol Steve, aklına yanlış bir...

Bırak şimdi! Bu maça ne kadar para yatırdığımızı biliyorsun. Bizim mangırların uçup gitmesi umurunda değil, tek derdin o karının orasını burasını ellemek. Siktir git!

Gitmem gerek diyorum, işte o kadar. Karılarla falan işim yok; ayağımın üzerine zor basıyorum. Ayrıca...

Aaaahhhh, maval okuma bana! Elini Harryye doğru tiksintiyle savurdu yanından uzaklaşırken. Sütü bozuk. Hey Vinnie! VINNIE!

Noldu?

Buraya gel.

Takımlar yer değiştirip Steve Vinnieye sağ alanda oynamasını söylerken Harry aksaya aksaya oradan uzaklaşıyordu.

Harryye noldu?

Orospu çocuğuna mı? Uçkuru için yapmayacağı şey yok.

Harry uzaktan da olsa Stevein tüm dediklerini duydu, olabildiğince hızla sahadan uzaklaşırken eldivenini sinirli bir şekilde katladı; bir yandan Louisee, bir yandan oyunculara ve tel örgüyle arasındaki mesafeye bakarken Stevein dediklerini kafasından atmaya çalıştı; bir an önce tel örgüye ulaşmaya çabalarken sonrasında varacağı köşeyi de dönüp takımların görüş alanından çıkacağı düşüncesiyle meşgul ediyordu zihnini. Maçtan da, Steveden de uzaklaşacak, gürültüyü patırtıyı, maçla ilgili her şeyi ardında bırakacaktı.

Bir an önce sahayı terk edeyim derken tel örgüye çarptı, ufak bir çıkıntı yüzünü sıyırdı; şimdi daha az topallıyordu,

çocuklarla trafiğin gürültüsü kulaklarına dolarken hızını artırdı, Louisein az ileride yürümekte olduğunu fark etti. Adımlarını sıklaştırıp ona yetişti.

Arkadaşın kızgın gibiydi...

Kim, Steve mi? Yok. Bağırmaya pek meraklıdır, o kadar. Bu arada sana bir şey söylemem gerek.

Neymiş?

Bir fincan kahve için neler vermezdim.

Kadın bir an için ona bakıp gülümsedi. İşte bu olur. Ocakta her zaman bir demliğim vardır.

Ne güzel. Gülümseyip parmak uçlarıyla kadının sırtını okşadı. Nerde oturuyorsun?

Yedinci Caddede.

Uzak değil.

Köşeye vardıklarında durdu, Harryye adresi ve daire numarasını söyledi. Eve beraber gitmesek daha iyi olur. Birkaç dakika bekleyebilirsen eğer...

Harry de ona gülümseyerek karşılık verdi ve olur anlamında başını salladı. Tabii ki, anlıyorum.

Louise sokak boyunca ilerlerken Harry sola doğru yürümeye başladı, yukarı doğru ilerleyip bloğun çevresinden dolandı, ondan en az bir beş dakika sonra varacak biçimde hareket ediyordu. Kaç tur attığını kendi de bilmiyor, yürüdükçe daha bir keyifleniyordu: bekleyiş, beklentiler, heyecandan midesine giren kramplar, böylesi durumlarda ortaya çıkan, neyle karşılaşacağını bilememekten doğan korkuyla karışık kaygı, kadının tarif ettiği yerde yaşamıyor olma olasılığı, durumun onun düşündüğünden farklı çıkması, kocasının onu orada bekliyor olma olasılığı ya da aniden eve gelivermesi, her şeyin garip bir tür şaka olması... Bitmek tükenmek bilmeyen olasılıklar, şimdiye dek hiç gerçekleşmemiş ancak olabilecek, heyecanına heyecan katan olasılıklar... Yedinci Caddeye doğru ilerlerken adımları iyiden iyiye canlanmıştı.

Harry o gece birkaç arkadaşıyla birlikte semtteki sinemaya gidiyordu. Yemekten sonra yatağına uzanmış, çıkacağı vakte kadar oyalanıyordu. Ancak içinde belli belirsiz bir sıkıntı vardı: ne anlayabildiği ne de açıklayabildiği bir sıkıntı. Yediği yemekten değildi; ne midesi ağrıyor ne de hazımsızlık çekiyordu. İçinde bir sıkıntı vardı, o kadar. Adı Lois mi Louise mi nedir onunla da bir ilgisi olamazdı. O olay da yediği yemek kadar sıradandı. Çocuğu uyutmuş sonra da yatak odasına geçmişlerdi. Harry kahveden vazgeçmişti; işini düzgünce halledip, kocası gelmeden, utanç verici herhangi bir duruma neden olmadan evden ayrılmak istiyordu. O da diğer karılar kadar iyiydi. Arzulu ve cilveliydi. Aslına bakılırsa öğle vakti için bir hayli uzun ve ateşli bir sevişmeydi.

Hayır, sıkıntısının nedeni bunlardan biri değildi. Utanç verici herhangi bir olay yaşanmamış, çocuk uyanıp yatak odasına gelerek annesinin kendisine sarılmasını istememişti. Her şey olması gerektiği gibi, tereyağından kıl çekercesine gerçekleşmişti. Maçla da bir ilgisi yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştı. Yarıda bıraktığı maçın sonucunu merak ediyor olsa da sonuçta maç maçtı. Birini arayıp ondan öğrenmeyi düşündü bir an, sonra gereksiz gördü; üzerinde bu kadar durmanın anlamı yoktu. Nasıl olsa sonradan öğrenirdi... her neyse, bu konuda bir şey yapmak istemiyordu. Atla deve değildi ya. Maçı kaybettilerse bile onun hatası değildi. O, vuruşunu yapmıştı. Bir adamdan daha fazlasını beklememek gerekirdi. Çoğu adam onu da yapamamıştı. Maç bitene kadar orada niye takılacaktı ki sanki! Aman, salla gitsin! Sorun her neyse geçip gidecek. Sinemaya gidip hepsini unutmak en iyisi.

Gösterimden sonra Caseyse uğrayıp ne var ne yok bir baktılar. Harry maçı kazandıklarını çoktan öğrenmişti; ayrıca, seyrettikleri ikinci film de inanılmaz eğlenceli olduğundan keyfi tıkırındaydı. Diğerlerine katıldılar. Harry, Stevein sırtını sıvazladı. Aylakları bir güzel benzetmişsiniz.

O da laf mı, bozguna uğrattık.

Aynı kapıya çıkar. Sonuçta yendiniz mi yenmediniz mi?

Evet. Senin sayende değil ama.

Yapma Steve, yine başlama.

Eğer ben Brooklyndeki en iyi atıcı olmasaydım oyunu kazanmış olmazdık belki de.

Neden mızmızlanıyorsun öyleyse?

Steve, Harryye gülümseyip sırtını sıvazladı. Mızmızlandığım yok. Anlıyorum, Harry. Sikinin derdinden vicdanına sıra gelmiyor, değil mi? Güldü. Artık hangi limana kafayı sokabilirsen... Ama bak sana ne diycem. Elini Harrynin omzundan çekti. Sen sadakat nedir bilmiyorsun.

Ne demek şimdi sadakat nedir bilmiyorsun?

Neyse o işte. Bak, hepimiz arkadaşız. Aynı semtte büyüdük falan filan. Ama sende duygu denen şey yok.

Yürü lan! Ben de herkes kadar biliyorum sadakat nedir ne değildir. Harry, bunun doğruluğundan emindi. Bu konuyu kendisi de çok kereler düşünmüştü, arkadaşları hakkındaki düşünceleri kesindi, belki daha fazlası bile vardı.

Tamam, belki doğrudur ama en azından öyleymiş gibi davranmıyorsun. Kafan çalışıyor olabilir, ziyadesiyle hem de; ama yine de aşağılık herifin tekisin. Neyse, şimdi bir şeyler ısmarlıyor musun yoksa seni yalnız mı bırakayım?

Harry gülümsedi, masaya bir papel çarpıp Stevee bir içki söyledi.

Harry işini seviyor, yaptıklarından zevk alıyordu. Çalıştığı şirket tam onun gereksinimlerini, isteklerini karşılayacak çaptaydı. Büyücek bir şirketti ama alanında bir dev değildi. Gerçi kendini geliştirip ilerlemek için sınırsız fırsat sunacak kadar büyüktü; ancak onu yok edip geriye yalnızca bir kimlik numarası bırakacak kadar da değildi. Ayrıca şirket değişik alanlarda faaliyet gösterdiğinden Harrynin işi sıkıcı

olmak bir yana heyecan dolu, maceralı bile sayılırdı; çıkan her yeni sorun bir öncekinden farklı oluyordu.

Harry, Brooklyn Collegedan mezun olur olmaz Lancete girmişti. Koleji yüksek dereceyle bitirmişti; şirket yönetimi alanında uzmanlaşmış, muhasebe altyapısı edinmişti. Okuldaki son senesinde Lancetten gelen bir temsilci onu mülakata aldığında karşılıklı çıkarlarının bulunduğu hemen anlaşılmış, Harry ertesi gün şirketin oryantasyon programına başlamıştı.

Harry arkadaş canlısıydı. İşinin adamıydı, her seviyedeki çalışanla arası iyiydi, beraber çalıştığı insanlarca seviliyordu. İşe girdikten sonra hızla yükseldi, ikinci dereceden yöneticiliğe getirilmesine kesin gözüyle bakılıyordu. Lancetteki oryantasyon programının bitimini takiben Harrynin ilk işi bir gece okuluna yazılıp iktisat okumak oldu. Ona göre bu eğitim yalnızca işine katkıda bulunmakla kalmayacak, aynı zamanda etkilemesi gereken insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakmasını da sağlayacaktı. Her iki konuda da haklı çıktı.

Geleceği parlak görünüyordu, yolu açıktı. Harry White zaman zaman bu meselelere kafa yoruyor, minnettar ve mütevazı duygularla değil, sabırsızlıkla terfi, para, mal mülk, saygınlık sahibi olmayı bekliyor, hatta hepsi hemen olsun istiyordu.

Brooklyn Collegedan mezun olana kadarki süreçte Harry normal hayatına ancak devam edebilecek kadar uyuyordu. Bu, çok uzun saatler ders çalışması gerektiğinden değil, aşırı hareketli aşk hayatı yüzünden böyleydi. Lancetta çalışmaya başladığı ilk zamanlarda koleje başladığında olduğu gibi, deyim yerindeyse ağzına içki sürmüyordu. Ancak zaman geçip kendini daha rahat ve güvende hissettikçe, acemiliğini üzerinden attıkça yavaş yavaş Âşık Harryliğe geri döndü. Bazı pazartesi günleri işe kırmızı ve dumanlı gözlerle gelmesinin haricinde "dışarıdaki uğraşları" her-

hangi bir sorun yaratmadı iş hayatında. Masa çekmecesinde her zaman bir şişe göz damlası bulundurur, iş arkadaşlarına gözlerinde zaman zaman oluşan kırmızılığın doğuştan gelen bir bozukluktan kaynaklandığını söylerdi hiç düşünmeden. Ona inanıp inanmadıklarını umursamazdı; bir hikâyesinin olması onu rahatlatırdı.

Yaklaşık bir yıldır Harry oldukça usluydu. İşte dikkatinin dağıldığını fark ettiğinden beri aşk meşk işleriyle yalnızca hafta sonları uğraşıyordu. İşyerindeki kadınlar değil, içindeki rahatsız edici his dağıtıyordu dikkatini. Her geçen gün daha erken vakitlerde saate bakar olduğunu fark etmişti. Saatin beş olmasını bekliyor, bedenindeki gerginlik ise giderek artıyordu. Sonra hafta sonları yavaş yavaş pazartesiye taşıyor, aynı şey her cuma yeniden başlıyordu. Faaliyetlerini belli akşamlara sığdırmak giderek zorlaşıyordu; dürtülerine boyun eğmek zorunda kalıyordu.

Bu dürtüler sonunda Harryyi öğle yemeklerini olabildiğince çabuk yiyip sokaklarda dolaşmaya itti. Bu yeni alışkanlığını zaman zaman üzerine karabasan gibi çöken sinir haline bağlamadı hiçbir zaman, bunun bir alışkanlık haline geldiğini bile düşünmedi. Yapmaktan hoşlandığı bir şeydi, o kadar; özellikle de güzel havalarda. İşyerine dönme vakti gelene kadar o karı senin bu karı benim peşlerine düşmekten kendini alamadığının farkına varamadı bile.

Harry sonunda binadaki kafede yemek yemeyi de bıraktı. Önceden sipariş verip bir sandviç paketletiyor, siparişini alıp oradan Central Parka geçerek gölün kenarında yiyordu öğle yemeğini. Kalabalık restoranlarda sıra beklemekten, sandviçini gürültüden, sigara dumanından geçilmeyen yerlerde yemekten daha iç açıcıydı bu elbette. Geze geze birkaç blok geçip parka gelmeyi, gökdelenlerin yansımalarını dalgalandıran ördekleri izlemeyi tercih ediyordu.

Ağır montların evde bırakıldığı, yalnızca bir süveterin veya ince ceketin yettiği baharın ilk ılık günlerini ne de çok

severdi Harry. Ah hele o renkler! Evet, Harry baharın renklerini severdi. Ağaçlara, çiçeklere düşkün olmasa bile onlarla haşır neşir olmayı, kuşları seyretmeyi severdi; ancak Harryye "doğa âşığı" da denemezdi. Yeri geldiğinde hemen belirtirdi gerçi doğal şeyleri, tabii olanı sevdiğini. Harrynin sevdiği bahar renkleri, kadınların giysilerindeki renklerdi. Sokak boyunca ordan oraya uçarcasına seken kadınlardı bunlar; kalın kışlık giysilerinden kurtulup, kırıta kırıta yürümeye başlamış, şeffaf kıyafetleri bedenlerinin kıvrımlarını ortaya çıkarırken, gözleri parıldayan, serin esen rüzgâr saçlarını dağıtıp giysilerini karınlarının yumuşak ve narin eğimlerine yapıştırınca yüzlerinde beliren gülümseme utanma ile birleşen, kalçalarının içi Venüs tepeceğinde buluşan kadınlar... Aaaaahhhh, bahar zamanı, bahar zamanı, dünya ve üzerinde yaşayan her şey yeniden doğup, genç erkeklerin yeniden düşler kurmaya başladığı...

Bugün her erkeğin görmek isteyeceği türden güzel bir bahar günüydü. Gökyüzü masmaviydi, havada ancak bir iki bulut vardı; kuşlar gölün üzerinde uçuyor, ağaçlara doğru kanat çırpıyorlardı. Güzel, genç bir kadın gölden sadece birkaç adım uzakta bir bankta oturuyordu. Harry öğle yemeğini bitirdi, çöpünü attı, gölün ucuna, kadının tam karşısına doğru ilerledi. Bir süre suyla oyalandıktan sonra yavaşça arkasını döndü, bacak bacak üstüne atmış kadına bakmaya başladı. Tam bacakların kalçayla buluştuğu yere odaklanıyordu. Baktığını, baktığı yeri olabildiğince belli etmeye çalışıyordu. Bir süre sonra kadın bacaklarını birleştirdi ve doğrudan ona bakmaksızın eteğini neredeyse dizlerine kadar çekiştirdi. Kadın huzursuz olup kıpırdanana kadar Harry ona bakmayı sürdürdü, sonra da doğrulup banka doğru yürüdü. Yüzünde sevecen bir gülümseme, kadının gözlerinin içine bakıyordu. Bir yerde okumuştu: Wyatt Earpün en büyük silahı açık mavi gözleriydi. Doğrudan insanlara bakar, onları hareket etmeye zorlardı. Harry de

böyle yapmıştı. Kadına uzun uzun bakarken içindeki tüm şehveti gözlerine yansıttı. Kadın önüne bakmaya çalıştıysa da Harryye ayak uydurmak zorunda kaldı. Harry gelip yanına oturdu ve kadın da kendini alışıldık girizgâhlarından birine hazırladı: Ne güzel bir gün, vaktiniz var mıydı gibi şeyler işte. Ama Harry sağ gösterip sol vurdu: Kocan ne kadar da şanslı!

Kadın başını çevirip ona baktı, afallamıştı; bir gülümseme ile yüzündeki tüm gerginlik siliniverdi. Anlayamadım.

Diyorum ki... Kadının gözlerinin içine bakıyor ve şehveti gözlerinden okunuyordu; gülümsedi, sözlerini jestleriyle de destekledi. Gideceği evde senin gibi biri var.

Soran gözlerle süzdü onu kadın, sonra yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Harrynin yüzü alabildiğine ışıldadı gülümsemesiyle. Evde seni bulacağını bilerek gün boyu keyfi yerinde dolaşıyor olmalı.

Hıhı, ne demezsin diyerek kafasını hafifçe salladı kadın.

Yapma şimdi, eminim mutludur.

Şaka mı bu şimdi? Kadın yapmacık bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı.

Şaka falan yapmıyorum. Gayet ciddiyim. Eminim ki eve döndüğünde seni orada bulacağını bilmek gününe keyif katıyordur.

Kadın biraz rahatlamış, kikirdemeye başlamıştı. Harry ona gülümsedikçe kadındaki gerginliğin bedenini terk ettiğini görüyordu. Sende farklı bir şeyler var. Kafasını sallayıp gülümsüyordu... Şeytan tüyü var sende.

Ah, öyle söyleme. Elini dramatik bir ifadeyle kalbine götürdü. Hassas yerimden vurdun beni. Kadın aniden kahkahalarla gülmeye başladı. Harry onun gülüşünü seyrederken gökyüzünde gezinip üstlerinden geçen kumrulara baktı göz ucuyla. Ne yapardı, nasıl görünürdü diye düşündü, o kuşlardan biri kadının kafasına veya tam burnunun tepesine pisleyecek olsaydı. Sonra yine aynı anda, o kuşun kendi

üstüne de pisleyebileceğini düşündü; kafasında beliren görüntüyü hemen değiştirdi. Kadının kocasıyla bazı sorunları olduğu belliydi. Harry gülümsedi, birtakım jestler yaptı. İşte görüyorsun, bu gülüşle az önce benim de günüme değer kattın.

Kadın gülümseyip kafasını salladı. Gerçekten farklısın. Sonra saatine bakarak ayağa kalktı.

Gitmiyorsun, değil mi?

Ne yazık ki işe dönme vakti.

Ah, ne yazık! Üzgün ve terk edilmiş bir ifadeye büründü Harrynin yüzü.

Üzgünüm. Sevecen bir gülücük attı kadın. İş iştir. Senin kadar komiğini görmedim ama artık gitmem gerek.

Tamam ama en azından taksi çağırmama izin ver; bu sefil sokaklarda yürümek zorunda kalma.

Az bile söylemişim. Kadın gülümsüyordu. Beşinci Caddeye doğru yürümeye başlamıştı.

Lütfen alaya alma beni. Haydutların saldırısına uğrayabilirsin. Kadın hâlâ gülümsüyordu. Harry yarı beline kadar eğilip onu saygıyla selamladı. En azından sizi korumama izin verin, Leydim.

Şimdi de bana isimler takıyorsun. Kahkahayla güldü.

Peki... Yaralı bir ifade takındı. Eğer taksiye izin vermeyecekseniz bir rikşaya ne dersiniz? Gözlerinin içine yalancı bir ciddiyetle bakıyordu... Bisiklete? Kafasıyla onaylayıp kıkırdadı kadın. Kaykaya? Her ikisi de gülümsüyordu. Harry kollarını açtı. Peki ya sırtımda gitmeye ne dersiniz?

Teşekkürler ama gerçekten olmaz. Sanırım karşıdan karşıya kendi ayaklarım üzerinde geçmek daha güvenli olacak.

Peki. Gülüyordu. Öğle yemeği vakti genelde göl kenarında mı olursunuz?

Hmmm... Omuz silkti. Belli olmaz ki!..

Tamam, neden yarın demiyoruz o zaman, aynı saatte, aynı bankta?

Kesin bir şey söyleyemem. Omuz silkti. Gülümsüyordu. Eğer hava güzel olursa.

Hava mı? Güzel olacak, garanti veriyorum.

Gitmem gerek. Gülümsedi. Caddenin karşı tarafına geçip kalabalığa karıştı.

Harry onu seyretti. Kadın, binaya girmeden önce dönüp ona el salladı, karşılıklı gülümsediler, sonra Harry işyerine doğru yola koyuldu. İşe dönerken bir saat öncesine göre çok daha canlıydı, kendini gevşemiş hissediyordu. İşyerine on dakika geç kalmıştı, zamanın farkında bile değildi. İşe koyuldu, günün geri kalanında bayan adı her neyse onu tekrar düşünmedi.

Harry ertesi gün yine parka doğru yürüşe çıktı ve bayan adı her neyseyi bankta otururken buldu. Aman Tanrım, erkeğinden bir hayli bıkmış olmalı. Kendi kendine gülümsedi, yol boyunca ilerleyip banka doğru yürüdü. Affedersiniz hanımefendi, bu bankı işçi sınıfına mensup biriyle paylaşma nezaketini gösterir misiniz acaba? Kadın baktı, keyfi kaçmış gibiydi, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, kafasını sallayıp gülmeye başladı. Komik olan ne?

Kafasını sallayıp bir süre daha güldü. İşçi sınıfından birine hiç benzemiyorsun da...

Alay edilmiş olmaktan ötürü yaralı, dargın bir hal ve tavır takındı. Hassas yerimden vurdun yine beni. Hem... Kadın kıkırdıyordu. Kasabın kedisi olacağıma sokak kedisi olayım, daha iyi. Karşısındaki kıkırdamaya devam ederken elini ah, sen yok musun dercesine salladı. Harry önce gülümsedi, sonra o da gülerek kadının yanına oturdu.

Bu arada benim adım Tom; seninki nedir gülen kız? Gülümsüyor, kadının gözlerinin içine bakıyordu.

Gülen kız mı? Kırgınlık mı seziyorum? Uzun zamandır böyle bir şeyle suçlanmamıştım ama sanırım evet, gülüyorum.

Evet ya, hem de nasıl gülüyorsun. İşçi sınıfından biri gibi. Harry daha sözünü bitirmeden kadın gülmeye ve çantasında mendil aranmaya başladı. Harry gülümseyerek onu seyrediyordu. Kadın sonunda duruşunu dikleştirdi, birkaç derin nefes aldı; gözlerini, burnunu mendille sildi. Gözlerini kırpıştırıp Harryye döndü. Ay, aman Tanrım, karnıma sancılar girdi. Gülmekten bir hal oldum.

İyice hamlamışsın.

Evet, sanırım. Gözlerini, burnunu silip mendilini çantasına koydu... Sonra pürdikkat Harryyi süzüp gülümsedi... Dur artık, nolur! Dayanamayacağım.

Tamam. Gülümsedi. Ama adını hâlâ söylemedin. O zaman tahminlere devam.

Hayır, hayır, lütfen. Harry kıkırdıyordu. Benim adım Mary.

Hah, işte böyle. Tutup da sana dostum ya da Mack falan mı deseydim...

Mary tekrar kıkırdamaya başlayınca eliyle Harryye dur işareti yaptı. Söz verdin, yeter artık.

Tamam. Sağ elini kaldırdı. İzci sözü. Demek adın Mary ve caddenin karşı tarafında çalışıyorsun.

Evet. Kafasıyla onayladı. Sekreterlik yapıyorum. Senin adın da Tom ve şeyde çalışıyorsun...

Yolun aşağısında. *Armstrong and Davi*ste. Küçük bir mühendislik şirketi. Daha çok belli uzmanlık alanlarında danışmanlık işi.

Öyle mi?! İlginçmiş.

Mary aniden saatine bakıp çoktan işe geç kaldıklarını söyleyene kadar sohbete devam ettiler. Ofise dönmem lazım. O kadar olmuş, ha! Ben de dönsem iyi olur. Yoldan yukarı, caddeye doğru yürüdüler; işe doğru yola koyulmadan önce Mary karşıya geçip binaya girene kadar bekledi Harry, gideceği yönü görmesini istemiyordu. Aceleyle işe

döndü, geç kalmıştı, masasının başına yirmi dakika geç oturdu, neyse ki fark eden olmamıştı, şevkle işine sarıldı.

Ertesi gün perşembeydi. Harry haftanın geri kalanında arayı biraz açmaya karar vermişti. Öncelikle işe tekrar geç kalmak istemiyordu. Hem sonra Mary biraz kendi başına takılsa iyi olurdu. Harry için akşamlar mesai bitiminde başlıyordu. Kadını tek başına bırakmaktan, hüsrana uğratıp sinirlerini germekten ayrıca zevk alıyordu. Muhtemelen kocasıyla o işi de yapmıyorlardı. Biraz hareket için can atıyor olmalıydı, ne bileyim işte, herhangi bir şey için. Bu, öğle arasında bir parkta oturup ona ilgi gösterecek birini beklemek bile olabilir. Aman Tanrım, düşündükçe heyecanı artıyordu.

Hâlâ boş vakti vardı, parka gidip orda olup olmadığına bir bakmak istedi. Parka doğru yürürken gülümsüyor, içi içine sığmıyordu. Sonra içini bir kaygı kapladı, heyecan meyecan kalmamıştı, biraz hızlandı, orda mı değil mi görmek için sabırsızlanıyordu. Parkın çevresinden dolanmayı tasarlamıştı, kadının onu görmeyeceğinden emin olmak istiyordu. Sonra bir an, gelmemiş olabilir diye düşünüp endişelendi, tüm düşündüklerini unuttu, Beşinci Cadde boyunca ilerleyip çitlerin üstünden atlamak yerine yoldan aşağıya doğru yürüdü. Gelip geçenler, ayakta duranlar yüzünden bankı göremiyordu. Artık bankın yalnızca birkaç adım uzağındaydı ki kalabalık aniden azaldı. Kadın oturmuş, gölün karşı tarafına bakıyordu. Harry zamanında kendini toparlayıp görünmeden oradan uzaklaştı.

Parktan çıktığında bir an durakladı, nabzının nasıl da hızlandığının farkına vardı, yüreği ağzına gelmişti. Gözü bir vitrine daldı; yavaş, derin bir nefes aldı. Camdaki yansımasına bakarken bayan adı her neysenin orada oturup onu bekliyor olduğu düşüncesi onu gülümsetti. Öğle arasının geri kalanını Beşinci Caddede dolanarak geçirdi; vitrinlere, kadınlara bakıp sahip olduğu gücün tadını çıkardı.

2

Harry masaya oturmuştu. Annesi tabakları masaya taşıyor, babası ise rostoyu kesip tabaklara koyuyordu. Harrynin annesiyle babası bu akşam ayrı bir mutluluk yaşıyordu. Annesinin ebevenyninin arkadaşları olan bir çiftin ellinci evlilik yıldönümü partisine katılacaklardı; annesinin kendini bildi bileli tanıdığı insanlardı bunlar. Büyük bir kutlama olacaktı: aile üyeleri ve eski dostlar; kısacası, ancak böylesi önemli günlerde görüşebilen yığınla insan. Ama ailesinin mutluluğunun asıl nedeni Harrynin onlara eşlik edecek olmasıydı. Harry iyi bir evlattı, her zaman da öyle olmuştu; tek çocuk olduğu için gözbebekleriydi adeta. Umutlarının, hayallerinin merkezinde hep o yer alıyordu.

Bu aralar ise her geçen gün daha az zamanını onlarla geçiren bir adam olup çıkmıştı. Özellikle hafta sonları, gidecek bir yer buluyordu hep. Bu nedenle oğullarıyla dışarı çıkıyor olmak bir sevinç ve heyecan kaynağıydı onlar için. Harrynin varlığı onlara gurur ve mutluluk veriyordu. Bugün tam bir aile gecesi olacaktı. Bir aile kutlamasına aile olarak gideceklerdi.

Harry yemeği bitince midesini sıvazlayarak annesine teşekkür etti. Senin gibi aşçı yok şu dünyada anne. Gülümsedi.

Sağ ol oğlum, afiyet olsun. Tabakları kaldırırken kadının yüzü ışıldıyordu. Kahve ister misin?

Evet, lütfen.

Kahveyle beraber sigara içerek oturdular. Radyodan belli belirsiz bir müzik sesi geliyordu. Her biri oturmuş, bir diğeriyle sohbet ediyor olmaktan mutluydu. Üç kişi sofranın başındaydı: bir adam ve bir kadın, bir koca ve bir eş, bir baba ve bir anne ve onların biricik oğlu, hayatlarına tat katan genç bir adam. Bu sıcak, rahat ortamda sigara dumanı havada dümdüz yükseliyor, bu muntazam yükselişi ani bir kahkaha bozuyordu sadece. Masada sevgi hâkimdi.

Kutlama evine vardıklarında Bayan White Harryyi eski arkadaşlarına gururla tanıştırmaya koyuldu. İşinin ne kadar iyi, istikbâlinin ne kadar parlak, evlat olarak kendisinin ne kadar mükemmel, anne babasının nasıl mutluluk ve gurur kaynağı olduğunu anlatıyordu. Eski dostlar memnuniyetle başlarını sallarken Harry de hevesle gülümsüyordu. Tabii, elbette, böyle mükemmel bir evlada sahip olduğu için çok ama çok şanslı. Armut dibine düşmez mi? Aynı babasına benziyor, değil mi? Hık demiş burnundan düşmüş. Ama gözleri sana çekmiş, Sara. Evet, öyle. Tıpatıp aynı. Senin oğlun olduğunu karanlıkta bir kilometre öteden anlarım. Saranın yüzü ışıldadı. Evet, gerçekten de, ka-

dının gülüşünü zifiri karanlıkta bile bir kilometre öteden görebilirdiniz.

Harry annesini itaatkâr bir şekilde, mutlu mesut takip etti; varlığının tüm bunları mümkün kılmasının verdiği hazzı yaşıyordu. Annesini mutlu ediyor, böylece kendi de mutlu oluyordu. Annesini mutlu etmek zaman zaman uğruna çabaladığı, en azından denemek istediği ama çoğunlukla başarmış gibi görünmediği, en azından mütemadiyen başaramadığı bir şeydi. Nedendir bilinmez, bir şey annesinin yüzünü güldürmesine her zaman engel oluyor gibiydi. Güldürebilse bile bu genelde buruk bir gülümseme oluyordu.

Bu gece buna izin vermeyecekti. Rahattı, gevşemişti, tam havasındaydı; bu gece annesinin gecesi olmalıydı. Doğru zamanda doğru biçimde gülümsüyor, hal hatır sormalara usulünce karşılık veriyordu: hafifçe eğilip gülümsüyor, yer yer ölçülü kahkahalar atıyordu. Tabii, şimdi hatırladım, Bay ve Bayan Lawry... Bu Little ya da Harkness olabiliyordu; ya da her neyse ve her kimse. Fark etmiyordu, anlatılanlar çoğunlukla birbirine benziyordu: nasıl göründüğü, iki-üç yaşlarındayken neler yaptığı, hayal meyal hatırladıkları o sevimli yaşları. Harry, annesiyle birlikte bir diğerinin yanına gitmek üzere bir çiftin yanından ayrıldıklarında ardından gülümsediklerini, ne hoş biri olduğunu söylediklerini biliyordu.

Harry o akşam özel bir gülümseme oturtmuş gibiydi yüzüne; annesinin tanıştırma faslı bittikten sonra bile tanıdık tanımadık bir sürü yüzle dolu odaya gülümsemeye devam etti. Büyükannesi gözüne çarptığında gülümsemesi iyice yüzünü kapladı. Kollarını omzuna dolayıp, büyükanneyi öptü ve sonra ona uzun uzun sarıldı. Nasılsın büyükanne? Gayet iyi, yavrum. Koca kızı zapt etmek zor, biliyorsun. Gözleri parıldıyordu. İşte benim kızım! Büyükannesini alnından öptü. Sen nasılsın, yavrum? Her şey yolunda mı? Evet, hem de nasıl! Daha iyi olamazdı. Ah, ne güzel bunları...

HEY! HEY MİLLET!!!

Yıldönümü olan çiftin en büyük oğlu elini başının üstüne kaldırmış, bir dakika sessizlik lütfen derken sağa sola sallıyordu. Şimdi kadeh kaldırma zamanı. Anne, baba; buraya gelin lütfen. Odanın içinde ilerlediler, en güzel kıyafetleri üzerlerinde, yüzleri gözleri ışıl ışıl parıldayarak; çam ağacına, üzerindeki toplara, süslere ve ışıklara bakarken büyülenmiş, etrafındaki paketler ve hediyelerle Noel sabahını ilk kez yaşayan çocuklar gibi mutlu ve heyecanlı... Oğulları arkalarında durmuş ve kollarını her ikisine birden dolamıştı. Elinde içkisi olmayanlar acele etsin lütfen. Çocuklar ellerinde *manhattan*' tepsileriyle etrafta bir süre dolanıp ailelerinin yanına döndüler. Bay ve Bayan White, Harry ile büyükannenin yanına geçti. Pekâlâ, herkes içkisini eline aldı mı şimdi? Güzel. Kadehini kaldırdı, diğerleri de ona katıldı. Sevgi dolu evliliklerinde göz açıp kapayıncaya kadar elli yılı deviren anne ve babamın şerefine... Birbirlerine ve bize olan sevgileri, hayatı daha yaşanılır kıldı, dünyayı biraz daha kalabalıklaştırdı. Kikirdemeler, kahkahalar duyuldu. Tüm iyi dileklerimiz sizinle... beş çocuğunuzun, yirmi torununuzun, yakın ve uzak tüm akrabalarınızın. EVET! ŞEREFE! DAHA NİCELERİNE! EVET! ŞEREFE! O coşkuyla kimi içkisinden bir yudum aldı, kimi fondip yapıp eğlenmeye devam etti. Elli yılı devirmiş, mutluluk saçan çifti aileler sırayla kutluyor ve her tebrik, ortamı daha da şenlendiriyordu. Bitmek bilmeyen törenin sonunda *Anniversary Waltz* şarkısı çalındı. Günün çifti odanın ortasında neşeyle salınmaya başlarken onların dansını seyreden diğer herkes birbirine elini uzattı. Erkekler eşlerini, ana-babalar çocuklarını sonsuz bir neşeyle kucaklamış, nemli gözlerle onları izliyordu.

Harry bir kolunu büyükannesinin omzuna dolamış, diğer eliyle ise annesinin elini kavramıştı. Şarkı bitince her-

* Viski ile kırmızı Vermut karışımından elde edilen bir kokteyl. (ç.n.)

kes alkışladı; ellinci yıl çifti utangaç çocuklar gibi onları selamlarken kalabalığın arasında neredeyse kayboldu. Biliyorsun ya oğlum... Büyükannenin gözlerinde hâlâ yaş, yüzünde ise eskiyi hatırlamanın verdiği yumuşak bir ifade vardı. Büyükbaban eğer yaşıyor olsaydı biz de bu Ekimde ellinci yılımızı kutlayacaktık. Toprağı bol olsun.

Harry bir an için kadına gülümsedi, yarılanmış kadehlerini bir masaya bıraktı. Hadi büyükanne, dans edelim. Diğer dans edenlerin arasına katıldılar. Onlar kalabalığa karışırken Bay ve Bayan White da gururla onları izliyordu. Sonra onlar da dans edenlere katıldı.

Harryye öyle geliyordu ki, boşalan bir kadehi ne zaman bıraksa birisi eline yenisini tutuşturuyordu. Böylece gevşedikçe gevşedi, gevşedikçe gevşedi. Büyükanne de aynı durumdaydı. İçtiği *manhattan*ın yarısı doğruca beynine gitmişti. Karmakarışık bir Brooklyn *kankan* havasında tekmeler savura savura, durmak bilmeden, eski bir arkadaşıyla kendince dans ediyordu. Harry, anne-babasının da aralarında bulunduğu, büyükannenin dansını izleyenlere katılarak tempo tutmaya başladı. Kısa bir süre sonra büyükanne uzun bir ahh çekerek yerine oturdu, etrafındakilerin kahkahasından, ilgisinden hoşnuttu.

Harry misafirlerin arasında dolanıyor, içkisini adeta sayarak yudumluyordu; kadehleri üst üste devirmek istemiyordu. İçkinin etkisi kendini belli etmeye başlamıştı ve o dikkatli davranmak istiyordu. Sigarasını bir sehpanın üzerindeki küllüğe bastırarak söndürdü; doğrulduğunda, içkinin etkisiyle çoktan kafayı bulmuş bir kadının kollarına düşüyordu az kalsın. Çarptığında, kadın da kollarını içgüdüsel olarak Harryye doğru uzatıp düşmesini engellemek için ona sarılıverdi; Harry de destek almak için kadının omzuna yakın bir yerden kollarına tutundu. Baştaki ay, aman, affedersiniz, dikkat, iyi misiniz faslı bitip ileri geri sallanmayı kestiklerinde Harry ellerini çekti ama kadının elleri

hâlâ onun omuzlarındaydı. Hay aksi, çok üzgünüm. Umarım bir rahatsızlık falan vermedim.

Yok, hayır. Zararı yok. Harry gülümsüyordu. Her şey yolunda.

Adın ne? Kadın başını yana yatırmış, Harrynin yüzüne bakıyordu; dudakları hafif aralıktı.

Harry, Harry White. Kadının gülümsemesine ve bakışına karşılık verdi.

Benimki Gina, Gina Logan. Eskiden Gina Merrettiydi, uzun zaman önce derken elini salladı. Sen bana Gina diyebilirsin.

Tanıştığımıza memnun oldum Gina, dedi başını hafif eğerek ve gülümsedi.

Harrynin yüzünde muzip bir ifade vardı: Kötü de durmuyordu.

Teşekkürler. Güldü.

Benimle dans etsene Harry. Hadi gel!

Tamam, neden olmasın... Harry omuz silkti. Dans eden topluluğa karışırlarken elini kadının sırtına koydu.

Harrynin Ginaya verdiği tepkiler Pavlovunkilerden farksızdı; kadının davranışlarını çok çabuk ölçüp değerlendiriyordu. Büyük olasılıkla kırklarındaydı, belki ellilerin başlarında; her ne kadar çok içmiş ve bu dış görünüşüne olumsuz yansımışsa da en az beş yaş genç gösteriyordu, hatta belki daha bile fazla. Sonuçta kötü görünmüyordu. Kadının nemli, sıcak ve hayat dolu sol eli ensesinde dolaşırken Harrynin gözleri kadının göğüsleri açıkta bırakan dekoltesinde beğeniyle geziniyordu. Aralarındaki karanlık kısmı gözleriyle delip geçmek istedi ama olmadı; hayal gücü ve deneyimini kullanarak göğüslerinin dolgunluğunu, yuvarlaklığını, göğüs uçlarının mora çalan kahverengiliğini kafasında canlandırmaya çalıştı. Yirmi yıl kadar önce gerçekten seks meraklısı bir İtalyandı. Kadının sırtına koyduğu elini çıplak tenine bastırıyor, kadının saçları ise Harr-

ynin yanaklarını okşuyordu. Gözlerinde hâlâ o malum bakış vardı. Hele o kalçalar, aman Tanrım! Bir bacaktan ötekine geçerken kasıklarına sürtünen tampon hâlâ ateşliydi. Kadının boynundaki evlilik yüzüğünün soğukluğunu, yaratmış olduğu madeni güvenlik sahasını hissedebiliyordu. Ağzını sulandıran o memelerin arasında kısa, siyah bir tutam kıl olduğunu biliyor, onları dişleriyle ısırmak için sabırsızlanıyordu. İyi dans ediyorsun. Kadın yarı açık gözleri ve dudaklarıyla ona doğru bakıyordu. Vücudunun salınışına hayran kaldım. Kadının fermuarını biraz açabilir, elini sırtından aşağı kaydırarak iç çamaşırının altından o güzel, yuvarlak kalçalarına ulaşabilir, elini kalçasının arasına koyup minik ter taneciklerini hissedebilir, kadını kendine doğru bastırdıkça kalçasının elini sıkıştırmasını hissedebilirdi. Sen yolu aç. Ben araya girmesini bilirim. Kocam dans etmez; eskiden biraz ederdi, artık hiç dans etmiyor. Yorgunum diyor. Herhalde çok çalışıyordur (benim ufaklık kadar değil). Ama insanın arada bir eğlenmeye de ihtiyacı var. Harryye aynı davetkâr bakışları atıyordu. Bilirsin işte. Evet. Gülümseyip başıyla onayladı. Var. Hem şimdi kim bilir Poughkeepsiede ne yapıyordur? (POUGHKEEPSİE Mİ! Tanrım!) Orda ne işi var? Gerçekten merak etmişti. İş. Her zaman iş.

Müzik aniden durdu; Harry ereksiyon olduğunu fark etti. Bu onu utandırmamıştı; ama bu geceki eğlence, bir kadını alıp küçük bir odaya veya çatı katına atacağı türden değildi; hemen üzerine çıkamazdı. Aceleye getirmeyi sevmediğinden değil; gençliğinde kalmıştı böyle şeyler. Ama bir yandan da içki etkisini gösteriyor, ufaklık yerinde duramıyordu. Aklından bir arka bahçe ve koca bir ağaç kuytusu görüntüsü gelip geçti. Kadının kollarından kurtulup izin istedi. Birazdan dönerim. Banyoya gidip kapıyı ardından kapadı, yüzüne biraz soğuk su çarptı. Hemencecik soğuk suyla bir duş alsam mı!.. Hahahaha! Yüzünü kurulayıp aynaya baktı,

sonra kasıklarına, sonra tekrar aynaya. Eh, sanırım her şey kontrol altında. Ah, şu karıyı becermeyi ne çok isterdim!..

Banyodan çıktığında bir süre durup etrafa bakındı; Gina birkaç kişiyle bir köşede takılıyordu. Kadının yüzünü profilden görebiliyordu ve ışık yuvarlak kalçalarında parıldıyor gibiydi. O tarafa yöneldi, sikinin doğrultusunda gittiği belliydi, birden dönüp büyükannesinin bulunduğu tarafa çark etti ve onun yanına oturdu.

Nasıl gidiyor koca kız?

İyi, yavrum. Eskileri anıyoruz. Bunca eski dostu bir arada görmek, gençlerin eğlencesini izlemek o kadar güzel ki.

Senin gibi yeniyetme kızları mı diyorsun? Bir yandan gülüyor, bir yandan göz ucuyla Ginanın bulunduğu tarafa bakıyordu. İlerisi için en azından bir telefon numarası almalı mı diye düşünüyordu. Bir yandan da Ginanın buradaki diğer insanlarla olan yakınlığını merak etti. Onunla işi pişirse bundan kimlerin haberi olacağını, nasıl sonuçlar doğuracağını merak ediyordu. Ailesi utançtan ölürdü herhalde. Hem...

Hadi May, bu benim şarkım. Uzun yıllar öncesinden eski bir dostu Harrynin büyükannesinin önünde dikilmiş, elini uzatıyordu.

Peki, tamam Otto ama önce yardım et de şu sandalyeden kalkayım. Otto asıldı, Harry itti, hepsi kahkahalara boğuldu.

Onların dansını izlerken Harrynin bir gözü hâlâ Ginadaydı. Gülümsedi; odanın ortasında oradan oraya salınışlarını izlerken içten içe mutluydu. Yaşlarından ötürü hareketleri o kadar esnek değildi ama birbirleriyle ve anılarıyla dans ederken hareketleri bir o kadar soyluydu.

Onları seyrederken gülümsüyordu. Gözleri yavaşça ama sürekli Ginaya kayıyordu; dans edenler bir kenarda, flu bir görüntüye dönüştü sonunda. Aklına Ginanın kalçalarıyla memeleri geldi bir an; hani dans ederken... Lanet olsun!

Yalnızca birinin kızı değil, muhtemelen birinin annesiydi de. Olmaz ya! Uygun değil. Hiç değil. O haltı başka zaman yersin! Bizimkiler mahvolur. Unut gitsin!

Çalmakta olan eski baladın sözlerini mırıldanmaya başladı; dans edenleri, etrafındakileri izliyordu. Büyükannesi nefes nefese, gülerek kendini koltuğa attığında Harry elini kavrayıp öptü; sıkıca ama nazikçe tuttu elini. Mükemmeldin büyükanne. Hayatın tozunu attırmak dediğin işte böyle olur. Güldüler. Harry büyükannesini seviyordu. Onun bir gün, belki de yakın zamanda öleceği düşüncesi düştü aklına birden. Tekrar elini öptü.

Bayan White ayrılma vaktinin geldiğine karar vermişti. Annem çok yoruldu, vakit de geç oldu. Öyle değil mi? Anne? Evet canım, yoruldum. İyice yaşlandım artık, atlayıp zıplamak geçmiş benden. Büyükanne gülerek çevresindekilere bakmış, yaptığı şakayla kendisi de keyiflenmişti. Harryye acaba kendilerini eve bırakabilir mi diye sordu. Harrynin aklı fikri Ginanın kalçalarındaydı. Göz ucuyla onu kesiyor ve kalçasındaki teri adeta parmak uçlarında hissediyordu. Ne? Nasıl? Eli ayağına dolandı, ne yapacağını şaşırdı ve gözlerini kırpıştırdı. Soruyu tekrarlayan annesinin sözlerine odaklanmaya çalışıyordu. Hıhı! Tabii, ne demek! Koca kızı eve götürelim.

Bir parça olsun gökyüzü görebilmek için Harry o gece yatarken panjurlardan birini açık bıraktı. Sırtüstü uzanıp hayallere daldı. Bazı sahneler, kimi görüntüler zihnini işgal etmişti; Gina'yı düşünmemeye çalışmak faydasızdı. Ailesiyle dolup taşmıştı ve geceki aile saadetini hatırladıkça sanki birileri damarına iğne batırıyormuşçasına bir ılıklık tüm vücuduna yayılıyordu. Anne babasının dans edişini, birbirlerine bakışlarını, arkadaşlarının ellinci yıl danslarını seyrederken büyükannesinin bir gülüp bir ağlamasını hatırladıkça. Tanrım! Koca kız bir başka! Ama aklında en çok yer eden, onu en çok duygulandıran şey, annesinin ona iyi gece-

ler öpücüğü verirken yalnızca gözlerinden değil, neredeyse parmak uçlarından fışkıran mutluluğuydu. Bizimle geldiğin için teşekkür ederim canım, gecemizi daha bir anlamlı kıldın. Büyükanneni de çok mutlu ettin... Evet, oğlum... Harrynin sırtını sıvazlayıp omzunu sıktı. Ne güzel, tüm gece bir aradaydık. Kırk yılda bir olacak bir şeydi. Evet, gerçekten öyle. Anne ve babasına gülümsedi. Babasının kolunu okşayıp, annesini yanağından öptü. Ben de çok eğlendim.

O anı hatırlayarak, verdiği hazzı tekrar tekrar yaşadı. Ailesini mutlu ettiğini biliyordu. Görüntüler üst üste binip karmaşıklaşmaya başladı; gözlerini kapayıp kendini sırtüstü yatağa bıraktı ve rahat bir uykuya daldı.

Ertesi gün, pazar günü, *Caseyse* ne var ne yok diye bir bakmaya gitti. Barın saat birde açılacağını bildikleri için on ikide, tam da en curcunalı zamanda yola çıkan İrlandalı arkadaşlarından hemen sonra vardı mekâna. Bir süre orada takıldı, sonra arkadaşlarından birkaçıyla film izlemeye gitti. Gösterimden sonra *Fin Halla*, semtteki küçük bir dans salonuna gittiler.

Masanın etrafında daha sandalyelerini ısıtacak kadar bile oturmamışlardı ki Harry biriyle dansa kalktı. Kadının kocası uzak bir yere balık avlamaya gitmiş, o da sıkılınca kız kardeşini alıp dansa gelmişti. Bir süre dans ettikten sonra masaya dönüp arkadaşlarına yarın görüşürüz diyen Harry, Irmayla birlikte oradan ayrıldı.

Al işte, gördün mü? Ben daha kiminle dans edeceğime karar veremedim, herif çoktan karının kaportayı yokluyor. Bunları söylerken bir yandan kafasını sallayıp Harrynin ardından saygıyla ve merakla bakıyordu. Adam bir efsane diyorum sana. Etrafta oltaya gelecek tek bir karı varsa onun icabına da Harry bakıyor. Kadın daha ne olduğunu anlamadan hem de. Kâh gülerek kâh kıskanarak Harrynin insanları yarıp salon boyunca ilerleyişini izlediler. Harrynin eli Irmanın kalçasının hemen üstündeydi.

Irmanın hesabına göre daha epey zamanları vardı. Kocası genelde sabaha karşı beşte ya da altıda eve dönerdi. Saat ikiden önce geldiği vaki değildi; yalnızca bir kez istisnai bir durum söz konusu olmuştu. Harry hâlâ nèşenin verdiği enerjiyle kaynıyordu. Giysilerini sandalyeye fırlattı. Haykırarak kendini yatağa bırakıp, yatağın kenarına ilişmiş, külodu hâlâ üzerinde, sutyenini çıkarmaya uğraşan Irmaya sarıldı. Kadını belinden kavrayıp kalçasının hemen üstüne bir öpücük kondurdu; dudaklarını kalçanın kıvrıldığı yere yapıştırıp sıcak temasını yaydı tenine. Irma aynı anda hem ciyakladı hem ahladı hem de hızla soludu. Harry aniden yanına çekince o da yatağa serildi. Harry kadını önce boynundan sonra göğüslerinden öperken kadın da kollarını Harryye doladı. Parmak uçlarını kadının külodunun içinde ilerletti ve vaat edilmiş toprakların çalılıklarına sürtünüp geçti. Irma sarsıldı, kıvrandı, ileri geri giderek Harrynin başına, kollarına, omuzlarına, sırtına, çarşaflara, eline ne geçerse ona yapıştı. Aniden gördüğü bu ilgi çırpınmasına, debelenmesine, sarsılmasına neden olmuştu.

Harry aniden, banka oturmuş, kendisini bekleyen bayan adı her neyseyi hatırladı. Mary... Evet, ta kendisi. Birdenbire kıkırdamaya başladı. Yüzü Irmanın göğüsleri arasındaydı. Kadının sol eli Harrynin saçlarına dolanmış haldeydi; hafifçe asıldı. Ohh, çok sağ ol. Biliyorsun, içten gelen bir kahkaha gerçekten hoş olurdu. Harry kadına baktı ve sahiden gülmeye başladı. Yüzünde öylesine büyük bir mutluluk ifadesi vardı ki Irma da gülmeye başlamıştı. Bu duyduğum en komik şey. Kadın sırtüstü uzanıp kafasını sağa sola savurdu. Eli hâlâ Harrynin saçlarında, gülüyordu. Harrynin elleri ise kadının kısa kıllarının bulunduğu noktadaydı. Bence de öyle. Kafasını onaylarcasına salladı. Gülmekten Harrynin gözleri yaşarmıştı. Bir süre daha öylece yattılar. Birinin eli diğerinin saçında, diğerinin eli o birinin kıllarında, gülüşüyorlardı. Harry başını sallamayı kesip

derin bir nefes alana ve ağzını kadının göğüs uçlarına dayayana kadar bu böyle sürüp gitti. Bu sadece Harrynin kahkahasını değil, kadınınkini de durdurmaya yetti.

Harry ara ara Maryyi düşünmeye devam etti. Kocasına karşı tutumu, aralarındaki bariz soğukluk, o bankta oturup kendisini beklemesi ve bunu biliyor oluşu garip bir biçimde saatlerce heyecanını zirvede tuttu. Ayrılma vakti geldiğinde, sabah saat üçe doğru, Irma yatağa öylece uzanmış, Harrynin giyinişini seyrediyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Ah, her şeyin yerini öyle iyi biliyorsun ki... Kocamla konuşup ona bir iki tavsiye versen ne iyi olurdu. Neden olmasın. Harry giysilerine son bir çekidüzen verdi. Gelecek hafta belki yine gelirim, Monopoly oynarız. Irma güldü, zayıfça ve eliyle karnını nazikçe okşadı. Harry odadan çıkarken el sallayarak veda etti, Irma da karşılık olarak hızlıca el salladı.

Harry bir süre sokağın ortasında dikilip ferah havayı soludu. Balıkçı teknesinde birkaç gün geçirdikten sonra o yatak odası kocasına tamamen doğal kokacaktı. Yüksek sesle güldü, yürümeye başladı. Adımları hızlı ve kaygısızdı. Gece ve hava insana canlılık veriyor, gökyüzünde birkaç yıldız ışıldıyordu. Güzel bir gece, güzel bir dünya... Bu belki de hayatının en iyi hafta sonuydu. Evet, kim olsa böyle hissederdi. Kendisiyle baş başaydı, kendisi ve Tanrıyla.

Pazartesi sabahı metrodaki itiş kakış Harryyi kendine getirdi. Metronun demirlerinden birine tutunmuş, diğer yolcularla neredeyse yanak yanağaydı ve uyarılara, reklam panolarına, yüzlere, enselere, gazetelere, dergilere, camdaki belli belirsiz yansımasına dalıp gitmişti. Kendini insan ve makine yığınından kurtarır kurtarmaz, çalıştığı binadaki kafeye olabildiğince hızla daldı. Ekstra şekerli Danimarka kekiyle büyük boy bir kahve aldı.

Aslında hiç de fena bir gün değildi. Harryyi meşgul etmeye yetecek kadar iş vardı ama hepsi de her zamanki işlerdendi. Genç ve sağlıklıydı; bir günlük bocalamadan sonra her şeyi kapabilirdi. Öğle arasında aklına yine şu bayan adı her neyse geldi. Acaba o bankta oturmuş, kendisini bekliyor mu diye merak etti ama hiç de havasında değildi. Dışarı çıkmak yerine yemek sipariş edip, öğle arasını dinlenme salonunda geçirdi. Ayaklarını uzatıp, kan çanağına dönmüş gözlerini dinlendirdi.

Olup biten her şey düşünüldüğünde günün geri kalanı gayet çabuk geçti. Harry kendini eve atıp ailesiyle televizyon seyretti; onlar bu durumdan elbette memnundu. Sakin bir akşam geçirdi ve erkenden yattı. Bugün boş geçti, sen beni yarın gör.

Tabii, evet. Yarın güzel bir gün olacak. Bugün, Salı. İşe doğru eğitici bir yolculuk: biraz *Daily News*, spor sayfası ile dördüncü sayfa, Yahudice *Daily Forward*, *The Enquirer*, *La Prensa*, *The Times*, *Newsweek*, *The New Yorker*, *Mad Magazine*, *Harold Robbins* ve *Albert Camus*. Sabahın sekizinde kalabalık bir metroda Camus mü? Sonra Lady Clairol: Yapıyor mu yapmıyor mu yalnızca jinekoloğu biliyor. Çarpmaya dayanıklı bir kutu: Hmm, şimdi ilginçleşmeye başladı. Üstünde en az beş sert kıl çıkmış, anten işlevi gören bu kıllarla yolunu bulabilen koyu kahverengi bir et beni... Farklı öksürük türleri... Harry yerin dibindeki bir delikten gerçek bir dünya vatandaşı ve karanlık tünellerden kurtulmayı bilen biri olarak çıktı. Korna seslerinin ve koşuşturmacanın ortasında bir köşede durakladı, sonra derin bir nefes alıp sanayinin devleriyle savaşmak üzere ileri atıldı.

Enerji dolu bir sabah: çok da çetrefilli olmayan birkaç sorun çözülüyor ve sonra aç bir mideden gelen gurultu öğle arasını haber veriyor. Hem sahi ne oldu şu bayan adı her neyseye?

Merhaba, nasılsın? Gülümseyip hafifçe eğildi.

Şey, merhaba yabancı. Kaşları sorgularcasına kalkmıştı. Sürpriz oldu.

Oturabilir miyim?

Özgür bir ülke ve halka açık bir bank.

Harry kadının yanına oturup öğle yemeğini kucağına koydu. Kadının bariz düşmanca tavrına ve bu tavrın nedenine içten içe gülüyordu. Bir şey söyleyeyim mi; evde olmak gibisi yok. Mary ona şüpheyle bakıyordu. Özellikle böylesi bir işten sonra.

Şehir dışında mıydın? Sesindeki umut tınısı Harrynin dikkatinden kaçmadı.

Yoksa niye öğle yemeği buluşmalarımızı kaçırayım ki? Kadına gülümsedi. Unuttuğumu düşünmedin umarım. Kadın neredeyse özür dilercesine omuz silkti. Burdan ayrıldıktan sonra acil bir telefon geldi, Chicagoya gitmek zorunda kaldım.

Gerçekten mi? Yüzü bir gülümsemeyle yumuşadı. Yeni döndün demek...

Evet, dün gece. Çalıştığın yeri arayacaktım ama nerede çalıştığını bilmiyorum.

Ay, evet. Boş ver şimdi. Genelde burda oturuyorum nasıl olsa. Gülümsedi. Kadın üzerindeki gerginliği atmıştı.

Güzel. Elini kadının dizine sevecen bir hareketle koydu. Karşısındakine gülümserken bir yandan da sandviçinden ısırık alıyordu.

Aradaki soğukluk yavaş yavaş kayboldu. Göldeki yansımalar samimiydi. Kuşlar uçuşup ordan oraya konuyor, ender görünen sincaplardan biri ortaya çıkıyor, poz verircesine durup burnunu sağa sola oynatıyordu. Enfes bir gün. Sohbet etmek, neşelenip gülüşmek için enfes bir vakitti. Pek hoş geçen bir buçuk saatti. Harry elindekileri çöpe attıktan sonra yukarı doğru yola koyuldular. Harry ağırlığını hiç vermeden kolunu kadının omzuna atmıştı. Kadın binaya gire-

ne kadar köşede bekledi, sonra Beşinci Caddedeki işinin yolunu tuttu.

Kırk dakika gecikmişti. Yanlarından geçerken bir iki kaş hafifçe kalktı. Masasına doğru aceleyle ilerlerken her zamankinden biraz daha fazla dikkat çekmiş gibiydi. Kapalı bir kapının ardında kaşlarını çatmış bir yönetici olmasındı şimdi sakın? Ne yapalım, eğer öyleyse de yakında durum normale döner. Birkaç dakika geç kaldı diye asacak değiller ya! İşini yine sorunsuzca halledecek, bir daha da geç kalmayacaktı. Somurtmayı kes ve rahatla. Her şey yolunda. Her şeyin icabına bakabilirim ben. Hem hayat dediğin bir kez yaşanır.

Ertesi günkü öğle yemeği daha da keyifliydi. Aşılması gereken bir düşmanlık yoktu ortada, her ikisi de rahat ve neşeliydi. Harry işe birkaç dakika erken gitmeyi garantilemek istiyor, sürekli saate bakıyordu. Yetişmesi gereken acil bir iş için Chicagodan telefon beklediğini ve saat ikiden önce mutlaka işyerinde olması gerektiğini söylemişti Maryye.

Neymiş bu kadar önemli olan iş? Hiç anlatmadın bana ne iş yaptığını.

Haklısın. Mevcut ulusal ve uluslararası iletişim sistemlerinin anında tek bir ağda birleşmesini sağlayacak bir sistem. Uzaktan ölçüm verileriyle bağlantılı sabit kayıtların dağıtımı için...

Tamam, tamam. Gülerek elini salladı. Unut gitsin. Harry de gülerek, anlatmayı kesti; bir yandan hâlâ saatine bakıyordu.

Saatine bakıp durması yalnızca alışkanlıktan değil, aynı zamanda gerekliliktendi. Oynadığı oyun öylesine hoşuna gidiyordu ki dün olduğu gibi zamanın nasıl geçtiğini hepten unutabilirdi; bunu hiç mi hiç istemiyordu. Maryyle oynadığı oyun her ne kadar içindeki heyecanı, beklenti ve endişeden kaynaklanan sancıyı alevlendiriyorsa da bir

oyun uğruna işini tehlikeye atmak istemiyordu. Bu oyunu sürdürmek ne kadar hoşuna giderse gitsin...

Harry White o gün işe neredeyse beş dakika erken döndü. Kendini beğenmiş bir tavırla masasına geçti; dünkü asık suratların üzerine takdir ifadeleri çizdi.

Bayan adı her neyseyle oynanan bu oyunun bir kuralı da, doğal olarak, onunla bir süre ilgilenmemekti. Ne kadar uzun süre yalnız dolanırsa heyecan o kadar artıyor, içindeki sancı o denli çoğalıyor ve dalga dalga tüm vücuduna yayılıp, parmak uçlarına kadar ulaşıyordu.

Tabii ki, kadın ne kadar çok bir başına dolanıp durursa o kadar çok geriliyordu. Harry onun perişan olmasını istiyordu; ki olmaya başlamıştı bile. Harryyi tekrar görmek istediğini söylemek için türlü yollar aramasını (hem de sadece öğle yemeklerinde değil), nerede yaşadığını öğrenmeye çalışmasını (bugün, metroyla her gün yolun ne kadar sürdüğünü sormuş; o da otobüsle gidip geldiğini söylemişti), boş zamanlarında neler yaptığını, nerelere, kimlerle gittiğini sormasını istiyordu.

Sorulan her soruyu geçiştiriyordu Harry. Evli olmadığını itiraf etmişti gerçi; bu da, Harrynin tahmin ettiği gibi onu memnun etmişti. Verdiği her cevapla Harry kadının merakını bir kat daha artırıyordu. Gölün çevresindeki öğle araları, göl kenarındaki yürüyüşler Harry için eğlence, oyun, heyecan ve rahatlama demekti. Marrynin de birlikte geçirdikleri zamandan keyif aldığı belliydi. Hatta muhtemelen Harryden daha fazla keyif alıyordu. Farklı bir biçimde, farklı nedenlerden ötürü...

Harrynin alışkanlığı olmadığı üzere bu oyunu bu kadar sürdürmesinin nedenlerinden biri, hatta en önemlilerinden bir tanesi, kadınla iyi anlaşıyor olmasıydı; en azından beraber geçirdikleri kısıtlı zamanda durum böyleydi. Birlikte geçirdikleri süre haftada birkaç saati geçmiyordu asla; çünkü Harrynin oyunundaki kurallardan biri kadını arka ar-

kaya iki günden fazla görmemek, haftada üç günden fazlaysa asla görüşmemekti. Oyun gerçek bir oyun halini aldıktan birkaç hafta sonra diğer nedenlerinin yanı sıra; Harry bu oyunu daha ne kadar sürdürebileceğini de görmek istedi. Belki de, oyunun ne kadar sürmesini isteyeceğini görmek demek daha doğru olur. Ama elbette bu sorunun cevabını yalnızca zaman gösterecekti. Yalnızca zaman, keyifle geçen zaman gösterecekti Harrynin bayan adı her neyse tarafından baştan çıkarılmaya ne zaman izin vereceğini. Ah, evet. Doğrusu, Central Parkta baharın yaza dönüşünü izlemek güzeldi; ağaçlarda, çalılarda her geçen gün daha çok yaprak, kadının gözlerinde her geçen gün daha çok arzu görmek güzeldi. Evet, Harry tüm bunların doğru olduğunu biliyordu. New York aslında bir yaz festivaliydi.

Central Parktaki o gölün kenarında Marynin kocası hakkında gittikçe daha fazla konuşması, evliliğindeki mutsuzluğunu ve hayal kırıklığını anlatması Harry için bulunmaz bir şeydi. Akıllılık edip kocası hakkında kötü konuşmaktan kaçınıyordu; öyle yapsa kadın hemen kocasını savunup onun iyi yanlarını saymaya başlayacaktı. Harry ise adamı savunmak yerine onun davranışlarını, karısına karşı ilgisizliğini açıklayabilecek mazeretler üretiyor, birtakım tahminler yürütüyordu. Aslında yalnızca, yüzünde alakadar bir ifade, kadını dinliyordu. Mary kocasının bir pislik, koca ağızlı bir orospu çocuğu olduğunu söylemişti. Hiçbir zaman, bir kez olsun, senin dinlediğin gibi oturup beni dinlemedi. Kasıldıkça kasılan Harrynin yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. Ya televizyonu açıyor ya da odadan çıkıp gidiyor. Ne zaman peşinden gidip lafımı dinletmeye, benim de duyguları, ihtiyaçları olan bir insan olduğumu anlatmaya çalışsam bana "aptal fahişe" diyor; oğlanları yanına alıp dışarı çıkıyor. Ahh... Kadın kederle başını salladı. Bazen silahım olsa onu vururdum diye düşünüyorum.

İşte bunu senden beklemezdim. Tedirgin bir ifadeyle kadının elini tuttu. Hapse girip beni ve dünyanın geri kalanını kendinden mahrum bırakamazsın. Mary gülümsedi ama Harry kocası adına da üzüldüğünü söyleyince aniden suratı asıldı.

Onun adına üzülüyor musun? Oğlanları alıp giden o, istediği zaman gelip giden o, benim bin bir emekle hazırladığım yemekleri mideye indiren o, sonra yüzüme geğirip çekip giden o. İşte böyle. Nereye gidiyorsa artık... Ne bir teşekkür ne başka bir şey; beni bulaşıklarla baş başa bırakıp gidiyor. Bir daha elimi sıcak sudan soğuk suya sokarsam ne olayım! Televizyonun karşısında atıştıracak bir şeyler bulursa şanslı demektir.

Beni yanlış anladın. Kadının elini okşayıp gülümsedi. Demek istediğim, seni dinlemenin verdiği o aşırı heyecan ve coşkudan, heyecanlandığın zaman gözlerinde zarifçe dans eden pırıltılardan mahrum kalması büyük bir kayıp.

Şey... Söylediklerinde ciddi misin? Beni dinlemek gerçekten heyecan verici mi?

Elbette. Kıkırdayıp gözlerinin içine baktı. Doğru olmasa neden söyleyeyim?..

Oyun böylece devam etti. Kadının heyecanının arttığını gördükçe Harry de giderek heyecanlanıyordu. Yakınlarda kızışmış bir karı olduğu vakit Harry hemen kokusunu alıyordu. Şu an oynadığı oyunda da durum buydu; Marynin kendisiyle ve kocasının ilgisizliğiyle cebelleşmesi Harryye yakında oyunun sona ereceğini müjdeliyordu. En azından bu safha geçilecekti.

Sonunda, şenlik vakti, Mayıs şenliğinde, –gerçi Haziran çoktan gelmişti– Maryden bir işaret geldi. Bankta oturmuş, sohbet ediyorlardı. Harry sandviçini bitirmiş, kâğıdını topluyordu ki Mary uzanıp kucağındaki kırıntıları silkmeye başladı. Fazladan zaman ve çaba harcıyordu; bacaklarının arasına, iç kısımlarda yukarılara doğru bir yere yapışmış

bir kırıntı gitmek bilmiyordu. Harrynin kafasının içinde bir anda çanlar çaldı. Bacağını hafifçe onun eline doğru kaldırdı. Sonra kadının elini tuttu; gözlerinin içine bakarak kuvvetle okşuyordu elini. Gözkapakları hafifçe kısılmış, burun delikleri genişlemişti. Dili dudaklarının arasından çıkmaya hazırlanıyordu ki kadının elinin birden çekildiğini hissetti.

Böyle devam edemeyiz. Mary, elini yavaşça Harrynin elinden çekmişti. Harrynin diğer eliyse uzanıp kadının boynunu okşamaya başlamıştı. Kadın kendini Harryye bırakmışken birkaç saniye kapadı gözlerini; sonra hafifçe aralayıp Harryye baktı. (Vay canına, azmış bu orospu!)

Napabiliriz?

Harry kadının gözlerinin içine baktı; oynadığı oyun hoşuna gidiyordu. Gülmemek için kendini zorladı.

Ne zaman? Elini Harrynin elinin üzerine koydu. Harry içten içe gülüyor, soruyu karşı taraf sorduğu için kazandığı ufak zaferin tadını çıkarıyordu. Ensesini biraz daha sert okşadı. Kadının gözleri hafifçe geriye kaymıştı; bedeni zevkin tesiri altındaydı.

Yarın gece, iş çıkışı.

Kadın kafasını salladı. Hâlâ Harrynin elinin tesiri altındaydı. Kocama işyerinden kızlarla çıkacağımı söylerim.

Harry başıyla onayladı. Elinde şemsiyesiyle step dansı yapmaya başlamıştı bile kafasının içinde. Gülümsüyordu. Yarın öğleden sonra planların değiştiğini haber verdiğinde kadının tepkisinin ne olacağını merak ediyordu.

Ah, yarın... Başka bir gün, başka bir gül... Hahahaha, neden olmasın? Sana yarını anlatayım; yarın hakkında söylenenler yalandır. Yarın gelir. Her zaman gelir. Haha, ben de! Hem Mary, neden geri? Ho, ho! Neden olmasın? Geleceğinden eminim. Ben davet edersem... Hahaha! Gelmek ister misin canım? Hey Louie! Yine beklerim. Her zaman beklerim. Evet, yarın başka bir gün. Güller, çiçekler, hem de börtü böcekler. Yolda aşağı iniş, tüm kızlar da tek sıraya

dizilmiş... Yok, karşı çıkmaz o. Hahaha! Ya-rın bir baş-ka gün...

Peki neymiş ona vereceğin haber? Acı haber mi olsun, sevinçli haber mi? Nasıl cevap vereyim? El mi sallasam? Umursamasam mı? Başımı mı sallasam? Yoksa canavarların canavarıyla mı cevaplasam, yani bir başka soruyla? İstersen, soruyla olsun. Kalbi nasıl çarpar? Nefes alıp verişi nasıl hızlanır? Söyle bana; nabzı hızlanmaz, damarlarına kan pompalanmaz mı? O yumuşak bacakların arasındaki lezzetli Venüs tepeciği nasıl titrer? Herhalde çarpan çarpar, atan atar, sonra etinin altında yavaş yavaş ilerler telaş. Söyleyeyim sana ne getirdiğimi meraklı bakire, acının hazzını, hazzın acısını.

Evet, hem de nasıl haklısın. Uyan bakalım uyuyan dev, ıslak ve aç mağara.

Ertesi gün Harry işyerinden erken çıkıp Maryyle köşede karşılaştı. Tom, napıyorsun burda? Ben...

Seninle konuşmam gerek, Mary. Kadını kolundan tutup, sokağın yukarısına doğru yöneldi.

Mary ona bakıyordu; afallamış, şaşkına dönmüştü. Noldu? Çok fevrisin, endişeli. (Aferin sana Dr. White. Birkaç dakika daha bu tavrı takın; ipleri yine ele alırız.)

Bir saat önce Chicagodan telefon geldi. Uçağa atlayıp oraya gitmem gerek bu akşam.

Olamaz! Bu gece olmaz Tom! Gözlerindeki ışık silinmeye başlamıştı.

Ne kadar kalmam gerektiğini hiç bilmiyorum. Kadının yüzündeki endişeli ifade şimdi müthiş bir çaresizlikle ikiye katlanmıştı. Bir de açlıkla. Kadının feri sönmüş gözlerinin içine baktı. Sondan bir önceki sahneydi bu. Birkaç dakika içinde karşısındakinin kıyafetlerini çıkarıyor, onu yalayıp yutarcasına kendine doğru çekiyor olacaktı.

Mary de ona baktı; sonra karşı sokaktaki binanın yanında asılı duran tabelayı gördü: HOTEL SPLENDID. Tom,

bak! Harry önce dönüp tabelaya, sonra kadının parlayan gözlerine baktı.

Oh! Söyle şarkıları türküleri, salla salla dümenleri. Bu karı aç, harbi aç. Öyle bir açtı ki Harry bir an kendi hayatından endişe etti; oynadığı oyundan pişman oldu; kurtulmak için neredeyse dua edecekti. Fazla vakitleri yoktu. Hatta kadının sandığından da azdı... Birinci posta bittiğinde sigara içip şakalaşmak için de vakit yoktu ve o alabileceği her şeyi almak istiyordu (Vay, komikmiş, kafiye diye ben buna derim). Harrynin kuşunu yalayıp yutmuştu. Bir ara içi ürpermişti; kadının yamyam olmasından korkmuştu. Harbiden! Ufak bir çığlıktan sonra kadın özür diledi ve masa adabı biraz olsun düzeldi. Harry derin bir oh çekti. El sallayıp *bon appétit** dedi.

Zaman az, istekler çoktu. Yine de sahip olduklarıyla ellerinden geleni yaptılar. Her şey göz önüne alınırsa bir hayli de çok şey yaptılar. Öğle arası sikişmelerinden ötürü pişman değillerdi. Zaman ve iş hayatı endişesi yasak aşklarının hızlı gidişatını böldüğünde yataktan çıkıp (Kusura bakma, yiyip kaçtı gibi oldu biraz. |Ah, işte bu komikti|) duşa girdiler.

Banyo genişti. Duş ahizesi küvetin üstündeki duvardan sarkıyor, bu da bir genişlik hissi yaratıyordu. Birbirlerini sabunladılar, keseledilər, üstlerini köpürttüler ve ara ara Harry sabunu yere düşürdü. Sonunda fark ettiler ki vakit ve iş biraz daha beklemeliydi. Küvete uzanmasına yardım edip güzel bakiresinin üstüne çıktı. Harry neşeli bir sevişme ritmi tutturmuşken, su sırtına çarpıp oradan küvete akıyor ve tınlıyordu. Ayak parmağı gideri kapamıştı. Ritim sona erdiğinde (ki melodi halen sürüyordu) ikisi de boylu boyunca uzandı. Su üzerlerine şıp şıp akarken küvette bir aşağı bir yukarı kayarak gülüştüler.

* Fr: Afiyet olsun. (ç.n.)

Ah ki ne ah! Zamanın akışı kaçınılmazdı. Arındıran yaz yağmuru dinmiş, vücutlar az sayıdaki havluyla kurulanmıştı. Kurulanmayı bitirdiklerinde Harry havluları Marynin elinden aldı; gözlerine bakarken ellerini yavaşça beline doladı; kadını kendine doğru çekip saçına ve boynuna burnunu sürttü. Sen muhteşem bir kadınsın Mary. Kadını omzundan, boynundan ve dudaklarından öptü.

Ah Tom... Kendinden geçmişçesine kapamıştı gözlerini. Birtanem, seni seviyorum.

Söylenene ikisi de tepki vermedi. Harry bir süre daha kadını öpmeye devam etti. Sonra giyinip, vakte ve işe olan bağlılıklarını yerine getirmek üzere otelden çıktılar.

Köşede ayrılırken Mary ona parlayan ve hayallerle ışıldayan gözlerle baktı. Döndüğünde parka yine geleceksin değil mi?

Elbette. Harry hafifçe gülümsedi. Elini sıktı. Güle güle Mary.

Görüşmek üzere Tom.

Harry işe dönerken kadının artık göl kenarında oturmuş, kendisini bekleyip beklemediğini kontrol etmesine gerek kalmadığını biliyordu. Uzun bir süre orada olacaktı. Hem kim bilir, belki bir gün Harry geri dönebilirdi. Evet, yemeğini tekrar paket olarak istediğinde; hahahaha! Fakat gayet iyiydi bu karı; en azından açken. Ama ne açlık! Ölüyormuş az daha. Doymak bilmez bir iştahı vardı. Amının derdinde değildi. Aşk arıyordu. Evet, istediği buydu. Biraz şefkat ve anlayış. Eminim ki iyi bir eş olabilirdi. Ama benim için değil. Ne kötü. Eğlenceli öğle araları geçirebilirdik daha ama işte, sular hendeğine dolar. Gerçi o kadar aç değilken, bir süre güzel ve düzenli yemek yedikten sonra tadı daha farklı olacaktı büyük olasılıkla.

Her neyse, bu hikâye de böyle sona erdi. İyi gidiyordu ama... Fazla yapışmadığı iyi oldu. Hoş, düzgün bir karı. Kocasını ilk aldatışıdır kesin. Eve gelip karısının parlayan göz-

lerini, cildini gördüğünde ne düşünecek acaba? Herhalde fark etmeyecektir bile. Pisliğin teki olsa gerek. Belki kadın haklıdır, adam hıyarın tekidir. Ama istediğin yerin istediği kadar parlasın, birkaç haftaya söner. Zavallı orospu. Üzüldüm bile sayılır onun için. Bana bir hayli saydıracaktır herhalde. Ama bir gün teşekkür edecek. En azından artık evde oturup kocasını beklemesi gerekmediğini biliyor. Artık kendisinin de oğlanlarla bir gece geçirebileceğini biliyor. Hahahaha! Evet, onu bir sürü zaman kaybından, dertten, tasadan kurtarmışımdır herhalde. Başkalarıyla cilveleşebileceğini kendi başına fark etmesi ne kadar sürecekti kim bilir...

Harry asansörden çıktı; görevliye el sallayıp masasına geçti. Daha yerine oturmadan Bay Wentworthun sekreteri yanına gelip dikilmişti. Nerelerdeydiniz?

Yemeğe çıkmıştım. Noldu, beni mi özledin Louise? Ben değil Bay Wentworth. Harry saatine baktı. Çıkarken bir hayli sinirliydi.

Hay aksi! Geç kaldım değil mi?

Doğrusu, gelmeye tenüzzül etmene şaşırdım. Yok ama yarın için geldiysen biraz erkencisin. Kıs kıs gülüyordu sekreter.

Sağ ol, senin neşene ihtiyacım vardı. Suratı asılmıştı. Ne istiyormuş peki?

Compton and Brisbanee verilecek teklif dosyalarını. Gereken bilgilerin çoğunu masanda bulduk ama hesaplamalar, veri dokümanları ve diğer birkaç başka şeyi bulamadık.

Hay aksi! Biraz önceki coşkusunu yitirmişti. Burada olmaları lazımdı. Çekmecelerden birini açtı, bazı defterleri ve klasörleri çıkarıp masanın üzerine koydu. Bunları ne için istemişti? Belgeleri aceleyle toparlıyordu. Yarına kadar bunlara ihtiyacı olmayacağını söylemişti.

Demek ki ani bir değişiklik olmuş. Sekreter omuz silkmişti. Öğleden sonra müşteriyle görüşmesi gerekti. Belge-

leri hazırlasan iyi olur; lazım olursa arayabileceğini söyledi. Dedi ki belki... Hah, telefon çalıyor.

Louise telefona bakmaya gitti. Harry dosyaları hazırlamaya devam etti. Arayanın Bay Wentworth olmamasını umuyor, adeta dua ediyordu. Telefondakinin o olabileceğini düşününce midesi bulanır gibi oldu aniden. Dönüp Louisee baktı. Kadın bir yandan kafasını sallayarak birtakım notlar alıyordu. Bakmaya devam ederek sekreterin dikkatini çekmeye çalıştı ama o dinleyip not almaya devam etti. Aniden içi bir garip oldu. Eti, kemikleri gerginlikten un ufak olacak gibi geldi. Hadi be Louise! Baksana bu tarafa. Parmak uçlarının seğirdiğini, o kadar uzun süre odaklanmaktan gözlerinin yaşarmakta olduğunu fark etti. Hassiktir! Dişleri neredeyse kenetlenmişti. Telefondaki o mu?

Louise telefonu kapadı. Aldığı notlara bir süre göz gezdirdikten sonra Harrynin kendisine baktığını fark etti. Önce o da boş boş Harryye baktı, sonra Harrynin niye gözlerini kendisine diktiğini anladı; gülümseyerek hayır anlamında başını salladı. Harry birden rahatladı, infazı ertelenmiş gibi sevindi. Sonra bunun kısa bir süre için böyle olduğunu anladı; gaz odasından son anda kurtulmuş da darağacına gidiyormuş gibi hissetti. Kafasını salladı. Of Tanrım! Neler oluyor? Saçmalık. Dağıttığı kâğıt yığınına baktı. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı; sakinleşip rahatlayacak, her şeyi bir düzene koyacaktı.

Louise çıkarken masasına uğradı. Geceyi burada geçirecekmiş gibi görünüyorsun.

Şey, belki biraz daha kalırım. Mahcup ve utanmış görünüyordu. Hem belki Bay Wentworth arar.

Şimdiye kadar aramadıysa aramaz artık.

Doğru, haklısın. Ben de toplansam iyi olacak.

İyi akşamlar Harry. Yarın görüşürüz.

Tamam, iyi akşamlar. Harry doğrulup gitmeye yeltendi, sonra beş buçuğa kadar kalmaya karar verdi. Fazladan ya-

rım saat kalırsa her şey düzelirmiş gibi bir hisse kapıldı; bugün olan biten unutulurmuş gibi bir hisse.

Olan mı? Sahi, ne olmuştu ki bugün aslında? Bu saçmalık da neydi şimdi? Ben işimi yapıyorum. Ne istiyorlar ki benden? Aman be! Gören de adam öldürdüm falan sanır. Tüm bunlar tek bir günde mi oldu? Tanrım! Köşede durup bayan adı her neyseyi bekleyeli bir yıl olmuş gibi geliyor. Bu işte bir gariplik var. Ama ne? Tek bir gün... İşimi iyi yapıyorum. Bu kadar üstüme gelmeleri doğru değil. Hay anasını.. Bir bilsem ne olup bittiğini... Yanlış olan bir şeyler var. Kesin!

İşyerinden çıkıp Beşinci Cadde boyunca birkaç blok yürüdü. Kafasındaki görüntüler ve sözcükler onu altüst etmişti. Otobüse binip Kırk İkinci Sokağa gitti. Araçtan inip batıya, Times Meydanına doğru yürüdü. Kalabalık üzerine üzerine geliyordu. Kulakları gürültüden çınlıyor, sanki her şey beyninin içinde olup bitiyordu. Kulak zarları patlayacaktı neredeyse. Sanki iki el, gözlerinin üstüne bastırıyordu.

Grantsta durup birkaç hot-dog ile içecek bir şeyler aldı. Sinemaya gitmek üzere Kırk İkinci Sokağa doğru yürüdü. Gösterimde ne var onu bile bilmiyordu; ancak film, kafasını rahatlatmaya yetti. Olanları bir parça olsun anlayabilmek için her şeyi umutsuzca kafasında tarttı tekrar tekrar. Zihni gittikçe yoruluyordu. Neyse ki perdedeki görüntüler zihnini meşgul etmeye başladı; baskıdan biraz olsun kurtuldu.

Birkaç saat sonra sinemadan çıkıp eve gitti. Metronun gürültüsü ona Compton&Brisbane deyip duruyordu sanki. Kafasını salladı. Gürültü, olağan trum traklara dönene kadar metrodaki insanlara, duvar panolarına odaklanmaya çalıştı.

Ertesi sabah Bay Wentworth geldiğinde orada olmak için erkenden gitti işyerine. Ne olur ne olmaz diye Comp-

ton&Brisbane dosyalarını iki kez gözden geçirdi. Sonra başka bir işle uğraşmaya çabaladı; ancak gözü sürekli ister istemez kapıya gittiği için başka bir şeye odaklanması imkânsızdı. Sağ ayağını durmadan yere vuruyordu.

Bay Wentworth geldiğinde her zamanki gibi kahvesi, kurabiyeleri önünde, tıkınıyor olmak istemiyordu. Bu sabah kahvaltı faslını atladığı için de şu anda ağzındaki acılığı, midesindeki açlığı alacak bir şeyler aranıyordu. İçindeki kaygı nedeniyle saçlarının ucuna kadar sanki tüm vücudu kaşınıyordu. Yüzüne ciddi, kararlı bir ifade oturtmaya çalışsa da derisi yırtılacakmış gibi hissediyordu.

Neyse ki Bay Wentworth sonunda geldi. Harrynin nabzı şakaklarında atıyordu; göğsünde, göz altlarında biriken teri, yüreği ağzına gelmiş hali, bulanan midesi de cabasıydı. Patronu kendisine bakacak olursa diye gülümsemeye hazır vaziyette bekledi; ancak Bay Wentworth doğruca odasına gitti.

Harry bekledi, bekledi. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Zamanın bu kadar yavaş akabildiğine şaştı. Kendini hasta hissediyordu. İçindeki bulantıyı bastırmak zorundaydı. Gözlerinin üstündeki eller ise bastırdıkça bastırıyordu. Bay Wentworthun kendisini çağırmasını bekleyerek oturuyordu; ayağı kendiliğinden yere vuruyor, beyni tüm gücüyle anüsündeki büzgen kasları kontrol etmek için çaba harcıyordu. Eriyik kurşun dökülüyordu sanki derisine. Her an masasından zıplayıp çığlığı basmaya hazırdı. Bağıracak, bağıracaktı. Bir yandan içindeki bulantı devam ederken, diğer yandan, dışarı çıkmaya çalışan çığlığı bastırmak için uğraşıyordu. Her yanından ter damlıyordu. Sağ ayak parmakları kasılmıştı. Celladı sonunda tiz bir sesle kendisini çağırdığında derisi kemiklerinden ayrılacaktı neredeyse.

Buraya gelin, Bay White. Harry kulaklarına inanamıyordu. Ayağa kalktığında sarhoş gibiydi. Lanet olsun, ne oluyordu? Delilik bu! Ciddi bir ifade takınmaya çalışsa da aklı

ve vücudu öyle bir hal almıştı ki nasıl göründüğünü hiç mi hiç kestiremiyordu. Kesilmeye götürülen cüzamlı bir koyun gibi hissediyordu kendini. Fena halde bunalmıştı. Sadece hissettiklerinden değil, böyle hissetmesi gerektiği gerçeğinden ötürü... Bay Wentworthun odasına zar zor vardı. Kendinden emin bir ifade takınmaya çalışarak odaya girdi.

Sıçıp batırmak için muhteşem zaman seçtin, White!

Özür dilerim, Bay...

Hikâyeyi boş ver şimdi. Ona ayıracak vaktim yok. Dün neyse ki yanımda olmayan verilere gerek kalmadan konuşabildim adamlarla. İtibarımızı yitirmedik gerçi... İçinde yeşeren umut Harrynin boğazında düğümlendi: Senin sayende değil ama. Zaman gösterecek. Şimdi, dün elime geçen veriler burada. Masaya birkaç dosya fırlattı. Tüm bilgileri düzgünce bir araya getir. Haftaya müşterilerle tekrar buluşacağız. O görüşmeyi ayarlayabilmek, satış yapabilmek için dün bir taraflarımı yırttım; o yüzden her şeyin hazır olduğundan emin ol. Tamam mı?

Evet, efendim. Hemen...

Bugün Bayan Willse bazı notlar aldıracağım. Temize çekildiğinde sana bir örneğini verecek; dikkat çeken kısımları bir özet halinde toparlarsın.

Peki, efendim. Başını salladı. Hemen...

Vereceğimiz teklifin mükemmel olmasını istiyorum. Kendi kendini pazarlayabilmeli. Anlaşıldı mı? Konuşma bitmiştir!

Evet, efendim. Kafasını sallayıp dosyaları toplamaya başladı.

Bir şey daha... Harry dimdik ve tetikte bekliyordu. Şu öğle vakti ortadan kaybolma meselesi... Harry yutkunuyor, oradan kurtulmak için dua ediyordu. Bir daha olmasın. Anladın mı? Asla!

Peki, efendim. Kaskatı kesilmişti, kıpırdamaya bile korkuyordu.

Sen buradaki en parlak genç adamlardan birisin. Sandalyesine yaslanmıştı. Buna rağmen gözünün yaşına bakmam. İşyerinde değilken şirkete bir faydan dokunmaz. Anladın mı? Başını hafifçe öne eğdi. Burada parlak bir geleceğe sahip olabilirsin. Zirveye tırmanmak için her şeye sahipsin. Ta en tepeye... Fakat hayatta en önemli şey şudur: oraya ulaşmayı istemek. Oraya ulaşmayı hayatındaki her şeyden daha çok istemen gerek. Başarıya giden yol budur. İmkânsız diye bir şey yok ancak hiçbir şey önüne hazır gelmeyecek. Biz sana fırsat sunarız, hepsi o kadar. İşi yapacak olan sensin. Yeterince açık mı?

Evet, efendim. Masasına çöküp nefes alabilmek için bir an önce bu konuşmanın sona ermesini umuyordu.

Güzel. Şimdi git ve yapabileceğine inandığım işi yap ve bitince de Bayan Willse teslim et.

İşi bitirdi. Masasında otururken bedeni ve zihni yavaş yavaş ama giderek artan biçimde gevşedi. Nefes alıp verişi normalleşti. Bir süre daha öylece oturdu. Sonra olanlara inanamıyormuşçasına kafasını salladı. Kargaşanın sona erdiğine, hepsini geçiştirebildiğine gerçekten inanamıyordu. Hâlâ korkudan hafifçe titriyordu.

Dikkatleri üzerine çekecek kadar uzun süredir masa başında oturduğunu düşününce kalkıp erkekler tuvaletine gitti. Yüzünü soğuk suyla yıkadı. Sakinleşmek için birkaç dakikalığına kapağı kapalı bir klozete oturdu. Giysilerini çıkarıp soğuk suyla duş almayı, sonra tekrar kuru kıyafetler giyebilmeyi istedi. Bir süre öylece durdu. Sonra kafasını salladı; kalkıp masasına gitti ve işinin başına döndü. Louiseden notları alana kadar Compton&Brisbane teklifine ilişkin yapabileceği pek fazla bir şey kalmamıştı; başka bir işle uğraşmaya başladı. Çalışırken ayaklarının kendiliğinden yere vurmaya başladığını, kasıklarında bir kıpırdanma olduğunu fark etti. Göze çarpmadan elini uzatıp kasıklarını hafifçe kaşıdı, ovdu. Sonra fena halde ereksiyon olduğunu

anladı. Birden Maryyi düşünmeye başladı. Parka gitmeli miydi acaba? Birkaç dakika sonra orada olurdu herhalde. Onu alıp bir otele götürebilirdi. Bu fikirden hemen vazgeçti. Bugün burada kalmalıydı, ne olursa olsun. Ama kahretsin! Azmıştı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. En azından hatırladığı kadarıyla... Bir türlü aklından çıkaramıyordu. İşine odaklanmaya çalıştı ama aklı fikri ereksiyonunda ve kasıklarındaki kıpırdanmadaydı. Masasındaki kâğıtlara baktığında Marynin kıldan çalılığını görüyor, dişlerinin arasında kalçasını, ağzında ise göğüs uçlarını hissediyordu. Dayanılmaz hale gelene kadar huzursuz bir biçimde masasında oturmaya devam etti. Kalkmadan önce suçlu bir ifadeyle etrafa bakınıp erkekler tuvaletine gitti ve mastürbasyon yaptı. İşi bittiğinde klozete oturdu; pantolonu bileklerindeydi. Kafasını kederli bir şekilde öne eğmişti. Yüzünden terler damlıyordu. İçinde daha önce hiç bilmediği iğrenç ve acımsı bir bulantı vardı. En son ne zaman mastürbasyon yaptığını hatırlamaya çalıştı ama olmadı. Suçluluk ve pişmanlıktan kızardı. Başını salladı. Kafası karışmıştı. Neden böyle hissettiğini merak ediyordu.

Siktiret! Ayağa kalkıp pantolonunu çekti, ellerini yıkadı, yüzüne biraz daha soğuk su çarptı, sonra da öğle yemeğine çıktı. Kendini kaybetmişti. Düşünceleri ve duyguları, caddelerdeki ve mağazalardaki kalabalıklara karışmıştı... Önce bir kafede sandviç yiyip sonra yine kalabalığa karıştı. En sonunda saatine baktı. Kendini işe en az beş on dakika erken dönecek biçimde ayarladı.

Masasına geçtiğinde yorgun ve şaşkındı ama en azından bilinmeyen duygularla savaş halinde değildi; böylece kendini işine verebildi. Louise öğleden sonra notları getirdi ve Harry günün geri kalanında onlarla uğraştı. Saat beşte Louise omzunu dürtüp çıkma vaktinin geldiğini söylediğinde bir hayli şaşırmıştı.

O kadar oldu mu? Vay be! Zaman ne çabuk geçmiş.

Evet. Özellikle de kafanı işe bu denli gömdüğünde. Biliyorsun Harry... Harryye yaklaştı. Bay Wentworth seni sever. Bu şirketteki gelmiş geçmiş en parlak ve en sevilen yönetici olduğunu düşünüyor.

Teşekkürler, Louise. İçten, alçakgönüllü ve minnettar bir ifade yerleşmişti yüzüne. Bunu duymak iyi geldi.

Benden söylemesi. Kadın gülümsedi. İyi akşamlar.

Harry belgeleri toplayıp işyerinden ayrıldı. Metroya doğru yürürken adımları daha hafif, daha hızlıydı. Kendini otobüse atıp Kırk İkinci Sokağa doğru yola koyulalı yüzyıllar olmuş gibi geliyordu. Hafiflemenin nedeni, Bay Wentworthla yüzleşme düşüncesinin vermiş olduğu o korkunç duygudan sonra hissettiği büyük rahatlamaydı. Çekilen fırça kısa ve hafifti. Louisein yorumları da işin cabasıydı. Fakat bu rahatlama duygusunun canlı ve hızlı yürümesine, zihnindeki zindeliğe neden olan heyecanın yanında hesamesi okunmazdı.

Kafasını işine gömmesi konusunda Louisein söyledikleri doğruydu. İşe de yaramıştı. Kafasında dolanıp duran tüm düşünceleri bir kenara atmış, kontrolü eline almıştı. Yeniden zeki ve gelecek vaat eden genç yöneticiye dönüşmüştü. Artık aklı fikri yalnızca Compton&Brisbane hesaplarındaydı. Öğleden sonra bir ara, paydostan hemen önce, Louisein verdiği notlardaki bazı bilgilerin önceki şartnamelerle örtüştüğünü fark eder gibi oldu. Hemen kontrol edip birkaç hesaplama yaptı. Sadece bir hafta kadar bir zamandan değil, ayrıca maliyetten de tasarruf edebilecekleri bir yol bulur gibi oldu. Emin değildi ama birkaç yüz bin dolar tasarruf edilebilirdi. Heyecandan metrodaki itiş kakışı bile umursamadı. Yarın işe gitmek için sabırsızlanıyordu.

Ertesi sabah daha kahvesi ve Danimarka kekleri bitmeden, aklına gelen bu yeni fikir üzerinde çalışmaya başladı. Henüz saat on olmadan haklı olduğunu anlamıştı. Bir an durdu, belgeleri sıraya koyup teklifi baştan itibaren gözden

geçirdi. Hiçbir şeyi atlamak istemiyordu. Düşüncesini destekleyecek biraz daha bilgi topladı. Öğleden sonra tüm elindekileri Bay Wentwortha sunmaya hazırdı.

Şartların ne kadar çabuk değişebildiğine şaştı bir kez daha. Dün işvereniyle yapacağı görüşmeden ötürü tir tir titrerken bugün yanına gitmek için sabırsızlanıyordu.

Düşüncesini kabaca özetleyen bir grafik hazırladı. Hepsini çizelgelerle birlikte Bay Wentworthun önüne koydu. Sonra adım adım her şeyi kendisine açıkladı: Müşteri bilgileriyle ilgili belgeleri gösteriyor, kendi deneyimlerini ve uzmanlık alanlarını anlatıyordu.

Sanırım haklısın Harry. Hakikaten öyle gibi görünüyor. İşi beş ila yedi gün önce bitirir, maliyeti de en az birkaç yüz bin dolar azaltırız eğer durum böyleyse. Daha sonraki kârımız ne olur kim bilir. Avantajın bizde olacağını da göz önünde bulundurursan kimse bizimle yarışamaz demektir. Harry... Sırtını sıvazladı. İyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum.

Teşekkürler, Bay Wentworth. Gülümsedi. Ne mutlu bana.

Öyle sanıyorum ki... Hızla kafayı çalıştırmıştı. Halihazırda elimizdeki bir başka işteki prosedürü burada uygulayarak zamandan ve paradan daha fazla tasarruf edebiliriz. Gelecek yılki işler için de geçerli bu. Her neyse, gerisine ben bakarım. Sen devam et ve teklifi bu elindekilere göre yeniden düzenle. Biz bu işi alacağız. Birbirlerine gülümsediler. Harry belgeleri toplayıp odadan ayrılırken Bay Wentworth hafifçe sırtına vurdu.

Sonraki günler su gibi akıp geçti. New Yorkun sıcak ve nemli havasında ne kadar hızlı akabilirse o kadar hızlı geçti demeli belki de. Harry hafta sonunu arkadaşlarıyla birlikte Fire Islandta, adanın her zamanki çılgın ve histerik ortamında geçirdi. Yüzdü, sahil boyunca yürüdü, üstünü sazların kapladığı kum tepeciklerinde dolandı, okyanusu seyretti, sörf tahtası üzerinde dalgalarla boğuştu, güneş-

lendi, voleybol oynadı, gece eğlencelerinin tiz ve çirkin seslerine katlandı, birkaç karı becerdi.

Hafta içinde birkaç acil iş çıkınca Harry yine kafasını kaldırmadan çalıştı; günleri heyecan içinde geçti. Metro yolculuklarıyla ve evde ailesiyle geceleri televizyon izleyerek veya kitap okuyarak... Haftanın sonuna gelindiğinde Bay Wentworth, Compton&Brisbane sözleşmesini imzalanmış olarak geri getirdi. Bu işteki başarısına karşılık ödül olarak akşam onu dışarı davet etti. Tam muamele bir akşam geçirteceğim sana. Müşteri adayıymışsın gibi... Harryye gülümseyip hafifçe göz kırptı. Bana uyar. Harry bıyık altından gülerek başıyla onayladı.

Plazadaki odalarında kızları bekliyorlardı. Yedi buçukta kızlar geldi. Harry güzel bir akşam geçireceğinden emindi. Harry, bu Alice. Bu da Cherry. Senin kızıl seveceğini düşünerek Aliceten bir arkadaş bulmasını rica ettim.

Selam.

Merhaba.

Selam.

Aslında bana her renk uyar. Gülümsedi. Karşısındakiler kıkırdıyordu. Ama itiraf etmeliyim ki Alice harika bir seçim yapmış.

Wentworth içkileri koydu. Buz sesi kulaklarda çınladı. Soğuk içecekler ortamı ısıtmaya başladı. İşin uzmanlarıyla ilk kez bir aradaydı Harry. Halkla İlişkiler Eğlence Komitesi Giysilerini Çıkar Seninle Konuşmak İstiyorum, Şöyle Uzan da Seni Daha İyi Duyabileyim Grubunun bir üyesiyle daha önce beraber olmamıştı. Sağ olsun eğlence sektörü. Sektör sektör olalı böylesini görmedi.

Birkaç içkiden sonra akşam yemeğine çıktılar. Harry sohbete başladı; bu arada, Cherryyle yapacaklarını düşünüyordu.

Düşündüklerini yaptı da. Hatta daha bile fazlasını. Halkla İlişkiler alanına girdiğinden beri Cherrynin geçirdiği

en güzel akşamdı. Yemekten sonra birkaç eğlence mekânı dolaştılar. Masaların altında biraz bacak okşamaca, kalça sıkmaca oynadıktan sonra Plazaya döndüler.

Plazaya dönene kadar Harry çoktan duvara tırmanacak duruma gelmişti. Cherry daha kıyafetlerini çıkarmadan Harry başını o lezzetli apış arasına gömdü. Biraz hava almak için doğrulduğunda kadının soyunmasına yardım etti. Terden bayılıncaya dek güle oynaya hoplayıp zıpladılar.

Ertesi sabah kızlara ödemeleri yaparken Bay Wentworth tam bir şirket yöneticisi gibiydi. Nakit ödedi. Bir şey unutmadığından emin olmak için de ceplerini kontrol etti sonra. Kaldırımın kenarında taksi beklerken Bay Wentworth yüzünde muzip bir ifade, Harryyi dirseğiyle dürttü. Güzel geceydi, değil mi Harry? İyi parçalardı. Umarım durumu yadırgamadın.

Hayır, hiç yadırgamadım. Gülümseyip muzip bir ifade takınmaya çalıştı. En azından benim için gayet iyiydi. Wentworth güldü. Taksinin kapısını kapatırken, pazartesi günü seni erkenden ve cin gibi ofiste görmek istiyorum Harry dedi.

Pazar gecesi Harry kendini Sheepshead Bayde arkadaşlarıyla dans ederken buldu. Ve her zamanki gibi kısa bir süre sonra evli biriyle dışarı çıktı. Her şey hemen hemen aynıydı. Tek bir farkla: Uyuyakaldı. Pazartesi sabaha karşı güneşin ilk ışıkları odaya dolduğunda, gözlerini açık tutmak için savaş verirken unuttuğu bir şey vardı: Kendi evinde değildi. Etrafa bakındı. Nerede olduğunu anladı. Geceyi yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Sabaha karşı saat iki üç sularında Olga, adı bu muydu, onu yüzüstü yatırıp boynuna ve omuzlarına masaj yapmaya başlamıştı. Hatırladığı son şey buydu. Birden kalkıp saate baktı. Sonra yataktan sıçrayıp hızlıca duş aldı, giyindi, Olgayı sol yanağından, belki de kalçasından, öpüp evden çıktı.

Giysilerini değiştirmek için önce eve, sonra metroya koşturdu. Tutunacak bir demir bulana kadar soluk soluğa kaldı. Henüz kısa bir süre önce o işkence gibi azarı çekmiş olsa da bu sefer geç kaldığı için fazla rahatsız değildi. Hele Cuma gününden sonra Bay Wentworth ona güçlük çıkarmazdı. Neden geç kaldığımı sorarsa bir karıyla birlikte olduğumu, zamanın farkına varmadığımı söylerim. Böylece olayı daha fazla abartmamak için kahvesinden ve Danimarka kekinden vazgeçti.

İşyerine vardığında saat on olmak üzereydi. Geç kalırken bir saati geçirmemiş olmak ona nedense çok önemli görünüyordu. Bay Wentworthun odasındaki yerini aldığını gördü ama bu durum onu kaygılandırmadı. Masasına oturup o aralar ilgilendiği teklif dosyasını açtı. On dakika geçti geçmedi, Bay Wentworth telefon etti. Buyrun, efendim?

White, eğlenmenin de çalışmanın da bir zamanı var. Başarılı bir adam bu ikisini asla birbirine karıştırmaz.

Çat. Mesajın sonu. Harry ne olduğunu anlayana kadar birkaç saniye geçti. Telefonun kapanma sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Özellikle kapanma sesi. Öyle mutlak bir sonu işaret ediyordu ki! Mutlak bir son. Telefonu kapattığında midesinde delici bir çalkantı hissetti. Hayır, tekrar olmaz. Saçmalık. Bir öyle bir böyle. Bir öyle bir böyle. Delilik bu!

Neyse, siktiret! O kadar da önemli değil. Ben işime döneyim. Yakında tüm bunlar, her ne oluyorsa artık, geçer gider. Kafasını işine gömdü.

Haftanın geri kalanında da kafasını işten kaldırmadı. Öğle arasını elli dakikayla sınırlı tutmuştu. Fakat aciliyet ve baskı ortadan kalkınca, yemeği hızlıca yiyip kalan vakti Beşinci Caddede, mağazalarda geçirmeye tekrar başladı.

Ara ara, aslına bakılırsa sık sık, Maryyi ve Hotel Splendidde yaşadıklarını düşünüyordu. Kadın o kadar da ilgisini çekmiyordu. Başa bela bir tip olduğu açıktı. Park ve gölden

de özellikle uzak duruyordu. Öte yandan o haftalarda, vakit geçirmek için somut şeyler bulmuştu. Ardından o öğleden sonra neler olduğunu da hatırladı. Tekrar aynı işkenceyi çekmek istemiyordu.

Harry böylelikle cadde boyunca mağazalara bakarak amaçsızca dolanıyor, daima parkın uzağında bir yöne gidiyordu.

3

Harry bir gün bir mağazanın erkekler reyonunda etrafa bakınırken kadının biri aniden dönerek ona çarptı. El çantası yere düştü ve açıldı; içindeki her şey etrafa saçıldı. Ah, affedersiniz. Kusura bakmayın.

Hayır, benim hatam. O kadar ani dönmemeliydim.

Durun, yardım edeyim. Harry çantadan dökülenleri geri koymasına yardım etti. Yere eğildiğinde kadının parlak çoraplarını fark etti.

Teşekkürler. Son parçayı da çantaya koyup fermuarı çekti. Nolur kusuruma bakmayın.

Hiç sorun değil. Gülümsedi.

İndirim yazısını gördüm... Kendi kendine gülüyordu. Sonra da kendimi kaybedip saldırdım herhalde mağazadaki her şeye.

Saldıran siz olunca mağdur olmak fena gelmiyor kulağa. Karşısındaki iltifata teşekkür edercesine gülümseyip biraz daha rahatladı. Nerede bu gördüğünüz yazı?

Şurada, kravat reyonunda.

Haa... Evet. Kocanız için mi bir şey bakıyordunuz?

Yok, hayır. Babama bakıyorum. Doğum günü için.

O zaman izin verirseniz yardım edeyim. Kravatlar ve babalar konusunda uzmanımdır.

Öyle mi? Gülümsedi.

Kesinlikle. Bende ikisinden de var. Gülüşerek tezgâha doğru ilerlediler. Kravatları karıştırmaya başladılar. Şimdi... Sanırım ipek bir kravat arıyorsunuz.

Ay, hiç bilmiyorum. Konu kravata gelince salaklaşıyorum.

Peki... Hiç korkmayın. Çözüm ayağınıza geldi. Şimdi... Babanızın saçları ne renk?

Ne bileyim... Ağzını sağa sola büktü. Siyah gibi ama yer yer de gri. Özellikle de yan tarafları. Biraz göze batan cinsten.

Anlıyorum. Sizin babanızsa öyledir... Karşılıklı gülümsediler. Genellikle gri ve mavi takım elbise mi giyer?

Hmm... Evet, sanırım öyle. Nasıl bildiniz peki? Şaşkın gözlerle Harryye baktı. Müthişsiniz.

Ahhh... Lafını etmeye değmez Potson*. İşte gri ve mavi tonlarla gidebilecek birkaç renk. Tahminen yani.

Vay canına! Fiyatlar böyleyse birkaç tane alabilirim. Harry kadına raflardan farklı kravatlar çıkarıp gösterdi; ka-

* "Nothing to it my dear Potson" sözü Robert C.S Adey'in Sir Arthur Conan Doyle'un Sherlock Holmes öykülerini yermek için yazdığı yazılarda geçmektedir. Doyle öykülerindeki asıl ifade "Nothing to it my dear Watson" şeklindedir. (ç.n.)

dın bunları elinde evirdi çevirdi, sonunda başını sallayıp hangisini seçeceğini bilemediğini söyledi.

Madem öyle, sizin gibi bir küçükhanımın zor durumda kalmasını istemeyiz. Buyrun. Raftan iki kravat seçmişti. Bence bunları alın. Eminim babanız sevecektir. Her zaman kullanılabilecek türden.

Peki. Kadının yüzünde ani bir gülümseme belirdi. Kravatların parasını ödedi, hediye paketi yaptırdı ve mağazadan çıktılar. Harry önce saatine sonra kadına bakıp omuz silkti. Gitme vakti geldi galiba. İnsan eğlenirken, nasıl derler, *tempus fugit**.

Yardımlarınız için ne kadar teşekkür etsem az. Siz olmasanız orda hâlâ kravat bakıyor olurdum herhalde.

Benim için bir zevkti.

Gerçekten hayatımı kurtardınız. Son derece içten bir gülümsemeyle Harryye baktı. Keşke minnettarlığımı gösterebileceğim bir yol olsa.

Şey... Harrynin yüzünde cezbedici bir gülümseme belirdi. Aslında var. Yarın benimle bir öğle yemeği yiyebilirsiniz.

Peki. Enfes olur. Nerede?

Şey... Yolun karşısında buluşalım mı? Saat birde mesela...

Orada olacağım.

Vay canına! Ne güzel gülümsüyor. Öyle sıcak, öyle... gerçek ki... Evet, işte bu. İçten. Aceleyle işyerine döndü. Tam zamanında oradaydı. Aslında iki dakika geç kalmıştı. İşe koyulduktan bir süre sonra fark etti ne yaptığını: Yarın için bir buluşma ayarlamıştı. Midesi korku ve kaygı ile sancıyor, bağırsakları kasılıyordu. Her neyse, çok da önemli değil. Kadınla öğle yemeğine çıkmak öldürmez ya beni. Birkaç kravatla bir öğle yemeğini kafaya takıp canımı sıkmaya değmez. Derdini tasasını bir kenara bıraktı. Bir buluşmadan kimsenin canı yanmaz.

---

* "Zaman akıp gider" anlamında bir Latince deyiş. (ç.n.)

Özellikle de karşındaki bu kadar eğlenceli ve neşeliyken. Babasının kravatlara ne kadar çok sevindiğini anlatırken kadın resmen coşkudan yerinde duramıyor, gözleri parıldıyordu. Ben üzülmeyeyim diye de değil hem... Belli olur böyle şeyler, anlar hani insan... Harry başıyla onayladı. Kravatları gerçekten sevdi. Hemen denedi.

Enfes bir öğle yemeğiydi. Uzun zamandır böylesine güzel vakit geçirmemişti. Hatta böylesine güzel vakit geçirip geçirmediğini bile hatırlamıyordu... Belli bir şey üzerine konuşmadılar. Bol bol güldüler. Konuştukları her ne olursa olsun eğlenceli ve rahatlatıcıydı. Ayrılma vakti geldiğinde Harrynin ayakları yerden kesilmiş gibiydi. Neredeyse yarın tekrar yemeğe çıkmayı teklif edecekti. Son anda kendini tuttu. Cumaya ne dersin? Öğle yemeği için vaktin var mı?

Evet, sanırım var.

Yine burada... Tamam. Burası gayet hoş. Ayrılmadan hemen önce Harrynin elini tuttu. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Tekrar teşekkür ederim.

Ne demek. Harry de gülümsedi. Kadın giderken ardından el salladı.

Aceleyle işyerine yöneldi. Son yarım bloğu neredeyse koşarak geçti. Masasına yine birkaç dakika geç oturdu. Beş dakikayı geçmemişti. Neyse ki!.. Kimse farkında değil gibi görünüyordu. Kapıların ardında yöneticilerin suratları asılmış, kaşları kalkmış gibi bir hava yoktu. Yine de içinde belli belirsiz bir huzursuzluk vardı. Bir şeyler onu rahatsız ediyor, için için yiyordu. Böyle hissedecek ne olmuştu ki? Altı üstü öğle yemeği yemişlerdi. Ne yani? İyi anlaşmışlardı, o kadar. Dizginleri elinden bırakacak değildi. Endişe edecek bir şey yoktu. Her şey kontrol altındaydı.

Ertesi gün Harry kendini biraz daha huzursuz hissetti. Kadını gereğinden fazla düşünmekten ötürü değildi. Neydi adı? Hay anasını! Adını bile bilmiyorum. Yazıklar olsun. İşe bak! Bu sefer ne yapacağını tam olarak bilemiyordu. Cad-

deler ve mağazalar boyunca yaptığı her zamanki öğle arası gezileri bu defa saçma ve amaçsız göründü gözüne. Birkaç blok yürüyüp daha önce hiç gitmediği bir kafeye girdi. Yemeğini olabildiğince yavaş yedi, sonra da işyerine doğru yürüdü. Kafası hafifçe öne eğikti. Doğruca yere bakıyordu.

Sonraki gün çıktıkları öğle yemeği de harikaydı. Bolca güldüler. Yemeğin yarısına geldiklerinde Harry tekrar aynı oyuna başladığını fark etti. Fark ettiği bu şeyden ötürü bir an irkildi. Sonra boş verip devam etti. Helen, Maryden farklıydı. Bu yüzden oyun da biraz daha farklıydı.

Aradaki farklardan biri Helenin kocasından hiç bahsetmemesiydi. Harry de bunun hiç lafını etmiyordu. Kocasını merak ediyordu ama er ya da geç bu konuyu açacağını biliyor ve o yüzden her zamanki rutunini tekrarlayıp, kadını gözleriyle soyuyor, elini kalçasına götürüyordu. Aralara ise özenle seçilmiş iltifatlar, gülümsemeler serpiştiriyordu.

Harry o gün işe on dakika geç kaldı. Varır varmaz hemen çalışmaya koyuldu. Sanki on beş dakikadır oradaymış gibi görünmeye çalışıyordu. İşin verdiği sıkıntıyı elinin tersiyle alnından sildi ama kafası işine gömülü olduğu halde kendini verebilmiş değildi. Kadına pazartesi günü öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sorduğunu hatırlayınca birden kızardı. Harika olur. Güzel. Burda, saat birde. Kayıtsız davranıp oluruna bırakmayı planlamıştı. Alelade bir gün öğle yemeği arasında falan denk gelmeyi ya da en azından gelecek haftanın ortası için sözleşmeyi düşünüyordu. Neyse, önemli değil. Bugün dizginleri elinden kaçırmış olabilirdi. Gelecek hafta farklı olacaktı.

Farklıydı da: Her gün öğle yemeğine çıktılar. Harry geceleri bir gün önceden ona nasıl gülümseyeceğini, dokunacağını ya da oyunun nasıl bir hal alacağını düşünür halde buldu kendini. Ofiste de birkaç basit hata yaptı. Daha önce dikkat etmesine gerek bile kalmayan, kendiliğinden yapıverdiği, şimdiyse gözden kaçırdığı ayrıntılardı bunlar. İki

tanesini Louise fark edince Harry hemen hataları düzeltti ama bir tanesi Bay Wentwortha ulaştı. Wentworthun yüzündeki şaşkınlık ifadesi kısa süre sonra memnuniyetsizliğe dönüştü. Her şey yolunda mı Harry?

Evet, efendim. Yolunda. Ama nasıl olduysa...

Bak... Son zamanlarda aklın bir karış havada gibi. Kendine çekidüzen versen iyi olur.

Evet, efendim. Başıyla onaylayıp Wentworthun odasından çıktı.

Ne demek istedi şimdi? Bir şey mi ima etti acaba? Yuh! Öğle yemeğinden birkaç dakika geç geldi diye çarmıha gerecekler adamı. Harry hatayı düzeltip yemeğe çıktı. Birkaç dakika bekledi ama Helen görünürlerde yoktu. Saatine baktı. Bire on var. Hay anasını! On beş dakika erken ayrılmıştı işten. Kahretsin! Neyse, siktiret! İşi bitirdim nasıl olsa. En azından bir kısmını... Gerekirse fazla mesai yaparım.

Helen geldi ve oyun kaldığı yerden devam etti. Harry kendini oyunun akışına kaptırmıştı. İşyerine döndüğünde işine daha çok odaklanıp kaybettiği zamanı telafi etmeye çabaladı. Kafası biraz karışmıştı. Zihni başka düşüncelerle meşgul olduğundan ötürü değildi. Bildiği işlerle uğraşıyordu. Bildiğinin farkındaydı ama her nasılsa her şey anlaşılmaz ve yabancı geliyordu. Daha önce hiç çaba sarf etmeden yaptığı işleri şimdi iki üç kez kontrol etmek zorunda kalıyordu. Saat beşe geldiğinde elinde hâlâ yapacak tahmininden çok iş olmasına rağmen bunları bitirmek için mesaiye kalmadı. Oluru yoktu. Hem yarın bambaşka bir gündü ne de olsa. Hem herkes arada bir kötü bir gün geçirebilirdi.

Ama kötü günlerin sayısı arttı. Kötü günler denemezdi belki ama iyi de sayılmazlardı. Aslına bakılırsa ne düşüneceğini bilmiyordu. Yanlış olan bir şeyler vardı. Bundan emindi ancak neyin yanlış olduğunu bulamıyordu. Sorun

her neyse belirsizliğini koruyordu. Elindeki tek kanıt, nasıl demeli, bu hatalı işleyişin tek kanıtı, işlerin yolunda gitmiyor olmasıydı. Daha önce hiç yapmadığı yerlerde hata yapıyor, sıradan işlerde fazla zaman harcıyor, hatta bazen anlamakta zorluk çekiyor, yaptığı işe kendinden hiçbir şey katamıyordu. Yaptığı işlerin kendisinde yeni hiçbir şey olmaması bunların nedeni olabilirdi. Evet, belki de buydu. Farklı hesaplamalar ama temelde yine aynı şeyler. Evet, nedeni buydu. Çaba gerektiren bir iş verildiğinde hemen kendime geleceğim. Her şey düzelecek. Endişeye gerek yok.

Ama o öğle yemekleri olmasa... Onlar da olmasa bu hafta geçmek bilmezdi. Her gün beraber öğle yemeği yiyerek iyi mi ettim bilmiyorum ama böylesi bana çok iyi geldi.

Sonunda cuma günü geldi çattı. Hafta bitmişti. Bir sonraki haftanın daha iyi olacağı umudu artmıştı. O gün öğle yemeğinde Helen Harryye ofiste kendilerine bedava bilet verdiklerini, isterse o gece bir gösteriye gidebileceklerini söyledi.

Tabii ki isterim. Kocasıyla arasında nasıl bir sahne yaşanacağını merak ediyordu ama konuyu açmamaya kararlıydı.

Öğleden sonra her ne kadar düşünmemeye çalışsa da aklı oyunun gidişatındaydı. İşine odaklanmaya çalıştıkça daha çok geriliyordu. Basit sorunları çözemiyor oluşu şaşkınlığını artırıyordu. Bazen beyni patlayacakmış gibi hissediyor, bu geçince işe bir süre ara verip oyunu düşünmeye başlıyor, Helenin kocasını, bu akşam ne yapacağını merak ediyordu. Belki de bu akşam oğlanlarla takılma akşamıydı.

Akşam yemeği enfesti. Komedi gösterisi de çok eğlenceliydi. Gösteri bitiminde Helen eve gitme vaktinin geldiğini söyleyene kadar Broadwayde dolaştılar. Yürüyüş ayakkabılarımı giymemişim, yoruldum; gülmekten de her yanım ağrıdı. Çok güzel bir gösteriymiş.

Evet, çok eğlenceliydi. Nerede oturuyorsun?

Gramercy Parkının yakınında.

Ne güzel. Yakınmış. Yürüme mesafesinde.

Yok, sağ ol almayayım. İkisi de gülüyordu.

Şehir merkezine doğru yürürken ışıkların ve hoş sohbetin tadını çıkardılar. Evine vardıklarında Helen kapıyı açtı, ışıkları yakıp içeri girdi. Harry de üstü kapalı davete uyarak onu takip etti, etrafa bakındı. Kapıyı kapatıp kocasının nerede olduğunu sordu sonunda.

Kocam mı? Evli değilim. Harry afallamış bir şekilde kadına bakıyordu. Kadın sol elini gösterdi. Bunu takıyorum çünkü işyerindeki aç kurtları uzak tutmak lazım. Gülümsedi. Gayet işe yarıyor. Tekliflerini engelleyemesem de kocamla buluşmam gerektiğini söylüyorum. Harry şaşkınlığı üzerinden atıp gülümsemeye başlamıştı. Sonra da onlara ağabeyimin fotoğrafını gösterip kocam olduğunu söylüyorum. Bak. Cüzdanını açıp bir seksen beş boylarında, yüz kiloluk bir adamın fotoğrafını gösterdi. Harry kahkahayı bastı. Her zaman işe yarar. İkisi de kahkahalarla güldü.

Güzel bir hafta sonuydu. Cumartesi sabahı Helen Harryye kendi klasiği olan, yağ ve sütle birlikte iyice çırpılmış yumurta, *à la Sorrentino* hazırladı. Kahvaltıdan sonra limanda tekne turuna çıktılar. Sonra akşam yemeği, film, yürüyüş... Bu sefer yürüyüş ayakkabılarını giymişti. Sonunda eve döndüler. Basit, eğlenceli ve ferahlatıcı bir hafta sonu geçirdiler. Harry Pazar akşamı küçük bir öpücük ve kadının güzel kalçasına atılan hafif bir şaplakla oradan ayrılırken Pazartesi günü için öğle yemeğinin bahsi hiç geçmedi. Ne Pazartesi ne başka bir gün için... Evden çıktı. Helenden ve hafta sonundan ayrılırken aklında oynadığı oyun vardı.

Eve giderken, tüm hafta sonunu bekâr bir karıyla geçirdiğini fark etti. Tabii o adam gerçekte kocası değilse... Herhangi bir gürültü patırtı çıkmamıştı. Konunun üzerinde pek durmadı ama ileride hatırlamak üzere kayıt altına almış

oldu. En azından ileride aradan çekilmek zorunda kalacağı bir durumda olmadığını bilecekti.

Eve vardığında anne ve babası salonda oturuyordu. Neşeyle el sallayacaktı ki annesinin dalgın ve yaralı bakışları ona engel oldu. Dün akşam büyükannenin doğum günüydü. Yetmiş beş yaşına girmişti. Harry irkildi. Acı öylesine ani ve keskindi ki tek bir söz edemedi. Bir süre annesine bakakaldı. Kendini odasına zor attı. Midesinde, boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Kafasını bir yerlere vurmak istiyordu. Başını elleri arasına alıp bağırmak... Kapıyı menteşelerinden söküp parçalamak... Ağlamak...

Herhangi bir şey...

Bir şeyler... Ama tek yapabildiği oturup titremek, ne olduğunu, nasıl olduğunu düşünmek oldu. Büyükannesini seviyordu. Hassiktir! Hem de çok seviyordu. Neden? Neden?

Pazartesi sabahı işe vaktinde gitme konusunda güçlük çekmedi. Masasına, her zamanki işlerinin başına geçti. Yapılacak çok iş olsa da hepsi bildik şeylerdi. Hiçbir yenilik, zorluk çıkaracak hiçbir taraf, müthiş çaba gerektirecek herhangi bir kısım yoktu. Öğle araları da düzene girmişti. Yürüyor, caddelerde dolaşıp mağazalara bakıyordu. Sonraki haftanın ortasına gelindiğinde masasında otururken iki ayağını da yere vurup duruyor, sabit durmakta zorlanıyor, sık sık su almaya makineye gidiyordu. Alışkanlıkları değişmişti. Su içmeyi öyle pek sevmezdi. Birkaç yudum içip dudaklarını ıslatırdı.

İçindeki huzursuzluk yüzünden öğle yemeğine birkaç dakika erken çıkıp işe birkaç dakika geç döndü. Bu hissettiklerini düşünür halde buldu kendini caddede yürürken. Onları ölçüp tartmaya öyle kaptırmıştı ki kendini, beyninin etrafını kara bir bulut sarmış ve midesinde gezinen bir şey-

ler varmış gibi hissetmeye başladı. Sonunda cevap olarak bulabildiği tek nedene hemen sarıldı.

Bir restorana girip bir şeyler aldı. Etrafa bakınıp karının tekinin oturduğu bir masadaki boş sandalyeyi gördü. Biraz havadan sudan sohbet, işyerine kadar bırakmalar, sonra işe on dakika geç kalış... Bu öğle yemeği, içindeki huzursuzluğu atamamış olsa da düşünüp durmaktan kurtulmuştu.

Günler günleri kaygı ile kovalarken Harrynin huzursuzluğu sürüyor, o da öğle aralarını uzatıyor, bilmediği yerleri keşfetmeye daha çok zaman ayırarak içinde bulunduğu durumu düşünmekten kaçınıyordu. İşleri ihmal etmeyi, yumurta kapıya dayanana kadar bir şey yapmamayı alışkanlık edinmişti. Başının derde gireceğini biliyordu ama sonuçları zihninde canlandırmaktan kaçınıyor, her şeye boş veriyordu içten içe. Bir Cuma günü, Pazartesiye hazır olması gereken bir işi bitirmek üzereydi ki her şeyi ağırdan almaya başladı. Öğle yemeğini iyice uzattı, günün geri kalanında dalgasını geçip işi Pazartesi sabahı hemencecik bitirebileceğine güvendi. Basit, sıradan bir işti. Kalan az zaman Pazartesi günü onu kamçılayacaktı.

Pazar gecesi başka bir Olga ile tanıştı ve ertesi gün işe ancak saat ondan sonra varabildi. Ofise girdiği sırada Bay Wentworth ona şöyle bir baktı. Bir şey demesine gerek yoktu. Günaydın derken Harry ezilip büzülmüştü. Hemen işe koyuldu ve elindekini zamanında bitirdi ama olan olmuştu bir kere. Neyse ki öğle yemeği vakti gelmişti.

İşyerine en yakın restorana giderken kendini karmaşanın akışına bırakmıştı artık. Kendi kendisini analiz etmek artık alışkanlık olmuştu. Neyin nasıl ve neden olduğunu anlamaya çabaladıkça zihni bulanıklaşıyordu. Ne zaman başladığını hatırlıyor gibiydi. Fazla zaman önce değildi, bundan emindi. Zaman içindeki o noktayı bir kenara ayırabilse olayların nedenini görerek her şeyi değiştirebileceği-

ni umuyordu. Nedeni değil de nasılı bulabilse bu olanlara yine bir son verebilirdi. Ama o noktayı aradıkça, sonuca yaklaştığını hissettikçe her şey daha çok belirsizleşip allak bullak oluyor ve zihnindeki tüm görüntülerin altüst oluşunu seyretmekten başka bir şey gelmiyordu Harrynin elinden.

Her şeyi gözden geçirdiğinde bazı sorular takılıyordu aklına: Nasıl olmuştu da birdenbire işe geç kalmaya başlamıştı? Neden geç kaldığı zamanlarda Bay Wentworth üstüne atlamaya hazır halde bekliyordu? Neden işinde sorunlar yaşıyordu? Mesleğini, yaptığı işi seviyor, hırsla yanıp tutuşuyordu. Bunlara hiçbir anlam veremiyordu.

Elinde bir tepsi yemek, karının tekine gülümseyip sandalye dolu mu diye sorduğunda zihninde hâlâ sözcükler, düşünceler ve görüntüler dolanıyordu.

Hayır. Kadın kafasını sallayıp yemeğe ve elindeki kitabı okumaya devam etti.

Harry sandalyeye yerleşti ve birkaç dakika sonra özür dileyip kitabı nasıl bulduğunu sordu kadına. Hakkında eleştiri yazısı okuduğumu hatırlıyorum ama kitabı okuma fırsatım olmadı. Gülümsedi.

Ben beğendim. İlginç bir kitap. Nasıl desem? Farklı.

Evet, ben de öyle okumuştum. Kitabın çıktığından haberim yoktu ama.

Bir yıl kadar oldu sanırım. Kitabın künyesine, basım tarihine baktı. Evet, burada. Neredeyse bir yıl olmuş.

Nasıl olur? Bunca zamandır neredeymişim. Başını sallayıp gülümsedi. Sersemlik, karmaşa ve akıp giden duyguların çatışması eşliğinde yemeğini yerken konuşmaya devam ediyordu.

Yemekten sonra kadına işyerine kadar eşlik etti. Son zamanlardaki âdetinin aksine ertesi gün için sözleşmemeye dikkat etti. İşe döndüğünde yalnızca birkaç dakika geç kalmıştı. İçinde hâlâ bir parça huzursuzluk olsa da kargaşa-

dan kurtulmuştu. Yeni edindiği umursamaz, ağırdan alan tutumuyla işe koyuldu.

Ertesi sabah işyerine güya erken gitmişti ama elindeki işi yetiştirmek için yine de acele etmesi gerekti. Bir aydır masasında duran bir işti halbuki. Bay Wentworth Harryyi saat dokuz buçuk gibi odasına çağırıp ondan acil bir başka işi yapmasını istemese bu durum bir sıkıntı yaratmayacaktı. Fakat Harry elinde bitirmesi gereken bir iş olduğunu söyleyince karşısındakinin sesindeki öfkeyi, memnuniyetsizliği mi demeli yoksa, fark etti. Bay Wentworth işi Davise vereceğini söyledi.

Harry işinin başına dönerken neredeyse ağzından bir şeyler kaçıracaktı. İpin ucunu hepten kaçırmıştı ama sorunun nerede olduğunu bir türlü bulamıyordu. Wentworth ne istiyor benden? Son dakika işi için beni çağırıyor, bu sabah bitirilmesi gereken bir işle uğraşıyorum diye arıza çıkarıyor. O işi haftalar önce bitirdiğini sanıyordum. Öyle mi sanıyordun, tüh! Aman ne yazık, ne yazık!.. Tüm gün koduğumun kutu gibi odasına kapanıyor olmasaydın işyerinde ne halt olup bittiğini bilirdin belki.

İşi Davise verdi. Çok da sikimde! Ne yapayım yani, son dakika işini başkasına verdin diye ağlayayım mı? Siktir git!

Hızlıca su soğutucusuna gitti, dudaklarını soğuk suyla buluşturdu ve sonra tekrar masasına döndü... İşe saldırıp yapması gerekenleri hızlıca ve eksiksiz tamamlayıp öğle yemeğine çıktı. Yirmi dakika erken ayrıldığının farkında değildi. Söylenip lanet okuya okuya birkaç bloğu hızla geçti. Bir kez daha kendini elinde yemek tepsisiyle sandalyenin boş olup olmadığını sorarken buldu.

Kadının patronu hafta boyunca şehir dışında olacaktı; o yüzden işe dönmek için acelesi yoktu. Kahveler üzerine konuşarak zaman geçirdiler. İşyerlerine dönene kadar orda burda biraz dolandılar. Ayrılırlarken kadına her gün orada

mı yemek yiyor diye sordu. Evet, dedi kadın. O zaman şansım varsa yarın yine görüşürüz.

Olabilir. Gülümsedi.

İşyerine dönerken midesine aniden bir sancının saplandığını hissetti. Zihninde belirmeye başlayan düşünceleri umutsuzca silip attı. Karının tekiyle öğle yemeği yemesi kimseyi ilgilendirmezdi. Ne var ki yani? Hiçbir şeyi engellediği yok. Kimseye zararı da yok.

İşe her zamankinden geç kaldı. Ateş saçan gözlerin sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu. Ve saat... Sanki sırtını zaman ile dağlayacaklardı. Bir yandan masasındaki kâğıtları buruştururken elindeki kalemi hırsla sıkıyordu. İşe ancak bu vakitte geldiğini cümle âleme ilan ediyor, hepsine toptan sövüyordu içinden. Özellikle de Wentwortha...

İçindeki öfkeyi ertesi gün de canlı tutmayı başardı. Gece boyunca düşündükçe sinirlenmişti. Gerçi bu öfkeye odaklanıp, bir yön verememişti. İçin için kaynıyor, çıkacak bir yer arıyordu öfkesi. Danimarka kekini yavaşça yedi, kahvesini soğuyana kadar yudumladı. Soğuyunca bile kahvesini yudumlamaya devam edip her ikisi de bitene kadar işe başlamadı.

Sonunda işe başladığında hesap makinesine hamle yaptı, bloknotuna birkaç kez kalem değdirdi; kâğıtları sıraya sokup tıkıştırdı. Olabildiğince yavaş çalışıyordu. Öğleden sonra bir vakte kadar sürsün diye uğraşıyordu; ancak o kadar az iş kalmıştı ki tüm çabalarına rağmen öğle arasından önce bitti elindekiler. Koduğumun işini bitirince kalemini masaya çarpıp yemeğe çıktı.

Restorana gittiğinde kadın da kuyrukta sıra bekliyordu. Sırada yavaş yavaş ilerleyip sohbet ettiler. Yemeklerini seçerken Harrynin içindeki gel-gitler dinmişti. Nihayet bir masaya oturduklarında, Harrynin ilgisi hemen kadına kaydı. Kollarındaki, sırtındaki gerginlikten eser kalmadı. Belli

bir şeyden konuşmasalar da sohbet ilerledikçe rahatladığını hissediyordu.

Yemeğin ortasına doğru midesinde bir düğümlenme hissetti, küçük bir düğüm. Ta boğazına kadar gelip oturan, içinde ve dışında bir şeyleri değiştirmeye başlayan bir düğüm. Kalçasındaki kasılmayı hissedebiliyordu. Kadına baktıkça gözleri hafifçe kapanıyor, dilinin ucu üstdudağına doğru ilerliyordu. Elini uzatıp kadının kucağındaki kırıntıları silkti ve elini bacaklarından çekmeyip, arzu dolu bakışlarını ona yöneltti. Kendi soyunup kadını da soyuyor, içinde bir yerlerde durup olanları seyreden, durmayı isteyebilmeyi isteyen bir başka Harryyi duyumsuyordu. Kadın bakışlarına karşılık verip elini Harrynin elinin üzerine koydu; karşısındakinin bakışları her ne diyorsa cevabı evetti.

Çıktıklarında bir süre sokaklarda dolandılar. Harry karşıdan gelenlerin yolundan çekilirken kolunun üst kısmını kadının göğüslerine sürtüyor, gözlerinin içine bakıp gülümsüyordu. Öteki Harry kendisini oyundan uzak tutmak için çabalarken boğazının düğümlendiğini hissediyor, ipleri elinden iyice kaçıran diğer Harrynin tüm bunlara neden olan bir sorumlu değil, her şeye tanıklık eden bir izleyici olduğunu görüyordu. Önce filmlerden, sonra porno filmlerden bahsetmeye başladılar. Harry boğazındaki düğümün sıkılaştığını, mücadelenin şiddetlendiğini ve zaman ilerledikçe korkunun verdiği sarhoşluğun da arttığını fark ediyordu. Fakat her şeyden önce en önemlisi, artık kadına bakarken duyduğu şehvet ona doğal geliyordu. Kadına, onu insanlardan uzağa, bir binanın kuytusuna götürüp arkadan becermek istediğini söyledi. Hâlâ kadına bakıyor, bakışlarında vücuda gelen dürtüleriyle onu heyecanlandırıyordu. Sonunda kadını elinden tutup Hotel Splendidee sürükledi. İçindeki farklı duygular tek bir heyecanın karmaşasında bütünleşiyordu.

Otelden ayrılınca Harry yakındaki bir bara gidip oturdu. İçinde bulunduğu duygu hali ve yoğunluğunu çözmeye çalışıyordu. Ne olduğunu anlayamıyordu. İşe zamanında dönemediği için üzülüyordu sanki. Sanki yanlış bir şey yapmıştı, ne olduğunu bilmeden hem de. Bir şeyleri değiştirmek için belli belirsiz bir istek duyuyordu ama neyi değiştirmek istediğini bilmeden. İçkisini bitirmiş, işyerine dönmeyi düşünüyordu ki düşüncesi bile yüzünü kızartmaya yetti. Derisinin yandığını, göz altlarının ve belinin terlediğini hissetti. Ofise bu kadar geç dönemezdi. Kendini zorladı ama hareket etme becerisini yitirmişti sanki. Felç olmuştu. Bir içki daha söyledi; arayıp hastalandığını, eve gitmesi gerektiğini söylemeye karar verdi. Louisei aradı, yediklerinden ötürü fena halde rahatsızlandığını, şimdi eve doğru gittiğini, son bir saati tuvalette geçirdiği için ancak şimdi arayabildiğini söyledi. Diğer Harrynin kendisini seyredip kafasını salladığını hissedebiliyordu. Sonunda fısıldar gibi bir hoşça kal ile telefonu kapattı.

İçkisini yavaşça yudumlarken sarhoş olma fikri aklına düştü; ancak fikrin kulağa tuhaf geliyor oluşu bir yana, nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Sarhoş olacak kadar içkiyi boğazından aşağı yuvarlamayı şimdiye kadar hiç becerememişti. Çakırkeyif olur olmaz hemen dururdu.

Üçüncü içkisini yudumlarken sinirini çıkarabileceği bir şey aramaya başladı. Diğerlerinden ayrı tutup saldırabileceği bir şey... İçini yakıp kavuran, huzurunu bozan, ne olduğunu bilemediği duyguların kaynağını ortaya çıkaracak bir şey... Fakat istekleriyle becerileri örtüşmüyordu. Sonunda uğraşmaktan vazgeçip içkisini bitirdi ve dışarı çıktı.

Ertesi gün her zamanki saatte evden ayrıldı. Böylelikle annesinin sorularından kaçmış oldu. Sonra işi arayıp hastalıktan dolayı bugün de işe gelemeyeceğini söyledi. Dün öğlen işe gelmeyişini nasıl açıklayacağını bilmiyordu; hele odasının sessizliğinde insanları kendine inandıracak bir

hikâye uydurmasının oluru yoktu. Bugünü de izinli geçirirse kimse hasta olmadığından şüphelenmeyecekti. Döndüğünde sorgu sualden kurtulabilirdi.

Kırk İkinci Sokağa gidip eski birkaç kovboy filmi izledi. Bryant Parka yürüyüp gözlerden ırak, kumruların bile uğramadığı bir banka oturdu. Nedense göze battığını düşünüyordu. İnsanların kendisine bakıp orada ne aradığını merak ettiklerini hissediyordu. Elinden geldiğince uzun süre orada oturup kumruların kendilerine atılan yiyecekleri didikleyişini seyretti. Uzaklarda bir yerde verilen konserin sesini belli belirsiz duyuyor, kendini yapraklardan sıyrılıp dalların arasına sızan ışınların dans eden gölgelerine vermeye uğraşıyordu. Çiçekler, çalılar, heykeller... Nafile. Bankta oturup zaman geçirmeye ne kadar çalışırsa çalışsın yerinde duramıyordu. Kalktı, yoldan gözünü ayırmaksızın parkın çevresinde dolanmaya başladı.

Yürüye yürüye kütüphaneye kadar geldi. Uğraşacak bir şeyler bulma umuduyla içeri girdi ama tek yaptığı o salondan bu salona geçerek kitap raflarının önünde amaçsızca dolanmak oldu. Sonra kendini tekrar Bryant Parkta buldu. Kırk İkinci Caddeye geçip Times Meydanına yürüdü; bir başka filme girdi. Oturup iki film izlemeyi denedi ama ilkinden ikinci yarıda, ikincisinden ise ilk yarıda ayrıldı. Trene atlayıp Brooklyne döndü, *Caseyse* gitti.

Barın arkalarına, Tony ile Alın oturdukları tarafa gitti. Vay canına, bakın kimler gelmiş. Bugün Pazar günümü?

Harbi. Mesai saati bitmiştir belki. Merhaba. Hangisi?

Merhaba.

Hadi be Harry, söylesene noldu? İşverenin falan mı öldü? Harry bir tabure çekip otururken ikisi de gülüyordu.

Git işine Al! Hey Pat! Bana bir bira versene. Bunlara da birer tane versen iyi olur; içmeyince kendilerini bir şey sanıyorlar.

Hah, işte senden böyle şeyler duymaya alışığız. Bardağını kafasına dikip ileri itti.

Şaka bir yana Harry, noldu?

Hiç. Ne yani? Bu kadar şaşıracak ne var? İnsan bir gün olsun izin alamaz mı?

Evet, elbette ama bu sana göre değil. Güldü. Sen hiç izin alıp buraya gelmezsin.

Eh, bugün aldım işte. Bugün izinliyim ve burda bira içeceğim.

Öyle mi? Neden?

Bir araştırma yapmayı düşünüyorum.

Hmm... Nasıl bir araştırmaymış bu?

Aylaklığın doğası üzerine bir inceleme... Bu konuda bana yardım edecek sizden daha işinin ehli birilerini bulamam.

Biri benden mi bahsetti? Pat gülerek yanlarına geldi.

Şimdi ben her gün bir ofise gitmiyorum diye...

Nasıl yani? Burası bizim ofisimiz değil mi?

Harbi! Gülüştüler. Metroya binmiyorum diye çalışmıyor mu sayılacağım? Bak, iddiaya girerim ben at yarışı oynarken senin işte çalıştığından daha fazla çalışıyorum. Hep birden tekrar güldüler.

Bak buna inanırım işte.

İş demişken, sahi bugün niye izinlisin sen? İşini kaybetmekten korkmuyor musun?

Harry kahkahalarını sakinlikle karşıladı. Sanırım tehlikeli yaşamayı seviyorum.

Ee, hep derim: *Caseys*de yeterince uzun zaman takılırsan bir gün bir mucizeye şahit olabilirsin. İşte bugün ben birine oluyorum. Harry bir gün işten izin almış da *Caseys*de oturuyor. İşte buna kadeh kaldırılır. Önce Tony, sonra Al bardağını havaya kaldırdı. Kambur Harryye! Bardaktakileri dikip boşları masaya koydular. Harry gülümsedi. Onların oyunlarına katılıyor ve böylece kendisiyle baş başa kalmaktan kaçınıyordu.

Hey Pat! Üç tane daha versene bize!

Harry, bu akşam bizimle Forta gelsene. Sağlam dövüş olacak.

Evet. Asıl maç bir hayli çekişmeli geçecek gibi görünüyor.

Öyle mi? Omuz silkti. Belki gelirim.

Harry gün boyu amaçsızca oturdu, birasını yudumladı. Üçüncü bardağıyla bir saatten fazla bir süre oyalandı. Al ile Tony Harryyi sohbete dahil edebilmek için uğraşıp duruyordu. Harry dinledi, gülümsedi, güldü, kendini tam olarak vermese de sohbete katıldı. İçindeki sancıyı yok saydı.

Sonra Al ile Tonynin birkaç arkadaşını da alıp dövüş izlemeye gittiler. Yolda bir İtalyan restoranına uğradılar. Meydana varıp açık havada oturduklarında Harry iyiden iyiye gevşemişti. Gökyüzü bulutsuzdu. Liman tarafından hafif bir rüzgâr esiyordu. Harry kendini etrafındaki aygırlara uydurmuştu. Dövüşler başladı. Açılış karşılaşmaları bile çok iyiydi. Özellikle bir tanesi hayli heyecanlıydı. Sokak kavgası cinsinden bir dövüştü. Gecenin maçı ise muazzamdı. Harry kendini maçın heyecanına kaptırmış, diğer tüm seyircilerle beraber ayaklanıp bağırmaya, eğlenmeye başlamıştı.

Dövüşler sona erince hep beraber *Caseyse* döndüler. Harry kısa bir süre sonra herkesle vedalaşıp eve doğru yola koyuldu. Yatağına uzanıp o gün olanları düşündü. Sonra önceki günü, geçen haftaları, ayları... Sonra yine midesinde bir düğümlenme hissetti birden. Baskıyı azaltmak için ister istemez dizlerini kendine doğru çekti. Düğüm çözülmeye başladığında ne bugün ne geçmişte olanları düşünecek hali kalmıştı. Gözlerini kapatıp içtiği biraların yardımıyla hafif bir uykuya daldı.

Tabii böylesi bir huzursuzluk haline uyumak denebilirse. Gece boyu kıvranıp, yattığı yerde bir o yana bir bu yana dönerek işkence çekmedi belki ama sürüp giden bir rüyada

hapsoldu. Belki bir seferlikti ama ona tekrar edip duruyor gibi gelmişti. Baygınlık halinden tam çıkmamış, uyanmanın eşiğindeydi. Beyni, ruhu bir türlü rahatlayamıyordu. Öyle basit bir rüyaydı ki neredeyse görmeye bile değmezdi. İnsanı güzel bir uykudan edecek olan rüya en azından biraz çarpıcı veya cinsel öğelerle dolu olmalıydı.

Bu kadar da basit değil: Olağan bir trafik akışında araba sürerken öndeki arabanın fren lambalarının yandığını görüp ayağını gaz pedalından çekiyordu. Tam bu sırada ayağı fren pedalının altına sıkışıyor, Harry frene basıp öndeki arabaya çarpmamak için ayağını çekmeye çalışırken gittikçe yaklaşıyordu. Tabii ki tüm bunlar yavaş çekimde, aynı an tekrar tekrar yaşanıyormuşçasına gerçekleşiyordu. Öndeki arabaya hiçbir şekilde çarpmıyor ancak ne olacağını da bir türlü kestiremiyordu.

Sabah uyandığında, gördüğü rüyayı hatırlamıyordu; ancak bir rüya görmüş olduğunun farkındaydı. Kendini halsiz hissediyordu. Zar zor duşa girdi, tıraş oldu. Aşağı kata, mutfağa inerken adımları yavaş ve cansızdı. Sesinin de öyle olduğunu anne babasına günaydın derken fark etti.

İyi misin Harry?

Evet, tabii ki baba. Noldu ki?

Hani, ne bileyim... Bu aralar sanki... sanki biraz keyifsiz gibisin. Yani, ne bileyim... Nedenini bilemiyorum hani ama kendinde pek değil gibisin.

Deme... Olabildiğince içten görünmeye çalışıyordu. Bilmem ki... Bir şeyim yok.

İşe giderken bir gazete alıp yolda ona odaklanmaya çalıştı; ancak aklı, babasının sorusuna kayıyordu sürekli. Bir sorun olup olmadığını soruyordu kendine. Ne gibi bir sorunu olabilirdi? Son zamanlarda her şey muhteşem gitmiyordu. İşleri biraz batırmıştı. Wentworth ona yükleniyordu ama bir sorunu yoktu. En azından elle tutulur, şudur diyebileceği bir şey yoktu. Karikatürlere odaklanmaya çalıştı

ama içindeki huzursuzluk sürüyor ve o, soruları aklından kovmaya çalışıyordu. Bir sorun varsa bile kendisinden kaynaklanmıyordu. İşte bundan emindi.

Louise gelip nasıl olduğunu sorduğunda bir süredir masa başındaydı.

Gayet iyi. Ölmem herhalde.

Ne güzel. Yediğin bir şey mi dokunmuş?

Tuzağa düşecekmiş gibi hissetti kendini birden, panikledi. Sonra Louisee dediklerini hatırladı; bir şeyler yedikten sonra hastalanıp eve gitmek zorunda kaldığını söylemişti.

Evet, kesin öyle oldu. Evden uzakta başıboş dolaşmaya gelmiyor. Kurnazca gülümsedi.

Ben de bir hastalığa yakalandın sanmıştım.

O niyeymiş? Suratını asmıştı.

Şey... Pek kendinde değil gibiydin. Anla işte... Eskisi kadar rahat değildin, kaygılı görünüyordun. Ama şimdi iyi olduğuna sevindim. Omzuna hafifçe vurdu, sonra kendi masasına döndü.

Harry önünde kahvesi ve Danimarka keki, düşüncelere daldı. Ne halt olup bittiğini merak ediyordu. Neden herkes işine burnunu sokuyordu? Ne halleri varsa görsünler diye düşündü. Onun tek sorunu bu insanlardı.

O sabah sinirli sinirli çalıştı. Gelip geçen insanları fark ettiğinde öğle arasının geldiğini anladı, rahatladı. Masasındaki işe baktı. Sabah iyi iş çıkarmıştı. Gayet iyi. Wilson işi gönderilmeye hazır, düzgünce dosyalanmıştı.

Kendi kendini onaylayıp neşeyle yemeğe çıktı. Beşinci Caddede yürümeye başladı ama ilk köşeye varır varmaz neşenin yerini hafif bir huzursuzluk aldı. Dönüp öğle yemeği için binadaki kafeye gitti. Yemeği bittiğinde işyerine dönüp kalan zamanı dinlenme salonunda geçirdi.

Sonraki hafta, şirket olarak geziye gidecekleri Cuma gününe kadar Harry öğle yemeklerini kafeden sipariş edip

araları dinlenme salonunda kitap okuyarak, dışarıya yemeğe çıkma isteği duymaksızın geçirdi. Denemeyi düşünse bile kendinde o gücü bulamıyordu. Yakınlardaki bir kütüphaneden birkaç bilimkurgu kitabı almış, metroda ve öğle arasında bu kitapları okuyordu. Kitaplar zihnini en azından görünürde meşgul ediyordu. Bu sayede olası sancıları da yok sayabiliyordu.

Çok sıkı çalışmayı her ne kadar istese de bunu sürdüremiyordu. Belki bir iki saat başarabiliyordu, hepsi o kadar. Sonra, biriken işleri bitirmek için deli gibi çalışmak zorunda kalıyordu çoğunlukla.

Eskisi gibi niye düzenli çalışamadığını, yemeğe çıkmak için işyerinden niye ayrılamadığını sorgular gibi oluyordu bazen. Ancak sorular kafasında belirir belirmez içini bir korkudur kaplıyor, o sorularla yüzleşmekten kaçınmak için hepsini bilinçaltına iterek kafasını herhangi bir başka şeyle doldurmaya çalışıyordu.

Şirket gezisinden bir gün önce Bay Wentworth Harryyi odasına çağırdı. Wentworth oturmasını söylediğinde Harry konunun ciddi olduğunu anlamıştı. İçinde bir şeyler altüst oldu; sancının verdiği hafif bir sızı boğazına kadar yükseldi. Bunu yarın akşam ziyafette duyacağına benden duy istedim, Harry. Bildiğin üzere şirket hızla büyüyor. Gururla söylüyorum ki bu hız da gittikçe artıyor. Aslına bakarsan son iki yıldaki büyüme fevkalade.

Ne güzel. Etkilenmiş görünmeyi kendine görev sayıyordu o an.

Evet, öyle. Bu büyüme nedeniyle yönetim kademesinde personel ihtiyacı doğdu. Bunun için müdür yardımcısı asistanlığı pozisyonu oluşturduk. Sandalyesine yaslanarak bir süre Harryye baktı. Harry midesinde bir topun hareketlenip boğazına takıldığını hissedebiliyordu. Bu pozisyona Davis getirildi. Cup! Top aşağıya kaydı, soluk borusunu

zorladı ve bağırsaklarına yapıştı. Benim tavsiyem üzerine... Harry gözlerini kırpıştırdığını hissediyordu. Aman Tanrım! Ağlamamalıydı. Ağlamak istemiyordu ama gözlerinin gerisindeki baskıyı, üzerindeki yorgun ve kederli bulutu hissedebiliyordu. Yüzündeki ifadeyi, artık her nasıl görünüyorsa o an, bozmamak için umutsuzca çabaladı. Onun, elbette herkesin bildiği gibi, senin kadar geniş hayal gücü yok. Sen işe daha sıkı sarılabiliyorsun; yani sende başarılı bir şirket yöneticisinin sahip olması gereken tüm özellikler mevcut. Yapma. Sus da çıkıp gideyim artık. Fakat en önemlisi hariç... Son kısmı vurgulamak için öne doğru eğildi. İstikrar ve güvenilirlik... Seni müdür yardımcısı asistanı olarak görmek isterdim. Şirkete çok faydan dokunabilirdi ama sana güvenemem. Davisi bu görev için öne çıkaracak fazla şey yok ama güvenilir ve istikrarlı. Üç çocuklu bir aile babası. Her gün çalışan, hayata köklerini salmış bir adam. Görüyorsun, önemli olan da bu. Bir gün uçup bir gün fos çıkmıyor. Şu anda bu görev için geniş hayal gücü ile sıkı çalışmaktan daha önemli bu.

Şimdi... Sana son zamanlarda neler olduğunu bilmiyorum ama böyle olduğun sürece sana güvenemem. Bir iş yapılması gerektiğinde bir düğmeye basıp o işin bitirileceğinden emin olmak istiyorum. Soru yok, gecikme yok. Bu aralar ihtiyacım olduğunda seni bulamıyorum bile. Bir şeyle acil ilgilenilmesi gerektiğinde bana bir faydan dokunmuyor. Görünen o ki... Tanrım, kes şu saçmalığı! Bırak gideyim. İyice sorumsuzlaştın. Benden söylemesi. Başarılı bir iş hayatına bundan daha fazla zarar verecek bir şey olamaz. Bana sorarsan, kendine bir hayat kurmanın, aile sahibi olmanın, sorumluluklarını erkek gibi yerine getirmenin vakti geldi de geçiyor. Hayata doğru bir açıdan bakmanın, ulaşmak istediklerinin önündeki sis bulutunu kaldırmanın daha iyi bir yolu olamaz. Bana sorarsan, seni harekete geçirecek şey bu.

Ama bu görev için Davisi önermemin esas nedeni bunlar değil. Görüyorsun, senin hakkındaki düşüncelerim, yeteneğin hakkındaki görüşlerim değişmedi. Sende sınırsız bir potansiyel var, şirket için çok kıymetli olabilirsin. Çok kıymetli. Ama bu potansiyelini fark etmen için davranışlarını değiştirmen gerekiyor. Umuyorum ki bu olay titreyip kendine gelmeni, parlak bir geleceği tehlikeye attığını fark etmeni sağlayacak. Umarım davranışlarını değiştirirsin.

Ben bu şirkete inanıyorum. Bu şirkete tüm varlığım ve benliğimle inanıyorum. Büyüyoruz. Adamlarımız hayatlarını bu şirkete adamaya, mutlak sadakatlerini bu şirkete sunmaya istekli oldukları sürece de büyüyeceğiz. Başka yolu yok. Her şey davranışlarına bağlı Harry. Olabileceğine inandığım o kıymetli adam olmanı istiyorum. Öğüdümü dinleyip tutumunu değiştirirsen müdür yardımcısı asistanlığını kaçırmak hiçbir şey değil. Anladın mı?

Evet, anladım Bay Wentworth. Ben...

Güzel. Dediklerimi bir düşün. Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin. Dönüp baktığında bugünü görkemli iş hayatının dönüm noktası olarak göreceksin. Harry başını sallayıp gözlerini hızla kırpıştırdı. Tamam, bu kadar nutuk yeter. Yarın görüşürüz.

Yarın gör bakalım beni. Masasına dönüp sandalyesine lap diye oturdu. Hâlâ gözlerini hızla kırpıştırıyordu. Dönüp duran top hâlâ midesinden boğazına doğru zıplayıp duruyor, oraya saplanıp asılıyordu. Yarın görüşürüz. Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin. Ne ki şimdi bunlar? Kiminle konuştuğunu zannediyor bu? Ben onun için kıçımı yırtayım, onun yaptığına bak. Siktiret! Erkekler tuvaletine gitti. İşeyip yüzüne biraz soğuk su çarptı. Paydos vakti gelene kadar orada biraz daha zaman öldürdü.

Eve dönerken bilimkurgu kitapları da pek işe yaramadı. Wentworthun kim olup da küçük dağları ben yarattım edasında davrandığını merak ediyordu. Sağda solda fahişeler-

le düşüp kalkan bir ben miyim sanıyorsun? Kim ki konuşuyor bu? Evet. Sen kimsin ki ilk taşı atacaksın. Sen ve senin o halkla ilişkiler ekibin. Ahh, siktiret! Dünyadaki tek iş bu değil ya. Benim onlara değil asıl onların bana ihtiyacı var. İşlere ben bakmayınca neler oluyor bir görsünler. Evet. Bakalım Bay Müdür Yardımcısı Asistancığı ne kadar dayanacak o zaman? Ah, bilmiyorum. Anlayamıyorum. Hassiktir! Ne bok yemeye... Niye inmiyorlar tepemden? Ahh!

Tony, Mike ve Steve o akşam beysbol maçına gidiyordu; Harry de onlara katıldı. Gece boyunca Harry ara sıra zihninin karanlık köşelerine giriyor, Wentwortha hakaret edip ne biçim bir göt oğlanı olduğunu söylüyordu. Ona gününü gösterecekti ama gücünün çoğunu çoktan boşa harcamıştı. Kendini oyunun heyecanına da kaptıramamıştı. Gücü, nefretini gün yüzüne çıkarmaya yetmedi.

4

Gezi için mükemmel bir gündü. Wooddale Country Club ise bu gezi için mükemmel bir tercihti. İçinde on sekiz delikli bir golf sahası, saklı bahçeler, büyük bir havuz, küçük sevimli bir koruyla çevrili kusursuz bir zemin, seçkin bir golf kulübünde bulunabilecek her türlü tesis, konfor ve imkân mevcuttu.

İnsanların çoğu ya güneşin altındaki masaların etrafında toplanmış ya da gölge olan verandaya geçmişti. Bir kısmı da tenis kortlarındaydı. Harry bir süre onları seyretti, sonra koruya doğru yürüyüşe çıktı.

Yalnız geçirdiği zaman ona iyi geldi. Çevresindeki ağaçlara, dallar arasında cıvıldayıp uçuşan kuşlara, ayakları al-

tındaki yeşil örtülü toprağa veya tepesindeki güneşe ve mavi gökyüzüne kendini daha yakın hissetmesinden kaynaklanmıyordu ama bu durum. İnsanlardan korktuğundan veya onlarla iletişim kuramadığından hiç değildi; o konuda sıkıntısı yoktu. Kulübün uçsuz bucaksız arazisine bakarken hissettiği o kendi halinden memnun olma duygusundandı daha çok. Etrafta araziye yayılmış, farklı etkinliklerle meşgül bir sürü insan olduğunu, o insanların Harrynin orada olmadığını bildiğini ve nerede olduğunu merak ettiklerini biliyor olmak hoşuna gidiyordu.

Ağaçların gölgesinde durup saklı bahçelere ve havuzun kenarına kadar uzanan çimlerin üzerine akseden parlak güneşe baktı. İçinde bir kudret hissi kabardı. Gözlerini hafifçe kıstı, zihninde oluşan görüntüleri seyretti. Arzuladığı ve bir gün sahip olacağını bildiği parayı, malı mülkü, saygınlığı kendisine kaderinin getireceğini hissediyordu.

Parlaklıkla gölge arasındaki çizgi keskin, geçiş aniydi. Harry adımını neredeyse elle tutulur olan gün ışığına doğru attı. Sırtında gölgenin serinliğini hissederken yüzüne güneşin sıcaklığı vuruyordu. O kısa anın varlığıyla yokluğu bir oldu. Güneşin parlaklığını ve sıcaklığını artık sırtında da hissedebiliyordu.

Yarım düzine kadar insanın etrafında uzanıp güneşlendiği, içinde yüzdüğü havuza doğru gitti. Onlara yaklaşırken havuzun kenarında dikilen bikinili bir kız gördü. Gözlerini ona diktiğini kendi de fark etmişti. Diğer insanların sesini, havuzun diğer tarafında, birkaç yüz metre ötede bulunan tenis sahasından gelen sesleri, arada birilerinin bağrışını ve havuza atlayanların çıkardığı sesleri duyuyor fakat gözlerini bikinili kızdan ve bikinisinin üst kısmından taşan memelerinden alamıyordu. Hafifçe şişkin göbeğinden aşağısı kalçasından itibaren ince bir şerit halinde bir mucizeymişçesine salınıyordu.

Göbek deliğinden aşağı damlayan su damlacıklarına baktı ve anahtar deliği geldi aklına. Güneşin parlaklığı ve dalga dalga yayılan şehvetinin ışığı gözlerini aldı. Aman Tanrım! Onu hemen şimdi şuracıkta becermek istiyordu. Kız kafasındaki boneyi çıkarıp saçlarını salladı, havuzun kenarında serili bir havluya uzandı. Kasıklarındaki kılların ince olduğunu ve dar bir alanda toplandığını tahmin edebiliyordu.

Gölgesi üzerine düşecek şekilde kızın başında dikildi. Kız gözlerini açıp hafifçe başını kaldırdı. Güneşimi engelliyorsunuz.

Ah, affedersiniz. Bir adım yana atıp gölgesinin kızın vücudundan çekilişini ve çimlere doğru kayışını izledi. Birinin güneşini engellemek kadar kötü bir şey yoktur.

Teşekkürler. Gülümsüyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Şu anda tek derdim öğle yemeğine kadar kurumak.

Doğrusu, tepede böyle bir güneş, üzerinizde böyle bir bikini varken kurumanız uzun sürmez.

Merhaba Harry. Sen de gelsene. Su çok güzel.

Merhaba Steve, Joan. Yemekten sonra girerim.

Kadın nedense kaşlarını çatmıştı. Şu bikini ve kuruma meselesini anlayamadım.

Ha, şey... Demek istediğim, bikininin kuruması bir hayli uzun sürer. Sizinkinde ise kuruması gereken fazla kumaş yok. Sesindeki gülüş belirgindi; kız da kıkırdayarak karşılık verdi.

Beğenmediniz mi?

Ah, aksine. Gülerek kadının yanına çöktü. Ben Harry White. Daha önce tanışmadık sanırım.

Linda Sorrenson. Kafasını ondan yana çevirip gözlerini açtı. Bay Donlevynin yeni sekreteriyim. İşe başlayalı birkaç ay oldu.

Birkaç aydır şirkettesiniz ve ben sizi daha önce görmedim?! Tanrım! Çıldırmış olmalıyım. Kendimi affedemem. Bunca zamandır nerelerdeydiniz?

Kendi masamda oturuyordum. Yüzüstü dönüp başını Harryye çevirdi; ona bakıp gülümsüyordu.

Peki, madem öyle, bundan sonra Donlevyye daha çok işim düşecek. Kız kıkırdadı. Harry karşıdaki binaya bakıyordu. Öğle yemeği hazır gibi. Yavaş yavaş o tarafa gitsek iyi olur.

Ah, şimdi kalkmam herhalde. Az yemek yerim zaten.

O konuda endişelenmenize gerek yok ama. Harry gülüyordu.

Ne demezsiniz. Bikininin içine girebilmek öyle kolay değil.

Hmm, bence yine de gelmelisiniz. Her şey bir yana, sunumlarını görmek için bile değer.

Gerçekten mi?

Evet. Açık büfe ve çok da güzel. Ayağa kalkıp bir süre gerindi. Eminim seveceksiniz.

Bir süre Harryye baktı, sonra doğruldu. Peki. Beni kandırdınız.

Harry kolunu uzattı. Elinden tutan kızı kendine çekti. Bu ani ve sert hareketten ötürü kız, Harrynin sadece birkaç santim ötesinde durabildi. Tanıdık geliyorsunuz. Kıza gülümsedi.

Çok da tanıdık değildir umarım. Elini Harrynin elinden çekti ve bonesini içine koyup havluyu katladı.

Çimler boyunca yürüdüler. Harry kızın yanında ilerliyor, hareketlerini takip edip bir yandan da onu süzüyordu. Hareket ettikçe bir sağa bir sola sallanan kalçası gözlerini okşuyordu.

Verandada gölgeye oturup yemeklerini yediler. Etraftaki masalarda başkaları da vardı ama çoğu kişi klimalı yemek salonunu tercih etmişti. Louise ile Rae, Harry ile Lindanın yanına geldi; çeşit çeşit yiyecekle dolu tabaklarını masaya koydular.

İzin var mı Harry?

Rezervasyonunuz var mıydı? Gülümsedi.

Tabii ki izin verir, Louise. Gencecik güzel bir kızla yalnız başına oturmayı neden istesin ki? Vay, senden nefret ediyorum. Linda şaşkın bir halde bakıyordu. Ne müthiş bir fizik. Harry ve Louise gülüyordu. Büyükanne olmadan evvel bile böyle bir fizik olmadı bende.

Bir tane daha puf böreği al da rahatla.

Sen bana kurban ol! Hep birlikte gülüştüler. Çatal bıçak sesleri ve kahkahalar arasında geçti yemek.

Harry yemekten sonra mayo şortunu giyip havuza, diğerlerinin yanına geçti. Suya dalıp diğer uca kadar yüzdü ve Lindanın yanında durdu. Seni bir yerden tanıyor gibiyim. Yüzünden sular süzülürken gülümsüyordu.

Çok uzaktan değildir umarım.

Yo, hiç de değil. Harry Lindaya su attı, Linda da Harryye. Güle oynaya suyun içinde debelendiler.

Derken biri elinde voleybol topuyla çıkageldi. Yüzmekte olanlar havuzun etrafında hemencecik bir çember oluşturdu. Top havada oradan oraya atılıyordu; düşüren suyu boylayacaktı. Bir süre sonra oyuncuların çoğu yorgun düştü. Harry hâlâ havuzda Lindaya maskaralık yapıyordu.

Davis ve karısı da diğerlerine katıldı. Harry havuza doğru geldiklerini fark eder etmez midesinde yine bir hareketlenme ve sancı hissetti. Çenesine kadar gelen suyun altında kıpırdamadan duruyor, elleriyle dengesini sağlamaya çalışıyor, midesindeki sancı da bu arada artıyordu. Gözlerini onlara dikmiş, öylece dururken kendiliğinden, bilinçsiz olarak, kadının tek parça mayosunun içine gizlenmiş olduğu belli yağlı kısımlarını ölçüp tartmaya başlamıştı. Davise doğru pis pis sırıtıyordu. Adamın ahı gitmiş vahı kalmıştı; bacakları tüysüz ve bir deri bir kemikti. Ama karısı o kadar da fena değildi. Hatta hiç fena değildi. Hele çocuk sahibi olduğunu düşününce... Azıcık göbeğin sakıncası yoktu. Kalçasında çatlaklar olmadığı sürece...

Hey Harry! Çekil yoldan. Harry hiçbir ses duymuyordu. Sağır mısın nesin? Evet, hiç fena fikir değil. Daha önce hiç, bir müdür yardımcısı asistanının karısını becermemiştim.

Hey, kıpırda! Kolundan çekiyordu; Harry dönüp Lindaya soran gözlerle baktı. Yarış yapacaklar.

Ne? Ha... Lindayla beraber havuzun kenarına çekildi.

Nasıl bir odaklanma o sendeki...

Ne? Sana seslenip durdular, hiçbir şey duymadın.

Yogayla uğraşıyorum. Kadına gülümserken bir yandan da göz ucuyla Davislere bakıyordu. Lindanın havuzun kenarına çıkmasına yardım etti. Yüzücüler suya dalıp diğer uca doğru yarışa koyulurken o da yanına çıktı. Bir ara bağrış çağrış sevinç çığlıkları atılınca Harry gözlerini Davislerden ayırdı.

Çıkıp biraz güneşlenmek ister misin?

Çok geçmeden, Lindaya bakıp yüzünde bir gülümseme belirdiğini fark etti ama o gülümsemeyi gerçekte hiçbir şekilde algılamıyordu. Önce halletmem gereken birkaç şey var.

Linda yanından ayrıldı; Harry suyun dibine dalıp havuzun diğer tarafına yüzdü, sonra havuz boyunca birkaç kez gidip geldi. Harcaması gereken enerjiden kaynaklanan hafif bir düğümlenme hissediyordu içinde. Üçüncü turun yarısında o düğümün çözüldüğünü hissetti. Havuzun kenarına gelince kendini yukarı çekip çıktı ve Lindanın yanına gitti.

Kadının başına dikilip, bedenini sallayarak kuru sırtına su damlattı.

Ayyyy! Çok soğuk. Seni hain! Ters dönüp sudan kaçtı.

Bir saat havuzda kaldın, şimdi üzerine birkaç damla su gelince bağırıyorsun.

Komik mi? Gülüyordu. Yeniden havlunun üzerine yerleşti.

Sen yok musun!.. Su çok güzeldi. Yüzüstü uzanmış, kızın yüzüne yalnızca birkaç santim uzaktan bakıyordu. Şöyle güzelce yüzmek kadar rahatlatıcı bir şey yok şu dünyada.

Evet, öyle. İnsan rüyalar âlemine dalıyor. Kızın gözleri kapalıydı. Sesindeki mutluluk kolayca fark ediliyordu.

Sesin uykulu geliyor.

Hmm... Birazdan beni uyandır da ön tarafımı da güneşlendireyim.

Bu birazdan tam olarak ne zaman oluyor?

Şey... Nasıl söyleyeyim? Sırtım yeterince yandığında işte...

Tamam, olur. Kızın ne kadar yakında durduğunu fark etmiş, gülümsüyordu.

Harry uyumadı ama kendi dünyasına daldı. Duyuyor ama aslında dinlemiyordu. Yüzenlerin sesleri... Sesleri gürültüyle birleşip, farklı kısımları olan, Kırk İkinci Sokaktaki filmler gibi zihnini meşgul eden tek bir sese dönüşüyordu neredeyse. Davis ve karısının aklına girmesine izin yoktu. Duyuları aklının o kısmını dolduruyordu. Uyur uyanık bir haldeydi ve sırtına vuran güneşi, çimlerin ve toprağın kokusunu duyumsuyordu. Tüm bunların yanı sıra altındaki havluyu, sırtında ve bacaklarında dolanan sineklerle diğer böceklerin hafif dokunuşunu, daha çok Lindayı ve onun yanında uzanıyor oluşunu, aynı güneşin onun sırtına da vuruşunu, böceklerin onun bedenini terk edip Lindanınkine konmasını, havuzdan çıkarken kızın etrafa yaydığı o nem kokusunu, su, deri ve havanın birbirine karışarak onu heyecanlandırıp aklında yer etmek için oluşturduğu kokuyu, güneşin geçmiştekileri neme dönüştürmesini...

Bilerek bu duygulara, hislere odaklanmaya devam etti. Sonra başka bir şeyin, başka bir duygunun farkına vardı. Rahatlama duygusu... Yüzme rahatlatıcıdır dediğinde aslında öyle hissetmiyorken şimdi rahatladığını fark edince içinden kendi kendine güldü. Ne komik. Etrafında bir sürü

insan olduğunu bilip kendini onlardan bambaşka hissetmek gerçekten komik. Suyun üzerinde durmak, kendini akıntıya bırakmak, altındaki toprağı hissetmek hoş. Hem de çok hoş.

Su güzel... Gökyüzü hoş...

Ağaçlar...

Lindanın derin bir nefes alıp hafifçe iç çekerek sırtüstü döndüğünü duydu.

Dönme vakti mi?

Hıhı!

Ne çabuk?

Sırtım yandı bile. İleri geri gidip kafası için yumuşak bir yer aramış; küçük, uygun bir yerde karar kılmıştı.

Madem öyle, benim de diğer tarafa dönme vaktim geldi.

Güneşin parlaklığını gözkapaklarında hissedebiliyordu. Gözleri hemen alıştı; uyku girdabına kapılmış, yavaş yavaş derinlere doğru çekiliyordu. Yükselen homurtuların içinde giderek kendini kaybetti. Sesler neredeyse kesilmişti ki uyanma hissi aniden, bir iğne gibi saplandı. Kısık gözlerle etrafa bakıp yan döndü. Havuzdan hiç ses gelmiyordu. Çevre az önceye kıyasla çok daha sessizdi. Çoğu insanın güneşlendiğini, kimisinin kâğıt oynadığını fark etti.

Kalkma zamanı.

Hmm... Hafifçe kıpırdandı.

Kızarmak istemiyorsan kalkmalısın.

Linda yan dönüp gözlerini araladı, hızlıca kırpıştırıp tekrar açmaya çalıştı.

Sanırım senin iyi işleyen bir vücut saatin var. Bozulmasını istemiyorsan bu kadar uzun süre güneşte kalmamalısın.

Çok kalmadım ki.

Evet ama uyandırmasaydım tavuk gibi kızaracaktın.

Ee, nasıl uyanacağımı tam olarak anlatmamıştım, değil mi? Gülümsedi. Saatlerin alarmları çok çeşitli.

Ha, anlıyorum. Sen alarm niyetine beni kurdun.

Yani... Hazır olduğumda beni uyandırdın işte. Harrynin gülümsemesine karşılık verdi.

Hey Harry! İskambile ne dersin? Sen de Linda... Birkaç oyuncuya ihtiyacımız var.

Harry Lindaya baktı. Karşısındakinden neden olmasın dercesine umursamaz bir cevap aldı. Diğerlerine katılıp oyun masası olarak kullanılan havlunun etrafına oturdular. Beş Yüz* oynamayı biliyor musun Linda?

Sanırım hatırlıyorum.

Bakıyorum da skorları sen tutuyorsun Tom.

Tabii ki Harry, ne bekliyordun? Oyun boyunca gülüp eğlendiler. Vücutlarının her tarafı eşit yansın diye kadınlar arada yer değiştirdi.

Şike iddiaları ve skor kâğıdını inceleme talepleri arasında Tomun kazandığı oyun bittiğinde herkes ayrılıp kokteyl ve akşam yemeği için giyinmeye gitti.

Harry bara geldiğinde Bay Wentworth onu yanına çağırıp Bay Simmonsla, şirketin genel müdürüyle tanıştırdı. Tanıştığıma sevindim, White. Walt tam da bana senin iyi özelliklerini sayıyordu. Bir eli Harrynin omzundaydı. Böyle toplantıların bir anlamı olmasını istiyorum. Şirkette yükselecek olan adamları, şirketin belkemiği olan taze kanları tanımak için bir fırsat olmasını.

Teşekkürler, Bay Simmons. Umarım şirketin büyümesinde önemli katkılarım olur.

Güzel, güzel. Bu tutumu severim.

İçki ister misin Harry?

Skoç ve su.

Wentworth barmene eliyle işaret etti. İçkiler gelince Harryye kendisi uzattı.

Teşekkürler. Aslında düşündüğüm şey basit: Ben şirketin büyümesine ne kadar katkıda bulanabilirsem kendim de o kadar büyürüm.

---

* Five Hundred: Amerika'da 1900'lerde icat edilen bir iskambil oyunu. (ç.n.)

Doğru. Benim de hep dediğim gibi: Şiket senin için ne kadar önemli olursa sen de şirket için o kadar önemli olursun. Birbirlerine bakıp karşılıklı anlayış ve övgü ile başlarını salladılar.

Bir süre böyle küçük bir grup olarak sohbet ettiler. Harry, Wentworthun yanındayken bu denli rahat olabilmesine biraz şaşırmıştı. İçten içe ona öfke kusmuyordu. Söylediği her şeyde samimiydi. Şirkete katkıda bulunup başarılı bir şirket yöneticisi olmak istiyordu. Şirketi ve işini çok seviyordu. Hayatının geri kalanını onlarla geçirmekten mutlu olacaktı. Tasarladığı hayat yalnızca unvan ve başarıdan ibaret değildi. Aynı zamanda büyük bir ev, arabalar, tekneler ve Wooddale ve benzeri seçkin kulüplere üyelik gibi, başarının diğer tüm getirilerine de sahip olmak istiyordu.

Harry içkisinden bir yudum aldı. Karşısındakilerin samimi konuşmalarını samimiyetle dinliyordu. Bir yandan kendisini konuşmanın bir parçası sayıyor, diğer iki adamla neredeyse aynı konumda olduklarını düşünüyor, bir yandan da derinlerde bir yerde farklı olduğunu duyumsuyordu. Hızla ve kendiliğinden, her şeyi bir yana bırakıp coşkuyla şişinmeye başladı. Mekândaki herkesin onun Simmons ve Wentworth ile sanki onlarla aynı konumdaymış gibi konuşmasını seyrettiğini hissediyor, kendisine korkuyla karışık saygı ve kıskançlıkla baktıklarını biliyordu.

Sohbetleri nihayete erince Harry diğerlerinin arasına karıştı. Kendini kuvvetli ve üstün hissediyordu. Boyu diğer insanlardan biraz daha uzunmuş, bazı anlarda çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Kendini soylu beyler gibi görüyor, elindeki bardağı sallayıp buz küplerini tıngırdatırken içinde bulunduğu andan keyif alıyordu.

Davislere doğru yürüdü. Onlara yaklaşırken omuzları her zaman olduğundan biraz daha dikti. Mark onları tanıştırırken kadını dikkatle süzdü. Tatlım, bu Harry White; Harry, bu da eşim Terry.

Merhaba, memnun oldum.

Merhaba, Mark sizden çok bahsetti.

Aa, bahsetti öyle mi!? Marka bakıp gülümsedi, sonra tekrar kadına döndü. İyi şeyler söylememiştir umarım. Mark da sizden bahsetti ama bu kadar güzel olduğunuzu söylemedi. Terry hafifçe kızardı. Mark, seni gidi yaşlı şeytan! Hiç tanıştırmıyorsun... Sizinle ben evli olsaydım, evden dışarı çıkacaksınız diye ödüm patlardı. Kadını hâlâ dikkatle süzüyordu. Yüzünde dostça bir gülümseme vardı. Mark şanslı adam. Birkaç saniye daha kadına baktı. İçinde hafif bir sancı hissediyor, bu sancının onu nereye götüreceğini merak ediyordu. O sırada başkaları da onlara katıldı; böylece rahatlayıp oradan uzağa sürüklendi.

Sonunda Lindayla karşılaştı. Rae ve Louise ile beraber oturuyordu. Genç ve güzel üç hanım... Bugün şanslı günümdeyim.

Gelsene yanımıza.

Teşekkürler, Louise.

Bay Üç Kâğıtçıyı dinlediniz. Burada Linda gibi güzel bir genç kız varken bu harabelere bakacağına inanır mıyım sanıyorsun?

Rae onlara bakıp muzipçe sırıtırken hepsi birden güldü. Yemek vakti gelene kadar güldüler, şakalaştılar, sonra kalkıp, diğer insanların peşi sıra ana yemek salonunun yolunu tuttular.

Lindanın varlığı yeniden Harrynin dikkatini çekmeye başlamıştı. Yemek salonuna giderken kadının ince kıyafetinin vücuduna yapıştığını hissedebiliyordu. Uzun yemek masalarından birine yan yana oturdular. Rae ile Louise bir tarafta, Harry ile Linda karşılarındaydı. Otururlarken dikkati hâlâ onun üzerindeydi. Kadının çıplak kolu Harryden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Arkadaşça dedikodular, Raenin şakaları Harrynin tamamen ve sadece Lindayla meşgul olmasını engelliyordu.

Gerçi şakaların ve gülüşmelerin arasında bile aklı fikri ondaydı.Yeni, anlaşılmaz bir his vardı içinde ve bu hissin kaynağı Lindaydı. Çekimine kapılmıştı. Üstelik o sırada midesinde kaygıdan ötürü bir düğüm veya korkudan ötürü bir gerginlik belirtisi yoktu. Bu durum üzerine bir an düşündü fakat olan biteni anlamaya en çok yaklaştığı anda, bir şekilde, normalde hissettiği kimi duyguların şu anda var olmadığının ayırdına varabildi ancak. O anda yaşadıklarının, belki yaşayamadıklarının demek daha doğru olur, tadını çıkarmaya baktı. Çorbayla başlayıp, sonra tatlıya geçme konusunda Rae önce direndi, sonra onaylayan bakışları ve iç çekişleriyle yavaş yavaş tatlıyı tırtıklamaya başladı.

Yarın sabah kendinden nefret edeceksin.

Of Harry! Çok fenasın.

Ne var ki... birkaç gün tartıya çıkmayıp zayıfım diye düşüneceğim.

Bay Wentworth ayağa kalkıp bardağına hafifçe vurarak herkesi sessizliğe davet edinceye kadar gülüşmeye devam ettiler. Salon sessizleşti, herkes Bay Wentwortha döndü. Teşekkürler. Bir süre mekâna göz gezdirip gülümsedi. Umarım hepinizin keyfi yerindedir. Onay seslerini takiben bir alkış koptu. Bay Wentworthun gülümsemesi iyice yüzüne yayıldı. Kokteylde herkes gevşemişti. Daha çok alkış kopuyor, kahkaha atılıyor ve kafalar daha bir kuvvetli sallanıyordu... Bay Wentworth salonu baştan aşağı süzerken bir süre sustu. Şimdi hesapları ödeme zamanı... Konuşma yapacağım. Hemen kopan alkışı mahcup bir suskunluk takip etti. Bay Wentworth kendi kendine güldü ve elini salladı. Hayır, hayır. Telaş etmeyin. Böyle güzel bir yemeği berbat etmeyeceğim. Daha çok gülüşme ve kahkaha peşi sıra geldi. Yalnızca genel müdürümüz Clarke Simmonsı tanıtacağım. Müdüre döndü ve elini uzatarak onu takdim etti ve ardından diğerleriyle birlikte alkışladı.

Clarke Simmons ayağa kalkıp önce alkışları kabul etti; gülümsedi. Sonra elleriyle sessizlik işareti yaptı. Teşekkürler, çok teşekkürler. Bu neşeli günde sizlerle beraber olmak büyük bir zevk. Dostum Waltera teşekkür etmek istiyorum. Wentwortha baktı. Güzel bir yemeği gereksiz sözlerle berbat etmek istemiyorum. Gülümsedi. Gülüşmeler bitene kadar bir şey söylemedi. Ancak her birinize, görevlerini şevkle, enerjiyle yerine getiren herkese, siz sadık çalışanlara, şirketin on beş yıllık tarihinde bu yılın en iyi yıl olmasını sağlayan sizlere, teşekkür etmek istiyorum. Bu geleneğe uyarak ve müsebbibi olduğu büyüme sayesinde gündeme gelen ve elzem olan yeni bir pozisyonu sizlere bildirmek istiyorum. İşte yeni, aslında ilk müdür yardımcısı asistanımız... Louise ve Rae hemen tebrik eder bir gülümsemeyle Harryye baktı. Louise Harrynin eline uzanmaya çalıştı ama o ensesini kaşıma bahanesiyle elini masadan çekti hemen. Aslında bu parlak, genç adama terfisi henüz bildirilmedi; bu yüzden karısı ve onun için de sürpriz olacak. Size yeni müdür yardımcısı asistanımız Mark Davisi tanıtmak istiyorum. Hey, vay, haaalar, Mark Davisin şaşkın, sevinçli, ürkek, gülümseyerek etrafa bakışı, karısının sandalyede zıplaması, kuvvetle el çırpması, sevinç çığlıkları atarak kocasını genel müdür Simmonsa doğru iteklemesi, etrafındakilerin Markın elini sıkıp sırtını sıvazlaması, Markın tereddütle ilerleyip Clarke Simmons ve Walter Wentworthun uzanan ellerini sıkması, kimilerinin tezahürat yapmaya başlaması, konuşmalar, konuşmalar, tezahüratlara başkalarının da katılması, Mark Davisin Wentworth ve Simmonsın arasında durması, her ikisinin elinin de yeni genel müdür asistanının omzunda oluşu, ticari yayınlar için çekilen fotoğrafların patlayan flaşları, sonunda bir alkış, Mark Davisin bir şeyler söylemesi için tezahüratların kesilmesi, Louise ve Raenin surat asarak, inanmaz bir tavırla, soran gözlerle Harryye bakması, Harrynin yüzüne gülümser bir ifade

oturtmak için ölesiye uğraşması, Louise ve Raenin üstü örtülü sorularını ve suçlamalarını duymazdan gelmesi, Harrynin tüm bedenine basan hararetin derisini yırtmasını engellemeye çalışması, aniden midesini burkup boğazını sıkmaya başlayan sancı, Wentworth ile Simmonsın pis pis sırıtarak oturmaları, aşağılık Davisin aptalca sözleri, ne kadar mutlu olduğu, görevinin gerekliliklerini yerine getirmek için ne kadar çok çalışacağı (yeni görevi, götlek), bugünlere gelmesini sağlayan karısına, muhteşem karısına teşekkür etmesi gerektiği, daha birçok palavrayla bir sürü kişiye teşekküre devam etmesi, gönülsüz hayret edişler, sonunda oturması, herkesin bir avuç zihinsel özürlü fok gibi alkışlaması, Louise ve Raenin az önce oğullarının bir seri katil olduğunu öğrenmiş iki anne gibi gözlerinden alevler fışkırarak Harryye bakması, Harrynin bunlara maruz kalıp gömleğinin üst düğmesini açmak zorunda kalması ve böylece herkesin içine bakıp orada saklanan, yavaş yavaş iltihaplanmakta olan çirkinliği ve çürümüşlüğü görmesi, durumunu izah edip neden orda oturduğunu, o kıç yalayıcı Davisinse neden tüm kutlamaları kabul ettiğini, o aptal orospu çocuğunun dişini fırçalayıp saçını tarayabildiği, tarakla fırçayı karıştırmadığı için kendini şanslı sayması gerekirken sanki gurur duyulacak bir şey yapmış gibi balıkçı kılıklı karısının neden sevinç çığlıkları atıp frengili albatroslar gibi boynuna sarıldığını anlatmasının gerekmesi, Harrynin Louise ve Raeye nazikçe gülümserken dişlerini gıcırdatması, bacakları vücudundan ayrılıp kaçacakmış gibi hissetmesi, tekrar boş verip gülümsemek istemesi ama masaya boydan boya kusacağından korkması, kayıtsız bir ifade takınıp sorgucu iki anneye istese işi alabilecek olduğunu ama gelecekteki planlarını engelleyebileceği için geri çevirdiğini söylemeye kendini zorlaması, böyle olduğunu söyleyememesi, yalnızca ima etmesi, laf çakmasını istememesi, sonuçta büyütecek bir şey olmaması, önünde

daha önemli şeylerin olması, Davisin besleyeceği onca kişi varken bu işe ihtiyacının olması, zavallı enayi, işi ona vermelerinin asıl nedeni bu, hem sonuçta kim takar ki tüm bunları saçmalıkları... Harrynin omzundaki ve ensesindeki kaslar kopacakmış gibi gerilmişti. Acı o kadar yoğundu ki Harry ya düşüp bayılacağını ya da masanın üstüne çıkıp bağırmaya başlayacağını düşündü. Yüzündeki kahrolası gülümseme olduğu yere çimento gibi yapışıp kalmıştı. Görünüşe göre Louise ve Rae artık susmuştu. Neden sonra yeni bir şeyler olduğunu fark etti. Sohbet, kıkırdama, gülme seslerinin dışında bir şey... Göz ucuyla belli belirsiz hareketler gördü. Bir müzik sesi duydu; dans müziğiydi bu. Birkaç defa gözlerini kırpıştırdı; yüzündeki çimento çatlamaya başlıyor gibiydi. Kalp atışları yavaşlamış, kulaklarındaki uğuldama kesilmişti. Rae dans etmeyi teklif ettiğinde sözcükler gözlerinin önünden geçti sanki. Nesin sen, enayi mi? Burada böylece oturacak mısın? Lindanın güldüğünü duydu. Kasılmalardan ötürü ağrıyan zayıf bacakları üzerinde doğrulduğunu hissetti. Kalkıp yürümeye çalışırken gözlerinden yaşlar geldi; hızla gözlerini kırpıştırarak yaşları defetti. Tökezleyince kıkırdadı; bacakları tutmamazlık etmesin diye dualar etti. Dans pistine doğru ilerlemeye çalışırken oturanların sırtından destek aldı. Lindayı piste, yarım yamalak dans edenlerin arasına el yordamıyla götürdü. Bacakları güçlenip düşme korkusu olmadan ayakta durmaya ve hareket etmeye yeniden başlayana kadar en yakınında bulunan kişinin üzerine düşmeye kendini hazırlamıştı. Neyse ki dans pisti çok kalabalıktı; kendi ayakları üzerinde duruncaya kadar yardım almaksızın diğer çiftlerle sırt sırta dans etmesi mümkündü. Bitmek tükenmek bilmeyen bir rüzgâr içinden dışarı yavaş yavaş sızarak vücudunu sarmış çimentoyu ve yüzüne yapışıp kalmış gülümsemeyi çatlatıyordu sanki. Lindayı kendine çekip yanağını kulağına dayadı. Kıyafetinin yumuşaklığını kendi

vücudunda hissedebiliyordu. Nefesinin sıcaklığı sanki saçları arasından süzülüp kendi yüzüne çarpıyordu.

Az önceki o bakışlar da neyin nesiydi?

Ne bakışları?

Ne bakışları mı? Rae ve Louise garip bir şey olmuşçasına sana bakıp bir açıklama bekliyordu. Linda güldü. Raenin deyişiyle: Hadi açıkla!

Dans edenlerin arasında kendilerinden geçerken Harry dengesini yeniden sağlıyordu. İsimleri cisimleri yok gibi hissediyordu. Harrynin rahat gülümsemesi geri gelmişti. Kim bilir? Her ne idiyse artık konuşmaya değmez. Dansın tadını çıkar. Linda gülümsedi, umursamaz bir tavırla başını eğdi. Harry onu biraz daha kendine çekti ve dansa devam ettiler.

Masaya döndüklerinde kimileri çoktan ayrılmıştı. Onlar da ayrılmadan önce birer kahve içmeye karar verdiler. Linda Harrynin onu eve kadar bırakma teklifini kabul etti.

Devasa taş kolonların ardından demir işlemeli kapıyı da geçerek güvenlik kulübesine vardılar. Otoyola doğru giden dar yola saptıklarında Linda geride kalan karanlık ve gölgeli arazilere, dar yolda ilerleyen diğer arabaların nokta gibi görünen farlarına bakıyordu arka camdan. Ani bir dönüşle tüm o araziler gözden kayboldu; fakat havuz, saklı bahçeler, eğimli yeşil alanlar, ağaçlar, güneş ve gülen insanlar hâlâ Lindanın gözlerinin önündeydi. Önüne dönüp yerine yerleşirken gülümsedi. Louise ve Rae gerçekten çok hoş insanlar. Hayatımda bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyorum. Sadece siluetleri seçilen ağaçlara, parlayan aya ve yıldızlara baktı. Vay canına, gökyüzü ne kadar güzel! Ay güneş gibi parlıyor. Gökyüzü şimdi daha sakin gerçi. Kadife gibi. Koltuğa iyice yerleşip hafifçe iç geçirdi. Mükemmel bir gün. İnanılmaz bir gün geçirdim. Orada iyi vakit geçirmemek elde değil zaten. Öyle güzel bir yer ki... Kendi kendine güldü. Daha önce fark etmemiştim ama ben meğerse bu tip

kulüplerde yaşamak için doğmuşum. Derler ya... Sefa sürmeli... Peki sence Harry? Sence de güzel bir mekân değil mi?

Evet ama seneye kadar adios. Birazdan şehrin kokuşmuşluğuna dönmüş olacağız.

Linda kıkırdamakla yetindi. Harry hemen yanlarından geçtikleri dizi dizi telefon direklerine bakarken Lindanın gözü kadife gökyüzündeydi. Doğru olabilir ama şu an her şey öyle güzel ki!

Linda radyoyu açıp sakin müzikler çalan bir kanala ayarladı. İçindeki duyguların sıcaklığıyla koltuğuna iyice yerleşti. Ağaçlar yerini fabrika bacalarıyla ev yığınlarına bırakırken yüzündeki yumuşak gülümsemeyi ve sakin duruşunu korudu. Harrynin gözüne ise yollardaki araba kazaları, sönmüş bacalardan sızan dumanlar takılıyordu. Davis şimdi önemli bir adam olduğuna göre şehir dışında bir yere taşınır artık herhalde. Levittownda nohut oda bakla sofa hoş bir eve... Yok, yok, Jerseyde... Evet, Jerseyde bir karınca yuvasına...

Nasıl? Linda Harrynin konuştuğunu ancak fark etti. Karamsarlık henüz üzerine çökmemişti. Gözlerinin önüne hâlâ bahçeyle güneş geliyor, kulaklarında hâlâ kahkahalar çınlıyordu.

Diyorum ki, müdür yardımcısı asistanlığı gibi üst düzey bir mevkinin sahibi olunca şehir dışında yaşamak gerekir. Linda Harryye baktı; yüzünde hâlâ bir gülümseme, gözlerini kırpıştırdı. Yani, müdür yardımcısı bilmem nesi gidip Central Park Westte ev tutamaz ki! Hem Park Avenueya yakın oturmak da akıl kârı değil; adamın kafasına olur olmaz şeyler geliverir. Tamam, Connecticut da mümkün aslında ama bu sefer de yol parasından evsizler yurduna düşer insan. Yok, hayır. Jerseye taşınmalı. Kışın her yerin buz kestiği uzak bir bölgede, iki kişilik gönüllü itfaiye birliği olan bir yer bulmalı. Oturup bir gün sahip olmayı umdukları çi-

menlikli, otomatik fıskıyeli, kapısının önünde açelyaların açtığı yuvalarını hayal edebilecekleri bir yer...

Senin aklından neler geçiyor, Tanrı aşkına? Kıkırdayıp kafasını sallıyordu.

Ne mi? Gayret timsali yeni devimiz, müdür yardımcımızzz, şampiyon Davis!

Şey, kafamı karıştırdın şimdi. Nereye varmaya...

Oradaki konuşmasını duydun mu? Tanrım, ne saçmalık!

Bana garip gelen bir şey olmadı. Gözlerini Harryye dikip kaşlarını çatmıştı.

Dalga mı geçiyorsun? Yahu adam Nobel Ödülü almış gibi konuştu. Ya da ne bileyim, yılın en önemli adamı ödülü... Ayrıca biricik eşime teşekkür etmek istiyorum, hep yanımda oldu, ben ona buna yalakalık ederken bana hep cesaret verip beni... Ah, ne büyük saçmalık!

Söylediklerinde ciddi misin?

Nasıl yani?

Yanisi... Terfi almasına hiç de sevinmemişsin. Kızgınsın.

Terfi almasına mı? Yok. Terfiyi kim ne yapsın? Hiç alakası yok. Yok yere tantana yapılmasına, karısı olacak o aptal fahişenin ortaya çıkıp içi doldurulmuş domuzlar gibi ciyaklamasına sinir oldum.

İnanmıyorum. Sen gerçekten sinirlenmişsin. Davisi kıskanıyorsun...

Dalga mı geçiyorsun? Dönüp Lindaya baktı. Direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Onu kıskanacağım ha? Dalga geçme benimle. Benim şöyle bir elimi şaklatmam yeter... Bir elini havaya kaldırmıştı. Koca kafasıyla dursun o durduğu yerde. Onun karısıyla aynı yatakta uyanacağıma zebanilerle yatıp kalkarım daha iyi. Ne aptal karı ama!

Bana gayet sevimli geldi; bakışları samimiydi. Ufak tefek, hoş bir kadın.

Öyle mi? Aman benden uzak dursun... Kafasını salladı. Üzerine destanlar yazılacak bir şey de değil hani müdür yardımcısı asistalığı.

Bana kalırsa kadına fazla yükleniyorsun. Harrynin, sokak lambalarının aydınlattığı yüzüne baktı. Yok yere olay çıkaran da sensin Harry.

Bir an Lindaya baktı. Davranışları rahat ve samimiydi. İnatlaşıyor gibi değildi. Bak sana ne diyeceğim. Ben dalkavuk bir müdür yardımcısı asistanı olmak isteseydim, uykumda bile alırdım o terfiyi. Davis iyi bir adam olabilir, tamam. Ama aklı kıt salağın teki. Sesi yükselip hararetleniyordu. O aptal piçin bir sefer yapacağı işi ben bir elim havada, götüm Dixieyi ıslıkla çalarken elli sefer yaparım. O yalaka orospu çocuğu mevki sahibi olurken benim kıçımın üstünde oturup bekleyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun. Bekle ve gör; o Jersey bataklığında köhne bir barakada asistanlıkla yetinirken ben bir hayli yol almış olacağım. Harry derin bir iç çekip direksiyonu iyice kavradı, hızla gözlerini kırpıştırdı. Sesindeki öfkeyi kendi bile fark etmişti. Bu halinden korktu. Söylediği şeyin ne denli adice olduğunu kendisi de seziyor, utancından içten içe ezilip büzülüyordu. Siktiret! Sinirlendiğine değmez. Çenesini kapatıp araba çakmağını ısınması için içeri itti. Çakmak ısınmış olarak çıktığında sigarayı yakması için çakmağı Harryye Linda tuttu. Harry kafasını sallayıp mırıldanır gibi teşekkür etti. Utanç duygusuyla içten içe hâlâ kıvranıyordu. Lindanın ne düşündüğünü merak ediyor, endişeleniyordu. Yüzüne bakıp aklından neler geçtiğini anlamaya çalışmaktan korkuyordu.

Linda olduğu yerde şöyle bir gerindi, kulağını radyodan gelen hafif müziğe verdi. Memnun bir gülümseme yüzünü yeniden aydınlattı. Harry tiradına başlamadan, hatta ikisi daha arabaya bile binmeden önce Linda içten içe günün tahlilini yapmış, tadını çıkarması gereken güzel bir gün geçirdiğine hükmetmiş, bugünü hiçbir şeyin, hiçbir kimsenin berbat etmesine izin vermemeye karar vermişti. Söylenenleri ilgiden çok meraktan dinlemişti; söylenenleri sonra-

dan hatırlama zahmetine bile girmeyecekti. Konuşulanlar manzara ve zamanla birlikte savrulup gittiği için memnundu.

Lincoln Tüneline girdiklerinde radyo aniden sustu. Harry Lindayla biraz çene çalmaya uğraştı umutsuzca. Sohbet etmek imkânsız görünüyordu. Şakaklarından süzülen ter damlacıklarını hissedebiliyordu. Öndeki arabayı süren adama sövdü dişlerinin arasından. Biraz daha hızlı sürebilse bir an önce tünelden çıkacaklardı. Linda radyo dinlemeye devam edebilecekti.

Sonunda tünelden çıkıp New York trafiğine karıştıklarında Harry rahatlamaya başladı. Ama Lindanın dairesine yaklaştıkça kaygısı artıyordu. Boş boş oturup karının tekiyle saçma sapan muhabbet edecek havada değildi. Sırnaşacak halde hiç değildi. Yapacakları topu topu, oturup günü değerlendirmek, ne hoş bir gün geçirdikleri zırvasını tekrarlayıp durmak olacaktı. Aman aman! Hiç ama hiç hali yoktu bunlar için.

Arabayı apartmanın önüne park etti. Linda yukarıya, üçüncü kata bir baktı. Işıklar sönmüş. Ev arkadaşlarım uyumuş herhalde. Kusura bakma, yukarı kahve içmeye davet edemeyeceğim. Uyanmasınlar şimdi.

Önemli değil. Ben de bayağı yorgunum zaten.

Çok güzel bir gündü. Yüzünde geniş, samimi bir gülümseme belirdi. Eve kadar getirdiğin için teşekkürler. Harry, Linda binaya girene kadar bekledi, sonra yoluna devam etti. Eve gidip uyumak için sabırsızlanıyordu.

Tanrım, hafta sonunu takip eden Pazartesi tam bir işkenceydi. Hem de Çin işkencesi!.. Kalkma vakti yaklaştıkça huzursuzluğu artıyordu. Olduğu yerde döndü, rahat bir nokta aradı yatakta, bulamadı. Uyumakla uyanmak arasındaki belirsizliğin zindanında sıkışmış, hapsolmuştu. Tüm vücudu ağrıyor, ateşler içinde yanıyordu. Başındaysa bir

serinlik vardı. Grip olduğuna, tüm gün yataktan çıkmaması gerektiğine kendini inandırmak için bir hayli uğraştı ama uyuması imkânsızdı. Yatakta öylece uzanıp Lindayla çıktıkları geziyi, onu eve bırakışını kafasında tekrar tekrar canlandırmaksa dayanılacak gibi değildi. Alarm çaldıktan beş dakika kadar sonra yataktan kalktı ve sıcak suyla duş alıp biraz kendine geldi.

Koduğumun metrosu tıpkı lağım çukuru gibi kokuyordu ve düşüp bayılmak işten değildi. Hayvanların hepsi Nuhun Gemisine doluşur gibi doluşmuşlardı şu araca. Bir avuç, leş gibi kokan hayvandan başka bir şey değildiler. Sıcak bir günde hayvanat bahçesini gezmek gibi bir şeydi bu... Evet, New York bir yaz festivaliydi. Çürümüş piç kuruları! Alın da festivalinizi... Bu havada... Biraz güzel olsa havalar... Öyle sıcak, öyle nemli ki, hamam gibi. Terle babam terle. Bu puştlar da hayvandan beter kokuyor. Suyu, sabunu, diş fırçasını ömürlerinde duymamışlar. Bu nasıl koku böyle, Tanrım! Koduğumun kılıksızları! Koltukaltlarını soğan sarmısakla yıkamışlar sanki! Kirli çamaşır giymeye ahdetmişler sanki. Şurdaki babuna bak hele. Demire tutunup sallanışı pek bir doğal. Fıstık falan atsam bayılır herhalde. Tanrım, bununla evlenecek orangutanı görmek lazım. Televizyon karşısına geçip birbirlerinin bitlerini ayıklasınlar, kendi bitlerini yesinler; görmeye değer. Şurdaki köpek kadar kıllı olur herhalde bunun karısı. Bıyığı Groucho Marxınkinden* büyük resmen. Yanağındaki benin ortasında benim kafamdakinden fazla kıl var. Bacaklarına bakmayı içim kaldırmaz. Örsen örülür kılları herhalde. Cehennem sıcağı sanki, tıkılıp kaldık burda. Sırtımdan şıpır şıpır ter damlıyor. Nasıl bir hayat bu ya!.. Leş kokan bir yığın hayvanla dolu bir metroda güne başlamak... Yuh be! Hayvan bile bu kadar kötü kokmaz. Bu kadar çirkin görünmez. Pasaklılar! Kılıksızlar! Giydikleri kıyafetlere bir bak hele. Sirkteki şem-

* 20. yüzyılın ilk yarısında Amerika'da yaşamış, espritleriyle ünlü aktör. (ç.n.)

panzeler bile bu şapşallardan güzel giyinir. Ucuzluktan alınma takılar... Tüm takım bir dolar doksan sekiz sent, yanında radyo da hediye! Kırmızı tayt, kırmızı ceket! Yarım kollu pembe gömlek, saçma sapan kırmızı polyester kravat! İnsaf! İkiz bunlar herhalde. Tek bir adam bu kadar aptal olamaz. Hele şu karılar! Aman Tanrım, o ne biçim giysiler öyle! Bu mevsimde iyice çirkinler. Ahhhhhh, siktiret! Topunu... Ecdatlarını... Şehir merkezine taşınıp şu metronun keşmekeşinden kurtulsam mı? Belki de şehir dışına, metroya üst tabakadan kılıksızların bindiği bir yere taşınmalı. Yok be! Yerin dibine batsın! Başlarım şehir dışına! Bırak şu puştları! Hayat yoksulu şapşalları! Siktiret! Ne halleri varsa... Şehir dışıymış! Hadi be! Batsın öyle yer! Napayım ben...

Ter kokan tünelde ite kaka, ona buna çarpa çarpa ilerlemeye başladı. Yazılarla doldurulmuş, kir pas içindeki onlarca duvarın, mezar taşına benzer tuğlaların arasından geçiyordu. Çevresinde yine aynı kılıksız neandertaller, bu sefer ta bağırsaklarının dibinden gelen balgamlarını raylara yahut kirişlerin en karanlık kısımlarına doğru tükürmeden önce ağızlarında çevirip duruyorlardı. Tükürdüklerini ayakkabılarının tabanlarıyla ezip yılların kirinin altına, çimento gözeneklerine gizliyorlardı.

Yukarıda korno seslerinin yarattığı neşe, yabanıl hayvanların gezindiği caddeler, caddelerde yakıcı güneşi engelleyen kalın metaller, koduğumun şeyleri... Ama işte, tüm olay yukarılarda bir yerde. Öyle sıcak, öyle sıcak ki, Tanrı korusun, hafif bir esinti çıkacak olsa, biri şehrin çürümüş ocağına sızmaya kalksa, o fallik işaretlerden biri hemen keser önünü. Kışın geçerli değildir gerçi bu, rüzgâr dondurur taşaklarını, kimse engel olamaz.

Caddeler yine iyi; bir asansörde karının birinin yanına düşmek var: Ucuz parfümü yakar gözlerini, dışarda karın orta yerine konmuş bir çift pisuvara döner gözlerin.

Sonunda masanın başına geçip kendine çekidüzen vermeye koyulursun; klimaların bozulması an meselesidir.

Derin bir nefes, bir iç çekiş, bir ah... Siktiret! Yeni bir gün, yeni bir hafta, başladı işte!

Neyse. Nolmuş yani? Bunlara da noluyor? Haddimi aşacak bir söz söylemedim. Birinin kafasına falan vurmadım, birinin karısına tecavüz etmedim. Kulağa o kadar ateşli gelmeyebilir, hele bağlamından *ayrı* olunca. Ama bir şakayı, düşünmeden sarf edilmiş böyle bir sözü yanlış yorumlamak çok kolay. Yani işte, diyelim ki sen araba sürerken bir yanda radyo çalıyor, bir yanda trafiğin gürültüsü, pencereden içeri giren esinti... Yola odaklanmışsın; radyoya, söylenenlere kulak verdiğin yok. Tutup böyle bir laf ediyorsun, karşındaki dalgasını geçiyor; sonra tüm bunlar birinin kulağına çalınıyor. İşin tutup şuna dönmesi... Nasıl desem? İşte... Yaşatmam onu falan... Ne bileyim? Tam iyi örnek olmadı herhalde. Anla işte... Sen de böyle bir duruma düşebilirsin. O öldü artık falan... Sen şakasına söylersin, karşındaki seni görüyordur, lafın gelişi olduğunu bilir. Karanlıkta yüzünü görememişlerdir, senin espri anlayışını bilmezler, ciddiye alırlar. Başka bir yerde söylediklerini aktarırken işin rengi değişir, kulaktan kulağa oynamaya benzer sonunda. Dediğinle demek istediğin arasında dünyalar kadar fark vardır. Alaka kalmaz. Anladın değil mi? İyice ayrıntıya girip kafa ütülemeyeyim şimdi.

Hay anasını, şu Clauson işinin teklif raporuna noldu? Adım gibi biliyorum, geçen perşembe burda duruyordu. Koduğumun raporu şimdi ortada yok. Eğer Louise aldıysa, onu var ya...

Hah, tamam, tamam; burdaymış! Birileri bir şeyler aranırken yerini değiştirmiş olmalı. Masamdan uzak durmayı bir öğrenebilseler!

O bayat esprilerinizi de kendinize saklayın. Moronun tekinin duyduğu her aptal espriyi durup dinleyecek zamanım

yok. Yapacak işim var. Burdaki karıların bir kısmı herkesi kendisi gibi zannediyor. Yapacak başka işleri olmadığından burada olduklarını düşünüyorlar. Yaptıkları iş umurlarında değil, tek dertleri kahve molası, öğle arası, boş geçecek vakitler.

Siz benden daha iyi bilirsiniz Bay Wentworth. Benim çalışanlar hakkında böyle şeyler söylemeyeceğimi bilirsiniz. Yani... Ah, beni anlıyorsunuzdur. Benim böyle söylediğimi söyleyenin yalancı olduğunu söylemeyeceğim ama yanılıyorlar.

Kıskançlık ediyormuşum gibi geliyor kulağa, biliyorum ama işin aslını söyleyeyim Linda; eğri oturup doğru konuşalım. Kıskanmıyorum. Bir kere Davisi severim. Harrynin yüzü içten bir gülümsemeyle gevşedi. Ona saygı duyarım. Onun gibi çalışan zor bulunur. Bana da çok yardımı dokunmuştur. Hem... Benden daha eski burada, ayrıca...

Hayır, hayır. Hiç olur mu Bay Wentworth? Onun kalan işlerini tamamlarım tabii ki. Sonuçta elimizden geleni yapmak için buradayız, değil mi? Eğer...

İnsaf! Millet bir işi nasıl da yüzüne gözüne bulaştırıp boş yere bir yığın tantana yapıyor! Karının tekiyle iki dakika laflıyorsun, başka biri tutup olayı organize suç diye mahkemeye taşımaya kalkıyor. Neyse, bu seni pek alakadar etmiyor. Siktiret, salla gitsin işte! Sana soran mı oldu? İster inan ister inanma; sana kalmış. Ben de biliyorum bir şey demediğimi. Bu benim için yeterli. Beğenmediysen bas git. Çek arabanı! İstemez! Ben işime bakarım. Senden ya da başkasından özür falan dilemem hiçbir şey için. Hiçbir şey!

Sonra eve geri dönüş... Tik diye, tak diye, sik diye, sok diye, vur göte, yak diye... İşte böyle. Çalıştır saksıyı seni gidi orospu çocuğu! Biraz salla saksıyı. Ahh! Hayvan! En azından o günler geçti. İşyeri zırvalarını, ne güzel bir Cuma günü geçirdiklerini söyleyen kuş beyinli karıları dinlemek-

ten kurtuldum. Ne güzel yer değil mi; şu koca yer tek bir insana ait, bir düşün; yemekler ne muhteşemdi; falan filan, falan filan...

Siktiret gitsin! Bu gece bizim elemanlarla sinemaya falan gideyim bari. Yarın daha iyi olurum. Olsam iyi olur! Bir geziyle kendinden geçivermemeli şu millet. Ben de işleri rayına oturtmalıyım. Neyse ki koduğumun orospu çocuğu indi; bunun gibileri trene almamalı. Şu yeni Langendorff işinden bir şeyler çıkarmaya bakalım. O zaman koca Wentworth ne diyecek görelim. Öyle ya... Evet. Şehirde tek gecelik macerayla da kurtaramaz bu sefer!

Harry bir gayretle işe sarıldı, bütün gücünü ona harcıyordu. Herhangi bir unvan umurunda değildi. Gerçekten işe yarar olduğunu kanıtlamak için aptal bir unvana ihtiyacı yoktu. Artık kimseye bir şey söylemeyecekti. Kendi işine bakıp ne zamandır aklında dolanıp duran bir fikri geliştirmek için uğraşacaktı. Sonunda Wentworthun masasına teklifin feriştahını koyacaktı, daha önce hiç görmediği cinsten bir şey. Yalnızca o mu? Kimsenin görmediği cinsten; unvanlı, unvansız... Hahahaha! Yerde takla atmaya başlamazsa ne olayım!

O sabah işyerine erkenden gitti. Hemen işe koyulup her zamanki sabah sohbetleriyle vakit harcamaktan kurtuldu. Yerine iyice yerleşip fazla mesaiye kaldı. Sessizlik içinde yalnız oluşundan hoşnut, gece birkaç saat içinde ortaya çıkardığı işin hacmi ve kalitesinden memnundu.

Sonraki birkaç gün vaktinin çoğunu işyeri dışında, bilgi toplayıp eldekileri bir araya getirerek, önceden gönderilmiş olan verilere göz atarak geçirdi. Proje üzerinde vakit harcadıkça işin girdisini çıktısını daha iyi öğreniyordu. Gece geç vakit eve döndüğünde odasında sessizce oturup, işte geçirdiği günleri kafasında tartıyordu. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için her şeyi iki kez göz-

den geçiriyordu. Kendini işe kaptırdıkça güveni de artıyor; haklı olduğuna, düşüncesinin tamamıyla uygulanabilir olduğuna iyice inanıyordu. Kendini beğenmiş bir.memnuniyet duygusu içini sıcacık sarıyor, bu duygunun muhteşemliği tüm bedenini kaplıyordu.

Cumartesi günü işyerine gitti. Günün ortasında, işiyle, proje sonuçlarıyla öylesine dolup taşmıştı ki heyecandan ayağa kalkıp odanın içinde bir süre dolaşmak zorunda kaldı. Sadece bu kadar mı? Göğsünü gere gere dolaşıyordu. Tıpkı masa başında olduğu gibi, yerinde duramıyor, sürekli zıplıyordu.

Masaların birinin önünde durdu. Bu, Lindanın masasıydı. Günlerdir ne onu ne de Davisi düşündüğünü fark etti. Sanki aradan yıllar geçmişti. Oysa daha bir hafta önceydi. İnanılır gibi değil. Sanki çok uzun süre önce yaşanmış, eski bir anı. Neyse, siktiret! Onları düşünmenin bir âlemi yok. Şimdi değil. Sen önce şu işi bitir. Evet. Hızla masasına döndü, hemen işe başladı. Kendine yakıt depoluyormuş gibi sağ topuğunu yere vurup duruyordu.

Ertesi haftanın ortasına gelindiğinde Langendorff teklifiyle beraber daha küçük çaptaki iki A Sınıfı Linear Tipi teklifi toparladı. Yeni yönteminin bu türdeki her teklif için, boyutu ne olursa olsun, işe yarayacağını göstermek istiyordu. Eski dosyaları biraz deşip geçmiş yıllardan kalma, aynı tarz kuruluşlar için hazırlanmış teklifleri çıkardı. Her şeyi toparlayıp Bay Wentworthun karşısına çıkmaya hazır olduğunda kalbi heyecandan küt küt atıyordu. Bitirdiği işe bakmak bile heyecanlandırıyordu onu. Wentworthla konuşurken temkinli olması gerekiyordu; çünkü havaya zıplayıp adamın sırtına bir şaplak indirerek ne var ne yok diye sormamak için zor tutuyordu kendini. İş var mı bu aralar elinde? Hahahaha! Sıkı dur, bak sana neler hazırladım oğlum Wenty; apışıp kalacaksın. Hem de ne biçim apışmak! Bu iş buraya kadar. Sence nasıl oğlum Wenty; eski tüfek koca be-

bek Wenty? Kendi kendine gülüp bir kahkaha patlattı. Bir gece eğlencesiyle senin oros, aman, o halkla ilişkiler departmanındakilerin birinden şöyle yavaaaaaaaaaaaaaaaaaaşşşş bir oral seksi hak etmiyor mu bu iş? Ya da tüm departman gelsin! Sırtına bir şaplak indirip yüksek sesle güldü.

Peki bu hesaplama için gerekli sonuçları bu veriler bize nasıl veriyor?

Şöyle: Bu bilgileri, yirmilik sistem içinde, şimdiki verilerle karşılaştırarak ara değerlerini hesapladım. Sonra sonucu bu verilerle elde edeceğimiz tahmini tecrübelerle karşılaştırarak tüm değerleri IL 30 sürümü bir bilgisayarda topladım. Hesaplamaları on yedide birlik bir oranı temel alarak, nerdeyse hiçbir şeyi dışarda bırakmadan yaptım. Yine de ortaya bir hayli düşük bir maliyet çıktı.

Wentworth arkasına yaslanıp bir süre düşündü; Harrynin topladığı tüm belgelere, çizelgelere bir göz gezdirdi. Sonra öne doğru eğildi, gözleri kâğıtlardaydı hâlâ. Bunu Compton & Brisbane teklifinde kullandığın yöntemle birleştirirsek A sınıfı Linear alanında kimse bizi geçemez.

Aynen öyle.

Yanılmadığını nerden biliyorsun?

Önceki dosyaları inceledim. Eski teklifler üzerinde bu yöntemi temel alarak yeniden çalıştım; sonra çıkan sonuçları gerçek verilerle karşılaştırdım. Elde edilen rakamla tamamlanmış işin gerçek maliyeti arasında, maddi olmayan tüm aktifler, son anda çıkan masraflar dahil, her seferinde sadece yüzde birden az bir fark ortaya çıktı.

Yani... Harrynin gözlerinin içine bakıyordu. Hem hata payını yüzde on ila on iki azaltabilir hem de en az yüzde sekiz kâr elde edebiliriz.

Aynen öyle; tereyağından kıl çeker gibi. Teklifler üzerinde harcanacak çalışma süresinin yarıya inmesi de cabası.

Langendorff teklifi ne zaman teslim edilecekti?

Gelecek ayın yirmi yedisinde.

Tamam, o zaman şöyle yap: Bunları, tüm bunları topla, incelemeye gönder. Söyle onlara, bu teklifleri, yöntemi didik didik incelesinler; akla gelecek her açıdan değerlendirsinler. Aklına gelen bu fikirde herhangi bir kusur varsa hemen giderilsin. Anlaşıldı mı?

Elbette. Dosyalarla çizelgeleri toplayıp Wentworthun odasından çıkmaya hazırlanırken içi heyecandan yanıp kavruluyor, eli ayağı titriyordu.

Ha Harry...

Evet?

Bu defa eline yüzüne bulaştırma. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Bulaştırmam. Ne olursa olsun.

Yok, sen merak etme. Hiçbir şeyin bu işi bozmasına izin vermem. Kimsenin ağız kokusunu çekecek değilim. Kendi işime bakarım. Eşek gibi çalış, kıçın Dixieyi ıslıkla çalsın. Harbi, şu yavaaaaaaaaaşşş oral seks olayını sormayı unuttum. Yanak yanağa kısa bir dans da olur. Neden olmasın? Kıç dediğin kıçtır. Evet, parmak parmaktır. Yandı cânım parmak! Onu sonra düşünürüz. Bu işi sağlama almalı. Tabii, incelettir, değerlendirt, çevirt, döndürt, bitince de güzelce birleştirip ilk çıkış yerine geri gönder. Buraya.

Ertesi hafta boyunca ara ara çocuklara uğrayıp incelemeleri takip etti. Her seferinde aynı şeyi söylüyorlardı: Fikir gayet tutarlı. En sonunda sisteme saldıracak başka bir yol kalmadı. Bir rapor hazırlanıp Wentwortha gönderildi, sistemi çürütmek için kullanılan yöntemler ayrıntılı biçimde açıklandı. Sonuç şuydu: Fikir teoride de pratikte de sağlamdı.

Wentworthla öğle yemeği yerken soğukkanlılıkla dizginliyordu heyecanını Harry. Beraberce çıkıp asansöre gidene kadar işyeri boyunca ağır ağır yürüyüşleri, restorana

girerkenki sohbetleri, şef garsonu bekleyişleri, masalarına götürülürken salonda çınlayan sesler, sandalyeye yerleşip peçetesini açışı, garsonla yamağın kusursuz ve hızlı çalışması, içeceğini yudumlayışı, menünün kırmızılı sarılı özenli yazıları, menüyü yavaşça okurken ardına yaslanışı, sonra lakayt bir tavırla menüyü kenara bırakışı; hepsi ama hepsi çok hoşuna gitmişti. Tüm bunlar alışmayı umduğu hayat tarzından bir kesitti. Bu mekânlar, uğruna çırpındığı, ulaşmaya ahdettiği başarıların bir sonucu, bir ödülüydü. Harry Whitein içi heyecan doluydu. Bir yandan kendini Wentworthla evde, masa başında oturur gibi hissediyor, diğer yandan içindeki bir şeyler ona kendini misafir gibi hissettiyordu. Bu misafir, yani kendisi, etrafa göz gezdirirken biliyordu ki bir gün o da Wentworth ve bu diğerleri gibi kendini evinde hissedebilecekti burada. Çevredekiler öylesine huzur dolu görünüyordu ki gören de bunlar misafirlik nedir bilmezler sanırdı. Yakında, bir gün, kendisi de onlar kadar rahat hissedecekti kendini burada. Kararlıydı.

Merak ediyorsan baştan söyleyeyim Harry: Langendorff teklifi hakkında konuşmak niyetinde değilim. İnceleme raporunu okumuşsundur. Bana kalırsa tam yol ileri gidiyoruz. Harryye bakıp gülümsedi. Durum budur. Harryyi hararet bastı; Wentworthun yorumlarındaki ciddiyet artarken yüzüne rahat bir ifade vermek için savaşıyordu. Gelecek, ona getirecekleri, başarıya giden yolda önüne çıkan engelleri nasıl yıkacağı, durmadan ama hiç durmadan yoluna nasıl devam edeceği gibi şeyler geldi aklına birden. Anlaşma imzalandıktan sonra, ki imza yönünden hiçbir şüphem yok, kayda değer bir zam almanı sağlayacağım.

Teşekkürler. Gülümseyip elinden geldiğince sakin konuşabilmek için aşırı gayret sarf ediyordu. İşte buna hayır diyemem.

Wentworth bir süre Harryye baktı. Ama seninle asıl konuşmak istediğim şey, yine, seni neden terfi için önermeyi düşünmediğim. Şimdi. Harrynin içinde bir şeyler koptu aniden. Yüz ifadesi bunu ele vermesin diye içinden yalvarıyordu. Eskileri yeniden deşecek değilim. En azından benim niyetim bu. Ama biliyorsun, istikrarsızlığın hakkında konuşmuştuk daha önce. Senin hakkında ne kadar olumlu şeyler düşündüğümü söylemiştim; hâlâ aynı görüşteyim. Kendini işine verdiğinde, bu son yaptığın da bunun mükemmel bir örneği, şirketteki en parlak genç adam sensin. Sadece gençler arasında da değil belki. Kendini sürekli olarak işine adarsan sana ucu bucağı olmayan, parlak bir gelecek garanti edebilirim. Her neyse. Elini savurdu. Bunları daha önce konuştuk, başka söze gerek yok. Ama konu şu ki, açık olmak gerekirse, belli bir süre zarfında büyük işler başarabileceğini biliyorum. Peki ya uzun vadede bunu sürdürebilir misin? İşte genç dostum, asıl mesele bu. Yüz metre koşusunda senin gibisi olmayabilir ama bize gereken bu değil. Bize günler boyu, yıllar boyu koşabilecek adamlar gerek. Şimdi, bence sen bunu başarabilirsin ama senin böyle düşünüp düşünmediğinden emin değilim. Bana öyle geliyor ki aklının bir köşesine bir güvensizlik yer etmiş; içinde varolan güç ile hayatını sürdürebileceğine inancın yok. Harry kaslarındaki gerilmeyi hissediyor, yüzüne uygun bir ifade verebilmek için umutsuzca savaşıyordu. Bir de keşke bilebilseydi doğru ifade denen şu meretin ne olduğunu?.. Bu yüzden şu anda bir terfi almanı istemiyorum. Daha önce olduğu gibi, artık yarışı kazandığını, sırtını bu başarıya dayayabileceğini düşünmeni istemiyorum. Zafer ganimetlerine bel bağlamamalısın. Evet Harry, bu yarışta bitiş çizgisi yok, inişler ve çıkışlar var. Her gün başka bir zafer gerektiren başka bir yarış. Kendini sürekli olarak işine verebileceğini kanıtlamanı istiyorum. Hafifçe ardına yasla-

nıp gülümsedi. Üstelik bunu başarmanı sağlamak için sana ek iş vererek biraz yardım da edeceğim. Sıkılmak nedir bilirim. İkisi de gülümsedi. Harry biraz olsun rahatlamaya başladı. İstikrar başarının sırrıdır Harry. Yegâne gerekliliğidir.

Harry günün kalanını neşe ile hayal kırıklığı arasında bocalayarak geçirdi. Bir yandan hâlâ aynı eski masada oturuyor oluşuna içerliyor; diğer yandan, verilecek olan zammı ve ek işi sabırsızlıkla bekliyordu. Yeniden işe koyuldu; az önceye kıyasla daha az heyecan verici geliyordu şimdi. Sık sık durup etrafa bakınıyor, bir an sanki tüm ömrünü orada geçirmiş gibi, sonra da sanki daha yeniymiş de bu yeri önceden hatırlıyormuş, gözü bir yerden ısırıyormuş gibi hissediyordu.

Yeni müdür yardımcısı asistanı Davis geldi aklına. Hafif bir acı hissetti, yüzünün kızardığını. Sonra kendisini bekleyen zammı, Wentworthun söylediği övgü dolu sözleri düşündü. Kendini beğenmiş bir edayla gülümsedi. Büyük ihtimalle Davisin halihazırdaki unvanıyla aldığı maaştan fazlasını alıyor olacaktı. Zihni onu sürekli olarak geriye, restorana götürüyordu: tüm o seslere, kokulara, kucağında duran ama ara sıra ağzını hafifçe sildikçe elinde tuttuğu peçetenin verdiği hisse, Wentworthun yüzündeki ifadeye, tavırlarına... Kendisiyle konuşurken lafı dolandırmadığını biliyordu. Dosdoğru söylemişti söyleyeceğini. Dediklerinde haklıydı. Harry bunun farkındaydı. Tüm dediklerini içten söylediğine kanaat getirmişti. Wentworthun tavırlarında içini rahatlatan bir şeyler vardı. Konuşurken onunla aynı seviyedeydi. Buna şüphe yoktu. Harrynin tüm yapması gereken durumun icap ettirdiği biçimde davranmaktı; Wentworth gerisini getirecekti. Çok bir şey kalmamıştı o noktaya. Daha önce her şeyi batıran, terfiyi almasını engelleyen

neydi, tam olarak bilmiyordu. Neyse ne! Bir daha olmayacaktı. Elinden geleni yapacaktı. Her gün tam zamanında buraya gelecek, Wentworthun da, diğerlerinin de gördüğü göreceği en iyi işleri ortaya çıkaracaktı, çok yakında. Evet. Kim bilir... Geri dönüş yok. O köhne yemekhaneleri unut! Öğle yemeğine nereye gideceğini biliyordu. Fazla mesai yaparken hemencecik bir hamburger yemek için dışarı fırlama saçmalıkları sona erdi. Nasıl yaşamak gerektiğini öğrenmişti, gerçekten nasıl yaşamak gerektiğini. Central Park West o kadar uzak değildi. Orada küçük, şirin bir daire... O salak parkın tümünü, hatta okyanusu görebileceğin kadar yüksekte bir daire... İşte öyle yaşanır. Bir yere mi gitmek gerekiyor, hemen atla taksiye. Metroda rahatını bozmaya değmez. Çok uzak değil. Evet. Harry gözlerini ileriye dikmiş, gülümsüyordu. Gelecekle ilgili düşüncelere dalmıştı; bir ılıklık, esenlik tüm bedenini sarmıştı.

Gülümsemesi gitgide yüzüne yayıldı. Ayağa kalkıp müdür yardımcısı asistanının yeni odasına doğru yürüdü. Merhaba. Nasıl gidiyor? Yeni odanı daha görmediğimi fark ettim; sen bir terfi daha almadan gelip bir bakayım dedim.

Gülüştüler. Davis ayağa kalkıp masanın üzerinden Harrynin elini sıktı. Merhaba Harry. Senden ne var ne yok?

İyi. Gayet iyi. Bomba! Oda dediğin işte budur. Çevresine bakındı. Tablolar, saksılar, her şey tamam ha?

Evet. Güldü. Müdür yardımcısı asistanı olunca daha fazla oksijene ihtiyaç duyacağını düşünüyorlar herhalde.

Herhalde. İkisi de kahkahalarla güldü. Harry yüzünde ciddi bir gülümseme, Davise döndü. Asıl söylemek istediğim... Senin adına sevindim. Yardım edebileceğim bir konu olursa... ne bileyim... herhangi bir şey... seslenmen yeter.

Tamam, sağ ol Harry. Eksik olma.

Pekâlâ. Karşılıklı gülümsediler. Harry, Davisin omzunu hafifçe sıkıp dışarı çıktı.

Öyle rahatlamış, öyle heyecanlanmıştı ki bir an önce masasına attı kendini. Kendi de bilmiyordu ama bir şeyler yapası vardı. Herhangi bir şey...

Telefonu çaldı. Hemen açtı. Merhaba Harry, ben Linda. Burrell dosyası hâlâ sende mi?

Bir an kafası allak bullak oldu; her şeyi yerli yerine oturtmaya çalıştı. Linda, Linda... Burrell dosyası... Hepsini bir yerden hatırlıyordu ama nerden olduğunu çıkaramıyordu bir türlü. Geçmek bilmez birkaç saniye sonrasında kafasına dank etti.

Merhaba. Görüşmeyeli çok oldu. Evet. Aslına bakarsan dosya bende.

Ah, çok iyi; bana lazım. Sana uğrayıp alsam olur mu onu?

Sen zahmet etme. Orası yolumun üzerinde zaten. Daha önce, ta en başta getirmem gerekirdi o dosyayı. Birazdan ordayım. Dosyayı bulup neşe içinde masasından ayrıldı. Şimdi en azından yapacak bir şeyi, gidecek bir yeri vardı. Bir saniye daha oturamazdı o masada.

Lindanın masasına doğru ilerlerken gözlerinin önüne onun o havuz kenarında uzanırkenki hali geldi. Kendisi de onun yanı başında uzanıyordu. Sonra dans edişleri, o anki hisleri, Lindanın o günkü görünüşü geldi aklına. Ev arkadaşı şehir dışında mı, değil mi? İçten içe bunu merak ettiğinin farkına vardı.

Merhaba. Nereye koyayım bunu? Dosyayı uzattı.

Şey, şuraya, diğerlerinin üzerine bırakabilirsin. Yüzünde samimi bir gülümseme belirdi.

Düşmeseler bari... Dosyayı bir yığının tepesine koydu. Altında kalırsın yoksa. Böyle bir şeyi hiç istemeyiz.

Sana katılıyorum. Bir gün hepsini elden geçireceğim. Umarım... Masadan sağ salim kaldıracağım. Bu arada... Duyduğuma göre bu aralar sabahı burada ediyormuşsun...

Öyle mi? Louise ve Raeyle konuştun herhalde. Bir kahkaha patlattı. Parmağını Lindaya doğru sallıyordu.

Açıkçası... Gülüyordu. Onlarla birkaç kere öğle yemeğine çıkmışlığım var.

Öğle yemeği demişken, yarın bana katılmaya ne dersin? Memnun olurum.

Artık öğle yemeğine çıkmıyorsun sanıyordum.

Şey... Kollarını abartılı biçimde salladı. Senin için bir istisna yaparım.

Teşekkürler. Kıkırdadı. Bu ne yüce gönüllülük böyle!

Eh, beni bilirsin. Elini göğsüne koymuştu. Can-ı gönülden istiyorum.

Böylesi bir teklifi nasıl geri çevirebilirim ki? Dur. Elini kaldırmıştı. Sen söyleme, biliyorum; kolay oldu değil mi? Gülüştüler.

Yerime dönsem iyi olur. Yarın görüşürüz.

Yemek enfesti. Böyle telaş yapmadan bir yemek yemeyeli yıllar olmuştu sanki. En son ne zaman bir kadınla yemeğe çıkmıştı, kiminleydi, hatırlamıyordu. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti. O son yemek her ne zaman, her kiminleyse, böyle olmadığına emindi. Rahat, baskı yok, oyun yok, yönlendirme yok. Deli dolu bir kadınla göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir yemek. (Hmm... Ne biliyorsun onun da geniş bir karı olmadığını?) Büyüleyici bir sohbet...

Son duyduğum dedikodulara bakılırsa yine bir şeylerin peşindeymişsin.

Bu dedikoduları çıkaran iki çöpçatan hatun olmasın...

Gülüştüler. Sanırım Rae ile Louise kafayı seninle bozmuş.

Yalnız benimle mi, daha birçok şeyle...

Evet, haklısın; ama ikisi de çok iyi kalpli. Öyle şeker, öyle sıcak, öyle arkadaş canlısı insanlar ki... Sanırım biraz da anaçlar.

Evet. Gülüyordu. Bilmez miyim!.. Ama bir tane anne yeter, iki tane daha lazım değil bana. Harry birden güldü. Şimdi bu yemeği, ne zaman evleneceğimizi merak ediyorlardır.

Sanırım haklısın. Gülümsedi. Kaç çocuk istersin?

Şey, bilmem. On çocukla başlayalım.

Biz yemeğe dönelim en iyisi. Sakıncası yoksa...

Tamam. Gülüştüler. Böylesi daha güvenli herhalde.

Ama yiğidi öldür hakkını ver. Nasıl da muazzam birer bilgi kaynağılar. İşyerinde ne olup bitiyorsa hepsini biliyorlar, hatta henüz gerçekleşmemiş olanları bile.

Evet. Harry kafasını salladı. Kesinlikle doğru. Ha, bu arada... Geziden dönerken yolda canını sıktığım için özür dilemek istiyordum.

Canımı sıkmak mı? Dediğinden hiçbir şey anlamadım.

Yani, işte... Koltuğunda kıpırdanıp fincanıyla oynuyordu. Ben... Of! Yani... Bazı konularda olumsuz bir tavır sergiliyormuşum gibi oldu. İşte... Omuz silkti. Şeyin... Davis hakkında konuşma şeklim, terfi olayı... Saçmalamış olabilirim. Yani, sonradan düşününce... Yanlış ifade ettim belki kendimi.

Özür dilemene falan gerek yok, Harry. Lindanın yüzünde samimi ve rahatlatıcı bir gülümseme belirdi. Benden yana şüphen olmasın. Dediklerinden hiçbir şey anlamadım zaten. Gayet güzel vakit geçirdim.

Güzel. Gülümseyip içten içe bir oh çekti. Bunu duyduğuma sevindim.

Hadi şu üzerinde çalıştığın yeni şeyi anlat, meraktan ölüyorum. Rae dedi ki... Kendi deyişiyle harikulade, şahane bir şeymiş. Daha şimdiden...

Doğrusu, o kadar büyütülecek bir şey değil. Gevşedi. Lindanın gülümseyişiyle sesi ona keyif veriyordu. Yer yerinden oynayacak değil. Ama... Gülümsemesi yüzüne yayıl-

dı. Beni inanılmaz heyecanlandırıyor. Yani, bu fikrin ilginç yanı... Yerinde duramıyor, coşkuyla konuşuyordu. Başlangıçta kullandığım alanların dışında da kullanabilecek olmam. En azından gayretim bu yönde... Hem kim bilir, böyle devam edersem... Linda gülmeye başladı. Harry şaşkınlıktan bir süre kalakaldı. Linda masanın diğer ucundan uzanıp Harrynin elini sıktı.

Kusura bakma Harry. Lafını bölüp seni kırmak istemem ama işi hakkında bu kadar heyecanla konuşan birini görmedim daha önce. Ne güzel! Muhteşem! İşini gerçekten seviyorsun, değil mi?

Eh, evet. Hafif kızarmıştı. Sanırım seviyorum. Bazen alıp götürüyor işte. Hani olur ya, bir sorun vardır, çözüm arıyorsundur... Linda elini çekti; Harryye dikkatle bakmayı sürdürüyor ve gülümsüyordu. Bazen aklına bir fikir geliverir ya; üzerinde çalışır durursun,eğip bükersin, sonra yerine oturur her şey. Harry arkasına yaslanıp kendine güldü. Sanırım işimi gerçekten seviyorum.

Evet, çok belli. Ama sanırım başka bir zaman devam etmemiz gerekecek; işe dönme vakti geldi.

Ne yazık! İşimden daha fazla sevdiğim bir şey varsa o da işim hakkında konuşmak, seninle. Elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu. Yüzüne ise bir gülümseme yayılmıştı. Yarın tekrar yemeğe ne dersin?

Olur. Memnuniyetle.

Ertesi günkü yemek daha da heyecan vericiydi. Harrynin işi, bugüne değin neler yaptığı, neler yapmak istediği, kendini işine verince tepeden tırnağa ne kadar mutlu olduğu, tutkuları, başarı hayalleri üzerine konuştular. Asıl inanılmaz olan şey, kendisiyle fazla meşgul olması yüzünden Harry Whitein henüz farkında olmadığı ama içten içe hissettiği şey, Lindanın yalnızca dikkatle dinlemekle kalmayıp dedikleriyle gerçekten ilgilenmesi, sohbetlerinden hakika-

ten zevk almasıydı. Monologlarından demek daha doğru olurdu belki.

Harry işyerine döndüğünde Raeyi bir yokladı. Neler konuştuklarını bilmek istiyor mu ya da her şeyi çoktan biliyor mu, merak ediyordu.

Tabii ki biliyorum. Louise gülüyordu. Ama sana anlatacak değilim. Kendin öğrenmelisin canımcım. Bak, bizim oğlan neleri de merak ediyormuş Louise... Masamızın altında inleme cihazı falan var zannediyor herhalde. Harry ile Louise kahkahayı patlattı. Daha fazla gülmemek için kendilerini sıkıyorlardı. Neye gülüyorsunuz siz?

Louise ile Harry hâlâ, kıkırdamayla kahkaha arasında gidip geliyordu. Sen anlat Harry.

Harry gözlerindeki birkaç damla yaşı sildi, gülmeyi kesti. Dinleme cihazı diyecektin sanırım.

Aman, nolmuş! İnleme, dinleme; ne fark eder?

Biraz fark eder. Harry ile Louise tekrar gülmeye başladı. Arada büyük fark var.

Nolmuş yani? Bana bak sen, cihaz ya da alet, boş ver şimdi; bir kıza gidip ne kadar muhteşem olduğunu, hayatta ne kadar yukarılara tırmanacağını anlatırsın ve sonra bırakırsın o senin peşinden koşsun.

Bu tavsiyelere kulak ver Harry; yabana atma. Hâlâ gülüyor, kıkırdıyordu.

Linda Tatlıkızın, aşkından yananlara tavsiyeleri gibi bir şey mi bu? Ya da Linda Aşkkuşunun?

Ben sana ne diyeyim? Seç, beğen, al.

Gülüştüler. Tamam pes gibilerinden elini salladı Harry. Vazgeçtim. Nerden bulaştım buna bilmem. Sen beni çıldırtmadan gideyim en iyisi.

Daha bu ne ki? Louise gülmekten nefes alamıyor, konuşurken tükürükler saçıyordu. Azıcık lafı gediğine koydu.

Masasına dönerken Harrynin gülmekten hâlâ gözlerinden yaş geliyordu.

Lindayla öğle yemekleri günlük bir rutin halini almıştı; son derece mutlu eden, rahatlatan bir rutin. Sadece yemek yiyip, sohbet edip, işyerine zamanında döneceklerini bildiğinden Harrynin içi rahattı. İşler kontrolden çıkmayacak, şirkete saatlerce geç kalıp başını tekrar Wentworthla belaya sokmayacaktı. Böyle bir şey olsun istemiyordu. Her şey yolundaydı. Hatta fevkaladeydi. Bu böyle sürsün istiyordu. İşini gerçekten seviyor, her gün sabırsızlıkla bekliyordu çalışmayı.

Ayrıca, öğle aralarında etrafta dolanıp oyun oynayacağı karının tekini aramak istemiyordu. Bazen düşüncesi bile çok eski bir anıymış gibi geliyordu. Zar zor hatırlıyordu; bazen hafif bir utanç duygusuyla, bazen de belli belirsiz bir hisle. Öyle geliyordu ki, o haltı yemeye devam etmiş olsa sadece bu kadar çok sevdiği, onu memnun eden işini kaybetmekle kalmayacak, başka bir şeyi daha yitirecekti. Tam olarak neyi, bilmiyordu ama içinden bir his dikkatli olması gerektiğini söylüyordu. Çünkü yapıp ettikleri sadece bir bilinmezliği değil, ölüm tehlikesini de barındırıyordu.

Evet, Lindayla sohbet etmeyi elbette seviyordu. O farklıydı; tanıştığı diğer karılara, kadınlara benzemiyordu. Farkı neydi düşünmemişti uzun uzadıya, buna hiç kafa yormamıştı hatta. Hissettiklerinin tadını çıkarıyordu, o kadar. Her geçen gün daha fazla fark ediyordu onun kendi üzerindeki etkisini.

Ara sıra aklına gelen şeylerden biri de onunla sadece konuşmaktan ne kadar zevk aldığıydı. Kendisi bile şaşıyordu. Kalabalık bir büfede veya yemekhanede oturup, sandviçlerini yiyip kahve içerken bile nasıl da hoş vakit geçiriyorlardı. Her zaman bir şekilde konuşacak şeyleri, paylaşacak fikirleri oluyordu. Tüm bunlar Harry için çok yeniydi.

Ama asıl mesele, üzerine düşünüp durduğu en önemli şey, bir şeyi gittikçe daha çok sevmesiydi: onun gülüşünü.

Duyduğu en neşeli gülüş onunkiydi. Öyle sahiciydi ki... Sadece gülmekten değil, yaşamaktan da zevk alır gibiydi. Kaç defa, o daha anlattığı fıkranın can alıcı kısmına gelmeden Harry kahkahayı patlatmıştı çünkü Linda zaten daha yarısında gülmeye başlıyordu.

Ama sadece kahkahasındaki tını değildi onu etkileyen, aynı zamanda görünüşü de etkiliyordu. Güldüğünde baştan aşağı parlıyordu; bütün vücudu, bütün varlığı neşe içinde eğleniyor gibiydi. Minik pırıltılarla kırpıyordu gözlerini, tırnakları bile ışıldıyordu. Gülmeyi seviyordu.

5

Cuma günü, bir sonraki gün yüzmeye gitmek üzere buluşma ayarladılar. Öğlene doğru kumsala vardılar. Her ne kadar hafta sonunda biraz huzur arayanlarla dolup taşmış olsa da, kendilerine yetecek boş alan bulmakta güçlük çekmediler. Kıyıya vuran dalgalardan yalnızca birkaç adım uzaktaydılar. Örtülerini yere serdiler, kıyafetlerini katlayıp havlularının altına koydular. Sonra ver elini deniz!

Su başlangıçta fena halde soğuktu ancak bu ilk şoktan sonra dinçleşmeye başladılar. Uzunca bir süre suda kaldılar; en uzaktaki dubaya kadar yüzüp döndüler. Dalgalara karşı suya dalıyorlar ya da dalgaların arasında öylece zıplı-

yorlardı. Sudan çıkınca gülerek ve üzerlerindeki suları silkeleyerek havlularına doğru ilerlediler.

Örtünün üzerine uzandılar. Kuruduğunu hissedince Linda güneş kremi sürmeye koyuldu. Sırtı haricindeki yerlerin kremlenmesi tamamlandığında şişeyi Harryye vererek örtünün üzerine uzandı. Sırtıma sürsene Harry.

Tabii. Harry birkaç damla kremi sırtına yavaşça damlattı. Linda huylandıkça gülüyordu.

Ayy, çok soğuk, Harry. Yapma şöyle!

Evet, biliyorum. Bir yandan gülerken avcunun içine biraz daha krem döktü.

Çok fenasın.

Evet, biliyorum. Harry kremi yavaşça sırtına sürerken Linda kıkırdıyordu. Ee, bikini böyle olunca krem sürecek çok yer oluyor sırtta. Linda kıkırdıyordu. Harry kremi sürmeye devam etti. Lindanın cildine dokunuyor olmaktan hoşnuttu. Cildi güneş ve krem nedeniyle öyle yumuşak, öyle sıcaktı ki... Sürmeye devam etti; kadının o güzel sırtında elinin hareket edişini seyrederken adeta büyülenmişti. Kendi ellerinin içi de, sıcaktan ve vücudunda dolaşan heyecan dalgasından ısınıyordu.

Ayy... Öyle mayıştım ki şu dakika uykuya dalabilirim.

Harry güldü. O halde ben de uyanık kalırım. Sırtını son bir kez sıvazladı; tam kalçasına bir şaplak atmak üzereydi ki durdu. Şişeyi geri uzattı. Tamam, sıra bende. Örtünün üzerine bu sefer kendi uzandı.

Kumsalda sıradan bir gündü. Koşan çocukların ayaklarından sıçrayan kumun yüzlerine çarpmasıyla her şey tastamam oldu. Yüzdüler, suyun içinde dikildiler, birbirlerini suya batırdılar, daldılar; soğuk bira içip hot-dog yediler, hatta pamuk şekeri bile aldılar.

Kumsaldan akşamüzeri ayrıldılar. Yollar öyle kalabalıktı ki trafik yer yer hiç ilerlemiyordu. Ama bugün Harryye hiç dokunmuyordu bu durum. Hem aceleleri falan yoktu;

sohbet edip gülüşüyorlardı. Tanrı biliyordu ya, Lindanın gülüşüne bayılıyordu. Kimi zaman trafik dursa da zaman durmuyordu; dönüş yolu çok eğlenceliydi. Geçen seferki yolculuklarından çok farklı olduğu aşikârdı. İnanılır gibi değildi ama, aradan fazla zaman geçmiş olmamasına rağmen sanki mazide kalmış müphem bir gece gibi geliyordu Harryye. Tanrım, o yolculukla bunun arasında dağlar kadar fark var! Karşılaştırmak mümkün değil! Hem de hiç değil!

Lindanın ev arkadaşı hafta sonu evde yoktu; bu yüzden akşam yemeğini evde yemeğe karar verdiler. Biraz pirzola pişiririm, biraz da salata yaparız. Bakalım başka neyimiz var...

Müthiş! Bana uyar.

Ben hemen bir duşa girip şu kumlardan kurtulayım. İki dakikaya çıkarım.

Harry kendini bir sandalyeye attı. Çok geçmeden, duştan gelen sesleri dinleyip Lindanın vücudundan suyun akıp gidişini hayal etmeye başladı. Başını sallayıp gözlerini kırpıştırdı. Nedendir bilinmez, yine aynı fantezilere dalıp gitmek istemiyordu.

Suyun sesi birden kesildi. Linda birkaç dakika sonra büyük bir havluya sarınmış vaziyette, başını havluyla kurulayarak banyodan çıktı. Hadi, senin sıran. Doğrusu, kumsala gitmenin en güzel taraflarından biri de dönünce alınan duş.

Harry de onunla birlikte güldü. Yani, olaya böyle de bakmak mümkün tabii.

Dinç, temiz ve ferahlamış bir halde banyodan çıktığında Linda mutfakta bir şeyleri kesme, parçalama ve ayırmayla meşguldü. Aslında haklıymışsın. Kumsalda geçen bir günün en iyi kısmı buymuş. Mutfağa girip bir süre Lindayı seyretti. Vay canına! Hareketlerine bakılacak olursa sen bu işte bayağı ustasın.

Evet. Linda bilgiç bir ifadeyle Harryye baktı. Gülüyordu. Çok da severim yemek yapmayı. Bunun için doğmuşum sanki. Beni inanılmaz heyecanlandırıyor; tanıdığım genç, çalışkan bir adamın da dediği gibi.

Böyle bir hafıza karşısında ne dediğime dikkat etsem iyi olacak. Yardım edilecek bir şey var mı?

Yok. Zahmet etme. Yemekte şarap içmek istiyorsan başka ama.

Tabii, neden olmasın? Mavi Rahibeye* ne dersin?

Hayır, bence olmaz. Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Baş başa bir yemek olacaktı hani? Yüz hatları gevşedi, gülümsemeye başladı; Harry de güldü.

Aman dikkat, alışkanlık yapar. İkisi de kıkırdıyordu. Şarap tercihi var mı diye sordu Harry.

Yok, hiç anlamam aralarındaki farkı. Ben genelde 97 sentlik ithal Bordeaux şarabı alırım. O iyiye benziyor.

Pekâlâ. Bir tane ithal, bir tane de pahalı şarap geliyor. Kırmızı mı, beyaz mı?

Kırmızı. O daha güzel.

Sanırım insanlar bu konuda farklı kıstaslara göre karar veriyor. Bir yandan gülüyor, bir yandan da Lindanın mutfakta oradan oraya koşturmasını seyrediyordu. Ama öyle diyorsan kırmızı olsun.

Harry oturmadan önce sofraya şöyle bir baktığında bir mucizeyle karşı karşıya olduğunu düşündü. Her şeyiyle. Bir mucize. Birkaç mum; biri geniş, ikisi küçük. Üç salata kâsesi; tabaklar, çatal bıçak takımı, peçeteler. Eski, ahşap bir masa... Olağandışı, olağanüstü hiçbir şey olmamasına rağmen Linda her şeyin özel görünmesini sağlamıştı bir yolunu bulup. Özeldi de.

Muhteşem! Bunu nasıl başardın? Hem de bu kadar kısa zamanda!

---

* Blue Nun: Alman şarap markası. (ç.n.)

Bunlar mı? Ne yapmışım ki? Her büyük şefin becerebileceği bir şey.

Doğru söylüyorsun herhalde. Gülümsüyordu. Seni gerçekten inanılmaz heyecanlandırıyor olmalı.

Yemek lezzetli ve keyifliydi. Sonrasında Linda bir kâse meyve ile biraz peynir getirdi. Pis kokulu peynir seviyorsundur umarım; ben bayılırım.

Kahve içip sohbet ederek sofrada oturmaya devam ettiler. Tüm gün neler hissettiğini düşünmemişti Harry. Hatta herhangi bir şey düşündü mü, onu da bilmiyordu. Keyfine bakıp hiçbir şeyi sorgulamadan kendini duygularının akışına bıraktı. Aslına bakılırsa, daha güzel geçen zamanları olmuş muydu hayatında diye düşünmeye zahmet bile etmemişti. Çocukluğundan beri kendini bu kadar rahat hissetmemişti. Böyle güzel bir gün geçiriyor olması bunların hiçbirinin farkında olmamasından kaynaklanıyordu kısmen.

Fakat çok geçmeden, yavaş yavaş, huzurunu kaçıran bir şeylerin olduğunu fark etti. İçi rahatken birden keyifsiz hissetmeye başladı kendini yok yere. Akşamları nasıl başladıysa o şekilde, konuşup gülüşerek geçiyordu; şimdiyse içinde belli belirsiz bir şey günün o hareketli, canlı havasına karşı koymaya, tüm gidişatı değiştirmeye çalışıyordu. Şu an yaptıklarında bir yapmacıklık olduğunu hissetti. Böyle oturup, karının tekiyle şakalaşacak adam değildi o. Tamamı saçmalıktı. Böyle bir şey yapmışlığı yoktu. Şu an başka bir şey yapıyor olması gerekiyordu ama ne? Kendisi de çıkaramıyordu. Düpedüz kaçıklıktı. Yapması gereken şeyin ne olduğunu bildiğini hissediyordu; tek yapması gereken bir yerden başlamaktı. Fakat nereden başlayacağını da bilmiyordu. Zihninde olup bitenlerin nedenlerini de, ne olduklarını da anlayamıyordu. Bu çatışma iyice sersemletmişti onu; sersemlik ise bir kat daha sersemletiyordu insanı.

Tüm bunlara ek olarak bir de, Lindayla beraberken, onunla konuşup şakalaşırken, kahve içip bir parça peynirden, pis kokulu peynirden, küçük ısırıklar alırken halinden memnun olması söz konusuydu... Linda onu heyecanlandırıyordu; uzanıp elini tutmak istiyordu ama bu gidişle onu da yapamayacaktı. Tanrım, her şey niye bu kadar zordu? Niye midesine sancı giriyor, bir şeyler olacakmış gibi hissediyordu? Bir yandan bu tuhaf his, bir yandan uzanıp elini tutamayışı; noluyordu? Elini tutmayı neden istesindi ki? İlkokul çocukları yapardı bunu. Yüce Tanrım! İpleri her nasıl olduysa kaçırmıştı elinden. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Ama ne olmuştu ki? Hatırlayamıyor gibiydi. Hatırlıyor muydu? İşlerin nasıl yürümesi gerektiğini bir şekilde kestirebiliyordu; ama sanki şimdi yan çizgide oturmuş, her şeyin ters tarafa doğru ilerleyişini izliyor gibiydi. Ayağa kalkıp bağırası geliyordu. Hey! Bu işte bir yanlışlık var. Böyle olmaz. Yine de öylece oturuyor, konuşup şakalaşıyor, gülüp hayatının en güzel zamanlarından birini geçiriyordu. Diğer yandan ise içinden taşan, içinde büyüyüp gürleyen, içini kaygı ve karmaşa çığlıklarıyla yankılandıran iblisle savaşıyordu.

Masadan kalkıp tuvalete gitti; aynadaki kendi yansımasına bakıp somurttu. Yoksa yansıması mı ona somurtmuştu? Kafasını bir o yana eğdi bir bu yana; gülümsemeye çalıştı. Kafasını sallayıp güldü sonra kendine. Saçmalıyorsun. Seni gidi piç kurusu. Aklını kaçırmışsın. Bir süre daha dönüp dönüp kendine baktı, sonra boş verip çıktı banyodan.

Lindanın arkasından geçerken durdu, kollarını boynuna dolayıp genç kadını öptü; ellerini kadının kolları boyunca yavaş yavaş aşağı bıraktı. Linda da karşılık olarak boynunu hafifçe ona yasladı sanki. Harry arka arkaya öpücükler kondururken içinde bulundukları durumu düşünmeye başladı. Bir film sahnesini canlandırıyormuş gibiydi; aslında daha çok aşk sahnesindeki bir aktörü taklit ediyordu. Gergin, ga-

rip hissetti kendini. Bir yapmacıklık vardı... Yine de Lindayı öpmeye devam etti. Ellerini kadının göğüslerine doğru kaydırdı. Linda ise kibarca ama kesin bir tavırla uzaklaştırdı ellerini. Yoğun olarak kadının boynunda oyalanmayı sürdürdü. Tüm bunları biraz daha şevkle yapmaya çalışıyor ama aynı anda, bu kötü oyunculuğu yüzünden kendine kızıyordu. Yine de duramadı.

Hadi yatağa geçelim.

Linda kibarca gülümseyerek dönüp Harryye baktı; eğlendiği belliydi. Bir dakika önce *Abbot ile Costellonun Kurtadamla Karşılaşması*na* gülüyorsun, bir dakika sonra yatağa gitmek istiyorsun.

Güzel bir kadınla yatağa gitmeyi istemenin nesi garip şimdi? Lindayı tekrar öpme girişimine zorladı kendini ama kibarca geri çevrildi ve yerine oturdu.

Hiçbir şey... Sadece zamanlama çok garip. Komik aynı zamanda.

Harry umursamadı. Kayıtsız görünmeye çalışıyor ama yaptıklarını düşündükçe mahcup oluyordu. Bunun özel bir zamanı olduğunu bilmiyordum.

Elbette var. Hafifçe gülümsedi. Doğru zamanlama...

Herhangi bir an doğru zaman olabilir sanırdım hep.

Senin için olabilir ama benim için değil. Bir çift olmak için iki kişi gerekir.

Harry oralı olmadı. İblisi defetmeye, yeryüzünden silmeye çalıştı; yapamadı. Neler olup bittiğini, burada oturup bunları konuşacak noktaya birden nasıl geldiklerini bilmiyordu. Yapıyor olduğu şeyi yapmaktan alıkoyamıyordu kendini sanki. Başka ne diyeceğini, ne yapacağını da bilmiyordu. Ok yaydan çıkmıştı bir kere. Ona öyle geliyordu ki, yapıp yapabileceği tek şey burada oturup kendini dinlemek, kendini seyretmek, saçma sapan bir şaşkınlık ve lüzumsuzluk duygusuyla ne halt edeceğini bilememekti.

---

* 1940 ve 1950'lerde ünlü olan Amerikalı iki komedyen. (ç.n.)

Kızdırdıysam özür dilerim.

Kızdırmadın Harry.

Harry hâlâ kibarca gülümsüyordu.

Gözünden bile sakındığını bilmiyordum.

Linda başını yana eğerek Harryye baktı bir süre, sonra başını salladı. Şaşırdım. Hem de çok şaşırdım, Harry.

Neden? Beni ne zannettin peki? Kadınlara yanaşmayan bir keşiş falan mı?

Aslında... Doğrusunu söylemek gerekirse bu konuyu hiç düşünmemiştim. Ama eğer düşünseydim... İtiraf etmeliyim ki aklıma gelmezdi bu kadar şey... şey olacağın... Omuz silkip başını salladı. Ah... Nasıl desem ki? Harry gözlerini ona öyle bir dikmişti ki, sanki bir bakış her şeyi değiştirecekti. Söylenenleri, olup bitenleri, daha da önemlisi Lindanın söylemek üzere olduğu şeyi... Ta derinlerde çok iyi hissediyordu ki Lindanın söyleyecekleri sivri uçlu bir buz parçası gibi delip geçecekti onu. Evet. Diyeceğim o ki senin bu kadar liseli gibi davranabileceğini hiç düşünmemiştim.

Liseli gibi davranan sensindir belki. Belki sensindir...

Harry... Lindanın yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti. Gözlerinin içine bakıyordu doğrudan ve bakışları Harryyi delip geçiyordu. Lafı tersine çevirip söylemek hiçbir şeyi değiştirmez. Hem durduk yere niye bu kadar olay çıkardığını anlayamıyorum. Hayır cevabını içine sindiremeyip hemen düşman olacak kadar kırılgan mı senin egon?

Ne alakası var düşmanlığın bu konuyla şimdi? Sen oturduğun yerde yumurtlamayı beklemek istiyorsun diye ben düşman olacak değilim.

Linda ona baktı. Artık şaşkın değil ama kızgındı. Ciddi anlamda hayal kırıklığına uğramıştı. Sana bir şey söyleyeyim mi Harry... Harry iyice sinmişti ve tek istediği bir an önce kalkıp gitmekti. Ya bir an önce ortadan kaybolmalıydı ya da her şeyi değiştirmeliydi. Ne bok oluyordu şimdi burada? Bırak *zorunda* olmayı, bu davranışım için sana bir

açıklama bile *borçlu* değilim. Kime istersem ona evet ya da hayır demek *benim* hakkım. Ama kafanda bir şeylerin iyice yer etmesi için bilmeni istiyorum. Yaptığın çocukluğa öylesine kızgınım ki, belki bu yüzden anlatmak istiyorum.

Anlatmak zorunda değilsin.

Biliyorum, değilim. Ama bilmeni istiyorum ki benim kulağımın üzerine yattığım ya da bir şeyleri *gözüm gibi sakındığım* yok. Sakınacak bir şey yok zaten. (Gittikçe sıcak basıyordu Harryye, yüzü de kızarmıştı kesin. Hassiktir! HASSİKTİR!) Herhangi bir *saplantı* yok, *psikolojik baskı* yok; bakirelik arzusu bahanesinin ardına gizlenmiş derin, karanlık ve çirkin bir sır da yok. (Harry boku yemişti. Boku yemişti! Karşı çıkamazdı. Kıpırdayamazdı. Oturup dinlemekten başka bir şey yapamazdı.) Benim tarafımdan, kendim adına alınmış basit bir karar, o kadar. (Ah, Linda bir bağırsaydı ya da onu kızdıracak bir şey yapsaydı, bu salak uyuşukluktan kurtulabilirdi ama yapmadı. Sadece gözlerinin içine bakıp kararlı bir tavırla söyledi söylemesi gerekenleri, sesini bile yükseltmeden.) Çirkin, acıklı, sarsıcı bir deneyim sonrasında alınan bir karar değil, tamamen kendi varlığıma ilişkin bir karar bu. Kendimle ilgili bir ihtiyaç. Ne seninle ne de başkasıyla bir alakası yok. Biliyor musun Harry, ben ne yeniyetme bir kızım ne de aç kurtlar gibi o yataktan bu yatağa koşturan, ipini koparmış, görmemiş bir kadınım. Sadece olgun bir kadınım. Beraber yatağa gideceğim bir sonraki adam ise kocam olacak adamdır. *Benim* kocam. Hafifçe gülümsedi bir kez daha. Başkası değil. Halihazırda kocam olacak, *müstakbel* kocam değil. Kusura bakma. Sana anlatacak kirli, kederli bir hikâyem yok. Lindanın gülüşü giderek asilleşiyordu. Üzerine kafa yorulacak, tahlili yapılacak bir hikâyem yok. (Harry kalkmak üzere gönülsüzce harekete geçti.) Ama dediğim gibi, bu kadar basit işte.

Lindanın gülümseyişine baktı. Kendi yüzündeki bariz ifadesizliği hissedebiliyordu. Kafası altüst olmuş, başı dönmeye başlamıştı. Yapacak bir şey bulmaya çabalıyordu umutsuzca: dudağını büzmek, başını sallamak, bir el kol hareketi, umursamazlık ya da gülümseme. İçindeki kargaşa sürüp giderken o oturmuş, Lindanın gülümseyişini seyrediyordu. El yordamıyla kol saatini bulup saatine baktı. Sesine hafif bir şaşkınlık tonu katmaya çalıştı. Ya da kattığını umuyordu. Geç olmuş. Gitsem iyi olur.

Linda sessizliğini korudu ve uğradığı hayal kırıklığını içine gömerek Harrynin gidişini izledi. Günün bu şekilde bitmesine üzülse de kapı kapandığı an üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Bu tuhaflık, bu utanç, yarattıkları bu gerginlik, özellikle karşılıklı susarak oturdukları sırada öylesine artmıştı ki, neredeyse elle tutulur bir hal almıştı; dayanılmazdı. Linda sofrada oturmaya devam etti ve usulca içini çekti. Böyle güzel bir günün aniden bu denli üzücü bir hal alması yüzünden hâlâ biraz şaşkındı. Evet, üzücüydü. Gerçekten çok üzücü. Olan biteni, söylediklerini tekrar bir gözden geçirdi. Pişman değildi. Hem de hiç. Olaya nasıl bakarsa baksın, Harry için ne hissediyor olursa olsun (derin, sevecen duygular besliyordu), aynı şeyi yine olsa yine söylerdi. Hayatının temel prensiplerinden taviz vermeksizin varılamayacak bazı uzlaşmalar vardır. Tekrar içini çekti, kahve bardaklarını toparlayıp lavabonun içine koydu.

Etrafa bakındı. Kül tablalarını boşaltıp onları da lavaboya koydu, sonra ışıkları kapatıp yatmaya gitti. Uzanırken bir süre Harryyi düşündü; safça bir şefkatle fakat bu geceden dolayı hayal kırıklığına uğramış vaziyette. Şimdiyse olup biteni, hepsinin artık geçtiğini, bittiğini, hiçbir *şeyin*, hiçbir *kimsenin* bunu değiştiremeyeceğini kabullenmişti. Dahası, söylediklerinden asla dönmeyeceğini de kabullendi. Sonradan dönecek olsaydı bile buna fırsat bulamadan içindeki huzursuzluk yok olup gitmişti. Uykuya dalmıştı.

Hayret bir şey. Orospu çocuğu. Sıçtık batırdık. Bir çuval inciri berbat ettik. Mümkün değil koduğumun orospu çocuğunu anlamak. Orda güle oynaya otururken birden çat! Hadi siktir git! Ne bok yemeye karının tekinin bana böyle davranmasına izin verdim ki? Delirdim herhalde. Kafayı sıyırdım. Hey! Kim napsın seni yavrum? Başkasına sakla sen. Ben almayayım. Benden bu kadar. Peki ya tüm suçu benim üzerime atmaya çalışmasına ne demeli? Kiminle dalga geçtiğinin farkında mı bu? Koca bir gülümseme, gülmeler ve ayrılık... Aslında tutup yatağa götürmeliydim. Gerçekte istediği buydu kesin. Tüm o olgunluk saçmalıklarıyla gelip karşıma oturmuş, blöfüne karşılık vermemi bekliyor. Neden yapmadım ki? Siktiret! Bırak ne hali varsa görsün. Brooklyn Battery Tüneline girdi. Birden basan karanlık, duvardaki fayanslar ve ışıklar, geçen sefer Linda ile bir tünelden geçişlerini, o sırada kafayı şu orospu çocuğu Davisle bozmuş olmasını getirdi aklına. Hepsini unutmak istercesine savurdu elini; tüm düşünceleri pencerenin dışına, gerilere, herhangi başka bir yöne gönderdi. Nereye olduğu umurunda değildi. Şu anda bunlarla uğraşmak istemiyordu. Banyodan döndüğünde, oturup Lindayı dinlerken, ellerinden birini kendi ellerinin arasına nazikçe alıp ona bakmış, gülümseyerek usulca öpmüştü parmak uçlarını. Genç kadının sesi duyulmaz olmuştu. Harry sandalyesinden kalkarak masanın etrafından dolanmış, elini bırakmadan Lindayı usulca alnından öpmüştü. Sonra gözlerini, sonra dudaklarını... Nefes alıp verişini duyabiliyordu; neredeyse işitilmez olan nefesini. Yavaşça o da ayağa kalktı; birbirine değen bedenler alev almıştı. Genç kadını yatağa doğru götürdü.

Harbi! Yatağa gitmek istemiyorum da ne demekti öyle? Kafa buluyorsun benimle herhalde! Banyodan döndüğünde televizyonu açıp *Abbott ile Costellonun Kurtadamla Karşılaşması*nı seyrettiler. Gülüşüp film hakkında yorumlar

yaparken kokulu peynirden yiyorlardı. Kanepeye oturmuş, genç kadının sıcaklığıyla ısınırken bir yandan da o sevecen kahkahalarını dinliyordu. Şarabı bitirip kahveye geçtiler. Gece yeni bir güne dönerken kâh dinlendiler kâh güldüler. Gowanus Parkwayden geçerken yaralanmış hissetmeye başladı kendini. Yol, tek tük gelip geçen araçlarla sanki sınırları yokmuşçasına geniş ve yalnız görünüyordu gecenin bu saatinde. Ne berbat bir gün. Ne berbat, ne kokuşmuş! Yüzmeye kalkarsın, kazmanın teki gelir çarpar; kumsalda dinlenmek istersin, geri zekâlı veletler koşup kum sıçratır yüzüne. Piç kuruları!

Yatak taş gibi geliyordu şimdi ona, her tarafından bir çıkıntı batıyordu sanki. Kendine rahat bir yer bulmak için uğraşıyordu. Koduğumun güneşi tekrar doğacak, bütün sıcaklığıyla tepeye yükselecek, sonra da ta gözünün içine girecekti. Uyumaya çalışmanın hiç âlemi yok. Sıçtığımın orospu çocuğu. Siktiret. Her şeyi. Bütün hepsini!..

Ey Pazartesi, rezil Pazartesi! Metro, sıcak, nem, koku, insanlar... Kılıksız şişkoların metroya binmesiyle ilgili bir yasa çıkartılmalı. Ah, neyse. Koyver gitsin! Bir de Rae başına gelip dikilmeseydi bari şimdi. Bir de o çıkmasın. Ben daha varmadan işyerindeki herkesin haberi olur herhalde Cumartesi gecesi olanlardan. İşyerinden bir karı seçersen olacağı bu. Gereğinden fazla dedikoducu kadın var üstelik. Şimdi milletin bakışlarına, duruşlarına bir bak sen. Belki Rae cumadan çıkmıştır tatile. Aman, neyse ne! Bırak konuşsunlar. Çok da umurumdaydı...

Neyse ki Harrynin yapacak çok işi vardı. Durup durup Cumartesi gecesine dönerek aklına gelen sahnelerle oynayıp yeni senaryolar yazmak yerine işine odaklanmak zorundaydı. Zorlu bir işti önündeki. Pürdikkat kesilmişti ama içinde yine de bir huzursuzluk vardı. Özellikle öğle yemeği vakti caddelerde dolaşırken, işiyle meşgul değilken fark et-

mişti bunu. Bu his zaman zaman güçleniyor, neredeyse somut bir hal alıyordu. Özür dilemesi gerektiği yönünde bir histi sanki bu. Fakat bunun doğru olmayacağını biliyordu; o yüzden de üzerinde hiç durmadı.

Kendine geldikçe öndeki bir karıyı takip ettiğini fark etti. Mini eteğin zar zor kapattığı kıçı ona göz kırpıyor, kaş göz ediyordu. Cidden iyi parçaydı. Hoş, yuvarlak, sıkı ve pürüzsüz. Tek bakışta anlıyordu pürüzsüz olduğunu ve... Birden durup gözlerini kırpıştırdı, kafasını salladı. Ne, noluyo şimdi burda? Saatine baktı. Hassiktir! Mesai saati başlamıştı bile. Hay anasını! Dönüp hızla işyerine yöneldi; beş dakika kadar geç kalmıştı. Masasının başına geçtiğinde soluk soluğaydı. Beş dakika çok mühim değildi ama Harry beş dakika erken dönmeyi planlamıştı işyerine. Birkaç dakika kıpırdamadan oturup kendine geldi, sonra işine bakıp diğer her şeyi unuttu.

Ertesi gün işe giderken yolculuğu beklediğinden daha rahat geçti. Kaygısı azalmıştı. Bir önceki gün canını sıkan olmamıştı. Kimse Cumartesi gecesi hakkında bir söz söylememişti. Ne Louise ne de Rae üzerine gelmişti. Kendilerince dâhiyane yorumlar yapmamışlardı. Hepsinden önemlisi, neyse ki, Lindayla karşılaşmamıştı. Aklına en çok takılan buydu. Karşılaşacaklarını düşününce şimdi bile yüzü kızarıyor, iki büklüm oluyordu. Ne saçmalık! Ne halt yemeye utanacaktı ki? Hiçbir şey yaptığı yoktu. Hem de hiçbir şey! Özür dilemesi için bir neden yoktu. Böyle saçmalıklarla uğraşmasını gerektirecek hiçbir neden yoktu. Unut gitsin, sen işine bak. Masasında onu deli eden, düşündürüp duran birkaç sorun vardı zaten.

Ama... Ama belki de dün beraber öğle yemeği yemişlerdir, o da anlatmıştır diğerlerine Cumartesi gecesini. Bugün de karşısına çıkacaklardır olmayacak lafları, garip bakışlarıyla. Yürü git! Bir de bu lazım değil. Ben işime bakarım, onlar beni ilgilendirmez. Asansörde onlarla karşılaşma-

maya, tongaya gelip onlarla yemeğe gitmemeye dikkat edeyim de... Harry ne yapması gerektiğini biliyordu. Birkaç yaşlı orospu yüzünden bu kadar zahmete gireceği için kendine kızsa da gerekeni yapacaktı.

Sabahı dertsiz tasasız atlatmıştı. İşiyle meşgul olduğu için çarçabuk geçti zaman. Aşağıdan bir sandviç sipariş edip öğle yemeğini masasında geçiştirmeyi düşündü, sonra vazgeçip dışarı çıktı. Yemekten sonra, boyun tutulmasına iyi gelir diye dışarıda biraz dolanmaya karar verdi. Dışarıda dolanmak için güzel bir gündü. Ne çok sıcaktı ne nemli. Gölge olan yerler sakindi. Harry de gölgede kalıp bir köşede ayaklarını uzattı bir süre.

Hay benim gibi adamı, on dakika geçmiş. Hassiktir! Hemen kalkıp işyerine koşturdu. Nasıl geçivermişti zaman? Karının tekinin peşine falan da takılmamıştı. Biraz orda burda dolanmış, biraz sağa sola bakınmıştı; her erkeğin yapacağı gibi. Hepsi bu. Sanki tutup, hay anasını! Şimdi bir saat asansör bekle. Bir an önce masasına geçmek için asansör beklerken ayağı pabucunun içinde kıvranıp duruyordu. Siktir! On beş dakika geçti. Kafamı sikeyim. Bu sefer hak ettim. Kendini asansöre atıp hemen masasının başına döndü ve belgelere gömüldü.

Birkaç dakika sonra etrafa şöyle bir göz attı. Wentworth odasında değildi. Neyse ki şansı yaver gitmişti. Biraz rahatlayıp işine yoğunlaştı ama sonra ikide bir durup etrafa bakındığını fark etti. Herkes işiyle meşgul gibi görünse de içinden bir his birilerinin onu gözetlediğini söylüyordu. Gerçi Rae ve Louise onun bulunduğu tarafa doğru bakmamıştı hiç. Tuhaf, anlaşılmaz bir histi bu. Giderek güçleniyor ve kendini ister istemez etrafı kolaçan ederken buluyordu. Etrafa bakıp durmayı hiç mi hiç istemiyor ama bakmaya başlayana kadar bir türlü farkında olamıyordu ne yaptığının. Salla gitsin! Boş verip tekrar işine döndü. Bir daha...

En aptalca şeyse işten sonra bile aynı huzursuzluğun sürüyor olmasıydı. Metroyla eve doğru giderken birinin hâlâ onu izlediği hissine kapılmıyordu elbette; ama ne olduğu belli olmayan o endişeyi içten içe duyuyordu.

Aynı aptal durum akşam yemeğinden sonra da devam etti. *Caseyse* gidip arkadaşlarıyla sohbet etti bir süre. Atlar üzerine, maçlar üzerine atıp tutmalarını dinledi. Ne dediklerinin tam olarak farkında değildi; erkenden eve döndü. Odasına gidip biraz bir şeyler okumayı denedi. Sonra kitabı kapayıp avucunda sıktı, kafasını salladı. Hepsi saçmalıktı. Her şey ama her şey saçmalıktı. Böyle olması için hiçbir neden yoktu ama bir sancı gelip ensesine oturmuştu. Siktir! Kitabı sandalyeye fırlatıp Lindayı aradı.

Yuh! Telefonu açması ne kadar uzun sürmüştü. Yüreği ağzındaydı. Bir yandan evde olmamasını diliyor, diğer yandan içindeki bu tuhaf huzursuzluğun tek çaresinin onunla konuşmak olduğunu hissediyordu. Telefon açılana kadarki bekleyiş hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Alo sesini duyduğunda parmaklarına sancı girmişti telefonu sıkmaktan.

Beceriksiz bir merhaba, nasılsın... Midesindeki çalkantıyla beraber özür dilemenin verdiği eziyet, sonra gitgide gevşeme, telefonu tutan elini sıkmayı bırakması, sandalyeye yayılma... Sonra Lindanın kahkahası... Havadan sudan konuşmalar... Telefonu kapattıklarında kendisinin de Lindanın da ne söylediğinden tam emin değildi ama durumun düzeldiği kesindi. Huzura kavuşmuştu. Yalnızca bir heyecan dalgası kalmıştı geride, genç kadının kahkahası aklına geldikçe artan bir heyecan dalgası. Gecenin geri kalanını Lindayı düşünerek geçirdi.

6

Wentworth Harryye çok iş vereceğini söylerken şaka yapmıyormuş meğer. Sahiden iş üzerine iş verdi; Harry hepsini layıkıyla halletti. Çoğu zaman fazla mesai yaptı. Hem de zorunluluktan değil, bir işi yarıda bırakmak istemediğinden, eve dönmeden önce elindeki işi bitirmeyi tercih ettiğinden.

Çok önemli bir başka değişim daha vardı. Neredeyse bir keşiş hayatı sürüyordu; hem de kendi isteğiyle. Bir yemin merasimiyle ant içip sahalara tümüyle veda etmiş değildi elbette. Neyi niçin yaptığını biliyordu ama ona göre arada büyük bir fark vardı. Bazı geceler evde kalıp sadece bir şeyler okuyor, çalışıyordu. Bu bazen birkaç gece arka arkaya

olduğunda oğullarının düzenini oturtmaya başladığını gören ailesi rahatlıyor, hayallere dalıyordu. Harry aynı şeyi hafta sonunda da sürdürüyordu. Aslına bakılırsa son birkaç hafta, birkaç karı bulup icaplarına bakmayı ciddi ciddi düşünmemişti bile. Gerçi birkaç vaka olmuştu ama lafını etmeye değmez.

Hem sonra Linda vardı. Kahkahalar Kraliçesi... Birlikteyken, Harry onu düşünürken hisleri karmaşıklaşıyor, zihni bulanıyordu. Böyle bir şey daha önce yaşamamıştı. Zaman geçtikçe hisleriyle barıştı; giderek daha az düşündürüyordu onu bu durum. Sonunda öyle bir an geldi ki bu hislerden zevk bile aldığını fark etti. Heyecanlıydı, evet. Ama artık bir gerginlik hissetmiyordu. Aslında tam olarak nasıl hissettiğini de anlatamıyordu ama ne hissetmediğini çok iyi biliyordu. Neyin artık olmadığını biliyordu ama onun eksikliğini hissetmiyordu.

Ara sıra birlikte öğle ya da akşam yemeği yiyor, sinemaya veya tiyatroya gidiyorlardı. Her birinde de çok ama çok eğleniyorlardı. Evet, eğlenceliydi. Nedendir bilinmez, doğru sözcük buydu. Fire Islanddaki hafta sonu gibi, maçlardaki ya da dövüşlerdeki bağrış çağrış gibi, yavrunun tekini pompalayıp kocası gelmeden tüymek gibi ya da o diğer vukuatlardaki türden bir eğlence gibi değildi bu. Önceleri bu sözcüğü başka olaylar için kullanış biçimi her nasılsa şimdiki hislerine uymuyordu. Ama birlikte geçirdikleri zamanları düşündüğünde aklında beliren tek sözcük buydu.

Eğlence... İster bakışarak ister bakışmadan cadde boyunca yürümek, konuşmak, sessizlik... İşte bu. Sincaplara ceviz atmak bir eğlence. Central Parkta Shakespearei görmek bir eğlence. Vicdanı sızlayan liberal bir kadınla siyaset üzerine tartışmak bir eğlence. Yok, bu eğlence olmaz. Saçma bir kere. Siyasi görüşler, aslında görüş de denemez pek, artık her neyse, evet, eğlence... Tek kelimeyle eğlence. Kahkahacı Linda tam bir eğlence. Aman Tanrım, saçmalığa

bak. Yığınla şey yapan bir kadınla vakit geçiriyorsun, aklına takılan tek sözcük eğlence. Saçmalık. Ama böyle işte. Eğlence de eğlence.

Zaman ilerledikçe, sonbaharın başında, haftada birkaç akşam yeniden okula gitmeye başladı. Derslerinden biri sekizden sonra başlıyordu; bu sayede o günler Lindayla akşam yemeği yiyorlar, sonra birer kahve içip Harrynin gitme vakti gelene kadar havadan sudan konuşuyorlardı.

Harrynin okuldaki başarısı yüksekti. Hatta daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı. Onu asıl şaşırtansa eskiye göre daha sıkı çalıştığının ya da abartı derecesinde gayret gösterdiğinin farkında olmamasıydı. Ama notlarına bakılırsa yaptığı tam olarak buydu. Her nasılsa daha rahat hissediyordu kendini. Üzerindeki baskı sanki yok olmuştu. Üzerinde çalıştığı konularla daha derinlemesine ilgileniyordu. Bu gidişatın onu başarıya giden yolda hızla ileri taşıyacağı kesindi.

Bir işe odaklanma kabiliyeti de on kat artmıştı sanki. İşiyle kendisi arasındaki engeller yıkılmış gibiydi. Eğitmeni dinliyor, kitaplarını okuyor, her şey kafasında yerli yerine oturuyordu. Bilgiler neredeyse sorunsuz bir şekilde beynine işliyor, aklından çıkmıyordu. Saatlerce çalışıyor ama zamanın farkına bile varmıyordu. Çelişkiden ve onun getirdiği gerilimden uzaktı. Çalışmayı seviyordu ve zaman su gibi akıp geçiyordu.

Oğullarının böylesine rahat, böylesine mutlu bir vaziyette evde sıkça vakit geçirip ders çalıştığını görmek Harrynin ailesini hakikaten çok memnun ediyordu. Ama asıl büyük heyecan kaynağı, Harrynin onları evlilik yıldönümlerinde dışarı çıkarması oldu. Başta ne diyeceklerini bilemediler, teklifi geri çevireceklerdi neredeyse. Harry eskiden tebrik kartı gönderme zahmetine bile girmezdi; hatta evlilik yıldönümlerinin tarihini hatırlayıp hatırlamadığı bile

meçhuldü. Biri o günün yıldönümleri olduğunu hatırlatacak olsa gülümseyip sevinir, anne ve babasını öper, sonra da tüm meseleyi unutmuş gibi davranırdı. Bugüne kadar yaptığı tam olarak buydu.

Fakat bu sene hatırlamakla kalmamış, bir de onları dışarı çıkarıyordu; hem de baş başa. Broadway müzikallerinden birine bilet almıştı onlar için. Bu da her şeyi önceden ayarladığını gösteriyordu. Ahhhh, mükemmeldi. Tek kelimeyle mükemmel. Hava bile ayrı bir muhteşemdi.

Biricik Harryleri onları şirin bir Fransız restoranına götürdü. Hayatlarındaki en lezzetli yemeklerden birini burada yediler. Biraz da şarap içtiler. Bayan White kendini çok özel hissediyordu. Harrynin babasıysa kahkahalarla gülüyor, karısının elini sıkıp arada bir onu yanağından öpüyordu. Onların sevincine ve mutluluğuna ortak olan Harrynin içi sıcacık oluyordu. Açıklaması zor olsa da, bu gece ailesine çok yakın hissediyordu kendini; hayatında hiç hissetmediği kadar yakın. Hele şu anda yaşadıkları mutlulukta pay sahibi olduğunu düşünmek, varlığından haberdar olmadığı türden bir neşeyle dolduruyordu içini. Bu mutluluğun müsebbibi olma düşüncesi içine doluyor, onu sersemletiyordu. Eylemleri ile bu huzurlu hali arasındaki ilişkiyi tam olarak kestiremiyordu. Anlamak için de kendini zorlamıyordu. Sadece anın tadını çıkarıyordu.

Gel gör ki çarçabuk bitti gece. Ama Harry Whitein anne ve babası için bu gece akıllarda tekrar tekrar canlandırılacak, anılar arkadaşlarla paylaşılıp yüzlerde kocaman, samimi birer gülümsemeyle biricik evlatlarından bahsedilecekti.

Bütün bunlar sıradan bir gece gezmesinin ötesindeydi. Bu bir kanıttı. Umutların ve hayallerin gerçekleştiğinin kanıtı... Daha önemlisi, başarının kanıtı... Ebeveyn olarak kendi başarılarının, bir evlat olarak oğullarının başarısının... Hayatlarını yaşarken doğru kararlar aldıklarını, tek çocuklarını yetiştirirken kullandıkları yöntemlerin doğru

olduğunu ispatlamışlardı böylece. Oğullarına dair umutları, hayalleri boşa çıkmamıştı. Sağlıklı, mutlu, iyi bir hayat süren bir insan olmuştu oğulları.

Harrynin hayatı eksiksiz değildi, tamam. Ama bir gün, belki yakın bir zamanda bir ailesi, çocukları olacaktı. Yıllarca, tek çocuk olduğu için onu şımartmaktan çekinmişlerdi. Hatta bir ara sırf bu yüzden çocuk evlat edinmeyi bile düşünmüşlerdi. Ama işlemler öylesine uzun, öylesine bitmek tükenmek bilmez görünmüştü ki gözlerine hiç girişmemişlerdi bu işe. Şimdiyse tüm o korkuları bu gecenin anılarıyla, yemeğin ve müziğin sıcaklığıyla yok olup gitmişti. Bu gece hayallerde tekrar tekrar canlandırılıp anılarda yaşatılacaktı.

Harry neredeyse tüm boş vakitlerini Lindayla geçirir olmuştu gün geçtikçe. Öyle ki artık ondan başkasıyla görüşmez olmuştu. Tabii ki ara sıra başkalarıyla yatıyordu; ama ona öyle geliyordu ki düşüncesini bile aklına getirmeden haftalar, aylar geçirebilirdi. İş, okul ve Lindadan arta kalan zamanda karıları düşünmenin ne vakti ne de sırasıydı. Öğle tatillerini sessiz sakin bir biçimde, çoğu zaman Lindayla birlikte geçiriyordu. Böylece işe geç kalma gibi bir kaygısı olmuyordu. Harry Whitein hayatında her şey yolunda gidiyordu.

Bir gün Wentworth Harryyi tekrar öğle yemeğine davet etti. Masaya oturup içkilerini sipariş eder etmez de konuya girdi. Şimdi söyleyeceklerimin çok yayılmaması gerek, yani kimseye bundan bahsetme. Gelecek sene bazı büyük değişiklikler yapılacak. Çok büyük değişiklikler... Büyüyeceğiz. Genişleyeceğiz. Özellikle de dış ticaret bölümü... Bu değişimin büyük ama gerçekten büyük bir parçası olmanı istiyorum.

Harry gülümseyip başıyla onayladı. Öyleyse olurum.

Wentworth da gülümsedi. Evet, olacağına eminim. Sadece şirket için paha biçilmez bir kaynak olmakla kalmayıp bizzat benim için de çok faydalı olacağına inandığım için bu kadar eminim. Anlayacağın, tüm bu değişiklikler belirlenmesinden ben sorumlu olacağım. Garson içkilerini getirdi ve Wentworth konuşmaya devam etmeden önce her ikisi de içkisini yudumladı.

Son aylarda işyerindeki durumun bir hayli iyi. En azından çalışmandan ve davranışlarından böyle anlaşılıyor. Evet, gerçekten iyi. Çok çok iyi. Güzel, güzel. Ne mutlu. Ama böyle olacağı belliydi tabii. Birbirlerine gülümsediler. Daha önce bunları konuştuk, aynı konuyu tekrar tekrar açmak istemiyorum. Düşünüyorum da, senin için bir aşama kaydetme vakti gelmiştir artık belki. Harrynin midesinden bir şeyler koptu sanki, içini birden bir heyecan kapladı. İçinde bir boşluk hissetti. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Wentworth ona bakmaya devam ediyor, Harry ise ne hissetmesi gerektiğini, ne hissettiğini hiç ama hiç bilmiyordu. Tek bildiği, aklının karışmış olduğuydu. İçkisinden bir yudum daha alıp Wentworthun söze başlamasını bekledi.

Başarılı olmak için sorumluluk almak zorundasın. Böyle olmazsa kendi kendine engeller yaratırsın. Al sana bir örnek... Diğer başarılı yöneticileri eğlenmeye götürüp duruyorum. Onlar da benim gibiler, sorumluluk sahibi. Kendi cemiyetimiz içerisinde güzel, sağlam temeller atmış birer aile babasıyız. Her şeyi yoluna yordamına göre yapıyoruz. Gülümsedi. Yeri geldiğinde eğlenmeyi de biliyoruz; ama... Ama! Sonra evimize, ailemize dönüyoruz. Doğru şeyi, doğru yerde, doğru zamanda yapıyoruz... Bir şirket yöneticisinin iyi bir aile babası, bu cemiyetin güvenilir bir üyesi olması şart. Wentworth bir süre Harryye bakmaya devam etti, sonra menüyü alıp incelemeye başladı.

Harry aptal değildi elbette. Wentworthun neden bahsettiğini gayet iyi biliyordu. Aynı hikâyeyi daha önce de an-

latmıştı. Bu dünyada, Wentworthun görüşüne göre, güvenilir olmak için aile babası olmak gerekiyordu. Harry en azından bir dereceye kadar ona hak veriyordu. Ailesine karşı sorumluluklarını bilen insanın işinde sorumsuzca davranma olasılığı daha azdı. Harry için de en önemli olan buydu. Ama Wentworthun *bugün* bahsettiği şey bu değildi. Hayır. Bahsettiği, yakında gerçekleşecek olan değişikliklerin önemli bir parçası olmak istiyorsa Harrynin medeni halini değiştirmek için yakın zamanda bir şeyler yapması gerektiğiydi.

Harrynin kulağının çekildiği bir diğer konu ise şirketteki geleceği hakkındaki nihai kararı verme yetkisinin Wentworthta olduğuydu. Her şeyi Wentworthun isteğine göre yürütüp en tepeye kadar çıkabilmek Harrynin elindeydi; böyle olduğundan şüphesi yoktu. Öteki türlü yolun yarısında çuvallayabilir, müdür yardımcısı asistanlığı bir başka bahara kalabilirdi. İçinde bulunduğu durumun şartları kafasına çarçabuk yerleşmişti. Ama her ne olacaksa, bir dahaki seneye kadar olmayacaktı. O vakte kadar da kendi bildiğini okuyabilirdi. Bugüne kadar böyle olagelmişti.

7

Aralık ayının ilk Pazar günü Harry ile Linda genç kadının ailesini ziyarete gitti. Yollardaki karı, buzlanmayı dert edinmek yerine Long Island trenini tercih ettiler. Linda bu tarz yolculukların tehlikelerini, sürprizlerini iyi bildiğinden yanlarına bir termos dolusu sıcak kahve almışlardı. Harry zaman zaman pencereden dışarı bakarak ruhsuz ve çirkin çevreyi seyrediyor, ne kadar mutlu olduğundan başka bir şeyi düşünemiyordu.

*When I go to sleep, I never count sheep**

* Jack Lawrence tarafından yazılıp meşhur olmuş, Amerika'da birçok ünlü şarkıcı tarafından söylenmiş Linda adlı şarkı: Girince yatağa geceleyin, saymam asla koyun falan. (ç.n.)

Ağızlarından buharlar çıkıyor; parmaklarıyla pencereye saçma sapan resimler çiziyorlardı. Sonra pencereye hohlayarak, çizdikleri figürlerin buğuyla birlikte ortaya çıkışını seyrediyorlardı.

*I count all the charms about Linda. And lately it seems**

Harry önce küçük, komik bir çizime, sonra Lindaya baktı. Bu ne şimdi böyle? Linda güldü. Ee, onu sen bileceksin...

*in all of my dreams, I walk with my arms about Linda***

Harry gülümseyip omuz silkti. Benden bu kadar. Linda güldü. Kuzeyli Nanook***. Gülüşürlerken ağızlarından buhar çıkıyordu.

*and after a while I will get to know Linda****

Kahkaha atarkenki hali, çıkardığı sesler Harryde sıcak duygular uyandırıyordu. Lindanın babası onları istasyonda karşıladı. Evleri arabayla on-on beş dakikalık mesafede olmasına rağmen dışarıdaki manzara tamamıyla değişmişti. Harry kendini bir yılbaşı kartının içinde geziniyormuş gibi hissetti. Şimdi gözlerinin içi bile gülüyordu. Kar, yol kenarlarında birikmiş, bakir, beyaz tepecikler oluşturmuş-

---

* Aynı şarkı: Linda'nın çekici yanlarını sayarım tek tek, son zamanlarda herhalde. (ç.n.)

** Aynı şarkı: Gördüğüm her rüyada kollarım Linda'ya dolanmış yürüyorum. (ç.n.)

*** Nanook of the North: 1922 yılında Kanada'da çekilen Amerikan yapımı film. Bir Eskimo (İnuit) çiftinin aşk hayatı ve başlarından geçenler anlatılıyor. (ç.n.)

**** Aynı şarkı: Bir zaman sonra Linda'yı tanımaya başlıyorum. (ç.n.)

tu. Buz saçakları karla kaplı ağaçlardan sarkmış, güneşin altında parlıyordu. Sonra gökyüzü, vay anasını, ne güzeldi!

*But miracles still happen, and when my lucky star begins to shine**

Buz mavisi gökyüzünde, top top bulutlar var olduklarını insana hatırlatırcasına hızla ilerliyordu.

Eve vardıklarında bir erkek, bir kız kardeş, anne ve bir teyze (annesinin ablası) ile tanıştırıldı Harry. Tanışma faslı sırasında bir süre oturup kahvelerini içtiler. Sonra maç vakti geldi. Harry, Lindanın babası ve erkek kardeşi futbol maçını izlemek üzere salona geçerken kadınlar mutfakta akşam yemeğini hazırlamaya ve bir yandan da Lindanın arkadaşı hakkında konuşmaya koyuldu.

Harry keyifle seyretti maçı onlarla birlikte. İkisi de oyunu biliyor ve seviyordu. Maç sırasında yapılan yorumlardan hoşlanmıştı. Tek bir korkusu vardı, o da şimdiki maç arkadaşlarının, işyerindeki yaşlı karılar gibi beysbol serileri boyunca bağrış çağrış karşı takımı yuhalayan, senin takımın kaybederken özellikle sevinen ve sonra da kim yeniyor, Rangers mı Knicks mi diye soran tiplerden çıkmasıydı. Neyse ki durum başkaydı, üstüne üstlük maç da bir hayli çekişmeliydi. Böylelikle sürekli kontrol ediliyormuş gibi hissetmedi kendini.

Dahası yemek leziz, sohbet sıcacıktı. İki saat sonunda artık sofradan kalkmışlardı ve şimdi salonda kahvelerini yudumlarken de sohbete devam ediyorlardı. Yemekten, şöminede yanan odunların yaydığı sıcaklıktan ötürü mayışmıştı hepsi.

Zaman hoşça ve sorunsuzca akıp gidiyordu. Bugünün sıcaklığı, bu yuva, bu insanlar, hiç bitmeyecek bir rüya gi-

* Aynı şarkı: Ama işte mucizeler hâlâ mümkün, uğurlu yıldızım parlamaya başladığında. (ç.n.)

biydi. Bu neşe, tüm o kahkahalar sonsuza dek sürecekti sanki. Aman Tanrım, ne güzel bir gündü. Ne konuşulduğunu hatırlayan yoktu. Ama o hisler, onlar hep anılacak (bu her daim böyledir), sözcükler ve olaylar akıldan uçup gittikten çok sonra bile hatırlanacaktı.

Bir süre sonra kahkahalar, gitme vaktinin geldiği duyurusuyla yarıda kesildi. Termos, dumanı tüten kahveyle dolduruldu yeniden. Linda ile Harry paltolarına sarındılar, sonra kucaklaşmalar, sarılmalar, daha çok kahkaha ve sırtı sıvazlamalar, öpücükler, el sıkışmalar, sonra güle güle, güle güle, eve varır varmaz aramayı unutma canımlar...

Ararım anne, merak etme.

Sen de yine gel ziyaretimize evlat.

Tabii, gelirim. Harrynin yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Her şey için çok teşekkürler. Mükemmel bir gündü. Yemekler için de ellerinize sağlık. Kimse elinize su dökemez.

Teşekkürler, afiyet olsun.

Haydi, güle güle. Güle güle.

Teşekkürler. Görüşürüz.

Görüşürüz.

Sağ salim varın.

Eh, gitsek iyi olur. Kapı soğuk kış gecesine doğru açıldı. Arabaya koşturup içine daldılar. Neşe ve sevinçleri seslerine dahi sirayet etmişti.

Uuuu, bu ne soğuk, bırrrrr!

Sorma, hem de nasıl! Bir bakıyorsun sımsıcak oda, sonra pat, Kuzey Kutbuna hoş geldiniz.

Güldüler. İstasyona doğru yola çıkmadan önce Lindanın babası motorun ısınması için arabayı çalışır durumda bekletti. Birazdan ısıtıcıyı çalıştırırız, içerisi ısınır hemen.

Tren görünene kadar sıcak arabada kaldılar. Sonra sarıldılar, öpüştüler, el sıkıştılar ve Lindayla Harry istasyona koşturdu.

Dönüş yolu biraz daha ılıktı. Isıtıcıları çalışan bir vagona geçip koltuklara yerleştiler. Pencereden dışarıyı seyrediyorlardı. İstasyon ışıkları geride kalırken birbirlerinin camdaki yansımalarına bakıp aynı anda gülümsediler. Sonra birbirlerinin yansımasının ötesine, karanlığa bakmaya devam ettiler. Gece, etrafın donukluğunu gizliyor; karlı, buzlu araziler çevrelerindeki ışık el verdiğince yer yer parıldıyordu. Görüntü insanı mest ediyordu.

Harry Lindaya göz kırptı, genç kadın gülümsedi, sonra her ikisi de gülmeye başladı ve yüzlerini birbirlerine döndüler.

We meet on the street

Hello Linda**.

Göz göze geldiler, içten gülümsediler birbirlerine. Harry genç kadının ellerini ellerinin arasına aldı; önce o ellere, sonra tekrar kadının gözlerine baktı. Çok güzel bir gündü, gerçekten çok güzel. Çok iyi vakit geçirdim.

Ne iyi... Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Böyle düşünmene sevindim. Bakışlarını tekrar aşağı, ellerine doğru indirdi; genç kadının ellerini nazikçe sıkıp hafifçe gülümsedi. Bugünden daha güzel olan bir şey varsa o da sensin. Linda yüzünün kızardığını hissetti. Şu dünyadaki en güzel şeysin sen. Böyle deyip parmak uçlarını öpmeye başladı, narince, gitgide daha narin bir biçimde; sonra başını tekrar kaldırdı. Seni seviyorum.

Raylar gıcırdıyordu ve onlar bir süre birbirlerine bakakaldılar öylece. İkisi de duyduklarından ötürü şaşkındı. Linda ne zamandır bunu duymayı bekliyordu. Harry bunu diyeceğinden habersizdi ama sözcükler ağzından çıktığı anda haklı olduğunu anladı.

---

* Aynı şarkı: Karşılaşırız sokakta. (ç.n.)

** "Merhaba Linda" ile yine aynı şarkıya gönderme yapılıyor. (ç.n.)

Bu öyle lafın gelişi söylenecek bir şey değil, Harry.

Biliyorum. Değil. Ağzımdan böyle lafların çıktığını daha önce hiç duydun mu?

Hayır, haklısın. Duymadım. Ama bu birçok yere çekilebilecek bir laf.

Biliyorum. En azından ne kastettiğini biliyorum sanırım. Ama hayatımda ilk defa böyle bir şeyi ciddi ciddi düşünüyorum.

Linda emin olmak istercesine Harryye baktı; yüz ifadesi alabildiğine netti. Madem öyle, sen bu sözle neyi kastediyorsun Harry?

Harry gözlerini kırpıştırdı. Hisleri ve söylemek üzere oldukları kendisini de şaşırtmıştı. Seninle evlenmek istiyorum.

Sözcüklerle duygular iç içe geçip hisler eyleme dönüşecek olgunluğa erişene değin birbirlerine bakmaya devam ettiler. Tren sarsıla sarsıla yoluna devam ediyor, trik trak sesleri arasında New Yorka doğru ilerliyordu. Lindanın ifadesi yumuşamış, yüzüne bir gülümseme yayılmaya başlamıştı.

Seninle seve seve evlenirim, Harry. Kollarını Harrynin boynuna dolayıp genç adamı öpmeye başladı; Harry de gülerek onu öptü. Sonra her ikisi de kahkahaya boğuldu ve birbirlerine sarılıp heyecan içinde yerlerinde zıplayıp durdular. Linda hafifçe geriye doğru çekilerek bir süre Harryye baktı, sonra bu duruma inanmazcasına başını salladı. Ah Harry, seni seviyorum. Seviyorum. Gözlerinden yaşlar süzülüyor, trenin soluk ışıkları altında parıl parıl parlıyordu. Kendini tekrar Harrynin kollarına bıraktı; sarılıp kucaklaştılar, öpüştüler. En sonunda aralarında biraz boşluk bıraktıklarında Harry gülmeye, çevredeki insanların neler düşündüğünü merak etmeye başladı.

Herhalde ne kadar mutlu olduğumuzu düşünüyorlardır. Boş ver, ne düşünürlerse düşünsünler!

Harry buharı tüten kahveyi termos bardaklarına doldurdu. Dertsiz tasasız, neşeli sevgililer oracıkta evlilik sözü verdi birbirine.

Lindanın anne ve babası mutlu haberi duyunca sevinçten havalara uçtu; telefonu kapatana kadar uzun uzun konuştular. Birkaç fincan daha kahve içip haberi Lindanın ev arkadaşıyla da paylaştıktan sonra Harry oradan ayrıldı.

Eve doğru giderken içgüdüsel olarak tüm bu yaşadıklarını gözden geçirmeye başladı. Her şey kendiliğinden gelişmişti. Lindaya evlenme teklif etmeyi, hatta aşkını ilan etmeyi bile planlamamıştı. Onu sevdiğini kendine bile itiraf etmiş değildi ama söylediği an öyle olduğunu anlamıştı. Evlenme fikri isabetliydi. Her şey birdenbire olmuştu. Yavaş yavaş gerçeği kavramaya başladı. Evet, isabet olmuştu. Hayatındaki eksiklik tam olarak buydu. Her şeyin tastamam olması için ihtiyacı olan buydu. Böyle hissediyor, böyle sezinliyordu.

Harry ertesi sabah müjdeyi ailesine verdiğinde tepkileri karşısında şaşakalmıştı. Annesi sevinç çığlığı atmış, sarılıp öpmüştü. Kulaklarıma inanamıyorum, oğlum. Ne mutlu! Anlamıştım bu Lindayla aranızda bir şeyler olacağını.

Babası ise arka arkaya sırtına vurmuştu. Tebrikler Harry! Çok iyi yapmışsın. Hem de çok iyi. Her adamın bir ailesi olmalı. Sonra göz kırptı. Madem biz bu cefayı çekiyoruz, sen niye çekmeyesin?

Aa, seni sahtekâr! Sen değil misin sürekli mutlu mesut dolaşan? Bir de bilmezmiş gibi...

Babası kahkahayı koyverdi. Gülerek karısını öptü, sonra her ikisi birden Harryyi tekrar tebrik etti. Harry işe giderken yolda hâlâ kendi kendine gülüyordu. Şölenli kahvaltı lafını hayatında ilk defa duymuştu. Ev halkı sevinçten keçileri kaçıracak diye korkmuştu. Herhalde doğru şeyi yapmıştı. Hiç

şüphe yok ki bu işe sevinmişlerdi. Bu da onu sevindirmişti tabii. Pazar akşamı Lindayı yemeğe çağırmalı. Babam çok yüklenmese bari kıza. Neredeyse kahkahayı patlatacaktı, zor tuttu kendini koca adam.

Metrodan çıkıp işyerine doğru ilerlerken bir sıkıntı bastı içine. Yeni düzenine uygun olarak işe birkaç dakika erken gelmiş, yerine geçerken kendine yönelen merak dolu bakışlardan kurtulmuştu. Şimdi artık yüzüne bir ifade takınması gerekiyordu ama nasıl bir ifade? Biraz sonra içerisi çalışanlarla dolacak, bakışlar ile sorular birbirinin peşi sıra gelecekti. İçten içe sinir oldu... belki de olmadı. Henüz Pazartesi sabahı... Vay be, her şey daha dün gece oldu! Sahiden mi? Hepsi bu mu? Vay canına, birkaç saatte olup bitiyor ha? Hiç de öyle gelmiyor ama başlangıçta... Vay! Her neyse... Ama garip bir duygu.

Sabahın henüz erken saatleriydi. Rae ile Louise Harrynin dibinde belirdiğinde günün ilk kahve molasına daha çok vardı. Oo, günaydın, âşık çocuk!

Kafasını hızla kaldırdı, arkasına yaslanıp güldü. Diğerleri de ona katıldı.

Tam zamanında. Kızı elinden kaçıracaksın diye korkmuştum.

Oo, ne şimdi bu? Sorguya mı çekiliyorum?

Neden olmasın? Zamanında sen sordun, şimdi sıra bizde.

Harry de onların kahkahasına ortak oldu. Sonra Raeye döndü. Başın göğe erer artık.

İki kadın yanından ayrıldıktan sonra Harrynin tekrar işe konsantre olması biraz vakit aldı. Neyse, en azından bu kısmı atlatmıştı. Kalanı, en azından işyerindekilerle olan kısmı, daha kolay geçecekti. Birkaç tebrik, el sıkışma falan. Başa çıkmak o kadar zor olmazdı. Şu anda gözlerinin içi bile gülüyordu. Sabahın geri kalanında şarkı mırıldandı durdu.

Lindayla öğle yemeği yemek üzere buluşurken kendini ilk kez bu kadar göz önünde hissetti; ama sonra hemen alıştı. Sonuçta ilk defa bekleme salonu yerine kendi katındaki asansörde buluşuyorlardı. Böylelikle vermiş oldukları söz bir resmiyet kazanmıştı.

Linda güldü. Benim hiç aklıma gelmemişti ama sanırım haklısın.

Evet ama birkaç güne zaten herkes alışır; sonra rahatsız eden çıkmaz.

Umarım. Gülmeye başladı. Harrynin yüzüne bir gülümseme yayıldı kadının parıldayan gözlerine bakarken. Vay be, onunla beraber oturuyor olmak sahiden iyi geliyordu. Bu ferahlatıcı etkinin gücünü daha önce hiç bu denli fark etmemiş gibiydi. Gitgide daha iyi geliyordu Lindanın varlığı ona. Vay canına, evleniyordu. Ama isabet olmuştu. Hem de tam isabet.

Harry, nişanlandığından Wentworthun da haberdar olmasını istiyordu. Ama nedense odasına gidip bunu ilan etmek istemedi. Saçma geldi. Hem nasıl olsa er ya da geç öğrenecekti. Büyük olasılıkla yakın zamanda. İşyerindeki tek dedikoducu Rae değildi ne de olsa.

Haklı çıktı. Hemen öğrenmişti. Aynı gün öğleden sonra Wentworthun odasına gittiğinde patronun yüzü gülüyordu. Donlevynin dediğine göre sekreteriyle nişanlanmışsın.

Evet. Gülümsedi. Doğru.

Güzel, güzel. Olgunlaşıp bir düzen oturtmaya başladığını görmek sevindirici. İşte bu zekice bir hareket Harry, çok zekice bir hareket. Gör bak, tüm dünyan değişecek.

Harry paranoyak olmadığına şükrederek koltuklardan birine oturdu. Baksana, millet yemeyip içmeyip kendisinin medeni halindeki değişikliği hemen patrona yetiştirmiş. İnsan bir tuhaf oluyor. Sanki senin bilmediğin bir şeyler biliyorlarmış gibi hissediyor. Ev ahalisinin tepkisine bakın-

ca insanın aklına, sanki uzun zamandır, bir an önce evlenip gitse de odası bize kalsa diye planlar kuruyorlarmış gibi gelmiyor değil. Eşyalarını toplamana yardımcı olalım istersen. Omuz silkip gülümsedi. Vay, peki! Herkes mutlu mesut. İşte bu da bütün dünyasının değişmesine bedel.

8

Düğün için Haziranın ilk pazar günü kararlaştırılmıştı. Harrynin elinde o kadar fazla iş vardı ki, halletmesi gereken ayrıntılar da olmasa düğün gününün yaklaştığını fark etmeyebilirdi bile. Güya hazırlıkların çoğunu Linda üstlenmişti; buna rağmen yaklaşan büyük günü hatırlatacak kadar görev düşmüştü Harryye.

Mayısın ortasına gelindiğinde Wentworthtan kısa bir nutuk dinledi. Yakında evleniyorsun, değil mi Harry? Evet, hatta... Üç hafta sonra Pazar günü aslına bakılırsa. Karşısındaki muzipçe sırıttı. Umarım balayının sefasını sürmeyi iyice biliyorsundur. Harry kendi kendine güldü. Bilmiyorsam da düşe kalka öğrenirim artık.

Wentworth kahkahayı bastı. İyi espri. Bunu sevdim. Bir süre daha gülmeye devam etti, sonra birden sustu. Pekâlâ. Wentworth hâlâ hafifçe sırıtıyordu. Keyfine bak, hayatın tadını çıkar. Bu şirket, kıymetli elemanlarına memnuniyetini nasıl göstereceğini bilir. Bu önemli günü unutulmaz bir anıya dönüştürmene yardımcı olmak için beş yüz dolarlık bir ikramiye alacaksın.

Teşekkürler. Böyle bir şey beklemiyordum. Bu gerçekten harika.

Lafı olmaz. Lafı olmaz. Elini boş ver der gibilerinden salladı. Zinde, bomba gibi dönmeni istiyoruz buraya. Uzun lafın kısası, sana birkaç ay önce bahsettiğim değişiklikler yakında gerçekleşecek. Sen de bu değişikliklerin bir parçası olacaksın. Yeni bir departman açıyoruz, uluslararası çapta bir departman. Ben buranın hem işlemlerden sorumlu genel müdürü hem de idareden sorumlu asbaşkanıyım. Sen de benim yardımcım, ikinci bir asbaşkan olacaksın. Harry hafifçe geriye doğru çekilip Wentwortha baktı. Görgüsüzce atlayıp zıplayarak sevinç naraları atmamak için zor tutuyordu kendini. İşte o zaman anlayacaksın çalışmak ne demek. Wentworth tekrar sırıttı. Harry konuşmanın sona erdiğini anlamış, ayağa kalmıştı.

Teşekkürler, Bay Wentworth. Ben, şey... Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Sen sadece iyi iş çıkarmaya bak, hepsi bu.

Tabii. Kafasıyla onaylamıştı.

Unutma Harry. Kimse... Sözü aklına iyice yer etsin diye bir müddet bekledi. Kimse ama kimse vazgeçilmez değildir.

Harry öylesine heyecanlanmıştı ki masasında zor oturuyordu. İşte şimdi önü açılmıştı. Artık yolu açıktı. Davisin asistanlık saçmalığına benzemezdi bu. Hay anasını! Yemeğe daha yarım saat var. Vay canına! Düğün hediyesi

dediğin böyle olur. Yeni görevine başlamak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda öğle yemeği vakti gelmişti. Güzel haberi Lindaya verdi. Genç kadın öyle sevinmişti ki onu sarılıp öpücüklere boğdu. Ah, senin adına öyle sevindim ki canım... Çok mutluyum. Sen olayı asıl bizimkilere anlatınca gör. Sevinçten çıldıracaklar. Ahhh, seninle nasıl gurur duyuyorum bir bilsen! Harry gülümsedi; Lindanın heyecanı onu iyice coşturmuştu. Tanrım, ne de güzel gülüyordu. Yüzünde güller açıyordu resmen.

Balayı tam da olması gerektiği gibiydi: sikişme vakti. Bir balayını unutulmaz kılan, insanı büyüleyen bir sürü şey vardır. Harry ile Linda New Orleansta bunların hepsini bulmuştu. Fakat çarşafa dolanmadıkça balayı balayı değildir. O olmadı mı, adaların en egzotiği bile sıradan, bayağı gelir insana. O olduğundaysa, Secaucusun kokuşmuş çayırları bile romantik, heyecan verici görünür. Fakat her ikisi doğru biçimde bir araya gelirse öyle bir etki yaratır ki, bu arada kazanılan tüm deneyimler ve anılar, bir ömür ne kadar uzun olursa olsun, asla unutulmaz. Hem iç çekişlerle hem geleceğe dair umutlarla yâd edilir.

Bay ve Bayan Harold Whitein balayları da, en hafif ifadeyle, cennet gibiydi. New Orleans için başka ne söylenebilirdi ki? Bu şehirde Jeannette MacDonald*, Nelson Eddy**, Mardi Gras***, hatta yaşlı Satchmodan**** fazlasının olduğu kesindi.

Hele yanınızda çiçeği burnunda gelininizle New Yorktan ayrılıp yepyeni, her şeyin yabancı olduğu bir yere, mesela Latin Quartere gidip bir haziran akşamı yürüyüşe çıkarsa-

* Amerikalı şarkıcı, aktris. (ç.n.)

** Amerikalı şarkıcı, aktör. (ç.n.)

*** Amerika'da New Orleans ve Lousiana'da, bunun dışında belli başlı ülkelerin belli kentlerinde düzenlenen festival. (ç.n.)

**** New Orleans doğumlu Louis Armstrong'un lakabı. (ç.n.)

nız, işte o zaman havadaki, birbirinizin tenindeki heyecanı hisseder, sihir denen şeyi gerçekten duyumsarsınız.

Söz Harrynin yataktaki başarısından açılınca ne söylenebilir? Aslında birçok şey. Hepsi de övgü dolu sözler elbette. Ama en önemlisi, Harrynin açısından bakıldığında, kendisinin nasıl hissettiğiydi. Başlangıçtaki heyecan yerini daha yoğun bir haz duygusuna bıraktığında farkına varmıştı bu değişikliğin. Tam olarak ne olduğunu tarif edemiyordu, hatta bunun diğerlerinden nasıl ayrıldığını da kestiremiyordu. Tek bildiği, geçmiştekilerden farklı olduğuydu. Bu müphem duygu hakkında söyleyebileceği tek şeyse yataktan çıkmak için artık acelesinin olmadığıydı.

Bir gün öğleden sonra bir bulvar boyunca yürüyorlardı. Harry Lindanın parmak uçlarını öptüğünde Fransız-Afrika mutfağı karışımı cezbedici bir öğle yemeğinden yeni kalkmışlardı. Bir taksi çevirip otele gittiler. Sonra akşamüzeri, saat çok geç olmadan, genç kadın duşa girip vücudunu aromalı sabunla yavaşça ovalarken, duş ile sabunun kokusundan, suyun sesinden mest olmuş, içini bir huzur kaplamıştı. İçten içe güldü kendine. Harry ile yatağa girmenin kendisini bu denli heyecanlandıracağını değil bilmek, bu fikir aklının ucundan dahi geçseydi, evlenmeyi beklemek hakkında söylediği o lafları söylememiş olabilirdi. Sabun köpüklerinin vücudundan yavaşça kayıp gitmesini seyretti. Yok, hayır. Öyle bir konuşmayı hayatta yapmazdı. Ama iyi ki de yapmıştı. Aksi halde Bayan White olamazdı bugün. Şu anda ise tek isteği buydu. Harryyi, Harrynin karısı olma fikrini seviyordu.

Elbette balayı eninde sonunda nihayete erdi; ancak melodisi kulaklarda çınlamaya devam etti. Cuma gecesi geç saatte döndüler. Hafta sonu ailelerle arkadaşları davet edip, Central Park Westteki şirin dairelerine alışmakla, önlerinde uzanan yeni hayata hazırlanmaya başlamakla geçti. Pazartesi günü ise o hayat artık başlamıştı.

Esas yükü Linda çekiyordu ancak dert etmiyordu. Daha masasına oturur oturmaz Rae onu çağırdı, Lindanın nasıl olduğunu sordu. Kahve molasıysa balayının nasıl geçtiğini merak eden kızlara cevap yetiştirmekle geçti. Sırada, yepyeni soruları eşliğinde Louise ve Rae ile öğle yemeği vardı.

Yine de tüm bunlar Lindanın hoşuna gitmişti. Balaylarını anlatmaktan keyif almıştı. Başkalarına anlatırken aynı anları yeniden yaşamak onu heyecanlandırmıştı. Öte yandan, birkaç gün içinde her zamanki çalışma hayatına döneceğinin farkındaydı.

Harry için o her zamanki iş hayatı derhal başlamış, hatta daha da ağırlaşmıştı. Wentworth iyi vakit geçirip geçirmediğini sormuş, sonra hemen kendisini bekleyen işleri anlatmaya koyulmuştu. Günün çoğunu Wentworthun odasında geçirdiler. Öğle yemeği için sandviç sipariş etmişlerdi. Ünlü olup en kaliteli restoranlarda sandviç yeme hayali geldi aklına bir ara. Akşam geç vakte kadar çalışmaya devam ettiler. Bu bir süre daha böyle sürüp gidecekti.

Eve birlikte dönemeyeceklerini öğrenince Linda hayal kırıklığına uğradı önce. Sonra eve gidip Harryye yemek hazırlayabilecek, o geldiğinde her şeyi hazır edebilecek vakti olacağını fark edince bu yeni programa çarçabuk alıştı.

Harrynin yeni görevi yorucu ve meşakkatliydi ama bu durumla gayet iyi başa çıkıyordu. Mevcut prosedürlerle karşılaştırıldığında birçok şey yeniydi, örnek alabileceği bir şeyler yoktu. Durmadan yeni sistemler üretilmeli, mevcutlardaysa değişiklikler yapılmalıydı. Her gün yeni sorunlar ortaya çıkıyordu; her birinin ayrı bir zorluğu vardı. Tüm bu işler onu canlandırıyor, heyecanlandırıyor, sinirini stresini alıyordu.

Akşam yedilere sekizlere kadar çalışmak âdet olmuştu. Yine de, kısa kesmek zorunda kalsa bile, Lindayla öğle yemeği yemeyi çoğu günler ihmal etmiyordu. Cumartesileri

dört beş saat çalışmak giderek teamül halini almıştı. Linda da bu zamanı hafta içinde ilgilenemediği ev işlerini yapmak için fırsat biliyordu. Harry bir temizlikçi kadın tutmayı önerse de Linda bu işleri kendisi yapmak istemişti. Günlük rutine, yeni hayatlarına, evliliklerine alışmışlardı; her şey yolunda ilerliyordu.

Zamanla aşk hayatlarında da gelişme kaydettiler. Aşinalık heyecanı körükledi. Birbirleri hakkında ufak tefek şeyleri; bir diğerini titreten ya da inleten dokunuşları keşfetmeyi, bu buluşu yapabilmiş olmayı seviyorlardı.

Havalardaki değişimle birlikte dışarı çıkarken artık monta ihtiyaç duyulması dışında zaman fark edilmeksizin, su gibi akıp geçiyordu. Pazar gazeteleri artan ilanlarla kalınlaştıkça kalınlaşıyordu. Sonra rüzgârların peşi sıra bir başka tatil dönemi geldi çattı... Linda karı koca olarak geçirecekleri ilk tatili iple çekiyordu ve heyecanı gitgide artıyordu.

Şükran Gününden daha önemli bir kutlama, daha özel bir gün varsa o da Noeldi. Linda hayaller kuruyor, planlar yapıyor, alışverişe çıkıyordu. Evleri tam bir renk ve neşe cümbüşüydü. Noele bir hafta kala eve bir ağaç getirdiler. Linda her akşam eve gelir gelmez ağacın ışıklarını yakıyordu. Kapılarına küçük bir süs asmış, yemek masasının üzerindeki avizelere ökseotu iliştirmişlerdi. Ev sakinlerini sarıp sarmalayan bir sıcaklık, parıltı, farklı bir ruh vardı yuvalarında. Harry daha asansöre biner binmez bu farklılığı hissediyor ve kapıyı açıp da çelenkteki zillerin şıngırtısını duyduğunda bu his daha da kuvvetleniyordu. Kapıyı kapatıp mutfağa gittiğinde, Lindayı elinde tencerelerle telaş içinde gördüğünde içi iyice mutlulukla dolup taşıyordu. Sonra onun sesini duyuyordu. Merhaba canım, nasılsın? Paltosunu çıkarmadan önce onu öpüyordu. Sonra bir sandalyeye yayılıp Noel ağacına bakıyor, içindeki o sıcak duygunun keyfini sürüyordu.

Noel sabahı yılbaşı ağacının karşısında halıya oturup aaaalar, oooolar, çığlıklar, sarılmalar, öpüşmeler, gülüşmeler arasında hediye paketlerini yırtmaya başladılar çocuklar gibi. Bol bol güldüler.

Önce Harrynin anne ve babasını, sonra Lindanınkileri ziyarete gittiler. Gece geç vakitte eve döndüklerinde, bildikleri gördükleri her şeyden farklı o uzun Noel gününün sevincinden yorgun düşmüşler ancak keyifleri yerine gelmişti. Harry paltosunu koltuğun üzerine fırlatıp kendini bir sandalyeye attı. Linda kucağına oturup alnını bir süre onunkine dayadıktan sonra Harryyi dudaklarından öptü. Mutlu Noeller Bay White, benim güzel, sevgi dolu kocam.

Harry gülümsedi. Parmağını genç kadının saçlarına dolayıp alnını, burnunun ucunu, dudaklarını öptü usulca. Seni seviyorum. Hem de çok seviyorum, Linda White. Sensin benim mutlu Noelim.

Lindanın hayatı gayet rahattı. Harryyi istediği kadar göremiyor, içindeki başarı dürtüsü ve ihtiyacını tam olarak anlayamıyordu ama hepsine, bu yeni programına uyum sağlamaya çalışıyordu. Birlikte geçirdikleri zaman sadece ve sadece onlara aitti; bu da onun için çok kıymetliydi. Arabayla geziyorlar, dolaşmaya çıkıyorlar, gösterilere, hayvanat bahçelerine, parklara, mağazalara, akşam yemeklerine gidiyorlardı. Bazı geceler sadece evde oturup sohbet ediyorlar, gülüşüyorlar, duygusal anlamda birbirlerine daha çok yaklaştıklarını hissediyorlardı. Lindaya göre hayatında her şey tastamamdı. Harrynin de böyle hissettiğinden emindi.

Harrynin öyle bir dokunuşu, öyle bir bakışı vardı ki ona kendini özel hissettiriyordu. Sanki dünyada onlardan başka hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Hafif ama coşkulu bir sıcaklık tüm bedenini kaplıyor, gözlerini ışıl ışıl yapıyordu.

Linda işten geldiğinde Harryden bir not, bir kart buluyordu bazen. Bunların üzerinde ya ne yapacağını bilmez şapşal tiplerden biri ya da hey, akşam yemeğe ne var gibi alakasız sorular yönelten birinin komik bir pozu oluyordu. Yine de hoşuna gidiyordu. Bazen bir mektup buluyordu ve açtığında içinden merhaba, seni seviyorum ya da akşama görüşürüz, seni seviyorum bebeğim yazan bir not çıkıyordu. Kendi kendine gülüyor, gözleri neşeyle ışıldıyordu. Her bir yeni kartı, notu koleksiyonuna ekliyordu.

Elbette ki onu bu denli etkileyen, asansöre bindiğinde dahi içini kıpır kıpır eden, salonun ortasına geçip merhaba ev dedirten yalnızca bir not, bir kart değildi. Asıl olan Harrynin o yoğun programında vakit ayırarak ona bir kart alıp not yazması, sonra bir zarfa koyup postalamasıydı. Kendisi onu düşünüyorken onun da kendisini düşünüyor olduğunu bilmek onu heyecandan titretiyordu.

Kendisi Harry gibi işine âşık değildi gerçi. Ama yine de seviyordu yaptığı işi. İşyerinde herhangi bir sorunu yoktu; günler dertsiz tasasız akıp gidiyordu.

Ancak eninde sonunda müphem bir memnuniyetsizlik Linda Whitein içini kemirmeye başladı. Dert edilecek herhangi bir sorun ortaya çıkmadan önce de biliyordu bunun nedenini. Bir şeylerin eksik olduğunu her zaman sezmişti; bu yüzden içinde bir sıkıntı baş gösterdiğinde buna neyin neden olduğunu biliyordu. Böylece gereğinden fazla üzülüp endişelenmiyordu. Tek derdi Harrynin buna ne diyeceğiydi ve zamanı geldiğinde bunu da öğrenecekti. O zamana kadar bu konuda endişelenip kendini üzmek istemiyordu.

Aydınlık, berrak, sarı-yeşil bir mayıs ayının pazar günü, ilk evlilik yıldönümlerinden hemen hemen bir ay önce, çiçeklenmiş kiraz ağaçlarına bakarak Brooklyn Botanik Parkında dolaşıyorlardı. Baharın adamakıllı ilk ılık günüydü. Gökyüzü maviydi; güneşle beraber içindeki buzların eridiğini hissedebilirdi insan. Böylesi berrak, taze bir gün sene-

de birkaç defa görülüyordu. Kiraz ağaçları ufka doğru uzanıyordu ve onlar patika boyunca ilerlerken ayaklarının altındaki tomurcukların yumuşaklığını hissedebiliyorlardı. Ağaçlı yolun sonuna ulaştıklarında Rose Gardena yürüyüp güneşin altındaki bir banka oturdular. Bir süre öyle sessizce durdular. Anın keyfini sürüyorlardı. Hele şu sihirli hava, etrafındaki şehirden o kadar uzakmış gibi görünüyordu ki...

Linda parmak uçlarıyla Harrynin elini okşamaya başladı. Ona bakıp usulca gülümsedi. Harry de ona gülümseyip burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

Harry... İstediğim bir şey var. Çok istediğim bir şey.

Şimdiden senin bil.

Linda gülümsedi. Hayır, canım, ciddiyim.

Ben de ciddiyim. Harry de gülümsedi. Burnunun ucundan tekrar öptü.

Ah, sen...

İkisi de gülmeye başladı. Sonunda sessizliği Harry bozdu. Peki, neymiş bakalım?

Ben çocuk istiyorum.

Harrynin yüzünde korkudan dili tutulmuş gibi bir ifade belirdi. Hemen şimdi, burada mı?

Doğrusu, ben biraz daha vakit alıyor diye biliyorum.

Ben de öyle duymuştum. Yüzünde samimi bir gülümseme, elini genç kadının kulağının çevresinde gezdirdi. Kuşlar, arılar için bile öyleymiş.

Kuşları arıları bilmem. Kelebekleri falan da.

Harrynin gözleri şaşkınlıktan koskocaman açılmıştı. Kelebekleri de mi?

Harry, dalga geçme nolur. Çocuk istiyorum. Çok, hem de çok.

Harry ellerini Lindanın omuzlarına koydu yavaşça. Kafasını hafifçe eğdi. Dileğiniz benim için bir emirdir. Oldu bilin, Sevgili Leydim.

Gerçekten mi? O zaman bütün hayatım boyunca yalan yanlış şeyler öğrenip durmuşum ben. Güldüler; sonra Linda birden kollarını Harrynin boynuna doladı. Ahhhhhhhh Harry, seni seviyorum! Genç adamı iyice kendine çekip göğsüne bastırdı.

Harry de kollarını genç kadına dolayıp onu yanağından, boynundan, kulağından öptü. Seni seviyorum, Bayan White. Şipşirin bebeklerimiz olacak. Linda gözlerini kapatıp, kendini Harrynin öpücüklerine bırakmıştı. İstersen hemen şimdi başlayabiliriz.

Biraz beklesek iyi olur. Gözleri hâlâ kapalıydı. En azından eve gidene kadar.

Ödlek! Bir yandan genç kadına sarılıp bir yandan da onu öpüyordu.

Hayvan!

Gülerek kalktılar. Gerisin geri yürümeye başladılar. Çiçeklenmiş kiraz ağaçlarının arasından sımsıcak, el ele...

Aynı yılın Eylül ayında, kesin konuşmak gerekirse yirmi üçünde, Linda hamile olduğunu söyledi.

Emin misin?

Kesinlikle. Gülümsedi. Öğlen doktordan aldım sonuçları.

Geçemedin yani tavşan testini*.

Nasıl baktığına bağlı. Ben olsam geçtim derdim.

Güldüler. Harry bir an ona baktı, sonra sırıtmaya başladı. Anne White! Aman, tahtaya vur. Vay be, işe bak! Ne zaman? Ne kadarlık?

Altı hafta.

Emin misin?

Hıhı! Takvime bakıp durdum tüm gün.

* Rabbit Test: 20. yüzyılın başında uygulanan hamilelik testi. Söz konusu uygulamada kadından alınan idrar dişi bir tavşana enjekte edilerek yumurtalıklarındaki hareketlenme gözleniyordu. (ç.n.)

Harry tekrar gülmeye başladı. Nasıl da istiyorsun bu bebeği...

Linda başını salladı. Yüzünde sıcak, memnun bir ifade vardı.

Madem öyle... Ellerini birbirine vurdu. En azından ikinizi birden bir yemeğe götüreyim. Kendi kendine güldü. Hâlâ inanamıyorum... Anne White... Müthiş bir şey, öyle değil mi?

Evet, öyle. Gülümseyip başıyla onayladı. Baba White... Kollarını boynuna dolayıp Harryye iyice sokuldu.

Bebek doğmadan birkaç ay önce yeni evlerine taşındılar. Aynı binada, güzel bir daireydi ama üst katlardaydı. Daha lüksmüş hissi verecek kadar genişti ve Central Parka bakıyordu. Evde Harryye ait çalışma odasının yanı sıra bir de hizmetçi odası vardı. Fakat Linda çocuğuna ve evine kendi başına bakma konusunda ısrarlıydı; bu yüzden onlarla birlikte yaşayacak bir hizmetçi fikrine karşı çıktı. Yine de haftada birkaç gün gelip ağır işlerde kendisine yardım edecek bir temizlikçi kadın konusunda anlaştılar. Bu kadar geniş bir evin tüm işlerini tek başına halletmek zorunda değilsin. Hem koskoca dış ticaretten sorumlu müdür yardımcısının karısına yakışmaz böyle önemsiz ev işleriyle uğraşmak.

Linda gülerek başını salladı. Peki, sen kazandın. Ama tembelleşip şişmanlarsam sorumlusu sensin.

Lindanın karnına bakarak güldüler.

Harry yalnızca daireyle manzarasını değil, Central Park Westte lüks bir apartmanda oturuyor olma fikrini de sevmişti. Hedeflerinden, hayallerinden biri de buydu ve şimdi gerçek olmuştu.

Lindanın gebeliği rahat geçti, doğum da sorunsuz gerçekleşti. Harryye hastaneye gitme vaktinin geldiğini haber

verdiğinde elbette ki gecenin bir yarısıydı. Zamanı geldi sanırım. Sabahın erken saatlerinde ilk çocukları, sağlıklı bir oğlan dünyaya gözlerini açtı. Uykuya yenik düşene kadar Lindanın yanından ayrılmadı Harry. Sonra eve dönüp, öğlen işe gidene kadar biraz uyudu.

Hâlâ biraz halsizdi, ayakta zor duruyordu ama sevinçliydi de. Wentwortha haberi verdi; o ise durmadan sırtına vuruyordu. İşte böyle Harry! Oğlanı ilk seferde bulmak gibisi yoktur. Çok güzel. Çok güzel.

Yöneticilerin bulunduğu bölümdeki herkesi haberdar ettikten sonra işine döndü. Çarçabuk kaptırmıştı kendini yapması gerekenlere, her zamanki gibi. Ama hâlâ içindeki sıcak bir heyecan dalgasının durup durup yüzünde bir gülümsemeye dönüştüğünü fark ediyordu. Walt haklı, erkek çocuk sahibi olmak güzel şey.

Linda ile küçük Harryyi hastaneden alıp eve getirdiğinde, bebeği beşiğe koyup uzunca bir süre ona öylece bakakaldılar. Ne kadar şahaneydi, tek kelimeyle şahane! Harry daha önce hiç görmemişti yeni doğmuş bir bebek. Ne kadar da küçük. İnsanın inanası gelmiyor.

Sana küçük görünüyor olabilir canım ama ben hiç de öyle hissetmedim.

Harry gülerek sarıldı genç kadına. Bir yandan onu sevgiyle kucaklarken diğer yandan yanağına öpücükler konduruyordu. Günün birinde onun da büyüyüp koca adam olacağını hayal etmek güç.

Linda gülerek başını salladı. Sen valizini hazırlayıp koleje yollamadan önce bırak da biraz doyayım oğluma.

Tamam, tamam. Gülerek genç kadına sarıldı. Sen nasıl istersen, annecik.

Çiçeği burnunda ebeveyndiler. Mağrurdular, özellikle pazar günleri parkta dolaşırken. Harry biraz da ürkekti. Lindanın çocuğu kolayca kaldırıp çevirişine, üzerine bir şeyler giydirip üstündekileri çıkarışına, deyim yerindeyse havaya

atıp tutuşuna şaşıp kalıyordu. Harry çocuğu arada sırada kucağına alıyor, canını yakarım diye ödü kopuyordu. Özellikle parmağını çocuğun kafasındaki yumuşak kısımlara yanlışlıkla bastırmaktan, orasını burasını kırmaktan korkuyordu. Linda onun bu haline gülüyor, bebeğin onun sandığından çok daha dayanıklı olduğuna ikna etmeye çalışıyordu Harryyi. Hem sen onun babasısın. Harryye iyice sokuluyordu.

Zamanla Harrynin ürkekliği azaldı. Küçük Harry büyüyordu, hem de süratle. Harrynin kucağındayken kendini daha rahat, daha güvende hissettiği belliydi. Bebeği, birkaç dakikalığına da olsa kucağına almaktan hoşlanmaya başlamıştı bile. Gün içinde, çalışırken bile, oğlunu, karısını düşünüyordu. Onları düşünüyor olma fikri ayrıca hoşuna gidiyordu. Akşam eve dönerken sabırsızlanmayı, vardığında karısını öpmeyi, ona sarılıp beraberce bebeklerini seyretmeyi seviyordu.

Harrynin eli usulca Lindanın kalçasına doğru kaydı, poposunu okşadı. Linda ona doğru sokulup başını göğsüne dayadı. Ah Harry, bana dokunuşunu seviyorum. Hele böyle dokunduğunda... Harryye dönüp gülümsedi. Seni seksi yaratık!

Ben mi?

Aynen öyle.

Peki sana ne demeli? Elini yavaşça kalçasının bacağıyla birleştiği noktaya kaydırdı. Şehirdeki en tatlı kız sende.

Linda yüzünü Harryninkine yaklaştırdı; kollarını boynuna dolayıp dudağına küçük bir öpücük kondurdu. Keşke o doktor bilebilse şu anda nasıl hissettiğimi. Bu öncesinde ve sonrasında altışar hafta olayı gözümde büyüyor. Haksızlık hem.

Harry gülerek hafifçe burnunun ucunu öptü. O vakte kadar artık sadece el sıkışmakla yetineceğiz, dostum.

Geri al o lafı! Harryyi tekrar kendine çekti. Koy bakayım elini eski yerine.

Baş üstüne. Elini tekrar kalçasına doğru götürdü. Seni gidi utanmaz arlanmaz aşüfte!

Bir akşam Harry yatağa girmiş, Lindanın gelmesini bekliyordu. Linda, üzerinde en son düğün gecesi giydiği gecelikle yatak odasına girdi. İnce, üzerine yapışan, vücuduna tam oturan bir gecelikti. Harry, kendisine doğru yaklaşırken genç kadının tüm kıvrımlarını tek tek incelemeye çalışıyordu. Bunu uzun zamandır görmemiştim.

Evet, biliyorum. Hem de çok uzun zamandır... Yatağın ucuna, Harrynin yanına oturdu.

Hımmmmmm, çok güzel kokuyor. Sahi, neyi kutluyoruz?

Eh... Harrynin saçıyla oynamaya başladı. Mühim bir şey değil. Oğlun bugün altıncı haftasını doldurdu, o kadar. Kafasını kaldırıp Harrynin gözlerine baktı. Harry ise bir kaşını kaldırıp yan yan bakış attı ve gülümsedi.

Bu lafı bir yerlerden hatırlıyorum sanki.

Öyle mi? Cilveleşmeye başlamıştı bile. Nerden acaba?

O halde gün yüzüne çıkarma vakti geldi, yeniden.

Durduğun kabahat!!!

Harry gülerek genç kadını yanına çekti.

9

Harry ne kadar uzun süredir keşiş hayatı sürdüklerini öğrendiğinde şaşkınlığa uğramıştı. Altı, altı daha on iki. Vay canına, üç ay ediyor. Dile kolay. İmkânsız görünüyordu ama geçti bile. Zaman nasıl da akıp gidiyor. Üç koca ay!

Ayrıca o süre zarfında öğle arasında bir kere olsun dışarı çıkıp caddeleri, mağazaları dolaşma ihtiyacı duymamıştı. Linda çalışmaya ara verdiği için öğle yemeğini hep Wentworthla ya da bir başka yöneticiyle birlikte, onca zaman hedeflediği, hayallerini kurduğu bir restoranda yiyordu. Kredi kartını soğukkanlı bir biçimde hesabın üzerine bırakıveriyor, bu insanlarla oturup kalkmaktan sadece ba-

şarıyı temsil ettikleri için değil, aynı zamanda onlarla beraber doğrudan işyerine döneceğini bildiği için de zevk alıyordu. Sürekli tetikte olmasına gerek yoktu.

Bunu fark etmesiyle birlikte kendini güvende hissetmeye başlamıştı. Hissettiğinin tam olarak bu sözcükle mi tanımlanıp tanımlanamayacağını bilmese de halinden hoşnuttu; kendini daha rahat hissediyordu. İş haricinde herhangi bir şeyin sıkıntısını duymamak onu şaşırtıyordu aslında. Ama şu var ki eskisiye kıyasla daha rahat olduğu aşikârdı. Ara sıra durup bu durumu düşünüyor ama derinlemesine analiz etmeye hiç yeltenmiyordu. Kendini olayların akışına bırakıyordu, halinden memnundu. Artık aşk hayatları da normale dönmüştü. Kendini daha rahat, daha güvende hissediyordu.

Yürüttükleri yeni faaliyetler gayet yolundaydı. Öyle ki aylardır akşam yemeğine geç kaldığı vaki değildi. Yabancı şirket temsilcilerinin münazara ve/veya müzakere için şehre geldiği olağanüstü durumlarda Wentwortha, halkla ilişkilerdekilere eşlik ediyor, işin ticari kısmı bittiğindeyse yanlarından ayrılıyordu. Sonrasındaki iş harici eğlencelere katılmıyordu. Yemeklerden azar azar yemeye özen gösteriyor, böylelikle eve gittiğinde vakit geç de olsa Lindayla beraber bir akşam yemeği yiyebiliyordu.

Belçikalı bir şirketler topluluğunu temsil eden iki işadamını eğlenmeye götürürken de aklında aynı şey vardı. Wentworth eğlence ustasıydı; haliyle yine şık bir restoranda, yaygara çıkarmayan, çekici kadınlarla beraberdiler. Gitgide artan rahatlık ve güven duygusunun tadını çıkarıyordu içten içe. Her an tetikte olmasının gerekmediğini biliyor, yavaşça yiyip yemeğinin keyfine varıyordu. Wentworth eğlenceye odalarında devam etmeyi teklif ettiğinde o da diğerlerine katıldı.

Belçikalılar birer kız seçtikten sonra kalan kızlardan biri gelip koltuğa, Harrynin yanına oturdu. Harry birkaç kadeh

içip kızla sohbet etti, şakalaştı; hatta Marionla biraz dans etti. Sohbetten hoşlanmış olmakla birlikte kızı yatağa götürme niyeti yoktu. Eğlencenin akışını bozmamak için biraz takılacak, böylece kızlardan biri açıkta kalmayacaktı. Sonra da eve dönecekti.

Çok geçmeden kendini bir odada Marionla baş başa buldu. İçten içe boş verdi belki biraz. Aman nolmuş, bir kereden bir şey olmaz diye düşündü. Sikmeyeceğim bile, biraz ağzına verip oynaşırım. Bir saat sonra, üstüne başına çekidüzen verip kıyafetinde ruj izi olup olmadığını kontrol ettikten sonra oradan ayrıldı.

Ertesi sabah alarm çalmadan önce uyandı. Acıdan iki büklüm olmuş, korkudan sinmişti; içi içini yiyordu. Arkasında Lindanın usulca soluk alıp verişini duyuyor, dönüp kendisini seyredip seyretmediğine bakmak istemesine rağmen buna cesaret edemiyordu. Yatağın içinde garip bir biçimde boşlukta kalmışlık hissi kaplamıştı içini. Sanki içten içe feryat ediyor, tekrar tekrar özür dileyebilmek için kıvranıyordu. Kalkıp banyoya gitmek istedi ama sonra alarmın çalmasını beklemek belki daha iyi olur diye düşündü. En azından normalde öyle yapıyor olduğunu sanıyordu. Her sabah ne yaptığını nasıl olup da hatırlayamıyordu? Saçmalık. Özür dilerim! Özür dilerim! Koduğumun alarmı çalmak bilmiyor! Hay anasını, midem sikik. Bulanıp duruyor, delinecek sanki. Ne halt oluyor şimdi? Aniden böyle bok gibi hissetmek de neyin nesi! Lanet olsun, yüzük...

Alarm çalana kadar saniyeler geçmek bilmedi. Yataktan fırlayıp banyoya, duş almaya koştu. Suyun ılıklığıyla iyice gevşedi; kapının buzlu camına daldı gözleri. Duşta her zamankinden daha uzun süre kaldı. Ama eninde sonunda banyonun rahat ve güvenli ortamından çıkmak zorundaydı.

Kahvaltı masasında otururken eli ayağı titriyordu, tedirgindi. Lindanın gözlerinin içine bakmaya çekiniyordu sanki. Neyse ki bebek bu sabah çok huysuzlanıyordu. Linda

bebekle ilgilenirken ancak omzunun üzerinden konuşabiliyor, ancak mutfağa girip çıkarken bir şeyler söyleyebiliyordu. Harry göze batmamaya çalışarak bir an önce bitirdi kahvaltısını. Gerçi kendini yavaş yavaş yemeye zorlamasının da bir yolu yoktu; kahvaltı onu adeta iğrendiriyordu. Lokmaları ağzına zorla götürüyor, çiğnemek için kendini zorluyor, yediklerini zar zor yutup kursağından geçiriyordu. Gözü, tabağındaki desenlere takılıyordu ikide bir. Sonunda kahvaltısını bitirip ceketini giydiğinde çıkmadan önce Lindayı yanağından öpmeyi başarabildi.

Oh! Asansöre vardığına şükretti. En azından ara katlardan birinde durup aptalın teki binene kadar. Harry yere, adamın ayakkabılarına, pantolonunun paçalarına baktı. Acele edip bir an önce zemin kata varması için içten içte bağırıyordu asansöre.

Sonunda kendini sokağa atabilmişti. Şu mide bulantısı içini yakıp kavuruyordu. Dün akşam yediklerinin cezasını çekiyordu. Koduğumun yemeğini başkasına bırakmalıydı. Neyse, siktiret! Bir oral seks için bu kadar olay çıkarmanın âlemi yok. *Haydi, haydi, salla şunu yavrum...*

Ohhh, sığınağı... İşyeri... Kapılar kapalı. İstese böyle kalabilir. Bu his geçip gidecek. Sadece işe başla. Dert etme. Sen çalış, bir mide ilacı bakar her şeyin çaresine... Hassiktir! İç çamaşırlarını kontrol etmiş miydi? Üzerlerinde leke falan yoktu gerçi. Nasıl olsundu ki? Nasıl olsa Linda hiçbir şey fark etmeyecekti. Nasıl fark etsindi ki? Hepsini bir çantaya tıkıştırıp kuru temizlemeye götür. Sorun çıkmayacak. Çıkmamalı. Telefon çaldığında yerinden zıplayıp kobra görmüş gibi geri sıçradı. Gözlerini telefona dikti. İkinci çalışında açtı telefonu ve karşıdakinin Louise olduğunu anladığında derin bir oh çekti. Bir türlü açık tutamıyordu gözlerini, telefon kapandıktan sonra bile kırpıştırıp durdu. Uzun, geçmek bilmeyen dakikalar boyu sürdü bu.

Sonra işler sarıp sarmaladı Harryyi. Aklında işten, görevinin gerektirdiklerinden başka bir şey kalmamıştı. Asansöre binip yukarı, evine doğru çıkmaya başlayana kadar başkaca bir şeyle ilgilenmedi. Ne zaman ki kendi hali üzerine kafa yormaya başladı, işte o zaman içinde yine o aynı sancıyı hissetti. Beyni, Lindanın sadece küçük Harryyle, ev işleriyle meşgul olduğu konusunda Harryyi ikna etmeye çalışsa da, arada sırada içinden bir ses davranışlarındaki değişikliğin hiç de gözden kaçmadığını söylüyordu. Eskisi gibi davranmaya çalışıyor ama aşırı çaba gösterdiğini fark edip normale dönebilmek için ayrıca bir çaba göstermek zorunda kalıyordu. Normal olan neydi keşke bir bilebilseydi...

Harry gecenin ilerleyen saatlerinde televizyonda şov programı izlemeye kendini zorluyordu ki Linda küçük Harrynin odasından çıkageldi; kollarını Harrynin boynuna dolayıp kocasını yanağından öptü. Harry, içini hemen bir gerginliğin kaplamaya başladığını sezdi. Gözlerini kendiliğinden kapayıp beklemeye başladı ki...

Linda onu tekrar öptü. Bazen seni ihmal ediyormuşum gibi geliyor...

İhmal etmek mi? Soluk alıp verişinin hızlanmasına engel olmaya çalışıyordu.

Evet.

Niye öyle düşünüyorsun? Gülümsemesinin dizginlenemez bir kahkahaya dönüşmemesi için çabalıyordu.

Eh, sen de biliyorsun canım. Küçük Harry o kadar çok vaktimi alıyor ki... Sonra şu iş, bu iş derken seni ihmal ediyormuşum gibi geliyor. Tüm zamanımı oğlumuza, bu eve ayırıyorum; birtaneme, kocacığıma vakit kalmıyor.

Harry gülümseyip içinden derin bir oh çekti. Kucağında oturan karısını kollarını açıp sarıp sarmaladı. Ee, bu aralar hayat bir hayli zor bu civarlarda ama hadi affettim seni!

Gülüştüler. Linda mutlu mesut bir şekilde kurtuldu içindeki sıkıntıdan. Harry ise kendi kurtuluşunun coşkusunu dizginlemeye çalışıyordu. Biliyor musun canım, oğlumuza bayılıyorum ama hayatımın erkeği hâlâ sensin.

Aman Tanrım! Gülümsemesi öyle güzel, avuçları öyle sıcaktı ki... Ensesini okşayan elleri tüy kadar yumuşaktı. Harry genç kadını iyice kendine çekti, yanağını göğsüne bastırdı. Lindanın kalp atışları, içindeki bulantıyı dindiriyordu. İyice sokulup sıkıca sarıldı karısına. Boynundan öperken tereddütlüydü; gözlerine baktı, sevgi doluydu. Gülümsedi. Gözlerinin dolduğunu sezdi ve karısını tekrar öptü. Oturduğu sandalyede yavaşça dikleşerek o tüy yumuşaklığındaki elleri kendi ellerinin içine aldı ve bu kez onları öptü. Gülümseyerek karısını yatak odasına doğru götürdü. Usulca yatağa bırakmadan önce tekrar tekrar sarılıp öptü.

Hatıralar, tıpkı eski çağ hikâyeleri gibi, kolayca unutulup giderler bugünle olan bağlantıları göz ardı edildiğinde. Ama sonunda yeniden gün yüzüne çıkıp güncel olaylar halini alırlar. Geçen birkaç ay boyunca Harrynin hayatında her şey tıkırındaydı, bir sonraki halkla ilişkiler gecesine kadar. Lindayı arayıp kendisini beklememesini, yemeğini yemesini söyledi. Kendisi de çok geç kalmayacak, eve geldiğinde onunla beraber bir şeyler atıştıracaktı.

İçkinin yardımına gerek bile kalmadan çarçabuk kaptırmıştı kendini restoranın rahatlatıcı havasına, buradaki tuzaklara, masadaki erkeklerin, kadınların kahkahalarına, zevke sefaya. Fıkralar anlatmaya koyulmuş, yemek boyunca her şeyden tatmış, her şeyin tadını çıkarmıştı. Restorandan çıkarlarken Lindaya alelacele telefon etmiş, bir pürüz çıktığını, geç kalacağını, kendisini beklememesini söylemişti.

Kendini kızlardan biriyle yatakta bulduğunda bir hayli şaşkındı. Böyle bir şeyi amaçlamamıştı oysa. Odada diğerleriyle birlikte biraz oturacak, işi yarım bırakmadığından emin olduktan sonra eve gidecekti. Birlikte yatağa girmek şöyle dursun, kızlardan biriyle yalnız kalmak bile istememişti.

Ama oldu işte. Sanki her şey onun kontrolü dışında gelişmiş, tüm bunları ona zorla yapmışlardı. Kız onunla sohbet etmekten hoşlanmıştı. Normalde beraber olduğu pisliklerden farklıydı. Hoş bir adamdı. Onunla diğer kadınlardan hiçbir farkı yokmuş gibi konuşuyor, öyle davranıyordu. Bu yüzden Harryyle sohbet ederken profesyonelliğin ötesinde bir şevkle çaba sarf ediyordu.

Harry saatin farkına vardığında kız ona gülümsüyor, göğsünü okşuyordu. Eve dönerken yolda içten içe kendine kızıp durdu; geceyi gözden geçirmeye çalıştı. Restorandan yatağa nasıl geçivermişti? Neler olmuştu? Böyle olsun istememişti. Hevesli bile değildi. Oturmuş, sohbet ediyor, yemeğini yiyordu. Tek derdi işin doğru düzgün yürümesiydi ve sonra kendini o kızla yatakta buluvermişti. Kendine geldiğinde onu daha az önce becermiş olduğunu fark etti. Hem de ikinci kez. Neden? Neden böyle yapmıştı? Ne halt yemeye böyle olmuştu? Saçma. Toptan saçmalık! Bana noluyor? Hay anasını, noluyor? Hassiktir! HASSİKTİR!

Sonra yine sabah, yine pişmanlık, vücudundan akan terler ve ne idüğü belli olmayan, beynini kemiren vicdan azabı... Başka bir şeyle, herhangi bir şeyle karışıp sindirilsin diye, ne oldukları görülmesin, bilinmesin, kabullenilmesin diye midenin çöplüğüne itilip tıkıştırılan duygular... Yüce Tanrım, nolur, bunların olmasına izin verme. Bu gerçekle yüzleştirme beni. Naparım ben o zaman? Naparım? Hayır, bırak altüst olsun, eğilip bükülsün, dipsiz girdaplarda kaybolsun ama yeter ki adı hiç konulmasın, konulmasın ki nedenlerini araştırmaya gerek kalmasın. Bırak acı olsun

adı sadece. O bana yeter de artar. Gün ışığına hiç çıkmasın, çıkmasın ki hakikatı aramayalım. Nolur! Napacağımı bilmiyorum. Hem de hiç bilmiyorum.

Kahvaltı tabağına boş boş baktığı bir başka sabah... Bir önceki aniden canlanıverdi gözünün önünde. Geçen sefer kullanılan, hafızasına yer etmiş küçük numaralar, teknikler... İşkence gibi gelen, geçmek bilmez dakikalar, işe doğru yola koyuluş, asansörde geçen bitmez tükenmez saniyeler, kapıyı ardından güvenle kapatana kadar işyerine yürüyüş, kafasını ellerinin arasına alışı, sonra birden dişlerini, yumruklarını sıkıp kendini işine vermek için çabalayışı, aklı işiyle meşgul oldukça içini, bilincinin en karanlık köşelerini kaplayan o kutsal ferahlık, sonunda günün her zamanki akışına kendini bırakışı...

Sonra işyerinin neredeyse bomboş kaldığının farkına varışı ve onu kafasını masasından kaldırmaya iten sessizlik... Gitme zamanı... Sonra ne mutlu ki hemen bitirilmesi gereken bir şey daha bulması... Biraz daha kalmam lazım. Arayıp haber vermeye gerek yok. Biraz daha çalışayım. Sonra ararım. Çalış. Çalış! Çalış!!! Sonra kısa bir arama, sonra vakit geçirmek için bir bahane kalmaması... Derlenip toparlanan belgeler, işyerinden isteksizce ayrılış...

Tanrım, çamaşırlarımı kontrol etmiş miydim? Etmiş olmam lazım. Elbette. Ettim. Eminim. Dişleri çıkan bebek, şükürler olsun, televizyonda aptal bir program, sonra oturup havadan sudan konuşan iki yorgun insan... Vakit geçtiği sürece ne olduğu önemli değil, geçtiği sürece...

Sonra kendini uykunun kollarına bırakış... Unutkanlık. Daha fazla eski çağ hikâyesi...

Linda küçük Harryden ilk kez ayrıldığında bebek altı aylıktı. Özel bir gündü. Genç kadın bebeği babaanneye götürdü. Dedeyi de unutmamalı... Bebek gece orada kalacaktı. Öğlen bebeği bıraktıktan sonra tek başına eve döndü; evi

bomboş bulmak ona garip gelmişti. Sadece birkaç saat yalnız kalacak olsa da içi rahat etmedi, arka arkaya aradı babananneyle dedeyi. Her seferinde kendi kendine gülüyor ama aramaktan da geri durmuyordu. Ufaklık konusunda endişelendiği yoktu elbette. Birkaç saatliğine birbirlerinden uzak kalacak olmalarına verdiği tepki şaşırtmıştı onu sadece. Ama başta böyle düşünürken, giderek, bu durumun tüm bir gece bebeğinden uzak kalacağı anlamına geldiğini fark etmişti. Hatta yolda geçirecekleri zaman hesaba katılırsa tam bir güne karşılık geliyordu ayrı kalacakları süre.

Kaygılanmaktan öte bir şey yapmadığını fark edince güldü kendine. Bunu daha önce hiç düşünmemişti, hatta aklının ucundan bile geçirmemişti. Ama şimdi bile biliyordu ki şu anda bebeğin yokluğunu her an hissederek Whiteları ikide bir arayıp dursa da, Harry eve gelip baş başa kaldıklarında, dışarı çıktıklarında rahatlayıp gecenin tadını çıkaracaktı, tıpkı küçük Harrynin babaanne ve dedesiyle yaptığı gibi.

Özel bir geceydi. Çok özel bir gece. Bankers Clubda yönetim kurulu, birkaç üst düzey yönetici ile eşleri için yemek düzenlenecekti. Ayrıntıları tam olarak Harry de bilmiyordu, bildiklerini de Lindaya anlatmıştı zaten. Yeni düzenlemeler gayet iyi gidiyordu, hatta beklentilerin üzerindeydi. Yemeğin asıl amacı da bu büyük işi başardıkları için birbirlerinin sırtını sıvazlamak gibi görünüyordu. Harryye bir terfi daha alacağı söylenmişti; teşekkür konuşmasında duyurulacaktı.

Harry eve vardığında Linda hazır bekliyordu. Genç kadını görünce bakakaldı. İçini bir heyecan sarmış, yüzüne sıcak bir gülümseme yayılıp gözlerini bir ışıltı kaplamıştı. Vay canına, ne de güzeldi! Her şeyiyle göz alıcıydı. Gözleri, saçı, teni... Elbisesinin düz hatları kıvrımlarını zarifçe sar-

mıştı. Biliyor musun Linda White, inanılmazsın. Gerçek olamazsın sen. Masallardan çıkmışsın sanki.

İltifat edildiğinin farkındayım. Gülümseyip kafasını hafifçe yana eğdi. Fakat kafam öyle karışık ki şu anda...

Doğrusunu istersen... Gülerek genç kadına yaklaştı. Benim bildiğim, kadınlar evlendikten, çocuk sahibi olduktan sonra biraz sararıp solar, en azından bir tarafları sarkar, topukları hemen sızlar, sense günden güne güzelleşip nefes kesici bir şeye dönüşüyorsun.

Biliyor musun Harry White... Ellerini kocasının boynuna doladı. Kendimi güzel hissetmemi sağlayan sensin. Ben bir aynayım sadece.

Gülüştüler. Artık çıkmaya hazırdılar.

Linda, yemeğe katılanlar arasında en genç kişiydi. Harry dışındaki herkesten yaşça çok küçük olmasına rağmen yine de gayet rahattı. Yemekte yirmi kadar çift bulunuyordu; tanışma faslı aceleye getirilmemişti. Linda ortama mükemmel bir uyum sağlamıştı. Konuşmaktan çok diğerlerini dinliyordu. Herkes tarafından çabucak sevilmişti. Bir değil, iki değil, annesi yaşındaki birçok kadın gelip kulağına ne kadar genç ve güzel olduğunu, ona ne kadar imrendiklerini fısıldamıştı. Linda da onlara katılıp usulca gülmüştü.

Tabii ki, birçok kişi yanına gelerek Harryye de, böyle güzel bir eşe sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemişti. Harry gülümsemiş, kimi zaman gülmüş, karısının ne denli hayat dolu ve çekici olduğu konusunda onlara katılmıştı hemencecik. Lindaya fazladan biraz daha sarılmıştı.

Harrynin Lindada sevdiği birçok şeyden biri de dengeli tavırlarıydı. Bu özelliği Harrynin çok hoşuna gitmişti. İnsanlarla tanıştırılırken o kadar ağırbaşlı, yemek boyunca başkalarıyla konuşurken öyle büyüleyici, söylenenleri dik-

katlice dinleyip uygun sorular sorarken ve yeri geldikçe insanlara iltifat ederken öyle nazikti ki...

Bu gece tüm bunları fark etmesini sağlayan şey, ilk andan itibaren yemekteki insanlar karşısında kendisini rahatsız hissetmesiydi. Gerekli şeyleri söylüyor ve yapıyordu ama hisleri yaptıklarıyla çelişkili olduğu için tüm bunlar omuzlarına ağır bir yük gibi biniyordu.

Böyle hissediyor oluşuna kendi de şaşıyordu. Bu adamların çoğuyla önceden tanışmıştı, hatta eşlerinin bile bir kısmını tanıyordu. Şimdiye kadar toplantı masası etrafında otururken kendini hiç böyle rahatsız hissetmemişti karşılarında. Bu akşamsa gergindi, hislerini gereğinden fazla analiz ediyor, bir neden aramaya kalkıştıkça her şey gözünde iyiden iyiye büyüyordu. Neden aramayı sürdürdükçe daha çok karışıyordu aklı. Durum, kısırdöngü halini almıştı. Kendini ne kadar kötü hissederse o kadar inatla sürdürüyordu bir neden aramayı. Aradıkça da kuvvetleniyordu hisleri. Böylelikle yüzünde duruma uygun gülümsemesi ve ağzından çıkan formalite sözleriyle işkence çekiyordu.

Kafasındaki tüm düşünceleri bir anda silip atan olay ise şöyle gerçekleşti: Yönetim kurulu başkanı herkesten izin isteyerek şirketin gelişmesinden, ne kadar büyüdüğünden, özellikle dış pazarda ilerleyen zaman için neler beklediklerinden bahsetmeye başladı. Bir sürü insana teşekkür etti, duruma uygun kıkırdamalar eşliğinde bir iki fıkra anlattı. Harry sonra kendi adını duydu ve yüzüne uygun bir gülümseme yerleştirdi. Ne var ki müdür yardımcılığına terfi ettirildiğini, şirketin bugüne kadarki en genç müdür yardımcısı olduğunu öğrenince donup kaldı.

Linda hemen koluna yapıştı. Harry karısının oturduğu yerde zıpladığını fark etti. Ah, canım. Mükemmel, inanamıyorum! Genç kadın kocasını öptü. Harry kendini kibar alkışlar arasında ayağa kalkmış halde buldu. Uygun birkaç sözcük seçip söyleyerek nazik düşünceleri, ona bahş ettik-

leri bu onur için herkese teşekkür etti. Şirketin geleceğine dair umutlarından, kendi kişisel hayallerinden bahsetti; kendini şirkete ne denli adadığının tekrar altını çizdi. Şirkete girdiğinden beri kendisine her konuda yardımcı olan Wentwortha teşekkürlerini iletti. Bir yandan da insanların söylenenleri kafalarıyla onayladıklarını, gülümseyerek kendisine katıldıklarını görebiliyordu. Son olarak ama belki de hepsinden önemlisi, güzel ve sevgili eşine daima yanında olduğu, her konuda kendine ilham verdiği için teşekkür etti. (Ne! Dallama Davis de söylememiş miydi aynılarını? Naber, asistan parçası seni!) Gerçi her zaman bu konuda yardım istiyor değildi. Lindacığına kocaman, diğerlerine de uygun biçimde gülümsedi. Herkese bir kez daha teşekkür edip yerine oturdu. İnsanlar onu coşkuyla alkışlarken Linda sarılıp öptü kocasını. Harry de gülerek karısına karşılık verdi.

Tebrikler, el sıkışmalar, sırta vurmalar, sarılmalar, öpüşmeler hiç bitmeyecekmiş gibi geldi Whitelara. Yine de her saniyesinden zevk aldılar; bittiğindeyse göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geldi hepsi. Eve dönmeden önce insanların elini tekrar sıkıp veda ederken halen devam ediyordu neşe ve heyecan.

Harry koltuğa, Linda da onun karşısına oturdu. Gülümserken gözlerinin içi gülüyor, kocasına bakarken onunla ne kadar çok gurur duyduğu gözlerinden okunuyordu. Sevincinden, gururundan neredeyse düşüp bayılacaktı. Ah Harry! Öyle heyecanlıyım, öyle heyecanlıyım ki...

Harry gülümseyip kadının elini tuttu. İnanması zor, değil mi? Alışana kadar biraz zaman geçecek gibi.

Evet. Linda Harrynin yanına oturdu. Bu arada da kocamı biraz öpeyim. Koltukta oturup sohbet ettiler, gülüşüp el ele tutuştular, öpüştüler, gecenin heyecanının keyfini sürdüler.

10

Hayır, bu nasıl olur? Kâbus olmalı. Nolur rüya olsun. Alarm çalsın, kalkıp işe gideyim. Uyanmaya çalıştı. Altındaki kadının kapalı gözlerine bakmış, kendi hareketleriyle uyumlu bir şekilde onun da hareket ettiğini hissetmiş, kadının coşkusunu fark etmişti. Hay anasını! Kadının inlediğini duyuyordu. Rüyada, inleyen insanlar görülmez, değil mi? Bedeninin altında uzanan kadının sıcaklığının farkına vardı. Kıpırdandı, gitti geldi, girdi çıktı; kadının yuvarlak kıçını avuç içlerinde hissediyordu. Kadın gittikçe daha yüksek sesle inliyor, Harry ise yalnızca kalkıp kaçmak istiyordu. Fakat mümkün değildi. Karıyı becerirken sanki izleyici konumundaydı. Gölgelerin arasından süzülen ışık-

lar bunun bir rüya olduğu fikrini ortadan kaldırıyordu. Artık gerçeği inkâr etmeye kalkamazdı. Kadını becermeye devam etti. Birden her ikisinin vücudu da kasılmalarla titredi; sonra ani bir sessizlik ve kıpırdamaksızın bekleyiş... Gözlerini kapayıp başını salladı. İçinde dönüp dolaşan, ılık bir mide bulantısı başladı. Kadını becermişti. Kendini hemen banyoya attı. Muslukları çarçabuk açıp hızla akan suyun altında kıpırdamadan durdu. En azından kusmayacağını biliyordu. Bundan emindi. Bir an önce burayı terk etmek istediğinden de emindi. Ne yapacaktı şimdi? Kimdi o kadın? Hay anasını! Nasıl olmuştu bu? Kadın duştayken acele edip giyinmesi gerekiyordu. Bir an önce işyerine gitmeliydi. Hassiktir!

Banyodan çıkıp kurulandı, üzerine bir havlu sarıp odaya döndü. Kadın çarşafı çenesine kadar çekmiş, hâlâ yataktaydı. Harry bakmaya korkuyor, kadını görünce tanımayacağını biliyordu. Yine de gözlerini başka taraflara kaçıra kaçıra yüzünü ona doğru çevirdi. Kadın gülümsedi. Arkanı dön de kalkayım. Oh ne âlâ. Seve seve. Arkasını döndü, suyun sesini duyar duymaz giyinip odadan ve otelden sessizce ayrıldı. Yolun karşısına geçtikten sonra kadının kendisini izleyip çalıştığı yeri öğrenme olasılığına karşılık önlem olarak büyük bir mağazaya girdi. Mağazayı baştan sona katedip diğer girişten çıktı. Bir an önce işyerine sığınmak istiyordu.

Nasıl olabilirdi böyle bir şey? Karının tekini yatağa atmayı planlamamıştı. Saçmalık. Delilik. Çok anlamsızdı. Tek başına öğle yemeği yiyebilmek için işyerinden erken ayrılmıştı. Nedense Waltla ya da diğerleriyle olmak istemiyordu. Sonra tek bildiği, otelin birinde karının tekini becerdiğiydi. Anlayamıyordu. Ne halt etmişti? Asansörle aşağı inmiş, dışarı çıkmıştı. Köşeyi dönünce birine hafifçe çarpmış, elindekiler düşmesin diye hepsini yakalamaya çalışmıştı. Sonra özür dileyip gülümsemiş, kadın da ona kar-

şılık vermişti. Sonrasındaysa kadın inlerken üzerinde gidip geliyordu. Yine mi? Olamaz! Buna dur demeliyim. Dur demeliyim! İşte cevabı bu. Kendime bir dur demeliyim.

Bu dur deyiş bir hafta sürdü. Kararlılığını o kadar bile koruyamadı. Birkaç gün öğle yemeklerini işyerinde yedi. Walt ile diğerlerine bir şeyler üzerinde çalıştığını, ara vermek istemediğini söyledi. Ancak geçen her günle birlikte dışarı çıkma isteği arttı; düşünmekten işe odaklanamayacak hale geldi. Odaklanmak için çok çaba sarf etmesi gerekiyordu. Ara sıra aniden masasından kalkıp pencereye gidiyor, dışarıyı seyrediyordu. Kendini hapiste gibi hissediyordu. Birkaç gün sonra Walt ve Simmonsla birlikte yemeğe çıktı. İçindeki arzuya karşı koyamıyordu. Ama tetikteydi, diğerlerine olabildiğince yakın durmaya özen gösterdi. Yemekten sonra onlarla birlikte doğruca işyerine döndü.

Döner dönmez de kadınları düşünür halde buldu kendini. Oda kapısının eşiğinde durmuş, etrafa bakınıyordu ki bacaklara, etek uzunluklarına odaklandığını fark etti. Daha önce böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Hatta bu tarz şeylere hiç takılmamıştı sanki gözü. Evlenmeden önce dahi. Eylem daima düşünceden önce gelmişti. Birileriyle yürümüş, dans etmiş, yatağa girmiş ama o kişileri hiç düşünmemişti. Tekrar odasına dönüp kafasındaki saçmalıklardan kurtulmaya çabaladı. Bir süre işinden başka bir şey düşünmemeyi başardı ama yavaş yavaş fark etti ki aslında kim olduğu belli olmayan karının tekini düşünüyordu. Bu düşünceleri kovup Lindayı düşünmeyi denedi ama olmadı. Tekrar işe, içindeki çatışmaya döndü.

Ancak bir hafta dayanabildi. İçindeki bu çatışmaya bir gün daha katlanamazdı. Öylesine güçlüydü ki işine engel oluyor, bu da onu korkutuyordu. Yeni görevini tehlikeye sokacak hiçbir şeye izin veremezdi, vermeyecekti.

Bu sefer ne yapacağını kendi de biliyordu; böylece eski alışkanlığını bilinçli olarak harekete geçirmekte zorluk çek-

medi. Yine de masasına oturup yapacaklarını düşünürken en yakın kafeye gidip bir kadını ayartarak otele götürme ve becerme fikrini bu denli çabuk bir biçimde aklına yerleştirmesi iki kaşının arasına sert bir sancının girmesine neden olmuştu.

Ev o gece ayrı bir tuhaf, ayrı bir can sıkıcı geldi. Yaptığı her şeyin farkındaydı; her zamanki gibi davranıp davranmadığına takmıştı kafayı. Normalde olduğu gibi davranıp konuşmayı deniyordu ama gergin olduğunun da farkındaydı. İsteksizdi. Özellikle yatakta. Yatak odasına geçmesine birkaç saat kala iş güç yüzünden başının ağrıdığından, ensesinin tutulduğundan yakınmaya başlamıştı. Biraz sonra, çok da kısa olmayan bir süre sonra ışıkları söndürüp yatağa girdiler. Harry kendi tarafına geçip yattı; günün bitmesineyse az kalmıştı. Çok geçmeden huzursuz bir uykuya doğru yelken açtı.

Yine ancak bir hafta dayanabildi gidip bir kadını ayartmamaya. Şimdi asıl korkutucu olan bu durumu kabul etmiş olması, cuma günleri diğerlerine bir bahane uydurup yemeğe yalnız başına çıkmasıydı. Karşı koymaya çalışmıyordu. İşlerini cuma günleri uzunca bir öğle arası verebilecek biçimde ayarlamakla yetiniyordu. Bu kararı verdiği anda işine yeniden odaklanabildiğini fark etmişti.

Her cuma birini becermiyordu elbette. Önemli olan bu değildi zaten. Önemli olan bunun bir rutine, bir oyuna dönüşmüş olmasıydı. Bu oyun kendisini sürekli rahatsız eden çatışmadan kurtulmasını sağlıyor, böylece işine daha iyi odaklanabiliyor, mevkisini koruyup sorumluluklarını yerine getirebiliyordu.

Kısa zamanda bu durumu hayatının bir parçası olarak kabullendi. Bir parçası ama hayatının geri kalanından ayrı bir yerde duran bir parçası... Ne cuma akşamları ne diğer akşamlar... Eve geldiğinde tuhaf hissetmiyordu kendini artık. Evde her zaman davrandığı gibi davranabiliyordu ona

göre. Niye davranmasındı ki? Diğer evli erkeklerin, özellikle de kendi çevresindeki evli erkeklerin hiç yapmadığı bir şey yapıyor değildi. Hem bildiği kadarıyla, ayarttığı kadınların da tamamı evliydi. Lindaya sadık kalacağına dair kendi kendine söz verdiğini hatırlamıyordu. Söz verdiyse bile aptallığına, cahilliğine denk gelmişti.

Evet. Belki bazen içinde hafif bir sancı hissettiği oluyordu; özellikle diğerleriyle yemeğe çıkmamak için türlü bahaneler bulmaya çalışırken. Onu sorguya çektikleri ya da zorladıkları yoktu. Cuma günleri kendine biraz fazla zaman ayırıyor diye istifasını isteyecek değillerdi. Her bir dakikası mercek altında olan, alt kademeden yöneticilik günleri sona ermişti. Yine de sanki şirketin vaktinden çalıyormuş gibi geliyordu.

O sancı her neyse görmezden gelinebilirdi. Fakat bir yarısını altüst eden, çalışma kabiliyetini tehdit eden çatışma göz ardı edilemezdi. Bu nedenle Harry kendini hayatının bu yeni aşamasına alıştırmak için mantıklı nedenler üretme yoluna gitti. Geçen zamanla birlikte bu yeni programına alıştı. Hatta bu durum hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelmişti; olmazsa olmazdı. Hayatıysa işte ve evde gayet yolunda ilerliyordu.

Sonra bir çarşamba günü, öğleden sonra, bir kadını büyük bir mağazanın içine kadar takip ederken buluverdi kendini. Sutyenlere, külotlara bakan kadını seyretmeye koyulmuştu. Ne yaptığını fark edince hemen dönüp işyerine koştu. Masasına geçip hiç kıpırdamadan oturduğunda sanki koşudan gelmiş gibiydi. Günün geri kalanında içindeki dehşet duygusundan kurtulamadı. İşine bir türlü odaklanamıyordu. Tek hissedebildiği, duygularının yoğunluğuydu. Bu duygularının ne olduğu konusundaki çaresizliği ise dehşet duygusunu artırıyordu.

O akşam yemekte, Linda bir sorunu olup olmadığını sordu.

Sorun mu?

Yani, öyle büyük bir sorun demiyorum da... Çok dalgın, çok sessiz görünüyorsun. Bilemiyorum. Arkasına yaslanıp güldü. Sen mi bu akşam bir farklısın, ufaklık mı çok sessiz yoksa birlikte pek konuşmadan, az vakit geçirmeye mi alıştık?

Harry kendini gülümsemeye zorladı. Bir ev mi alsak diye düşünüyorum ne zamandır...

Biraz ani olmadı mı şimdi bu?

Pek sayılmaz. Uzun zamandır kafamda döndürüp duruyorum.

Ay Harry, beni gafil avladın! Güldü. Ne desem bilmiyorum.

Bana iyi bir fikirmiş gibi geliyor.

Şey... Karşı çıktığım, yakındığım falan yok. Canım, sadece bu fikre alışmak biraz zaman alacak.

Düşünsene bir avlu ne güzel olurdu... Bir bahçe, senin çiçeklerle vakit geçireceğin bir yer... Küçük Harry de oralarda oynardı; endişelenip durmana gerek kalmazdı.

Kulağa harika geliyor. Linda gülümsemeye başladı. Küçük bir bahçem olsun isterdim doğrusu. Nereye bakmayı düşünüyordun?

Westchester. Güzel bir yer bulmak için şehirden çok uzağa gitmeye gerek yok.

Linda şimdi oturduğu yerde duramıyordu. Doğrusu, konuştukça daha çok sevmeye başladım bu fikri. Şimdiden heyecan bastı.

Yarın birkaç emlakçıyla konuşayım da bakalım ne varmış ellerinde.

Nasıl bir ev düşünüyorsun?

Bilmem. Aklımda bir şey yok sanırım.

Tudor tarzı evlerden bulabilsek keşke. Onlara bayılıyorum. Şöyle birkaç ağaç, biraz gül, zambaklı bir vadide eve giden kıvrımlı, dar bir yol... Ah Harry, ne mükemmel olur!

Aslında benim için ne tarz ev olacağı fark etmez. Nasıl olsa hangisi hangisidir ayırt edemiyorum.

Linda ona bakakaldı. Ev almak istediğinden emin misin sen?

Elbette. Fikir benden çıktı, değil mi?

Biliyorum canım ama pek hevesli görünmüyorsun.

Hevesliyim, hevesliyim. Sadece kafam çok karışık bu aralar. Yüzüne yine aynı zoraki gülümsemeyi yerleştirmeye çalıştı. Hepsi bu. Fikri sevmen de ayrıca hoşuma gitti.

Sevindim tabii canım, sevinmez olur muyum? Ama sen istemiyorsan benim için hiç sorun değil. Gerçekten. Bu evi, Central Park Westi ne kadar sevdiğini biliyorum.

Biliyorum, tatlım. Sen bu konuda endişelenme. Ben taşınmak istiyorum. Bana inan. Gerçekten istiyorum taşınmayı.

Para hiç mühim değildi; o yüzden istedikleri evin aynısını bulmaları çok sürmedi. Daha doğrusu, Lindanın istediği evin aynısını... Harry çok seçici olmamakla birlikte, sadece mümkün mertebe bir manzara değişikliği istiyordu.

Yarım dönümlük bir arazi içinde, bahçesinde meyve ağaçları, akçaağaçlar, söğüt ağaçları, bol bol da çalılık bulunan bir evdi. Lindanın hayal ettiğinden fazlasıydı, hatta evin kendisi bir hayalden öteydi. Olan biteni anlatmak için annesini aradığında birkaç kez kahkahalara boğuldu; kızına sakinleşmesini telkin etti annesi. Peşinden tazı mı kovalıyor?

Ama anne, öyle güzel ki!

Gülüştüler. Linda evi, araziyi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya devam etti.

Formalitelerin tamamlanması, evi kendi üzerlerine almak için beklerken geçen süre Lindanın hayatındaki en huzursuz dönemdi herhalde. Her akşam Harry eve döndüğünde bir gelişme olup olmadığını soruyor, öteki ise

kafasını sallayıp sakinleşmesini telkin ediyordu. Biraz zaman gerek. Bir iki haftaya her şey tastamam olur.

Sakinleşemem. Küçük Harrynin odasına mavi perde yakışır, değil mi? Salona da mobilyayla uyumlu olsun diye altın sarısı perde... Sonra...

Hop, dur biraz! Gülerek kollarını karısına doladı. Kaptırdın kendini, dörtnala gidiyorsun. Sonra bir bakacaksın, asıl Linda gerilerde kalmış, ara ki bulasın.

Aman Harry... Deli! Kollarını kocasının boynuna dolayıp, burnunu burnuna sürttü. Heyecandan delireceğim neredeyse.

Öyle mi? Hiç fark etmemiştim.

Harry de kendince, Linda kadar heyecanlıydı. Ama farklı nedenlerden ötürü. Heyecanının nedeni kendini bambaşka bir biçimde göstermişti. Lindanın heyecanına şahit olmak Harryyi heyecanlandırmaya yetiyordu ama onun için asıl önemli olan son zamanlardaki alışkanlıklarından kurtulmuş olmasıydı. Artık cuma günleri öğleden sonra caddelerde dolanıp kadın aramıyordu. Onun yerine öğle arasını Walt ve diğerleriyle geçiriyordu.

Dahası, kafası rahatlamış, o içinden çıkılmaz çatışmaları bir kenara atmıştı. Bedeni, kendini allak bullak eden o duygulardan kurtulmuştu. Huzurluydu. İşine eskisi gibi odaklanabiliyor, eve gelince kendini tuhaf hissetmiyordu. Neler hissettiğine takmıyordu kafayı. Her şey rayına oturmuştu sanki.

Evin resmi olarak kendi üzerlerine geçtiği haberi emlakçıdan geldiğinde hemen Lindayı aramaya yeltendi. Tam ahizeyi kaldırmışken durup vazgeçti. Bayılmaya, iç kanamaya karşı önlem olarak haberi verirken yanında olsa daha iyi ederdi. Kendi kendine güldü. Günün geri kalanında zaman zaman durup gözlerini kapayarak arkasına yaslandı. Akşam eve varışını, evin artık kendilerine ait olduğunu söy-

lediğinde Lindanın havaya zıplayışını, çığlıklarını hayal etti. Karısının heyecanını seyrettiğini, sevincini paylaştığını gözlerinin önüne getirdiğinde içini öyle bir duygu sardı ki!..

Bir haftadır, belki daha da uzun zamandır, ne kadar olduğunu kendi de kestiremiyordu, Harryye ev hakkında bir gelişme olup olmadığını sormaktan kaçınıyordu Linda. Fark etmişti ki eğer böyle her an evi düşünmekten vazgeçmezse, bu durum onda bir takıntıya dönüşecek, sonunda evi alsalar da alamasalar da delirdiğiyle kalacaktı. Böylece bu bahsi hiç açmadı. Beraber akşam yemeği yiyorlar, bir yandan da sohbet ediyorlardı ki Harry *en passant** dedi: Ha, bu arada, bugün Ralphtan haber geldi; ev artık bizim. Sonra ağzına bir parça daha patates atıp annesinin nasıl olduğunu sordu.

Linda bir an bakakaldı, neredeyse annesinin iyi olduğunu söyleyecekti. Sonra kalkıp kendinden beklenmeyecek bir hareketle birden Harrynin kucağına atlayıverdi. Ah, Harry, bu harika! Sarılıyor, öpüyor, sıkıyordu kocasını. Harika. Sonunda oldu. Ay, inanamıyorum! Gerçekten harika. Bizim artık. İnanamıyorum. Gerçekten bizim olduğuna inanamıyorum.

Bir de bankanın. Bankayı unutma.

Ah, sen bir gün bankayı da alırsın. Annemle babama haber vermeliyim. Küçük Harryye de.

Evin hazırlıklarını tamamlamak, taşınmaya hazırlanmak da aynı derecede heyecan vericiydi. Farklı bir heyecandı elbette, evliliğin ilk günleri gibiydi aynı. (Vay canına, iki sene geçmişti bile.) İkisi de heyecanlıydı. Hayatlarında olup biten her şeyi beraberce yaşıyorlar, birbirlerinin heyecanını iyice körüklüyorlardı.

Sonunda her şeyin hazır olduğu gün geldi çattı ve taşındılar. Harry çalışırken Linda halletti işleri. Harry akşam eve

* Fr: Sırası gelmişken. (ç.n.)

geldiğinde etraf karton kutudan geçilmiyordu. Rahatça oturup bir şeyler yiyebilmeleri ve uyuyabilmeleri için gereken bir kısım eşya dışarıda bırakılmıştı.

Artık gerçek birer banliyö sakini olmuşlardı ve Harry bu durumda Lindanın bir arabaya ihtiyacı olduğunu fark etti. Böylece ilk yaptığı şey, ikinci bir Mercedes almak oldu. İkinci şey ise Wooddale Country Cluba üye olmaktı.

Lindanın ev ve bahçeye ilişkin bir sürü planı olsa da Harry çarçabuk yerleşmiş, yeni eve de, şehre gidiş geliş yoluna da tamamen alışmıştı. Lindanın bitmek tükenmek bilmeyen coşkusu uzunca bir süre onu da bu heyecana dahil etti. Fakat Harry için çok geçmeden hepsi sıradanlaştı. Yavaş yavaş, belli belirsiz, huzurunu kaçıran bir şeyler içini kemirmeye başladı. Kimi zaman bazı müphem düşüncelerin midesinden kafasına doğru çıktığını seziyor, bu düşünceleri görmezden gelmeye çalışıyordu. Ama ne olduğunu tarif edemese de bunlar varlığını sürdürüyordu. Artık göz ardı etmek de mümkün değildi. Eski zamanların belirsizliğine bürünen karşı konulmaz bir güç gibi onu kışkırtıp duruyordu bu düşünceler.

11

Harry artık diğer kadınlarla olan ilişkisini soğukkanlılıkla kabullenmişti. İçinde aniden beliren o delirtici arzuyla savaşmaktan iyiydi böylesi. En azından bu arzuyla savaşmadığı zaman işine odaklanıp hareketlerini kontrol edebilir hale geliyordu. Tuhaf bir tür kontroldü bu gerçi...

Bazen rastgele günlerde, öğleden sonraları caddelerde dolanıyordu. Kadınlara alıcı gözle bakmıyor, sadece göz gezdiriyordu. Ama çok geçmeden neredeyse her gün öğleden sonra dışarı çıkmaya başlamıştı. Caddede yürürken, mağazada dolanırken ya da oturup dalgın dalgın öğle yemeğini yerken dikkatle süzüyordu kadınları. İşe de yaradı. Kendine bu denli izin verince içini huzursuz eden duygula-

rı bastırdı. İşte, evde normal hayatını sürdürmeye devam etti.

Ama yine çok geçmeden kontrolü kaybetmeye başladı. Bir öğleden sonra yine bir otel odasında bir kadınla beraberdi. Kendisiyle savaşmadı, kendini sorgulamadı; yıkanıp işyerine, görevinin başına döndü. Böylelikle midesindeki düğüm de gevşemişti sanki. Ayda bir defaya mahsus olan bu alışkanlık gevşetmişti düğümü. Kalan zamanı etrafta dolanıp sağa sola bakınarak ya da Walt ve diğerleriyle beraber geçiyordu.

Davranışları konusunda ipler bir dereceye kadar kendi elinde olsa da iş düşüncelerine gelince kendine pek söz geçiremiyordu. Trene binip işyerine giderken gazete okumaya çalışıyordu; bir gün sağlık hizmetlerine ayrılan bütçe konusundaki bir makaleye denk geldi. Acaba bir jinekolog genç bir kızı, kadını muayene ederken ne yapıyor diye düşünürken buldu kendini sonra. Parmakları orayı yoklarken eğilip öpüyor muydu acaba kadınları? Muayene sırasında yalnız mı kalıyorlardı yoksa hemşire de orada bulunuyor muydu? Elindeki sayfayı buruşturdu; gözlerini kocaman açıp pencereden dışarıya baktı. Aklında oluşan düşünceyi, resmi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı ama bu sefer de trenin raylar üzerindeki trum trakları bir kadının inleme sesine dönüştü. Masanın üzerinde bir genç kız gözlerinin önüne geliyordu sürekli. Ayakları bir kayış ile kelepçelenmiş, doktor ile hemşire hazırlık aşamasında... Gözünün önüne gelen resmi aklından tekrar kovmaya, başka bir şey düşünmeye çalıştı. Hızla başka bir sayfayı çevirip önceki günün kapanış rakamlarını, kendi hisselerini gözden geçirmeye başladı. Sonunda o görüntüden kurtulmuştu ama gün boyunca ara sıra aklına gelip durdu aynı şey. Aklından çıkarmak için yine var gücüyle çabaladı. Yemeğe çıkmayıp işyerinde kaldı, kendini iyice işine verdi. Gel gör ki işyerinde de, dışarıda eve giderken de ne zaman önünden bir ka-

dın geçse gözleri kadının kasıklarına kayıyor; karşısındaki, yürüyen vajinaya dönüşüyordu. Kendini öyle kaptırıyordu ki dizleri titremeye başlıyor; sığınağına, evine zar zor varıyordu. Orada rahatlıyor, son günlerde içini altüst eden, zihnini mahveden tüm o gerilimlerden, isimsiz korkulardan kurtuluyordu. Sonunda şehvetinin meşru nesnesine kavuşuyordu.

Kocasının ruh hali Lindanın gözünden kaçmazdı. Görmekten çok hissederdi ondaki değişikliği, sıkıntıyı. Normalden biraz uzun bir sessizlik ya da genel bir suskunluk hali olurdu onda bu gibi zamanlarda. Yataktaki değişiklikleri de hemen fark ederdi elbette; nasıl sevişip sevişmediğinden şıp diye anlardı.

Öyle günler oluyordu ki daha yemeklerini bitirmeden zor bir gün geçirdiğini, çok yorgun olduğunu hemen belli ediyordu Harry. Yatağa geçtiklerinde Linda kocasındaki gerginliği fark ediyor, sadece ona doğru uzanıp hiçbir şey açıklamak zorunda olmadığını, sevişmek istememesini anlayışla karşıladığını söylemek istiyordu. Ama kocasını utandıracağından korktuğu için hemen vazgeçiyordu. Güzelce dinlenebilsin diye onu istediği gibi öpüp okşamadan sadece bir iyi geceler öpücüğü veriyordu.

Bazı gecelerse Harry her zamanki gibi görünse de Linda onun kendisini zorladığını seziyordu. Yorgun, bitkin görünmesine rağmen hiçbir şey söylemiyordu ama Linda biliyordu ki yatağa geçtiklerinde gün boyunca içinde biriken gerginlikten dolayı Harry biraz sert sevişecek. Harryyi tahrik eden tek şeyin kendisi olmadığını bildiğinden içindeki küçük, saklı bir yer acısa da kocası onu öyle yoğun bir biçimde tahrik ediyordu ki bu düşüncesi çabucak uçup gidiyordu kafasından. Bunun bu kadar kolay olmasının nedeni yalnızca Harryyi sevdiğini bilmesi değil, aynı zamanda Harrynin de kendisini sevdiğini kesin olarak bilmesiydi. Aralarında zaman zaman mesafe varmış gibi görünse de

bunun gelip geçici bir şey olduğunu biliyordu. Tek nedeni işin Harry üzerinde yarattığı baskıydı. O hassas, zeki, aynı zamanda sinirleri gerilmiş bir adamdı. Sonuçta şirketteki gelmiş geçmiş en genç müdür yardımcısıydı. Arada bir kaprisli davranmasını hoş görmek lazımdı. Nihayetinde o da bir insandı.

Lindanın günleri öyle yoğun geçiyordu ki kendi kendine sorun yaratmak için ne vakti ne hevesi vardı. Harrynin ısrarına dayanamayıp eve tam zamanlı bir temizlikçi almış olsa da küçük Harry için bir hemşire, aşçı ya da bakıcıyı kesinlikle reddetmişti. O hem bir eş hem bir anneydi; ailesiyle bizzat ilgilenmeye devam edecekti. Çimlerin biçilmesi, ağaçların budanması ve diğer ağır bahçe işleri için bir bahçıvan tutmuş olsalar da bahçeyle halen Linda ilgileniyordu. Yeni yeni yürüyüp, orada burada tökezleyen, türlü türlü sesler çıkarmaya başlayan küçük Harry ile beraber bahçede neşe dolu saatler geçiriyorlardı. Arka tarafa bir salıncak kurmuşlardı. Linda ufaklığı kucağına oturtuyor, ileri geri aheste aheste sallanırlarken ona şarkılar söylüyordu. Ayrık otu gibi hızla büyüyordu ufaklık, Lindanın küçük erkeğiydi.

Bir sonraki sefer, misafir şirket temsilcilerini eğlendirmesi gerektiğinde bütün geceyi şehir merkezinde geçirdi. Kalmayı planlamamıştı ama olaylar öyle gelişiverdi. Kendini şu halkla ilişkiler ekibinden biriyle yatakta ileri geri hareket ederken bulmuştu. Son trene kadar daha vaktinin olduğunu biliyordu ama gitmeyeceğinin de farkındaydı. Onun dışında verilmiş bir karardı bu, uymaya zorlanmıştı, hiç karşı koymadan kabul etmişti o da. Sadece hafif bir kaygı söz konusuydu...

Masa başında oturuyordu; odasının kapısı kapalıydı. Ertesi gün olmuş, saat sekiz buçuğa geliyordu. Yine oturmuş, neler olduğunu, nasıl olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Olayın o noktaya nasıl geldiğini anlamaya çalıştıkça iyice kafası karıştı, keyfi kaçtı. Sonunda derin bir nefes alıp Lindayı aradı. Kalbi birden küt küt çarpmaya başladı. Çenesini sımsıkı kapadı. Yalvarırcasına mırıldanıyordu. Duruma uygun bir laf edebilmek için umutsuzca çabalıyor ama aklına söyleyecek bir bok gelmiyordu. Merhaba, nasılsın? Bu da neydi şimdi? Yapacağı kısacık bir konuşma ne bok yemeye bu kadar çok kaçırıyordu huzurunu?

Merhaba tatlım. Toplantı nasıldı?

(Hassiktir! Telefonun diğer ucunda gülümsediği sesinden anlaşılıyordu. Gerilerden oğlunun sesi duyuluyordu.) İyiydi. Hallettik işte.

İyi madem. Sevindim. Dün gece seni çok aradım.

Ben de.

Bu akşam normal saatte eve gelirsin, değil mi canım?

Evet.

Güzel. Kolay gelsin. Seni seviyorum. Biraz daha konuşup telefonu kapattılar.

Sonunda kapattı. Sonunda, sonunda, sonunda. Ne kadar da uzun konuştular anasını satayım. Saniyelerce? Dakikalarca? On ömre bedeldi. Evet, evet. Evlendiğimizden beri ilk defa evden başka bir yerde kaldığımı biliyorum. Neyim ben, kiralık katil falan mı? Düş yakamdan. Cüzamlı mıyım ulan ben? Öteki orospu çocuklarının yapmadığı bir şey mi yaptım sanki? Siktir git!

Böylece güne başladı ve kendini işine vererek deliler gibi çalışmaya devam etti. Bir şeyler atıştırmak, elma falan yemek için kısa bir ara verip dışarı çıktı. Böylece yasak meyveyi yiyip kendini arındırabilecekti. Hay anasını! Ne haltlar dönüyordu böyle? Odasının kapısı kapalı kaldı. Gün boyunca arada sırada titriyor, sarsılıyor; çok geçmeden tekrar düzeliyordu. Hay anasını!

Çalış. Çalış! Kaldır kıçını da çalış, unut bütün bu saçmalığı. Çalış!!!

Böylece Harry White için kasvetli, bitmek tükenmek bilmeyen bir gün geçip gitti.

Linda için, yani Harry Whitein karısı içinse gün parçalı bulutluydu. Arada bir üzerine yoğun bir hüzün çöküyor, durup somurtarak etrafa bakınıyordu. Birden niye böyle hissetmeye başladığını anlamaya çalışıyordu. Genç kızlık çağından beri böyle hissetmemişti; üzerinden onlarca yıl geçmişti sanki. O zamandan beri ara sıra hafif depresyonlar, yalnızlık buhranları geçirmişti elbette ama evlendiğinden beri bu ilkti. Düşündükçe iyice anladı ki Harryyi çok ama çok seviyordu; birlikte harika bir hayatları vardı. Her gün sevinçten, mutluluktan düşüp bayılmıyordu tabii ama üzücü herhangi bir olay da yaşanmamıştı hayatında, bugüne kadar.

Aslında Harry ilk kez bir gece eve gelmediğinde böyle hissetmem normal. Sonuçta gecenin o vaktinde yola çıkmak imkânsızdı, başka seçeneği yoktu. Bunda garip bir şey yok. Okuduklarına, duyduklarına bakılırsa asıl garip olan iki insanın (küçük Harryyi de sayarsak üç oluyor) onlar kadar mutlu olabilmesiydi. Bu devirde dahi üç yıllık evlilik bir rekor sayılmazdı ama hem onlar kadar mutlu hem onlar kadar uzun süre evli kalan çift pek yoktu etrafta.

Mesele yalnızca güzel bir ev, bahçe, hatta küçük Harry bile değildi. Evi satın almalarından, küçük Harrynin dünyaya gelişinden önce de böyle hissediyordu Linda. Harry ile tanıştığından beri böyleydi sanki. Harryyi reddettiği ve onun da evden ayrıldığı gün hariç tabii ki. En son o zaman, Harry onu tekrar arayana kadar geçen haftalarda kendini böyle yalnız hissetmişti.

Harry onu tahrik ediyordu. Genç adamın düşüncesi bile heyecanını canlı tutmaya yetiyordu. Sadece yatakta tattığı bir heyecan değildi bu. Gerçi seve seve kabul ederdi heyecanın büyük kısmının bu tahrikten kaynaklanmasını... Öte yandan, zaten yatakta ondan daha iyi, ondan daha tahrik

edici bir âşık düşünemiyordu. Birçok kereler ilişkileri üzerine düşünmüş, kendisini bu denli mutlu eden şeyin ne olduğuna kafa yormuştu. Hiçbir zaman tam olarak tarif edilemeyecek, ne olduğu anlaşılamayacak bir sihir hayatlarını her an sarsa da onun için asıl değerli olan Harrynin kişiliğinin belli başlı yönleriydi.

Gülüşünü seviyordu. Fevkalade ahenkli bir yanı yoktu gerçi gülüşünün; ama neşe doluydu. Sanki bütün benliğiyle gülüyordu. Genç adamı düşündüğünde gözlerinin ışıldadığını hissedebiliyordu.

Harrynin gösterdiği şefkati, elini tutuşunu, ensesini, omzunu okşayışını, kulak memesini öpüşünü düşündüğünde yine ışıldıyordu gözleri. Sonra o durduk yere gülümseyip burnunun ucuna hafifçe dokunuşu yok muydu!.. Sadece dokunuyor ve gülümsüyordu. Bir süreliğine gözlerini kapatıp genç adamın gülüşünü hayal etti, sıcaklığını hissetti. Bütün bunları alt alta sıraladığında kocasının gücünü de hissediyordu. Sözlere dökülmeyen ama davranışlarının, hareketlerinin kendisinde olan hakiki gücü... Neyi hedeflediğini, ona nasıl varacağını bilen bir adamdı. Hiçbir şeyin kendisine engel olamayacağının farkındaydı. Ve Linda biliyordu ki ne olursa olsun her zaman ama her zaman Harryye güvenebilirdi. Kendisine destek olmak, güç vermek için o her zaman yanında olacaktı. Harry güvenilir biriydi; ruhu hiçbir şeye, hiç kimseye boyun eğmezdi.

Harryyi düşündükçe güneş daha çok ısıtıyordu sanki onu. Sıra küçük Harryyi doyurmaya geldiğinde gülümsüyor, mırıldanıyor, akşama Harryye neler hazırlayabileceğini düşünüyordu.

12

Harrynin hayatı, verdiği bir dizi küçük tavizlerden ibaretti şimdi. Ahlak kavramını, içinde bulunduğu durumu yeniden değerlendiriyor; hayatını yeniden düzenlemeye çalışıyor; sonra istemeye istemeye, acı çeke çeke bu hayatın gerektirdiği bazı beyaz yalanları kabulleniyor; bu yalanlar ise dönüp dolaşıp daha fazla yalan söylemesini, yeni düzenlemeler yapıp yeni değerlendirmelere gitmesini zorunlu kılıyordu. Harrynin taviz verdiği konular genelgeçer ahlak kuralları, değerler değil bizzat kendi değerleriydi. Canını acıtan da buydu.

Harrynin hayatındaki bu yeni gelişmelerin en acı yanı, zihninin bu denli karışmasının sebebi, kendine bir türlü iti-

raf edemediği gerçek, tüm bu tavizlerin ve küçük yalanların aslında yaşanıyor olmasıydı. Yanlış bir şey yapmadığına inandırmalıydı kendini bir şekilde. Olan biten her şey normaldi. Hepsi içindeki sıkıntılardan kaynaklanıyordu.

Sonuçta başarılı bir adamdı. İşinde saygın biri, iyi bir aile babasıydı. Henüz otuz yaşında olmasına rağmen hali vakti yerindeydi. İleride milyoner olacağından hem arkadaşları hem kendisi emindi. Bu şüphe götürmez bir gerçekti. Buna ne engel olabilirdi ki?

Delicesine sevip değer verdiği, kendisini de bir o kadar seven mükemmel bir ailesi vardı. Akşam eve gittiğinde oğlu kendisini karşılamak için koşturuyor (koşmaktan çok düşe kalka geliyor demeli belki), karısı yüzünde daima bir gülümseme, sarılıp onu öpüyordu. İşte başarı! Evet, gerçekten de başarılı bir adamdı. Buna ne engel olabilirdi ki?

Hiçbir şey. Bu aşikârdı. Harry White kadar genç ve başarılı bir adamın dişe dokunur bir sorunu olmazdı. Midesindeki o bulantının, kendini ok atmaya hazır bir yay gibi hissettiren gerginliğin sebebi her neyse zamanla kaybolup gidecekti. O vakte kadar ara sıra bir kadın ayarlamanın ya da hakla ilişkiler grubundan biriyle bir gece geçirmenin sakıncası yoktu. Böylece o duygulardan kurtuluyor, ertesi sabah uyanınca duyduğu, adını tam olarak koyamadığı suçluluk ve pişmanlıkla yaşamaya alışıyordu. Önemli olan, iş yapmasına hiçbir şeyin engel olmamasıydı. İçindeki gerginliğin yaptığı ise tam olarak buydu. O gerginlikten kurtulmak için her şeyi yapmaya hazırdı. Çalışması lazımdı.

Yeni düzenlemeler, yalanlar birbirini kovalıyor, eğlendirmesi gereken temsilciler yokken de geceyi şehir merkezinde geçiriyordu. Fakat bu artık kabullenilmiş bir durumdu ve her an yinelenebilirdi.

Bugünlerde geceleri şehirde kalmak gittikçe daha sık gerekiyordu. İpleri elinden iyice kaçırmaya başlamıştı. Her bir düzenlemeden, yalandan sonraki birkaç gün keyifsiz ve

düşünceli görünüyordu. Evdeyken suskun ve asık suratlı dolaşmamak için kendini zorlaması gerekiyordu. Durmadan değişen hayatında, hem evdeki hem işteki hayatında, zamanla eski haline dönüyor, duyguları tekrar dalgalanmaya başlayıncaya kadar her şey normal görünüyordu.

Fakat sonra, kurduğu düzenin saati şaşıyor, bunalım dönemleri yaklaştıkça yeni düzenlemeler gerekiyordu. Harry o gün, aynı hafta içinde ikinci kez şehir merkezinde kaldığını fark etti. Gece eve giderken bir tane devetabanı aldı. Davranışlarına karşılık Lindaya aldığı bir telafi hediyesi değildi bu tam olarak. Evin bahçesine bakılırsa bu bir Eskimoya kartopu vermek gibi bir şey olurdu zaten. Lindaya bir hediye vermek istiyordu sadece.

Ertesi gün bitkiyi düşünürken buldu kendini. Gidip devetabanı bakımıyla ilgili bir kitap aldı. Eve dönerken sayfalara şöyle bir göz gezdirdiğinde devetabanı türlerinin çokluğuna, ona benzeyen diğer ev bitkilerinin sayısına şaşıp kaldı. O hafta sonu, bir tane daha ev bitkisi aldı, daha küçük olanlarından.

Bu kadar bitki meraklısı olduğunu bilmiyordum, canım.

Doğrusu, ben de. Böcek mi dadandı bana ne!.. Genç kadına gülümsedi. Dedim ki madem sen dışarıyı yeşillendiriyorsun, ben de içeriyi yeşillendireyim.

Hep beraber yeşeren aile bir arada kalır.

Oh, ne âlâ!

Ama dikkat edelim de parmaklarımız yeşillenmeye başlamasın. Karantinaya alırlar sonra, neme lazım.

Gülüştüler. Harry yeni aldığı iki bitkiye dikti gözlerini.

Ertesi hafta Harry eve bir tane daha bitki alıp götürdü. Bir makrome askılığın içine yerleştirilmiş, porselen saksısı olan bir sarmaşık...

Pencerenin oraya asınca çok iyi durdu, değil mi?

Evet, kesinlikle. Askılık da, saksı da bir harika. Nereden aldın?

Ya bitkiye ne demeli; o da güzel değil mi? *Chlorophytum*-sa kabalık etmek istemezsin herhalde.

Botanikçi gibi konuştun şimdi.

Metroda dersime çalışıyorum. Gülümsedi. Hem sonra Elli Beşinci Caddede öyle büyük bir çiçekçi var ki, içindeki bitki çeşitlerini, saksıları, yığınla şeyi görsen şaşarsın.

Linda, Harrynin koluna sarılmıştı. Doğrusu, beni bir çiçekçiyle aldattığını düşüneceğim hiç aklıma gelmezdi.

Gülüştüler. İkisi de üzerindeki gerginlikten kurtulduğunu hissetmişti; farklı ama aynı zamanda benzer nedenlerden kaynaklanan gerginlikten.

Harry hafta içinde iki kitap, Cuma günüyse bir bitki ve bir makrome askılık daha satın aldı. Cumaları bitki almak alışkanlığa dönüştü; eskisinin yerini alan bir alışkanlığa. Kadınlar yerine bitkilere yönelince içindeki o tanımlanamayan gerginlik, kaygı tekrar kayboldu. Birkaç ay sonra artık her pencerenin önünde bir bitki asılıydı. Şimdi evleri *Columnea*lar, *Episcia*lar, sarmaşık yapraklı *Pelargonium*lar, hatta *Gesneria*larla doluydu. Yerde, güzel bir çömleğin içinde ortaya karışık olarak *Dieffenbachia picta*, *Ficus elastica*, *Ficus lyrata*, *Schefflera*, *Podocarpus Chamaedora seifrizii*, birkaç başka bitki ve bir de devetabanı dikiliydi. Salonda kirişler boyunca yükselen devetabanları, sarmaşıklar görmek bile mümkündü.

Evdeki bitkilerin sayısı arttıkça Harry her gün daha da erken kalkmak zorundaydı. Böylece her birinin durumuna tek tek bakabiliyor; iyi ışık alıp almadıklarından, suya ihtiyaç duyup duymadıklarından emin olabiliyordu. Topraklarının kuruluk derecesini ayarlayabilmek için bitkileri hafifçe suluyordu. Trene bindiğindeyse *Wall Street Journal*ın yanı sıra kitaplarını da okuyordu.

Sonunda eve bir Afrika menekşesi almak, ister istemez, şart olmuştu. O hafta sonu Afrika menekşeleri için birkaç pencere boyunca uzanan, birkaç katlı bir raf hazırladı. Me-

nekşeleri *Wedgewood*lar, *Cambridge Pink*ler, *Dolly Dimple*lar, *Norseman*ler, *Lilian Jarrett*ler, *Wintergreen*ler; düz yapraklılar, renkli yapraklılar, yivli yapraklılar, alaca yapraklılar, koyu yeşil yapraklılar, dalgalı yapraklılar izledi. Yaprakları temizlemek için ayrı bir fırça buldu, bitkilerden kestiği dallarla yeni bitkiler yetiştirdi.

Ardı sıra eve getirilen bitkiler karşısında Linda şaşkınlıkla bakakalıyordu. Ev artık ormanda geçen bir filmin çekim stüdyosuna dönmüştü. Ayrıca bir de, küçük Harrynin saksıları devirip topraklarını deşmesini engellemek için uğraşıp durmak, sürekli endişe duymak söz konusuydu... Yine de buna değerdi. Harry bitkilere merak sardığından beri daha huzurlu, daha hayat dolu bir adam oluvermişti, eski haline dönmüştü sanki. Ne zamandır huysuz, halsiz değildi. Linda ise, tabii ki, bu değişiklikten ötürü bir hayli sevinçliydi. Hepsinden önemlisi, müşterileri eğlenmeye götürüp geceyi şehir merkezinde geçirmek zorunda kalmayışı, doğal olarak, bunda çok etkili olmuştu. Yeni bitkileri Linda da çok sevmiş, evin değişen görünümüne çabucak alışmıştı.

Biliyor musun canım, birkaç bitki daha gelirse aşırı oksijenden boğulacağız burada.

Doğrusu, öyle yoğun hava kirliliği var ki, yeterince bitki toplayabilirsek ancak yalıtabiliriz kendimizi bu dünyadan.

Cennet bahçesi gibi mi?

Evet, neden olmasın?

Sonunda, şükürler olsun, Harry bitki almayı bıraktı. Artık zamanı da gelmişti sanki. Hepsi birlikte çok hoş görünüyor, eve ayrı bir hava katıyordu. Harrynin mutlu olması Lindayı da mutlu ediyordu. Ama bir bitkilik daha yer kalmamıştı evde.

Harrynin planları arasında da yoktu yeni bir bitki almak. Şimdilerde sabah vakti çiçeklerle ilgilenmeyi bırakmıştı;

geceleri şöyle bir göz atmakla yetiniyor, asıl olarak hafta sonu onlarla ilgileniyordu. Yavaş yavaş geceleri gösterilen ilgi de azaldı; pazardan pazara sulanıyorlardı artık, o da her pazar değil.

Gerginlik ve kaygı hissi, midesinde, kolunda ve bacaklarında dolaşan o iç gıcıklayıcı duygular ise artarak geri geldi. Ailesinden adım adım uzaklaştığını hissediyor, karşı koymasına rağmen düşmanını tanımadığı için hangi silahlarla savaşacağını bilmiyordu. Dudağının bükülmesine karşı koydu, yüzüne gülen bir ifade takınıp ailesini arabaya doldurdu, Pazar gezintisine çıktı. Hava açık ve güneşliydi. Harry gevşemeye başlamıştı. Oğlunu, karısını, karısının gülüşünü dinliyor, güneşin sıcaklığını yüzünde hissediyordu.

Ama bir türlü arabayı sürmeye odaklanamıyordu. Öteki arabalar, yayalar, trafik ışıkları onu ürkütüyordu sanki. Nedenini sonra anladı. Gözü sürekli olarak yollardaki, öteki arabalardaki kadınlara kayıyor ve yaptığı şeyi Lindanın görmesini istemiyordu. Kendini engellemek için kıçını yırttı ama bir türlü kontrolü eline alamıyordu. Çabalayıp durmaktan, suçluluk duygusundan midesi bulanmaya başlamıştı. Ne olup bittiğini anlayamıyordu. Neden odaklanamıyordu ki yola? Gözlerini yola dikip olanca gücüyle sağa sola bakmamaya çalıştı ama eteğini kıçına kadar çekmiş karının teki yolun karşısında yürüyordu. Birkaç adım ilerideki mağazalardan birine gireceğinden adı gibi emindi. Şu kıça bir kez daha göz atıp memeleri iyi mi değil mi bakacaksa acele etmeliydi. Arkaya alelacele bir bakış attı. İçinde kırk tane tilki dolaşan kafasına yolun boş olduğu mesajı verildikten sonra göz ucuyla Lindaya baktı. Acaba gözlerinin nereye baktığına dikkat ediyor muydu? Sonra tekrar arkaya baktı. Şimdi bir arabaya çarparmışım mesela. Hay anasını! Delirecekti. Gözlerini tekrar yola dikti. Linda ile küçük Harrynin seslerini, hatta kensinin de Lindaya cevap verdiğini duyuyordu ama o sırada mağazanın birinden

birkaç amcık çıktı. Zar zor görebiliyordu. Daha rahat görürüm belki diye yavaşladı ama birkaç dallama aç kurt gibi çevirmişti etrafını. Bir yandan onları gözden kaçırmak istemiyor, bir yandan da araba yavaşlamışken Lindanın kendisine bakmadığından emin olmak istiyordu. Kendini Lindanın tarafındaki caddede bir şeyler baktığına inandırmaya çalıştı; böylece genç kadının nereye baktığını görebilecekti. Tehlike yok gibi görünüyordu; hemen öteki tarafa döndü. Salak karılar hâlâ saati umursamadan öylece duruyor, ne zamandır bir santim bile kıpırdamıyorlardı. Bir tur daha atıp belki dönüşte iyice süzebilirdi onları. Lindanın küçük Harryyle meşgul olduğundan emin olmalıydı. Sapaktan döndü. Karılar bir içim suydu, özellikle sert esen rüzgâr elbiselerini kasıklarına yapıştırdığında. Bir tanesi içine sutyen giymemişti; göğüs uçları dikleşmiş, bir kilometre öteye uzanmıştı. Karılar... Aniden ortaya çıkan bir araba... Harry frene yüklendi ve arabaları savruldu. Etrafta araba yoktu. Linda haykırdı. Noluyor? Bir arabanın kendilerine yandan çarpmak üzere olduğunu görünce Harry arabayı durdurmaya çalıştı. Linda ile küçük Harry oradan oraya başak gibi savruluyor, Harry çığlıklarını duyuyordu. Arabayı kenara çekip durdurdu.

Gözlerini yummuş, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Midesinde kabarıp biriken tiksinti gelip boğazında düğümlenmişti.

Linda Harryye bakıyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Aniden olanlar aklını karıştırmış, şaşkına çevirmişti genç kadını. Olanların nedenine dair hiçbir fikri yoktu.

İyi misin Harry? Bir şeyin var mı?

Hayır, hayır. Kafasını salladı. İyiyim. Hiçbir şeyim yok.

Noldu? Durduk yere aniden...

Bilmiyorum.

Araba mı arızalandı?

Hayır. Arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Sanmıyorum. Ayağım kaydı, o kadar. Sorun yok. Bir ara afalladım. Hepsi bu.

Aman iyi. Sana birden bir şey oldu zannettim. Neyse. Gülümsemeye başlamıştı. Küçük Harrynin hoşuna gitti. Pek bir eğlendi. Hâlâ gülüyor, baksana. Değil mi şekerim?

Harry bir süre daha onları dinledi, seyretti. İçindeki korku yavaş yavaş süzülüp gidiyordu bedeninden. Kargaşa dinmişti; arabayı eve doğru sürmeye başladı. Arabayı pürdikkat kullanıyor, öte yandan içten içe titriyordu. Artık sorun kalmamıştı, arabayı sürerken odaklanmakta zorlanmıyordu.

O gün öğleden sonra oturmuş, gazetesini okuyordu ki küçük Harry oyuncaklarından birini aniden yere düşürdü. Harry oturduğu sandalyeden fırlayıp kafasını sarkan bitkilerden birine çarptı. Alçak sesle ama hırçın bir şekilde bir şeyler homurdanıp saksıyı tuttuğu gibi kapıdan dışarı fırlattı.

Linda neye uğradığını şaşırmıştı.

13

Harry Pazartesi gecesi şehir merkezinde kaldı. Ertesi sabahki suçluluk duygusu ile vicdan azabı ağır, acı verici olsa da arzulara karşı verdiği savaş, o müphem ve adı konulamayan korku, kaygı ve kapıda bekleyen felaket duygusundan daha kötü değildi. Hem, son tahlilde, başka seçeneği yoktu.

Bitkiler solup ölmüştü. Bazıları yavaş yavaş, bazıları hızla. Linda bir aralar bakımlarını üstlenmeye çalışmıştı ama sonra tüm o bakım bir angaryaya dönüşmüştü. Böylelikle o da boş vermiş, bitkilerin yavaş yavaş öldüğünü görmemek ve Harrynin bu durumdan ötürü üzülmesini engellemek için elinden geleni yapmıştı.

Harry bitkileri, aldığı kitapları görmezden gelmiş ama suçluluk duygusuyla sık sık çekimlerine kapılmıştı. Arada sırada bakımlarını yapmak için işe girişiyor ama çok geçmeden felç olmuşçasına hareketsiz kalıyordu. Geceleri eve vardığında o gün kaç yaprağın daha öldüğünü anlıyor, hissediyordu sanki. Nereye baksa kahverengiydi. Kahverengi, kahverengi, kahverengi... Bin farklı dokuda, bin farklı tonda... Kahverengi...

Bir sabah Lindanın hiç gülümsemediğini fark etti. Sadece o âna, o sabaha özgü bir şey miydi yoksa uzun zamandır böyle miydi, bilmiyordu. Bir sorunu olup olmadığını sormak istedi ama korktu. Kendisine söyleyeceği şeyden, her ne söylerse söylesin kendi hatası olacağından korktu. Kaç defa dilinin ucuna kadar geldi sorular ama sanki nutku tutuldu, soramadı. Orada öylece oturup Lindanın sorunu anlatmasını, yüzündeki ve kalbindeki acıdan kendisinin sorumlu olduğunu söylemesini dinleyemezdi.

Hem sonra oğlu...

Oh, Tanrım!

Sabah saatlerini işine sık sık ara vererek, sabahı tekrar tekrar kafasında yaşayarak geçirdi. Sonunda karısına neyin var diye soruyor, genç kadın da gülümseyerek hiçbir şey diyordu sadece. Boynum tutulmuş herhalde uyurken, biraz ağrıyor, o kadar canım.

Benim yapabileceğim bir şey olmadığından emin misin?

Aynen öyle.

Sonra genç kadın Harryye gülümsüyor, Harry genç kadına sarılıp onu öpüyor, küçük Harryyi öpüyor, sonra tekrar sarılıp Lindayı öpüyor; biricik, birtanecik, güzel karısını tekrar tekrar öpüyordu.

Daldığı hayal dünyasından Walttan gelen telefonla birlikte çıktı. Öğle yemeğinde kendisiyle Simmonsa katılıp katılamayacağını öğrenmek için aramıştı.

Teşekkürler Walt ama bugün katılamayacağım sanırım. Harry dengesini yitirmiş gibi hissediyordu kendini.

İyi misin Harry?

Evet, tabii. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Köşeye sıkışmış hissediyordu kendini. Eli ayağına dolanmıştı.

Şey, biliyorsun Walt, bu aralar Von Landor projesinden kafamı kaldıramıyorum. Titreyen ses tonunun kendisi de farkına varmıştı.

Evet, biliyorum. Waltun kuşkulanmaya başladığı sesinden anlaşılıyordu. Ama unutma, yarın saat birde Von Landorla toplantımız var.

Aklımda Walt. Harry daha telefonu yerine koymadan derin bir oh çekti. Sonra birden acaba Walt duydu mu diye endişelendi. Hatta telefon kapandıktan sonra da duymuş olabilir mi diye bile düşündü. Sırtını telefona döndü.

Öğle arasında caddelerde, mağazalarda şöyle bir dolaştı ama her zamanki gibi rahatlayamadı sonrasında. Kendini fazlasıyla göz önünde hissediyordu. Sanki gizli gizli dolaşıyormuş gibi. Öğle aralarından çalmaya devam edemeyeceğini biliyordu. Görevi, sorumlulukları bunun önüne geçiyordu; Harry ise bu alışkanlıktan bir türlü vazgeçemiyordu. Belki sonra mümkün olabilirdi...

Öğleden sonrası işkence gibiydi. Bacak kaslarının kasıldığını, derisinin karıncalaştığını hissediyordu. On sefer, belki de daha fazla, Lindayı aramak, akşam eve gelemeyeceğini söylemek için ahizeyi kaldırdı ama yapamadı. Çalıştı, çabaladı ama içindeki çatışma onu canlı canlı yiyordu sanki. Akşama kendinden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Savaş bütün şiddetiyle devam etti. Telefona elini her uzatışında kendini ondan uzakta tutmaya zorluyordu. Bu gece eve gitmeliydi. Gitmeliydi, o kadar. Bu artık bir ölüm kalım meselesi olmuştu sanki. En azından bu sefer pes etmemeliydi. Bu sefer pes edemezdi.

O akşamüzeri tren hareket edip vücudu gevşemeye başlayana kadar fark etmemişti ne kadar gergin olduğunu. Tren açık alana çıkıp şehir dışına doğru yola koyulduğunda vücudunun bitap düştüğünü hissedebiliyordu. Uyuyakalmaktan korktu sonra birden.

O akşam yemek boyunca gözü, tamamen kuruyup saksısındaki tozlu toprağın rengini almış olan büyük *dieffenbachiaya* kayıp durdu. Yemeğini yemeye devam ettikçe bilinci koduğumun bitkisiyle dolup taşıyordu. Çirkin, değnek kılıklı orospu çocuğu bitkiye bakarken koduğumun eli titremeye başladı. Midesi ilmek ilmek düğümleniyor, dişleri yemeğe hırsla saldırıyordu. Tabağındaki eti dilimlemeye başlamıştı ki koduğumun bitkisine bakmaya daha fazla dayanamadı, sofradan kalkıp siktiğimin bitkisini oracıkta doğrayıverdi. Oracıkta, kendi toprağının üzerine yığdı. Koduğumun orospu çocuğunu yemek bıçağıyla doğradı. Doğradı, doğradı, doğrayıp ikiye böldü o çirkin, kahverengi orospu çocuğunu. Sonra toprağa defalarca sapladı bıçağını. Boğazı hareretten yanana kadar saplamaya devam etti. Sonunda kendini bir sandalyeye attı. Oturduğunda kaskatıydı. Gözleri kapalıydı. Başını önüne eğmişti.

Küçük Harrynin Lindaya babacığın neden bitkiyi kestiğini sorduğunu, çocuğu yatıştırmaya çalışırken Lindanın titreyen sesini duyuyordu. Olan biteni çocuğa unutturmaya çalışıyordu Linda. Konuyu değiştirdi. Sonunda puding vererek susturabildi çocuğu.

Harry hâlâ titriyor ve öfkeyle dolup taşıyordu. Üşümüş, zehirlenmiş hissediyordu kendini. Yatma vakti gelinceye kadar gece boyunca acı çekti sadece. Linda, küçük Harryyi yıkamayı bitirip yatağına yatırdıktan sonra Harrynin yanına gidip elini omzuna koydu. Neyi olduğunu sordu. Harry kafasını salladı. Benim yardımcı olabileceğim bir şey olmadığından emin misin? Tekrar başını salladı. Genç kadın bir

süre ona baktı, sonra elini yavaşça omzundan çekti. Gecenin geri kalanını kitap okuyarak geçirdi.

Odanın içerisi soğuktu. Soğuk Harrynin kemiklerine kadar işledi. Bu odada daha önce hiç bu kadar üşümemişti. Buz gibiydi, mezar kadar soğuktu. Damarlarında hâlâ zehir dolaşıyordu. Yatağa girdiler. Linda ona iyi geceler öpücüğü verdi. Harry genç kadının merakını, endişesini anlıyordu. Tek yapabildiği ise kendi zehirli soğuğuna doğru sürünmekti.

Sanki bütün gece uyumamıştı. Uyuyakalmış bile olsa rüyasında uyanık olduğunu görmüş, uyumak için kendini öyle çok zorlamıştı ki kendini uyandırıp yeni baştan aynı döngüye başlamıştı. Sabah alarm çaldığında yorgunluktan ölüyordu. Kahvaltısını yaparken Lindayla konuşmayı her nasılsa becerebildi. Genç kadın küçük Harryyle meşguldü. Her şey bir sis perdesinin ardındaydı ama hepsinin gerçek olduğunu biliyordu.

O sabah işe giderken trenin trum trakları aptal, aptal, aptal diye sesleniyordu sanki. Trenin tabanından yükselen ses bacaklarına yürüyor, oradan bütün bedenine, sonra da kafasına ulaşarak yankılanıyordu: APTAL, APTAL, APTAL, APTAL, APTAL!

Ah, hem de nasıl haklısın. Öyleyim. Tam üstüne bastın. Daha aptalca bir şey olamazdı herhalde. Baştan düşünecektim. Bunca zaman geçtikten sonra böyle olmamalıydı. Hassiktir, işe bak! Evdekileri üzdüm. Küçük Harry ne düşünüyordur kim bilir? Herhalde hiçbir şey. Peki ya Linda? Off! Böyle bir şeyin tekrarlanmasına izin veremem. Bir daha asla. Geçen gece eve gitmenin bir âlemi yoktu. Biliyordum. Hata ettiğimi biliyordum. Kendime kulak vermeliydim. Bundan artık bir ders alırım. Bir dahaki sefere ne yapacağımı biliyorum. Öyle hissettiğimde ne yapacağımı biliyorum.

Daha trenden inmeden gününü böyle çatışma içinde geçirmemeye karar vermişti. Öğle arasında ufak bir gezin-

tiye çıkacaktı. Plansız programsız. Etrafına bakınıp bacak kaslarını çalıştıracaktı, sözün gelişi. Kendi kendisiyle anlaştı. İşyerine varır varmaz çalışmaya koyuldu. Birkaç saat içinde bir günlük iş çıkarmıştı. On bir buçuk civarında artık yerinde duramıyordu. Çalışmayı hemen yarıda kesip odasının kapısına doğru ilerledi ve bir süre orada dikildi. Etrafta kim var kim yok bakınıp tuvalete gidecekmiş gibi işyerini boydan boya katetti. Wentworthun odasının önünden geçmekten özellikle kaçınıyordu. Merdivenlerden aşağı, bir alt kata, sonra da asansöre binip giriş katına indi.

Kafasında masum bir yürüyüş kurduğu söylenebilirdi. Kafasını önüne eğip etrafa hiç bakmadan dolaşmayı düşünmüyordu ama bırak görüş alanına giren her kadını kesmeyi, göz ucuyla olsun birini süzmeyi bile aklına getirmemişti. Aslına bakılırsa hiçbir planı yok sayılırdı. Şu gerginliğinden, huzursuz halinden kurtulana kadar biraz dolaşıp işyerine dönecekti.

Bu karıyla yatakta olmayı, onu sikerken boynunu ısırmayı planlamamıştı. Buraya nasıl vardığını biliyordu. İçini böylesine kaldıran şeylerden biri de olayların böylesine kolay bir şekilde meydana geliyor oluşuydu. Hafif bir tebessüm, bir merhaba, bir bakış, biraz sohbet, sikinin Harryyi kadının sulanmış amcığına doğru çekmesi, kadının sanki mahşer günü gelmiş gibi sarılıp inlemesi... Sonunda boşaldı; spermlerini o doymak bilmez boşluğa boşaltırken bu an ona hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Haz anının, vücudundan spermden daha fazlası akıp giderken her tarafını saran o rahatlama hissinin gelmesini bekledi.

Ama olmadı. Nasıl olduysa o eski, her daim güvenilir devası bu sefer işe yaramadı. Zihninin çekeceği işkenceyi, suçluluk duygusunu, kendi bahanelerini, içindeki tiksintiyi, ağzındaki pis tadı, hepsini bekliyordu ama en azından rahatlayacaktı. Her şeyden önemlisi buydu. Midesini yırtan paslı teneke kutulardan, kırık cam şişelerinden; göğsü-

nü, kaslarını sıkıştıran, işkenceden farksız kasılmalardan kurtulacaktı. Ama sonunda onu bağırmaya, çağırmaya, çığlık çığlığa yırtınmaya iten duygulardan arınacaktı.

Sırtüstü uzanmış, bir başka tavanı seyrediyordu. Kadın yanında yatıyordu. Olduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. Istırabının altından baş gösteren bir zorunluluk hissetti. İşyerine dönmek için kendisini dürten bir zorunluluk... Gitmek bir anda çok önemli görünmüştü gözüne, acil bir durum varmış gibi. Hemen kalkmak, her zaman olduğu gibi defolup gitmek istedi ama kıpırdayamadı. Çenesi kilitlenmişti sanki; gerildikçe geriliyordu. Dişlerinin birbirine vurduğunu, gıcırdadığını, ezildiğini duyabiliyordu. Hay anasını, midesi bulanıyordu. Hassiktir! Neyi vardı? Vücudu ikiye ayrılacak, paramparça olacaktı sanki her an. İşe yaramamıştı. Aman Tanrım, neden işe yaramamıştı? Gözlerinin dolduğunu hissetti. Gözyaşları içine akıyordu sanki. Adını koyamadığı, anlayamadığı bir baskı duyuyordu içinde. Tek bildiği bu baskının onu öldürdüğü ve elindeki tek çözümün işe yaramadığıydı. İçindeki bir sesin çığlıklarını duyuyordu.

Diğer tarafa dönüp ağzını bir memeyle doldurarak içindeki sesi susturdu. Emdi memeyi, dişledi. Elini sırılsıklam olmuş amcığa daldırdı. Kadın onu kollarıyla sarıp ona ikinci bir deriymiş gibi yapıştı. Bir süre sonra kadının kollarını itip vücudunu çevirdi; sikini kadının kıçına soktu. Kadın çığlık atıyor, başını yastığa gömerek inlemelerini bastırmaya çalışıyordu. Harry acısını kadının içine tepmek istiyor, o ittirdikçe kadının coşkusu iyice şiddetleniyordu. Harrynin eklemlerini ikiye ayıracaktı sanki. Durmak istedi ama devam etti. Sonunda ikisi de kasıldı ve durdu. Bedeni o beklenen, kutsal boşluk duygusuna yavaş yavaş kavuşuyordu artık. Yine kendinden nefret etmeye, beynindeki hareretten tiksinmeye başlamıştı. Kepazelikleri boğazını yakıyordu ama yine de buna değerdi. Bunu çekmeye razıydı. En azın-

dan soluk alabiliyordu. En azından aklını kaçıracakmış gibi hissetmiyordu kendini artık.

Sıcak su iyi gelmişti. Ohh, sonunda bunu duyabilmek ne harikaydı. Suyun bedenine çarpıp süzüldüğünü... Midesindeki bulantı genzine kadar yükselmişti ama yine de idare ediyordu. Şimdi içindeki ses kapa çeneni diye bağırabilirdi. Doğru, kapa çeneni! Git başkasına musallat ol. Beni kandıramazsın. Şimdi değil. Ohh, su iyi geldi. Öyle hoş aktı, aktı, aktı ki...

Sonra yine biricik sığınağı: işyeri. Odası. Kapalı bir kapı. Vay canına, bir sığınak. Çalış. Çalış! Biricik işi. Bir barınak. Bir yer, içinde kaybolabileceği bir şey. Sığınak!!!

Kaybolmuş bir halde! Diğer herkesten uzakta! Sadece bu. Huzur dolu bir an sanrısı ve sonra kapının açılmasıyla her şeyin paramparça oluşu...

Hangi cehennemdeydin, Harry? Gözleri bir an Wentwortha kaydı; kendini toparlamak için umutsuzca kıvranıyordu. Neden? Noldu ki? Walt?

Ne mi oldu? Von Landor, hatırladın mı? Saat birde hani?

Von Landor mu? Hassiktir! O bugün müydü?

İyi bildin, bugündü. Saat oldu üç buçuk.

Aman Tanrım! Başını ellerinin arasına aldı. Aklımdan uçup gitmiş.

Belli. İyi de ne bok yemeye unutursun böyle bir şeyi? Wentworthu dinlerken kafasını sallayıp duruyordu. Şirket tarihindeki en büyük anlaşma. Aylar süren çalışma. Pes Harry! Bu iş senin çocuğun yahu. Başlangıcından sonuna kadar her şeyini sen hazırladın. Şimdiye kadar gördüğüm en dâhice uluslararası şirketler konsorsiyumu örneği. Sadece benim gözümde mi? Herkesin gözünde... Her şeyi derleyip topluyorsun ama en son aşamaya geldiğinde ortada yoksun. Daha sana dün hatırlattım, demedim mi...

Biliyorum Walt, biliyorum. Nasılsa kafam karışmış, unut...

Sen iyi misin? Çok fena görünüyorsun.

Ne? Ha, evet, evet. İyiyim. Sadece... Bilmiyorum ki... Kafasını salladı. Anlayamıyorum.

Bak, Von Landor şu anda Waldorfta. Bir süre daha orada olacak. Baktık sen ortalarda yoksun, Lindadan telefon gelmiş numarası yaptım. Hastalandığını ama yine de birazdan geleceğini söyledim.

Nasıl yuttu ki bunu? Başı hâlâ elleri arasında, kafasını sallıyordu.

Yuttu işte. Endişelenmemize gerek yok. Bizim kadar o da istiyor bu anlaşmayı imzalamayı. Neyse ki işin pazarlama kısmını iyi hallettin. Boş ver, bunu sonra konuşuruz. Şimdi işe koyulalım.

Haklısın. Wentworthun telaşı Harrynin aklını başına getirdi.

Benim sekreter arayıp söylesin o tarafa doğru yola çıktığımızı. Sekreterini arayıp gerekli ayarlamaları tamamladı, sonra Harryye döndü. Adamı hasta olduğuna ikna etmemiz hiç zor olmayacak. Neyin var senin?

Harry anlamazdan geldi.

Neyse, bu meseleyi sonra konuşuruz.

Harrynin ticari zekâsı kolları sıvamıştı. Gerekli belgeler saniyeler içinde toplandı ve hemen yola çıktılar. Wentworth haklıydı; Von Landor Harryye baktığında hasta olduğuna dair hiçbir şüphe duymamıştı.

Harrynin ticari dehası başlı başına bir olaydı ve tıkır tıkır işledi. Her şey geniş bir zamana yayılarak tastamam edilmiş, Von Landorun yola çıkışı için her şey hazırlanmıştı. İşadamını limuzine kadar geçirdiler. Karşılıklı el sıkıştılar, sonra arabanın trafiğe karışmasını seyrettiler. Harrynin sırtına bir şaplak atarken Wentworthun gözlerinin içi gülüyordu. Ne dersin? Kafasıyla oteli işaret etmişti. Birer içki içelim mi? İşte bu kutlamaya değer. Harry başıyla onayladı. Gülümseyen kapıcının yanından geçip içeri girdiler.

Wentworthun keyfine, neşesine diyecek yoktu. Hadi be Harry, gülsen ölür müsün? Gün bugündür. Bu anlaşma milyonlarca dolar demek. Milyonlar Harry. Bu daha başlangıç. Daha başlangıç Harry. Hem de bu senin eserin. Şampanya gibi köpürsen yeridir; sevinsene.

Biliyorum Walt ama köpürecek halim hiç yok.

Von Landor birkaç haftaya döner, hep birlikte kurul odasında oturur belgelere imzaları atarız.

Belki o zaman köpürürüm. Zar zor gülmeye çalıştı.

Hadi be! Bitir şu bardağı! Bak nasıl oluyorsun... Wentworth barmene eliyle işaret ederek iki içki daha sipariş etti. En azından küçük bir kutlamayı hak ediyor bu olay. Gevşemen lazım. Yüzünden okunuyor. Bu aralar çok çalışıyorsun. Bu gece birlikte dışarı çıkıyoruz; seni gevşetmenin bir yolunu bulacağım. Ne dersin, eski dost?

Harry kafasıyla onayladı.

Güzel. Sırtına bir şaplak daha indirip barmenden para üstünü aldı. Ben birkaç gevşetici çağırayım.

Harry, Wentworthun gidişini izledi. Teklifine karşı koyacak gücünün olmadığı gerçeğini alabildiğine güçlü ve mide bulandırıcı bir biçimde hissediyordu. İçinde henüz bir dürtü yokken teslim olmuştu bu çağrıya; içinde daha en ufak bir arzu kırıntısı yokken, daha ihtiyaç bile duymamışken. Kayıp duygusunu, derin bir üzüntüyü, telafi edilemez bir kaybı tüm benliğiyle duyumsuyordu.

14

Linda sonunda evdeki bütün bitkileri attı. Bir süre evdeki varlıklarının Harrynin ilgisini yeniden canlandırabileceğini ummuştu içten içe ama umutları da bitkilerin yapraklarıyla birlikte solup gitti. Her gün bir iki bitki daha yeniden canlanma ihtimalinden uzaklaşıyordu ve Linda bunları garajın bir köşesinde muhafaza ediyordu. Sonunda bir gün artık şüpheye yer bırakmayacak bir biçimde kurudular. Köşede koca bir yığın oluşturdular; hemen yanlarında da makrome askılıklar yığılıydı.

Son bitki de garaja atıldıktan sonra haftalar boyunca Lindanın gözü bitkilerden kalma bir iz, bir hatıra aradı; yokluklarının acısını her an duyuyordu.

Zaman ilerledikçe Harrynin ruh halinin artık kendisini de etkilemeye başladığını fark etti. Harrynin duygu sarkacı tarafından bir yukarı bir aşağı çekildiğini hissediyordu. Karşı koymak için var gücüyle çabalıyor ama sonunda kendini Harrynin duygu dalgalanmalarının arasında oradan oraya sürüklenirken buluyordu.

Harrynin değişip duran davranışlarını, ruh halindeki değişimleri açıklamakta çaresiz kalıyordu. Sorun her neyse, kendi kendine geçeceği umuduyla onu uzunca bir süre görmezden gelmeye çalışmıştı. Ama artık bütün bunlar onu öylesine kötü etkiliyordu ki bir şeyler yapması gerektiğini hissediyor ama ne yapacağını bilemiyordu. Kocasını seviyordu, onun da kendisini sevdiği konusunda sarsılmaz bir güvene sahipti ama bu umutsuzluk duygusu çekilmezdi Yardım etmek istiyordu ama nasıl? Neyi olduğunu, yardımcı olup olamayacağını ne zaman sorsa hep hayır cevabını alıyor, hiçbir şeyinin olmadığını, sadece fazla çalıştığını söylüyordu. Bazen de eğer kendisini mutsuz ediyorsa çok üzgün olduğunu söylüyor, onu kolları arasına alarak sarıp sarmalıyor, öpüyordu. Harrynin verdiği güvencelere, şefkate inanıyor; bir sonraki sefer ruh hali yeniden bozulup kendisini de diplere çekene kadar her şeyi unutuyordu.

Ardında yatan nedeni bulabilmek için Linda bazen tüm bunların ilk olarak ne zaman başladığını tespit etmeye çalışsa da bu imkânsızdı. Mevcut durum öylesine kademeli olarak ve kendini belli etmeden başlamıştı ki geçmişte bir noktaya gidip işte, tam olarak burada başladı demek, o sıralar olan her şeyi yeniden zihninde canlandırıp nedenini anlayabilmek, sonra da soruna bir çözüm getirebilmek imkânsızdı. Her zaman mı böyle olduğundan bile emin olamıyordu bazen. Ama sonra aklına evliliklerinin ilk üç dört yılı geliyor, Harrynin o zamanlar ne kadar farklı olduğunu hatırlıyordu. Halinde tavrında endişeden eser yoktu.

Son derece neşe doluydu. Evet, hatta neredeyse gamsızdı. Ama öyleyken bile bir dakika önceki ve sonraki hali arasındaki kesin çizgileri belirlemek her an mümkün olmuyordu. O aniden parlamalar, günler boyu hiç konuşmadığı o keyifsiz halleri, hele bazı zamanlar –itiraf etmek gerekir ki– var olduğu için özür dilermiş gibi hareketleri hariç elbette. Sanki davranışlarıyla, imalarıyla sürekli olarak özür diliyordu kendisinden.

Ama şimdi bu olmadık düşünceleri kafasından atması lazımdı. Hem kafa karıştırıyorlar hem hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanası gelmiyordu zaten. Yine de zaman zaman bu müphem, rahatsız edici duygular iyice artıyor, yine olmadık şeyler düşünmeye başlıyor, sonunda yine dönüp dolaşıp onu ne kadar sevdiğine, genç adamın ona ve küçük Harryye nasıl şefkat gösterdiğine geliyordu. Sonunda her seferinde, sonsuza kadar değişmeyecek bir gerçeğe; birbirlerine ne kadar çok âşık oldukları ve her şeyin düzeleceği sonucuna varıyordu. Düzelmeliydi de.

O vakte kadar ise bir başka gerçek kendini göstermişti. Birisine içini dökmeliydi. Bu ihtiyaç uzunca bir süre kendini göstermeye çalışsa da Lindanın bilinci hiçbir sorunları olmadığına kendini inandırdığı için başkasına anlatacak bir şey bulamamıştı. Sorunları olduğu gerçeğini kabullenmeye başladıkça birisiyle dertleşme ihtiyacı da arttı. Kiminle konuşması gerektiğini düşünmeye başladı. Kimseyi durduk yere endişelendirmek istemiyordu. Günün birinde annesi aradığındaysa sorun kendiliğinden çözüldü. Annesi merhabalaşıp Lindaya nasıl olduğunu sorduktan sonra Harrynin nasıl olduğunu da sordu.

İyi.

Yok, gerçekten nasıl?

Neden sordun ki? Sesin pek bir ciddi geliyor.

Evet, canım, ciddiyim. Ne zaman onu sorsam bana bir şeyler saklıyormuşsun gibi geliyor. Ayrıca son zamanlarda sesin eskisi gibi gelmiyor hiç. Bir derdin var senin ama...

Hayır, anne. Öyle bir şey değil...

Çocuklarımın hayatlarına burnumu sokmak istemediğimi bilirsin ama...

Biliyorum anne. Öyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi.

Ee, madem öyle anlat bakalım neyin...

Hayır, anne, cidden... Tamam, evet, haklısın. Bir sorunumuz var ama ikimiz arasında değil. Ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

Hasta falan olmasın canım? En son ne zaman geçti sağlık kontrolünden?

Bilmem ama hayır, sanmıyorum. Tam olarak bilemiyorum.

Peki, sorun ne tam olarak?

İşte sorun da bu ya anne, bilmiyorum. Bazen her şey normal görünüyor, sonra birden aksileşiyor, heyheyleri üstünde oluyor, sinirleniyor... biraz da şey, dalgınlaşıyor sanırım. Nasıl anlatacağımı da bilemiyorum ki anne. Hissettiğim bir şey daha çok. Dediğim gibi, bazen asabileşiyor... Kötü bir şey yok, yanlış anlama ama tam şu diyebileceğim bir şey yok.

Ne hissettiğini anlıyorum canım ama onu bana karşı savunmana gerek yok. Gayet insani hallerinden ötürü onu ayıplayacak değilim.

Gülüştüler. Linda üzerindeki gerginliğin vücudundan akıp gittiğini hissediyordu. Ona karşı cephe alacağını hiç düşünmedim anne; ben sadece...

Biliyorum canım. Kimse evlendiğin mükemmel erkekle sorun yaşadığını düşünsün istemedin, o kadar.

Tekrar güldüler. Bu sefer daha içten, keyiflenerek güldü Linda. Tamam anne, sen kazandın.

Biliyorsun canım, itiraf etmeye çekineceğimden çok daha fazla sene oldu babanla evleneli. Tabii mutlu mesut geçinip gittik, en azından çoğu zaman. Hayatımız her zaman sessiz sakin de geçmedi ama. Senin bu babanın tam bir ayıya dönüştüğü zamanlar oldu. Atıp tuttuğu, kudurduğu... Yani, daha uygun bir şekilde söylemek gerekirse, tam bir orospu çocuğuna dönüştüğü zamanlar da oldu.

Linda kahkahayı bastı. Dakikalarca neşe içinde güldü. Kahkahalarına engel olamıyordu. Ay anne! Hâlâ kıkırdıyordu. Çok fenasın.

Aslında, yeni nesilden örnek alıyorum. Doğruya doğru. Her neyse canım, yani kavga etmiyoruz diyorsun; başka...

Hayır, anne, gerçekten. Öyle bir şey hiç yok. Doğrusunu istersen sorunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Bir başkası olup çıktı sanki. Tek bildiğim bu.

En son ne zaman baş başa kaldınız?

Aslında, birkaç hafta önce sinemaya gittik ama...

Yok, onu demiyorum. Uzağa bir yere. Sadece ikiniz.

Şey... Doğrusu, bilmiyorum. Sanırım...

Sanıyorsan çok zaman geçmiş demektir.

Linda tamamen içten, neşeyle gülüyordu kendine. Kulağa ev yapımı felsefe gibi geliyor.

Evet, canım, doğrudur ama ev dediğin böyle döndürülür. Annesi de Lindaya katıldı ve bir süre birlikte güldüler. Boş ver şimdi. İşte yapman gereken şey: Daha önce hiç gitmediğiniz bir yer bul, yeterince uzak olsun, aynı yerlerden kurtulun biraz.

Mükemmel bir fikir, anne. Gerçekten öyle. Bence tamamıyla haklısın.

Elini çabuk tut ama canım. Ne kadar çabuk, o kadar iyi.

Tamam anne, bulduğum ilk fırsatta.

Linda günün geri kalanında nereye gidebileceklerini düşündü durdu. Sonra tam soğuk, gri yağmur damlaları düşmeye başlamışken geçen pazarki *Times*ta Jamaika Tu-

rizm Bürosunun verdiği reklamı gördü. Nereye gitmek istediğini biliyordu ve teklif etmenin de tam sırasıydı. Tam sayfa, güneşli Jamaika fotoğrafını gazete yığınının en üstüne koydu.

Harry eve gelip üzerindeki yağmur damlalarını silkeledikten sonra sandalyesine çöker çökmez, herhangi bir ruh haline girmesine daha fırsat kalmadan, Linda ilanı eline tutuşturdu.

Çok hoş, değil mi?

Evet, bu havada Miami Beach bile güzel görünür.

Doğru. Güldü. Havalar o kadar da kötü değil aslında. Ama iyi bir fikrim var.

Neymiş bakalım?

Neden biz... sen ve ben... baş başa... birlikte... birkaç günlüğüne oraya uçmuyoruz? Bembeyaz kumlarla kaplı bir sahile...

Ne? Nasıl?

Mavi gökyüzü, zümrüt yeşili deniz...

Neler diyorsun?

Jamaika. Biz. Baş başa. Birlikte. Düşünsene...

Nasıl düşüneyim? İş var, sonra küçük Harry, sonra...

Başka da bir şey yok. Kucağına oturup kollarını Harrynin boynuna dolamıştı. Annecik ufaklığa seve seve bakar.

Kimin annesi?

İkimizinki de. İkisi de deliriyor biricik torunlarına. Hakikaten canım. Yapalım şunu. İşten bir iki günlüğüne izin alabilirsin kesin. En son ne zaman baş başa kaldık hatırlayamıyorum bile. Ne dersin?

Şey, bilmem ki. Ben...

Lütfen... Nolur... Baş başa birkaç gün geçirmeye ihtiyacımız var. Gerçekten.

Karısının gülümseyen yüzüne, parıldayan gözlerine baktı. Kollarını beline dolayıp yüzünü boynuna yaslamak ve ağlamak istiyordu. Sadece ağlamak... Hepsi bu. Ağlayıp

onu sevdiğini, üzgün olduğunu, Tanrı şahidi olsun ki onu üzmeyi hiç istemediğini tekrar tekrar söylemek istiyordu. Genç kadına iyice sarıldı; nefesinin sıcaklığını onun boynunda hissediyordu. Gözyaşlarını içine akıttı ve bu yaşların midesinde çalkalandığını hissetti. Pekâlâ canım, yarın ayarlamaları yapayım. Bu hafta sonu gidiyoruz. Genç kadına tekrar sarıldı. İçindeki bu şeyi beyaz kumların, mavi gökyüzünün, zümrüt yeşili denizin öldürebileceğini umuyordu.

Gitmelerine birkaç gün kala bir sinir harbi içerisinde işkence çekmeye başladı. Linda ile birlikte olmak, elinden kayıp giden o kolay bulunmaz şeyi yeniden yakalamak için neler vermezdi. Fakat aynı zamanda her şeyi berbat etmekten de korkuyordu. O delice (Delice mi? Hayır, lafın gelişi. Başka nasıl tanımlarsın ki?) dürtü orada da yakalarsa onu, ne yapardı? Burada güvendeydi. Kimsenin, Lindanın, haberi olmadan kurtuluyordu sıkıntısından. Ama ufacık, aptal bir adada ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Ne bahane uyduracaktı? Nasıl gizli tutabilirdi? İmkânsız görünüyordu. Hiç aralıksız dört gün dört geceyi o miniminnacık adada geçirirse ya saçını başını yolardı ya evliliği yıkılırdı. Hayır, bunu kesinlikle istemiyordu. Ailesini kaybetmek istemiyordu. Onlar olmazsa ölürdü. Bundan emindi. Ne halt edecekti şimdi? Geziyi iptal edemezdi, Linda onca hayal kurmuştu. Evde atlayıp zıplıyor, yerinde duramıyordu. Nasıl veya neden olduğunu bilmiyordu ama tatile gidiyor olmaları genç kadın için çok önemliydi. İki arada bir derede kalmıştı. Karşı konulmaz kuvvet ile yerinden oynamaz nesne. Bu seyahatten sağ sağlim çıkmak için yapabileceği tek şey dua etmekti.

Sahile iner inmez inanılmaz derecede güçlü bir ürperti sarmıştı Harryyi. Koşa koşa otele dönmesini engelleyen tek şey, midesindeki bulantının neredeyse nefesini kesiyor

olmasıydı. Tökezleyip birden durdu, olduğu yerde biraz sallandı.

İyi misin canım?

Ne? Ha, evet. İyiyim. Güneş gözlerimi aldı, bir an önümü göremedim.

Al bakalım. Gözlüklerini tak madem.

Sağ ol. Gözlüklerini takıp denize doğru yürümeye devam etti. Sonra yine durdu. Bence burası yeterince yakın.

Nasıl istersen canım. Eşyalarını kuma bırakmış, denize girmeye hazırlanıyordu. Ne güzel değil mi? Harry başıyla onayladı. Denize girmek için sabırsızlanıyorum. Kıpırdan biraz, uyuşuk!

Sen gidedur. Ben biraz oturayım.

Peki. Erime ama burda. Linda denize doğru koşup kendini dalgalara bıraktı. Denizin içinden Harryye el sallıyordu.

Harry bir yandan nefes almaya çalışırken bir yandan da el sallıyordu. Terlediğini hissediyordu. İçinde neler olup bittiğini anlayamıyordu. Zihninde, vücudunda her şey karışmış, savaş halindeydi sanki. Farkında olduğu tek şey, bilincini biraz olsun açan, koduğumun bikinili karılarıydı. Sahilin kalabalık olmadığını biliyordu; en azından benliğinin bir parçası bunun farkındaydı. Etrafta yüz kadar kadın ya var ya yoktu. Bundan emindi. Açıkça görülüyordu. Ama gözüne çarpan bunlar değildi. Tek gördüğü uzun bacaklar, yuvarlak kıçlar, önlerinde zaten pek bir engelleri kalmamış, dışarı doğru çıkmaya çalışan göğüsler; güneşin altında ışıl ışıl parlayan, hafifçe kıvrılıp yayılan bedenler, sonra o muazzam Venüs tepecikleri ve o davetkâr, rüzgârda salınan göz alıcı saçlar... Oturup ayaklarını kendine doğru çekmiş, çenesini dizlerine dayayıp ellerini birbirine bağlayarak bacaklarını kavrar vaziyette, suya dalıp çıkan amcıkları seyrederken Harrynin midesi gittikçe daha da kötüleşiyordu. Terler yüzünden süzülürken Harrynin içini bir titreme almıştı.

Lindanın sesini duydu; genç kadın denizden çıkarken ona el sallıyordu. Vücudundan süzülen parlak su damlacıkları yere, kumların üzerine düşüyordu. Kadın ona yaklaşırken Harrynin gözleri kalçalarının kıvrımlarına takıldı. Eğilip yerden havlusunu alırken göğüs uçlarına yiyecekmiş gibi bakmaya başladı. Genç kadın havluyla alelacele kurulanırken bu sefer de kalçasının arasına doğru kaymıştı gözleri.

Fevkaladeydi. Tek kelimeyle şahane. Sen de suya girmelisin Harry. Kesinlikle. Nasıl da hayat veriyor insana...

Hayat veren bir tek o mu sanki? Genç kadını kendine doğru çekip kollarıyla sarmaya, boynundan öpmeye başladı.

Dikkat et, Harry! Bu arada gözlerini kapamış, kendini öpücüklerine bırakmıştı. Her tarafımı kum yapacaksın!..

Doğru. İki dakikalık bir duş hepsinin icabına bakar. Hem benim de her tarafım kum oldu. Hadi, gidelim!

Sevişirlerken Harry Lindayı her zaman zevkin doruklarına çıkarırdı ama genç kadın bu sefer duyduğu hazzın yanı sıra kocasındaki çaresizliği de sezmişti. Gerginliğine verip önemsemedi bu ayrıntıyı o an. Geçen zaman ona haklı olduğunu gösterdi; giderek azalıyordu Harrynin gerginliği.

Sık sık sevişiyorlardı, gece gündüz. Linda özellikle gündüz sevişmelerini seviyordu. Bu anların getirdiği değişiklik, sağladığı özgürlük, rahatlık ona kendini çok daha farklı hissettiriyordu. Günlük işlerden ve zorunluluklardan kurtulduğunu daha yoğun hissediyor, kendini şimdi bambaşka bir dünyadaymış gibi görüyordu.

Dans ediyorlar, ay ışığında el ele dolaşıyorlar, ışıltılı Karayip sahilleri boyunca kıyılarda tekneye biniyorlardı. Ne iyi ettik de buraya geldik, Harry.

Bence de canım. Çok güzel bir yer. Neredeyse senin kadar güzel.

Genç kadın Harrynin omzuna sokuldu. Aşkının sıcaklığını, koyu mavi gökyüzünün kadife gibi yumuşaklığını duyumsuyordu.

Harry iyice rahatladığını hissediyordu; hatta neredeyse sersemlemişti. Her an Lindanın elini tutuyordu; uyurken bile. Uyandığında parmaklarını birbirine geçmiş halde buluyor, genç kadın uyanana kadar ellerine öpücükler konduruyordu. Uyandığındaysa ona doğru dönüp o güzel yüzünü öpüyordu. Karısına doyamıyordu. Yemek salonunda karısının elini tuttu; kumsalda tropik parkları gezerken de. Arada sırada durup yanağını ya da parmak uçlarını öpüyordu usulca. Bu bambaşka, enfes bir dünyaydı, sıcacıktı. Hiç acele etmeden yürümek, sohbet etmek, düşünmek lazım. Yoksa tüm bu anlar kaçar giderdi sen fark etmeden. Linda her akşam bir adet orkide buluyordu masalarının üzerinde. Şef garson gelip çiçeği madamın kıyafetine iliştirirken, gözlerinin içi gülerek birbirlerine bakıyorlardı.

Gel gör ki son akşam gelip çattı, kısacık tatillerinin son gecesi. Uçağa binerken el ele tutuştular ve New Yorka kadar hiç bırakmadılar.

Eve vardıklarında Linda annesini arayıp döndüklerini, çok güzel vakit geçirdiklerini haber verdi. Yarın küçük Harryyi almaya geldiğimde anlatırım ayrıntıları ama biliyor musun anne, haklıymışsın. Hem de çok haklı.

Gecenin kalanında kanepelerine oturup televizyonda zap yapıp durdular. Harry kollarını biricik Lindasına dolamış, Lindaysa başını genç adamın göğsüne yaslamıştı.

15

Dönüp dolaşıp yine o pis çukura geri gelmişti. Üstelik bu sefer pis kokulu, iğrenç bir yerdi artık sadece. Doğrudan Times Meydanının güneyine, Sekizinci Caddeye gidip birkaç bar dolaştıktan sonra alkole iyice susamış bir ayyaş buldu, bir şişe içki ısmarladı; sonra da kadının ekşi kokan, hamamböceği kaynayan odasına gittiler. Bir karış kir tutmuş duvarlara, yerlere bakarken altında kendisine sürünen kirli, boz deriyi duyumsuyor; kokuşmuş bedenleri burun deliklerini yırtarken çarşafın üzerindeki pütürlü tabakayı hissediyordu.

Yanında yatan, küfelik olmuş, sidik-ter karışımı kokan, işi bitmiş haldeki kadını sikmişti. Biraz daha demlenip sız-

madan önce bir kez daha sikti ayyaşı. Çıkıp gidebilir, başka bir yerde kalabilirdi; herhangi başka bir yerde. Hatta belki son treni yakalayıp eve gidebilirdi ama kaldı. Apartman boşluğuna bakan pencerenin is tutmuş camından içeri girmeyi başarabilen cılız ışığın altında yanında uzanan şeye, her neyse ve her kimse ona baktı; ayyaş kadını oracıkta yaşlı, huysuz bir it gibi parçalamayı düşündü. Aman Tanrım! Ne umutsuz, ne zavallı, ne acınası bir et parçasıydı! Kendisinden genç olduğunu tahmin ediyordu. Çok da genç değil, belki bir iki yaş olabilir ama gençti işte. Okyanus çekilirken –zümrüt yeşili deniz– kumsala yapışıp kalmış, güneşin tropik iklime has sıcağı altında çoktan çürümeye başlamış bir şey gibi kokuyordu.

Çürümüş bir ayyaş... İğrenç bir ayyaş... Köpeği bağlasan durmayacak bir viranede yaşıyor... Betonun üzerinden hızla ilerleyişini duyduğu hamamböcekleri herhalde bu pis ve mikroplu yerden kurtulmak için savaş veriyordu. Bir insan evladı nasıl olur da kendisinin bu denli yozlaşmasına izin verirdi? Akıl alır yanı yoktu. Bir zamanlar çekici bir kızdı belki de. Yağlı saçlarına baktı. Loş ışığın altında bile omzundaki koca sivilceyi görebiliyordu. Ayak tırnaklarında birikmiş kiri hatırladı. Bacağına bir sancı girdi. Biraz hareket etmesi gerektiğini biliyordu ama içinde yattığı pisliğin farkına varmak istemiyordu. Sonunda sancı öyle güçlendi ki ayağını kıpırdatmak zorunda kaldı. Vücudu çerçöp içinde hareket ederken yanında uzanan, leş gibi içki kokan kadına tiksinerek bakmaya devam etti. Dirseğinin üzerinde doğrulup bozarmış çarşafın üzerindeki bozarmış bedene yakından bakmaya başladı (Ay Harry! Bu kadar güzel bir orkide hiç görmemiştim. O da hiç senin kadar güzel bir şey görmemiştir). Belirsiz ve bitmek bilmez bir zaman boyunca, aralıksız olarak baktı ona. Gözleri yanıyor, kapanıp uykuya dalmak, çevresindekileri görmezden gelmek için kendisine yalvarıyordu. Böylece gördüğü her şeyi inkâr edebilecek,

en azından şimdilik bir kenara bırakabilecekti. Vücudu uyuyabilmek, hiç olmazsa biraz olsun dinlenebilmek için kıvranıyordu. Yattığı yerde vücudunun giderek aşağılara doğru çekildiğini hissediyordu. Gözleri giderek kapanıyor, başı yastık müsveddesi bir şeyin üzerine düşüyordu ağır ağır. Birden kafasını kaldırdı; gözlerini açmıştı. Gözlerini açık tutmak, başını olabildiğince yukarıda tutabilmek için umutsuzca çabalıyordu. Oysa, hay anasını; uyumak istiyordu. Öylece uykuya dalmak için neler vermezdi. Hemencecik. Unutup gitmek. Arkasındaki enkaz yığını en azından buna sahipti. Unutup gitmek. Ah yüce Tanrım! Ne büyük lütuf! Bulantı midesini altüst ediyor, içini parçalıyordu. Burnu, boğazı yanıyordı (kıyıya vuran dalgaların köpükleri arasında el ele tutuşmuşlardı; su onları gevşetiyor, güneşin denize batışını seyrederken kum taneleri ayaklarının altını okşuyordu). İçinde beliren huzursuzluk duygusunu geçiştirmeye çalıştı. Hareket etmesi gerekiyordu. Kalkıp yıkanmalı, aman Tanrım, yıkanmalıydı! Kendini hemen suyun altına atmalıydı. Sonra da giyinip buradan hemen çıkmalı... belki de biraz dinlenmeliydi. Evet, biraz dinlenmeli. Yüce İsa, yüce Tanrım, biraz olsun istirahat. Ne bok yemeye kalmıştı ki böyle? Bir an önce kalkmalıydı. Çıkması lazımdı (hadi, dubaya kadar yarışalım). Bir süre ne yapacağını bilemez halde etrafa bakındı. Vücudu çarşafa sürtünüp çıplak ayakları yere değerken iyice iki büklüm oldu. Parmak ucunda, yere mümkün olduğunca az temas etmeye çalışarak doğruldu. Banyoya doğru ok gibi fırladı. Ayaklarını zeminden yüksekte tutabilmek için çılgın bir bale gösterisindeymiş gibi hareket etmeye kendini zorluyordu. Ayaklarının altındaki soğuk, kaygan fayansları hissediyor, ışıkta banyoyu aranıyordu. Bir an tereddüt etti, sonra ışıkları açıp içgüdüsel olarak geriye sıçradı. Işığı açar açmaz ilk gördüğü şey bok ve kusmukla dolmuş bir tuvalet, küflenmiş banyo küvetinin içindeki kurumuş kusmuktu. Tanrı aş-

kına! İnsan böyle yaşayacak kadar nasıl alçalabilirdi? Hayvanlar bile böyle yaşamaz. Sonra kendisinin buna rağmen orada olduğu kafasına dank etti. Uyuz ayyaş buna bayılıyordu. Peki ya o... Işığı sertçe kapattı. Neredeyse aynı anda da kusmaya başladı. Küvetin kenarına kusmuştu; kusmuğu oradan bacalarına ve yere sıçradı. Küvete doğru eğildi. Üzerine daha fazla kusmuk sıçramasını engellemek için hazır eğilmişken kusması, küfretmesi, bağırıp çağırması, yalvarıp yakarması bitene kadar da öyle kaldı. Durunca tuvalet kâğıtlarıyla ayağını, ardından da içgüdüsel olarak hemen batırdığı yerleri silmeye başladı. Sonra kâğıtları aniden fırlatıp banyodan çıktı. Hızla giyinip kendini binadan çıkmaya zorladı.

Kendini caddeye zor atmıştı. Derin derin nefes almaya çalışıyordu. Yine de iliklerine kadar işleyen, midesinin çukuruna yerleşen, içini yakıp kavuran o koku ve tattan kurtulamıyordu. Kasvetli sokaklar boyunca delirmiş gibi bir o yana bir bu yana bakınıyordu. Sonunda taksiye binip bir Türk hamamına gitti.

Buhar odasında saatlerce kaldı. Gözeneklerinden çıkan zehri hayalinde canlandırıyordu. Durmadan yutkunuyordu; ağzının tadını bozan o huzursuzluk duygusundan değil, içindeki karanlığın derinliklerinden çıkıp gelmeye çalışan bir şeyler yüzünden. Yutkunmaya, varlığından sanki hiç haberdar değilmişçesine bu iblisi aşağıya doğru itmeye çalışıyordu.

O gece eve dönerken Lindaya bir kutu çikolata aldı. Linda hediyeden ötürü şaşırmış, Harrynin görünüşünden ötürüyse üzülmüştü. İyi misin Harry?

Evet, tabii ki. Neden sordun?

Ya, yüzün biraz solgun da... Sanki hastalanacakmışsın gibi.

Hayır. Harry esneyip kafasını salladı. Sadece yorucu bir gündü.

Her ikisi de her zamanki gibi davranmaya çalıştı ama Harry uykuya direniyor, yatağa erken girmek istemiyordu. Ne kadar yorgun olduğunu Linda fark etmemeliydi. Sandalyeye oturup söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Yorgunluğunu ve gözlerini kapama ihtiyacını unutmak için çabalıyordu. Birkaç sözcüğü zar zor bir araya getirebildi. Sonra da gözlerini televizyona dikip yatağa gitme vaktinin bir an önce gelmesi için dua etti.

Lindaysa adada yaşadıkları sevinci, yakınlığı yeniden canlandırmak istiyor ama yeteri derecede coşkuyu bir türlü yaratamıyordu. Gece boyunca çok kereler uğraşmış ama Harry her seferinde suskun kalmış, pek karşılık vermemişti. Öyle bezgin, öyle bitkin görünüyordu ki... Sonra... Sonra... Duruşu hiç de tekin değildi. Aklına niye bu sözcük gelmişti bilmiyordu ama tam olarak öyle görünüyordu. Çağrıştırdığı şeyler yüzünden bu sözcük hiç hoşuna gitmemişti. Kendisini huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Özellikle de Harrynin o gece eve getirdiği hediyeyi, bir kutu fındıklı çikolatayı düşününce, hem şaşırmış hem üzülmüştü. Harry eve gelirken ona ara ara hediye alırdı ama daha önce bir kutu tatlıyla gelmemişti hiç. Hem de kendisinin sevmediği bir türde tatlıyla. Harry eve tatlı paketleriyle, çiçek buketleriyle gelen adamlarla alay ederdi hep. Bunların daima bir şeyden ötürü özür dilemek için getirildiklerini söylerdi. Dantelli bir mendil ya da yerfıstıkları gibi alakasız konularda yazılmış, rastgele satın aldığı bir kitap değildi bu. Lindanın kafasını karıştıran da, aklından çıkarmaya çalıştığı şey de işte buydu.

Onu son derece rahatsız eden bir başka şeyse Jamaikadan döndüklerinde Harrynin rahatladığını ve ne kadar mutlu olduklarını görünce seyahatten önceki sorun her neyse artık onun geçmişte kaldığını, kendilerini mutlu mesut, sorunsuz bir ikinci-balayının beklediğini sanmış olması, buna karşılık her şeyin birdenbire eskisinden de

beter bir hale dönüşmesiydi. Lindanın dengesi iyice bozulmuştu.

Harry artık öğle aralarında dışarı tek başına asla çıkmıyordu. Sadece arkadaşları yanında olduğunda kendine izin veriyordu. Von Landor işinde yaşananların tekrarlanmasını göze alamazdı. Geçen sefer neyse ki hiçbir ciddi sorun ortaya çıkmamıştı ama bir dahaki felaketle sonuçlanabilirdi.

Ancak sık sık gerçekleşen gece gezintileri yine devam etti. Bunlar sürdükçe içindeki korku da arttı. Sekizinci Caddeyi geçip batıya, rıhtıma doğru ya da tam ters istikamete, East Rivera doğru gidiyordu. Buralarda kavgaların, adam bıçaklamaların hiç de seyrek görülmediğinin farkındaydı. Yine de, nedenini açıklayamasa da kendine karşı koyamıyor, oraya doğru çekildiğini hissediyordu.

Dert ettiği, bir saldırıya uğramak ya da birilerinden dayak yemek korkusu değildi. Durduk yere kızarıp bozarmasının nedeni zührevi hastalık kapmaktan korkmasıydı. Bu korku yüzünden Karayiplerden döndüklerinden beri Lindayla sevişmemişti. Kaç kere test yaptırmak için doktora gitmeyi aklından geçirmiş ama bir türlü becerememişti. Bir doktorun muayenehanesine gidip nasıl isterdi kan testini? Doktor nedenini bilmek isteyecekti. Sorular soracaktı. Ne diyecekti o zaman? Ne bahane uydurabilirdi ki? Ya gerçekte kim olduğunu öğrenirlerse? Onlara sahte bir isim verecekti ama yalan söylediği hemen anlaşılacaktı. Ya kendisini tanıyan biri onu muayenehaneye girerken görürse? Niye oraya gittiğini soracaklar ya da Lindaya, işteki birine bu olaydan bahsedeceklerdi. Aman Tanrım! Boku yerdi! Hayır, hayır. Eğer doktora gidecekse muayenehanesi ta Bronxta, anasının dininde olmalıydı. Geceleyin. O zaman bile emin olması çok zordu ifşa edilmeyeceğinden.

Hem diğer yandan, ne faydası olacaktı ki? Her şeyin yolunda olduğunu söyleseler bile yararı olmayacaktı. Bir

yanı biliyordu ki çok geçmeden aynı mekânlara dönecek, aynı filmi tekrar başa saracaktı. Hiç umut yoktu. Hiç çözüm yoktu.

Linda umutsuzca çabalıyor, Harrynin yaşadığı sıkıntıların işin yarattığı baskıdan kaynaklandığına inanmak istiyordu; ama durum gittikçe zorlaşıyordu. Onun kendisini sevdiğine hâlâ inanıyordu ama başka bir kadının olduğu şüphesi, belli belirsiz kuruntular durmadan aklını kurcalıyordu. Bu düşünceler kendini gösterir göstermez onlara karşı koymaya çalışmıştı ama artık sık sık gelmeye başlayan çikolata paketlerini, bu paketlerin temsil ettiği şeyi, Harrynin davranışlarında ve görünümündeki değişiklikleri görmezden gelemiyordu. Harry kendi varlığından ötürü Lindaya özür diliyor, kendisini hoş görmeleri için ona ve küçük Harryye yalvarıyor gibiydi. Sürekli acı çekiyor gibi görünüyordu.

Ayrıca Lindaya artık dokunmuyordu bile. Sevişmek bir yana, merhaba ya da güle güle derken bile öpmüyordu onu artık. Linda onu öperkense kafasını hafifçe yana çeviriyor, öpücüğün yanağına konmasını sağlıyordu. Lindanın elini hiç tutmuyor, omzuna bile dokunmuyordu. Ona sanki cüzamlıymış gibi davranıyordu. Genç kadın tüm bunlara inanmak istemiyordu; kafası karışıyor, gözleri doluyor, yanaklarından yaşlar süzülüyor, hatta hüngür hüngür ağlıyordu. Yalnız kaldığı gecelerse ağlaya ağlaya dalıyordu uykuya.

Sonunda gururu bir yana bırakıp annesine tüm olan biteni, bu konudaki fikirlerini anlattı. Kafası öyle karışıktı, konuşurken öyle sık daldan dala atlıyordu ki annesi şaşıp kaldı. Kadının da sinirleri bozuldu. Kızını daha önce hiç bu kadar perişan halde görmemişti. Sonunda genç kadını sakinleştirdi. Olabildiğince sakin kafayla, uzun uzadıya konuştular. Lindanın acıları karşısında annesinin dili tutulmuştu. Yine de kızını teselli etmeyi başardı. Sonunda

Lindaya belki de Harryye bir sorunu olup olmadığını sorması gerektiğini söyledi. Yani canım, belki de hastadır. Ne bileyim, telaşlanmanı istemiyordur.

Niye böyle yapsın ki? Çıldırmam an meselesi. O kadar basit bir nedeni olduğunu bilmek ilaç gibi gelirdi.

Biliyorum canım ama sen bir erkekle başa çıkmaya çalışıyorsun. Onlar bu konularda mantıklı davranamazlar. Hiç ses soluk çıkarmadan, acı çekerek erkekliklerini kanıtlamaları gerektiğini düşünürler. Ne aptalca bir şey ama! Annesi gülmeye başlamıştı. Bizi de sessizliklerinin gürültüsüyle deli ederler.

Annesinin kahkahasıyla zoraki de olsa gülümsedi Linda. Umarım sadece dediğin gibi aptalca bir şeydir. Yani umarım hastadır demek istemiyorum. Tek isteğim...

Biliyorum canım. Kollarını kızına dolamıştı. Ne demek istediğini biliyorum. Sor gitsin işte. Belki de tüm sorun birkaç sözcükle hallolup gidecek.

Umarım anne. Yalvarırım öyle olsun.

Aylar sonra o gece Linda biraz olsun iyi hissetti kendini. Fakat Harryye ne sıkıntısı olduğunu soracak uygun bir zaman yakalayamadı bir türlü. Yine de önemli değildi; aceleye hiç gerek yoktu. Doğru zamanı bekleyecek ve o zaman soracaktı. O vakte kadar da bu umut, bu çözüm ve bu karar moralinin düzelmesini sağladı. Böylece doğru zamanın gelmesini beklemeye devam etti.

Harry geceleri işyerinde fazladan birkaç saat kalmaya başlamıştı, sık sık. Öyle ki, son treni yakalamak için koşması gerekiyordu. Böyle gecelerde eve vardığında bazen bir lokma bir şeyler yiyor, Lindayla biraz olsun sohbet etmek için kendini zorluyor, sonra da doğrudan yatmaya gidiyordu.

Çat diye çatlamasının önüne geçen tek şey işiydi sanki. Kendini unutup içinde kaybolup gidebildiği. Günden güne

iyice gerildiğini hissediyordu. Vücudunu kaskatı yapan baskı öylesine artmıştı ki tüm bunların kendisini mahvetmesinin an meselesi olduğunun bilincindeydi.

Her gün düzenli olarak Walt ile öğle yemeği yiyordu. Sadece önlem almak adına değil, içten içe, onunla konuşma, ona derdini anlatma, en azından üzerindeki baskıyı birazcık olsun hafifletebilme umudu taşıdığı için de bunu yapıyordu. Ne var ki kendini ona yakın hissetmesine rağmen açılamıyordu bir türlü. Her şeyden öte, mevkisini tehlikeye atmaktan korkuyordu. Walt ona nasıl olduğunu sorduğunda bu soruyu karşılıksız bırakmıyor, tumturaklı cevaplar verip başını sallıyor, gayet iyi olduğunu söylüyordu. Bir kere ağzını açarsa tekrar duramayacağından korkuyordu. Zihninin kokuşmuş, karanlık köşelerindeki düşüncelerin çirkinliğinden çekindiği için susuyor, içindeki düğüm gittikçe sıkılaşıyor, sıkılaşıyordu.

Bir gün öğle yemeğinde, Bankers Clubda tam çorbaları servis edilmişti ki masadaki bıçak Harrynin gömleğinin koluna takıldı ve elini kaldırdığında da çorbasının içine düşüverdi. Harry titremeye başladı. Kafası öyle hızlı sallanıyordu ki görüşü bulanıklaşmış, çevresindeki her şey kaybolmuştu sanki. Birden ellerini birbirine kenetleyip yukarı doğru kaldırdı ve hızla çorbanın içine daldırarak bağırdı: AHHH

masını sağladı; garson ve şef garsonun yardımıyla onu işyerine götürdüler. Harry ile Walt yalnız kalmıştı. Harry bir kenara geçti, Walt da onun karşısına oturdu. İkisi de suskundu.

Uzunca bir zaman sonra Walt Harryye bir bardak su uzattı. Harry başını salladı. Wentworth bardağı elinde tutup Harryye bakmaya devam etti. Beriki başını elleri arasına alıp, dirseklerini dizlerine dayamış, oturuyordu. Walt endişeliydi, gerçekten ilgi gösteriyordu. İş yapmanın ötesinde Harryye kişisel bir yakınlık da duyuyordu. Ayaktaydı; sessizce bekledi.

Harry sonunda kafasını kaldırıp hafifçe başını salladı. Özür dilerim, Walt, bilmiyorum bana...

Walt beceriksizce omuz silkti. Şimdi iyi misin peki?

Nasıl olduğunu Harry de bilmiyordu; boş gözlerle Walta baktı. Walt da bir süre ona bakıp usulca sırtını sıvazladı. Hadi gidip üstüne başına çekidüzen verelim.

Bir adam şirket için ancak bu kadar vazgeçilmez olabilirdi. Harry yetenekli bir yöneticiydi. Henüz otuzlarındaydı ve önünde, verimli olabileceği daha nice seneler vardı. Tam kapasitesine de muhtemelen henüz ulaşmış değildi. Bu yüzden şirket Harryye yaptığı yatırımları koruyabilmek için elinden geleni yapmaya hazırdı. Biraz daha kişisel açıdan bakıldığında, Harrynin huzurunu isteyen tek kişi Walt değildi. Böylece Harrynin Fifth Avenue Hospitala gidip mümkün olan en iyi tıbbi bakımdan faydalanması konusunda ısrar ettiler.

Her şey incelenip uzmanlarca değerlendirildiğinde teşhis, genç adamın gerginlik ve kaygı yüzünden rahatsızlandığı, organizmayı etkileyen herhangi bir şey olmadığı yönündeydi. Böylelikle şehirdeki en saygın psikiyatr ile bir randevu ayarlandı.

Hastanedeyken Harry içten içe, kimsenin bilmediği bir umut besliyordu. Kendisine hastalık teşhisi konacak ve bu teşhis, içindeki duyguların nedenini ve ne yapması gerektiğini ona açıklayacaktı. Sağlık raporu tertemiz çıktığında zührevi hastalığı olmadığına sevinse de hayal kırıklığına uğramıştı. Keşke beynindeki bunca baskıyı, diğer bütün şeyleri açıklayacak bir tümör bulmuş olsalardı beyninde. Sonra tek yapmaları gereken onu kesip çıkarmak olacaktı. Ardından her şey düzelecekti. Fakat tümör falan yoktu. Merkezi sinir sisteminde herhangi bir işleyiş bozukluğu yoktu. Omurilik sıvısında aşırı basınç yoktu. Hiçbir şey. Sadece kendisi. Hiçbir şey.

Hastaneden ayrılmadan hemen önce psikiyatr, Harryyi ziyarete geldi. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra doktor genç adama ne derdi olduğunu sordu.

Harry kendini savunmasız hissediyordu. İçindeki her şeyi dökmek istiyordu; ama bir şey ona hemen engel oldu. Omuz silkip, sanırım cinsel sorunlarım var deyiverdi. Bunu söylediğini duyar duymaz içinde bir şeyler titredi. Psikiyatrın vereceği tepkiyi beklemeye başladı. Belki gerçeği ortaya çıkarmanın bir yolunu bulurdu. Olmayacak şey değildi. Ama aynı zamanda bunu engellemek için kendisiyle umutsuzca savaşıyordu. Bu adamın ona yardım etmesini istiyordu ama ona anlatamayacağı şeyler de vardı. Terlerin sırtından süzüldüğünü hissediyordu. Belki de söylemekte çok acele etmişti. Söylediklerini geri almak istedi. Adama şaka yaptığını söylemeyi düşündü. Ne diye öyle söylemişti ki? Nasıl kaçmıştı ağzından? Söylediğini düzeltmek veya geri almak için çareler düşünüyordu ki adamın güldüğünü duydu ve gördü.

Hangimizin yok ki?

Harry kendisinin de aptalca sırıttığını seziyordu. Bir an için kendini bayılacakmış gibi hissetti.

Hepsinin değilse bile çoğu sorunumuzun temelinde cinsellik yatar; farklı çeşitleri mevcut tabii ki. Önemli olan bunların nedenlerini bulup çıkarmak, sonra inceleyip anlamak. Kişi bunların bilincine vardığındaysa sorunlar birer umacı olmaktan çıkar.

Harry adamın sesini duyuyor ama söylediği tüm sözcükleri doğru duyduğundan emin olamıyordu. Aslında umurunda da değildi. Doktorun ilk sorusuna verdiği cevabı duyduğu zaman titremesinin nedeni panikten öte, içten içte bu adamın belki de ihtiyacı olan cevabı ona verebileceğini ummasıydı. O her ne kadar soruyu soramasa da. Soru artık her neyse.

Al bakalım, Librium için bir reçete. Günde üç defa al. Kendini çok daha iyi hissedeceksin.

Harry başıyla onaylayıp uzatılan kâğıdı aldı.

Önümüzdeki Perşembe saat üçte görüşürüz. O zamana kadar sadece gevşemeye çalış.

Harry hastaneden taburcu olmadan önce Dr. Martin, Lindayla da görüşecekti. Genç kadın görüşme bittiğinde şüphelerinden kurtulmuş ve yine iyimser bir havaya bürünmüştü. Harrynin iş arkadaşları genç adamın iş hayatındaki yeteneği ve başarısı hakkında psikiyatrı çoktan bilgilendirmişti. Linda evliliğini ve şüphelerini anlatamayacak kadar utanıyordu doktordan. Harryyle ilişkisinden bahsetmeye başladığında doktor gülümsedi ve tahminlerinin gayet olumlu yönde olduğunu söyledi. Kocanızın sorununun temeline ulaşmakta hiçbir zorluk çıkacağını sanmıyorum.

Ah, işte bu güzel haber, Doktor.

Bu alanda; bastırılmış duygular ve bilinçaltındaki çatışmalar konusunda, bir hayli deneyimliyim. Aslına bakarsanız bu konular üzerine birçok makale yayımladım.

Harrynin çatışma içinde olduğuna inanmak zor.

Dr. Martin iyi niyetle gülümsedi. Eğitim almamış, uzman olmayan gözlere öyle görünebilir ama benim gibi biri için... Hafifçe omuz silkip arkasına yaslandı. Şimdi, mümkün olduğunca basit bir biçimde anlatmaya çalışayım. Hepimizin çocukluktan itibaren bastırılmış duyguları vardır. Anılarımızın ardına gizlenmiş olaylar. Bazen başımıza dert açarlar. Kocanızınkinden çok daha zor durumlarda başarıya ulaşmışlığım var. Eşiniz gayet başarılı bir adam. Anlatılanlara bakılırsa, geleceği çok parlak. Büyük olasılıkla günün birinde ülkedeki en önemli işadamlarından biri olacak. Güçlü biri. Linda gülümsedi. Söylenenleri başıyla onaylarken kocasıyla gurur duyduğu yüzünden okunuyordu. Görünen o ki, evde hiçbir ciddi sorunu yok. İkiniz de birbirinizi, oğlunuzu seviyorsunuz. Bu durumda benim tek yapmam gereken, bu derece kaygılanmasına, şu anki durumuna yol açan, annesinin ve kendi çocukluğunun bilinçaltında yarattığı çatışmaları bulmasına yardımcı olmak. Hepsi göz önünde bulundurulduğunda, kocanızın bu bastırılmış duyguların sonucu olan gerginlikten arınması yönünde herhangi bir zorluk çıkacağını sanmıyorum. Umarım söylediklerimi anlayabileceğiniz bir biçimde açıklayabilmişimdir durumu.

Evet. Sanırım öyle, Doktor.

İyi, güzel. Ayrıca... Kocanızın davranışları, nasıl desem, olağandışı görünürse sakın dert etmeyin. Terapilere alışması biraz zaman alabilir.

Tamam. Sanırım anlıyorum, Doktor.

Güzel. Siz her şeyi bana bırakın. Her şey eski haline dönecek.

Linda, Dr. Martine inanmayı öyle çok istiyordu ki... Şüphelerinden kurtulmayı diliyordu. Harrynin son zamanlardaki davranışlarının çocukluktan kalma, çözülmemiş bir sorundan kaynaklandığına, evliliklerinin tehlikede olmadığına inanmayı deliler gibi istiyordu.

Başka çaresi zaten olmadığı için Harry hastaneden müphem bir umutla döndü. Doktorun verdiği ilaç, duygularını biraz yatıştırmıştı sanki. Derisi eskisi kadar kıpırdanmıyor, içi kıvranıp durmuyordu. Bir parçası Dr. Martinin her derde deva bir ilaca sahip olduğuna inanmaya çalışıyordu. Biraz zaman alabilirdi ama bir gün, yakın bir zamanda diye umuyordu, çocukluğuna dönecekler ve birden bir şey hatırlayacak, doktor da işte bu her şeyin başlangıcı diyecek ve bütün dertleri çözülecekti. Asıl gün o gündü. Kurtulacağı gün. Evet, asıl gün o gün olacaktı.

Dr. Martin ile terapilere devam ettikçe her şey giderek kötüleşiyor gibi görünse de Harry umudunun peşinden gitti. Geçmişin derinliklerine dalıyorlardı ve genç adam yeni şeyler hatırlamaya başlıyordu. Uzun zaman önce unutulup gitmiş olayları hayalinde yeniden yaşıyor, o zaman hissettiklerini, hatta kokularını hatırlıyordu. Sorunun iyice temeline iniyorlardı. İşin bu kısmı Dr. Martini fazlasıyla ilgilendiriyor gibi görünse de Harry kendisi için hiçbir cevap bulamıyordu. Bu yüzden kendini o çekilmez duygulardan kurtaran, bildiği tek cevabın peşine düşmek zorunda hissediyordu kendini.

Akşamüzerleri doktora gidiyor, seanstan çıktığında ise doğrudan rıhtım tarafındaki fare deliklerinden birine koşuyordu. Orada tipsiz bir karıyı sikiyor, sonra eve gitmek için kendini zorluyordu. Bitmek bilmeyen, acı dolu her gün divana uzanıp Dr. Martine hayatında olup biten her şeyi anlatması gerekiyordu. Yaptığı, yapıyor olduğu her şeyi anlatması... İçindekileri döküp rahatlayabilmek için. Ne var ki yalnızca ağzından o sözcüklerin dökülmesini imkânsız görmekle kalmıyor, hayatının o kısmına herhangi bir şeyin yaklaşmaması için de elinden geleni yapıyordu. Sanki kendisini yiyip bitiren şeyi yapmaya devam etme hakkını korumak için çarpışıyordu. Ne var ki o şey aynı zamanda

vücudundaki ve zihnindeki dayanılmaz gerilimden kurtulmanın tek yoluydu.

Frengi korkusu onu yeniden ağına düşürmüştü. Bu korku evlerinde her zamankinden gergin bir hava estiriyordu. O eski korku, öğrenme korkusu ve umutsuzluk onu gidip bir kan testi yaptırmaktan alıkoyuyordu. Çaresizlik duygusu öyle yoğunlaşmıştı ki sonunda ağzını açıp bütün zehrini kusmayı denedi. Karısını aldattığını pat diye söyleyiverdi.

Bu sizi rahatsız mı ediyor?

Evet, ediyor. Hem de çok.

Neden?

Neden mi?

Evet, neden? Bu sizi niye bu kadar çok rahatsız ediyor? Titriyorsunuz.

Bilmiyorum. Şaşkınlık ve korkudan titriyordu. Rahatsız ediyor, hepsi bu.

Karısını aldatan başka erkekler tanıyor musunuz? Ses tonu her zamanki gibi soğuk ve tarafsızdı.

Ne??? Anlamıyorum. Ben...

Karısını aldatan tek erkek siz misiniz?

Hayır, hayır. Tabii ki değilim ama konu...

Metresiniz var mı?

Neyim dediniz? Ben...

Metresiniz var mı? Bir sevgiliniz?

Hayır, hayır. Tabii ki yok. Şimdi...

Karınızı seviyor musunuz?

Evet. Ben...

Demek ki sizin bu evlilik dışı ilişkiniz bir tür değişiklik arayışı sadece.

Şey, evet ama ben...

Başka bir deyişle diğer kadınlarla yaşadığınız gizli ilişkiler bir gecede olup biten sıradan şeyler. Milyonlarca erkeğin yaptığı bir şey yani.

Evet, evet. Biliyorum, karımı da seviyorum ama...

İlginç olan şey şu ki böylesine sıradan bir olay yüzünden kendinize sorunlar yaratıyorsunuz. Evet, kendinizi böylesine suçlu hissetmeniz olağanüstü ilginç. Bu kadınlarla beraber olurken herhangi bir sorun yaşıyor musunuz?

Ne? Nasıl?

Hiç iktidarsızlık problemi yaşadınız mı? Peki ya karınızlayken nasılsınız?

Hayır, hayır. Sorunum...

Anneniz size ihanet hakkında neler anlatmıştı? Günah olduğunu söylemiş miydi?

Ne??? Bilmiyorum, bilmiyorum. Hatır...

Mastürbasyon yaparken hiç yakalandınız mı?

Mastürbasyon mu? Anlamıyorum...

Bu yüzden kekeme kalacağınızı ya da kör olacağınızı söyleyen oldu mu?

Böyle bir şey hiç hatırlamı...

Tuvalet eğitimi zamanlarınızı hatırlıyor musunuz?

Ne? Hatırla...

Her yemekten sonra klozete oturup bağırsaklarınız çalışmaya başlayana kadar beklemeye zorlandınız mı?

Tanrım, ben...

En son ne zaman altınızı ıslattınız?

Harry feryat etmek, bağırıp çağırmak, koşmak, kıvrılıp topaç olmak, yuvarlanarak oradan uzaklaşmak ya da duvarın içine girip ortadan kaybolmak istiyordu. Seans tamamlandığında taksiye atlayıp en yakın metro durağına gitti. Kendini bir umumi tuvalete kilitledi. Gelip geçen trenlerin gürültüsü arasında ağladı, ağladı, sonunda bitkin düştü. Gözlerinden yaş gelmiyordu artık. Bahaneler uydurmak için ne gücü kalmıştı ne tutunacak bir dalı.

Harrynin bu somurtkan hali devam ettikçe Lindanın umudu da azalıyordu. Bu somurtkanlık dönemlerinin arasındaki süreyse gün geçtikçe daralıyordu. Genç kadının umudu azaldıkça korkuları, endişeleri artıyordu. Dr. Marti-

ni aramak için haftalarca kendisiyle mücadele etti; her işe burnunu sokan eş konumuna düşmek istemiyordu. Fakat sonunda çaresizliği onu bu kararından caydırdı. Sesine, tutumuna olabildiğince sakin bir hava vermeye çalışıyordu. Oysaki içi içini yiyordu. Doktorun işine burnunu sokmaya niyeti olmadığını ama kocasının moralinin bir hayli bozuk olduğunu gözlemlediğini, giderek daha sık başka yerlerde kaldığını, kendisinin bu yüzden endişelendiğini anlatmaya çalıştı.

Yerinizde olsam hiç merak etmezdim, Bayan White. Kocanız gibi önemli mevkilerde olan insanların büyük sorumlulukları olur; saat beş dedin mi bitmeyen sorumluluklar.

Farkındayım, Doktor. Ben de...

Sizi temin ederim, ben her şeyin çaresine bakacağım. Telaşlanmanız için hiçbir sebep yok.

Teşekkürler, Doktor. Ortalığı telaşa vermek istemiyorum ama...

Evet, evet. Biliyorum. Kocanız içine kapanık, pek konuşmuyor ve siz de endişeleniyorsunuz.

Evet, sonra...

Terapi sırasında bu gibi davranışlar olağandır. Kocanız geçiş döneminde. Siz her şeyi lütfen bana bırakın.

Yok, öyle bir şey...

Güzel. Şimdi kapatmam lazım. İyi günler, Bayan White.

Linda uzunca bir süre elinde telefonla kalakaldı. Yerinden kalkmaya çalıştı ama eli telefondan bir türlü ayrılamıyordu. Gözlerini telefona dikti. Umutlarını yeniden yeşertmek için ne kadar çabalasa da tek hissedebildiği koca bir boşluktu.

Harry şirkette hâlâ işe yarıyordu. Gerçi çalışmaları eski randımanından uzaktı. Belgeleri, mektupları tekrar tekrar okuması gerekiyor, bundan sonra bile bazen bir şeyleri an-

layamıyor, ancak fazladan zaman harcayarak yetiştirebiliyordu işleri.

İş arkadaşları, özellikle de Walt, endişeliydi. Harrynin ne kadar gergin olduğu çalışırken kendini daha çok belli ediyordu. Dr. Martin onları sürekli olarak yatıştırıyor, Harrynin çalışmaya devam etmesinin büyük önem taşıdığını söylüyordu. Sizin ve şirketinizin ilgi ve alakasını takdir ediyorum, Bay Wentworth; ama böyle bir dönemde izne çıkartılması doktorun tavsiyeleri arasında kesinlikle yer almıyor. Bu laubaliliğimi mazur görünüz lütfen, hahaha! Kendi kendisini arındırabilmesi çok önemli.

Pekâlâ. Bunu duyduğumuza gerçekten sevindik. Harry bizim için çok ama çok değerli. Geleceğini riske atmak istemeyiz. Kendisi şirket için hayati önem taşıyor.

Evet. Emin olun bunun farkındayım.

Wentworth gülümseyip, hafifçe omuz silkti. Sanırım Harrynin huzura kavuşmasını profesyonelliğin ötesinde bir beklentiyle istiyorum. Ona babalık etmeye çalıştığım belli oluyordur herhalde.

Evet, evet. Doktor kafasını sallıyordu. Siz hiç merak etmeyin. Bay Whitei tekrar çalışır hale getireceğim.

Harry işyerinde çalışır haldeki varlığını sürdürmeye devam etti. Kendini odasına, vahasına, barınağı ve sığınağına kilitlemişti. İstedikleri gibi, istedikleri zaman gelip giden insanlara imrenerek bakıyordu. İşyerinden çıkmadan yerinden alınarak evine bırakılmak, sonra tekrar işe gelebilmek için Tanrıya yakarıyordu. Yine de arada sırada işyerinden çıkıp gitmekten kendini alamayacağını biliyordu. Zehrini içine akıtabileceği bir başka pislik yığını bulmak için o balgam kaplı barlara yaptığı seyahatlerden, sonrasında ise midesindeki cehennemi ve çürümüşlüğü dışarı kusmaktan kendini alıkoyamayacağını biliyordu.

Aman Tanrım, çürümüşlük...

İçini yiyip bitiren o kara, cerahatli çürümüşlük... Midesinden burun deliklerine doğru durmadan yükselen o leş kokusu... Divanda uzanmaya devam ettikçe kötüleşiyordu. İçini burkan karanlık kafasının etrafını yavaş yavaş sarıyor, aklını kaçıracağını düşünmeye başlıyor ve kendini sokaklara atıp başka bir sivilceli amcığı sikmesi gerekiyordu.

Tüm bunları Dr. Martine anlatmayı denedi ama dilinin ucuna bir türlü gelmedi sözcükler. Gün boyunca, özellikle de taksiye binmiş, işe giderken, söyleyeceklerini kafasında tekrar tekrar kuruyor, yaptığı her şeyi doktora nasıl anlatacağını, ruhundaki o şeytani çürümeyi nasıl kusacağını, kısacası her şeyi kafasında tekrar tekrar canlandırıyordu. Yüce Tanrım, bu saplantıdan, bu bataklıktan kurtulmayı ne çok istiyordu... Fakat yine bir şekilde her şey dönüp dolaşıp geçmişine çıkıyor, annesi ve çocukluğuna uzanıyordu.

Doktora gitmeye devam etmesini sağlayan şey, iyice derinlere inerse içindeki bu illetten kurtulacağı yönündeki ufacık bir umuttu. Tüm bunların bir an önce sona ermesi için Tanrıya dua ediyordu. Buna daha fazla dayanamazdı.

Ne de Lindanın gözlerindeki acıyı görmeye dayanabilirdi. Son zamanlarda öylesine boş bakan o gözlerdeki acıyı... Gittikçe donuklaşan gözlerdeki acıyı... Ve bir ay böyle geçmişti... Kahkahası... Yüce Tanrım, kahkahasını duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Uzak bir hatıra, bir söylentiydi şimdi sanki. Aşk mı??? Onu seviyordu. Küçük Harryyi de... Sevdiğini biliyordu. Ya da sevmiş olduğunu... Tanrım, neler oluyor? Tek yapmak istediği eve gidip kollarını ailesine dolamak, onları kucaklayıp öpmek, oğlunun saçlarını gözlerinin önünden çekmek, karısının elini tutup parmak uçlarını öpmekti. Tek istediği buydu. Tanrım, çok şey mi istiyordu? Bunda yanlış olan neydi? Neden??? Neden??? NEDEN??? Yapamaz mıyım? Oğlum üstüme atlayıp ayaklarıma sarıldığında neden korkudan iki büklüm oluyorum? Neden onu kendimden uzağa itmem gerekiyor? Bunu bana

neden yapıyorsun Tanrım? Artık karımın yüzüne bakamıyorum. Kafamı kaldıramıyorum. Yemek yiyemiyorum. Oğlum artık üzerime bile atlamıyor. Benimle konuşmuyor. Lindayla konuşamıyorum. Tanrım, karım benden nefret ediyor. Benim kokuşmuş kişiliğimden nefret ettiğini biliyorum. Keşke ölsem. Uyanmayıversem. Karımın yüzünü, oğlumun sessizliğini görmek zorunda kalmazdım. Tanrım, karımı seviyorum. Ama nasıl olur da... Nasıl olur da onun yüzüne bakarım? Tanrım, böyle olsun istememiştim. Özür dilerim, birtanem. Hassiktir! Özür dilerim. Keşke kafam ikiye yarılsa da karımın gözlerini görmesem. Bunu ben yapmadım. Lütfen, benim yapmadığımı söyle. Ben çökertmedim o gözleri kafatasının içine, içlerindeki feri ben söndürmedim. Lütfen, ben yapmadım. Tanrım, ben yapmadım. Ben...

Ve yine sessiz sedasız girdi yatağa. Sırtını Lindaya döndü. Sesini duyuyordu. Ona dönüp seni seviyorum demek, iyi geceler öpücüğü vermek istiyordu ama onun yerine belli belirsiz bir şeyler homurdanıyor, bir an önce uykuya dalıp huzur veren unutuşa kendini bırakmak istiyordu. Sonra yine içindeki o iğrenç sancının, titremenin, midesindeki düğümün, çenesindeki ağrının ve kasılmanın bilincine varıyordu. Kollarını yastığına dolayıp dizlerini çenesine kadar çekti.

Hâlâ kadının nefes alıp verişini duyuyordu. Sesi azdı, zar zor duyuluyordu. Fakat Harry bunu iliklerini donduran bir inleme olarak algılıyor, kulaklarını bu sese tıkamaya çalışıyor, o donuk, alçak ses yine de kafasından çıkmıyordu. Karısını hissedebiliyordu. Onu hissedebiliyordu. Oradaydı. Onunla aynı yatakta. Karısının varlığını hemen yanında hissederken başını kollarıyla sarıp yastığa iyice gömüyordu kendini. Oradaydı. Hemen arkadasında.

Ama kıpırdamıyordu. Öylece uzanıyordu. Fakat sanki bir şekilde kendisine yaklaştığını hissediyordu. Yaklaşıyordu. Belki de kendisine dokunacak ve çenesi sanki birden sım-

sıkı kapanacaktı. Bin bir debelenmeden sonra yastığına sarılıp rüyaya benzeyen, yarım yamalak bir uykuya daldı sonunda. Sahicisine benzeyen bir uykuya... Uykunun sahiciliğine karşı savaştı. Uykuya dalarak ondan kurtulmaya çalışıyordu. Bedeni sarsılıyor, titriyordu. İçten içe inliyor, bağırıyor ama rüya devam ediyordu. Korkutucu sahiciliğiyle devam ediyordu. Beşinci yaş günü eğlencesi için hazırlanan kızına bakıyordu. Küvetin içinde, köpüklerin arasında yıkanıyor, sonra çıkıp kurulanıyordu. Harryyse gözlerini kızının çıplak bedenine dikmiş, bakıyordu. Kafasını çevirip oradan uzaklaşmak istiyor fakat gözleri kilitlenmişçesine kıpırdayamıyordu. Yalnızca gözlerini dikmiş, onu seyrediyor, içinden tekrar tekrar bağırmak, bağırmak, bağırmak, bağırmak, ağlayıp yalvarmak istiyordu. HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIR HAYIRRRRRRRR!

Sonunda çığlığı içinden dışarıya taştı. Yataktan fırlamıştı. Linda elini omzuna koydu. İyi misin canım? Gidip bir şey getireyim mi? Genç adam sadece kafasını sallayıp homurdanmakla, titreyip başını tekrar yastığa bırakmakla yetindi. Yine kıvrılmış, gözlerine, göğsüne dolan yaşları engellemeye çalışıyordu. İçine akan yaşları... Nefes almaya çalıştı. Kendi özsuyu içinde boğulacağı korkusuyla tekrar yerinden fırladı. Tanrım, keşke dönüp elini ona uzatabilseydi.

Ya da ağlayabilseydi. Sadece ağlayabilseydi.

Ya da belki yerin dibine girseydi de vücudunu kurtlar, solucanlar yeseydi. Herhangi bir şey.

Herhangi.

16

Bazı sınırlar vardır. Zamanın bir sınırı, olayların bir sınırı vardır. Tahammül sınırlıdır. Linda kendi sınırlarına dayanmıştı. Zaman dolmuştu. Sevdiği adam onu sürekli reddedip aşağılarken; ona istenmeyen bir şey, bir yük, açıkça kurtulmak istediği, nasıl kurtulacağını bilemediğinden soğukluğu ve ilgisizliğiyle cezalandırmaya çalıştığı fazladan bir valizmiş gibi davranırken öylece sessiz sedasız oturup beklemeyecekti artık. Harrynin davranışlarının nedenini bilmiyordu ama orada öylece oturup bu muameleye maruz kalmaya devam etmeyecekti.

Annesini ziyaret edip, hayatında ve evliliğinde neler olup bittiğini hiç tereddüt etmeden anlattı. Sık sık gözyaş-

larına boğuluyor, kafasını sallıyordu. Annesiyse ona sarılıp kızını teselli ediyor, üzüntüsünü ve acısını geçiştirmeye çalışıyordu. İyice şaşkına dönmüş, kederden ve hayal kırıklığından titrer bir halde annesine bakıyor, durmadan inleyerek sorunun ne olduğunu bilmediğini söylüyordu. Neler olup bittiğini bilmiyorum, anne.

Biliyorum canım. Biliyorum.

Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum işte. Anne, bana yardım et. Yardım et!

Ağla da açıl canım. Kızını kendine doğru çekerek ona iyice sarıldı. Üzüntüsünü, acısını hissediyor, göğsündeki gözyaşlarının sıcaklığını duyuyordu.

Linda sonunda sakinleştiğinde oturup durumu tartıştılar. En iyisinin Lindanın Harryye neler hissettiğini söylemesi olduğuna, belki de bir umut, bu davranışlarının basit ve mantıklı bir açıklaması olabileceğine, genç adamın Lindayı buna inandırabileceğine karar verdiler. Eğer olmazsa...

Evet, belki de o zaman en doğrusu, Linda ile küçük Harrynin bir süreliğine genç kadının ailesinin yanında misafir edilmesiydi. Lindanın annesi birkaç gün beklemenin daha iyi olacağını düşünüyordu. Sen hele biraz daha sakinleş de canım...

Hayır, anne. Bekleyemem. Artık daha fazla erteleyemem. Hemen öğrenmeliyim. Bekleyemem. Oğlunu anneanne ve dedesine bırakıp, Harryle konuşmaya kararlı bir şekilde eve gitti.

O akşam Harry eve gelir gelmez Linda konuşmak istediğini söyledi. Genç kadın son birkaç saat boyunca, yapması gerekeni basitçe, kolayca yapabileceği yollar düşünmüş, düşündükçe kafasının karıştığını, acı çektiğini fark etmiş, sonunda pat diye birkaç günlüğüne ailesinin yanına gideceğini söyleyivermişti.

Niye? Harrynin içinde ani, korkutucu bir panik baş göstermişti. Gözleri hemencecik dolmuş, yalnız kalacağı korkusu içini parçalamıştı. O hissettiği dayanılmaz, berbat dehşet duygusu yetmezmiş gibi, genç kadın bir de *niye* olduğunu söyleyecek ve Harry onun bu söylediklerinden sonra artık yaşayamayacaktı. Yine de diyeceklerine karşılık hiçbir savunması yoktu.

Neden mi? Çünkü anlayamadığım bir şeyler oluyor ve buna katlanamıyorum.

Anlamıyo... Ne demek istiyorsun? Genç adamın sesi acınasıydı. Yalvarır gibiydi ve ikna kabiliyetinden yoksundu. Omuzları düşmüş, kederden kamburlaşmıştı.

Davranışların yüzünden Harry. Genç kadın konuşurken kararından caymama ve canını ne kadar yakarsa yaksın doğru davranışı sergileme konusunda kararlıydı. Harry kafasını sallıyor, karısından ziyade yere bakıyordu. Sen, sen bana sanki aşağılanacak bir varlıkmışım gibi davranıyorsun. Genç kadın sesini mümkün olduğunca alçak tutmaya, konuşurken kırıcı olmamaya, kocasının yüzündeki yalvarır ifadeyi görmezden gelmeye çalışıyordu. Benimle konuşmuyorsun. Bırak öpmeyi dokunmuyorsun bile. Sana bir şey sorduğumda homurdanıp arkanı dönüyorsun. Bana hep arkanı dönüyorsun, Harry. Sanki benden utanıyormuşsun, bıkmışsın, beni görmeye bile dayanamıyormuşsun ya da sana iğrenç bir şey yapmışım da bana dargınmışsın, bana kin güdüyormuşsun gibi. Harry, hayatında başka bir kadın mı var?

Harry kafasını salladı. Kekelemeye, dili dolanmaya başlamıştı. Bu suçlamayı tartışacak gücü kendinde bulamıyordu bir türlü. Biliyordu ki eğer bunu yaparsa genç kadın kendisine bazı basit sorular soracak ama kendisi bu sorulara öyle basit cevaplar veremeyecekti. Sonunda ona bütün gerçeği anlatmak zorunda kalabilirdi. Düşüncesi bile onu korkutuyor, her yanını uyuşturuyordu. Yüzünde aynı

acınası ifade, kafasını sallamaya devam etti. Niye soruyorsun ki? Ben asla...

Davranışların yüzünden. Başka bir açıklaması varmış gibi görünmüyor da ondan. Lindanın içi berbat bir korkuyla kavruluyordu. Bir yanı bu sorunu artık çözmek istiyor, diğer yanıysa gerçeği öğrenmeyi reddediyordu. Harrynin birden dökülüp hayatında başka bir kadın olduğunu ve boşanmak istediğini söylediğini duymak istemiyordu. Onu kaybetmek istemiyordu. Yalnızca değişmesini umuyordu. Tekrar beş yıl önce evlendiği adam olmasını istiyordu. Belki bir süre ailemde kalırsam, sen ve Dr. Martin sorun her neyse çözebilirsiniz. Umarım... Genç kadın Harryye bakıyor, gitmemesini söylemesini ve her şeyin yolunda olduğuna ya da olacağına kendisini inandırmasını bekliyor ve umuyordu. Oysa Harrynin tek yaptığı oturup yere bakmak, başını omuzları arasına iyice gömmekti. Harry, hiç mi umurunda değil?

Harry elini uzatıp gitmemesini istemeyi, gitmemesi için yalvarmayı öyle çok istiyordu ki... Gitmesini istemiyordu ama o bunaltıcı çaresizlikten, yılan gibi kıvrılarak her yanını sıkıca saran o yürekler acısı, akıl almaz maneviyat eksikliğinden ötürü hiç mi hiç takati kalmamıştı.

Genç kadının kendisine baktığını hissediyor ve kendisi orada oturup yere bakmaya devam ettikçe kafasını kaldırıp karısının gözlerinin içine bakmasının zorlaştığını biliyordu.

Linda kocasının itirazlarına yıllar boyunca tahammül etmişti ama bu suskunluk onu sonunda harekete geçirdi. Yatak odasına gidip birkaç parça eşyayı hızla çantasına tıktı. Çıkıp gitmeden önce bir şeyler söylemeye yeltenmiş ama gözleri dolmaya, kederinden boğazı düğümlenmeye başlamıştı. Çıkıp gitti.

Genç kadın çantasını toplarken nefes alıp verişini, iç çekişlerini, hareketlerini, her şeyi duymuştu Harry. Sonra da

gelip yanı başında durduğunu ve kendisine baktığını hissetmiş; oda boyunca yürüdüğünü, kapının kapandığını, sonra da arabanın giderek uzaklaştığını duymuştu.

Buna karşı genç kadını durduracak hiçbir şey olmamıştı. Harryyi orada öylece oturmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmamıştı. Öylece yere bakıp durmaktan... Acınası bir umutla iyice kendi içine gömüleceğini, sonra da birden bu kâbustan uyanacağını beklemekten... Öte yandan bunun olmayacağını biliyordu. Bu sadece bir rüyaydı.

Linda caddeye kadar uzanan kıvrımlı yolda yavaşça sürdü arabayı. Çakılların çıkardığı çatırtı sesleri öyle yüksekti ki kulağını yırtıyordu. Kötüye işaret eden bir hava vardı sanki. Dikiz aynasından sürekli arkaya bakıyordu. Birkaç kez durup eve baktı. Harryyi kapının girişinde veya dönmesi için kendisine doğru koşarken görmeyi umuyordu. Tanrım beni bağışla. Gitmek istemiyordu. Gerekirse gitmeyi kafasına koymuştu ama kocasının buna kesinlikle izin vermeyeceğini, söyleyecekleriyle onu tüm korkularından arındıracağını, gitmesine izin vermeyeceğini sanmıştı. Yolun girişinde durdu. Trafik yoktu. Etraf sessizdi. Gerideki çakıl taşlı yolda koşma sesi duyabilmek için kendini zorladı. Giderek yükselecek bir ayak sesi... Fakat çıt çıkmıyordu. Yaklaşan bir arabanın giderek artan sesi duyuldu. Sonra aynı sesin uzaklaşması... Çakıllı yolda ses yoktu. Hâlâ. Linda ağlamaya başladı. Gerçekten gidiyordu. Yola çıkıp gitmesini engelleyen hiçbir şey yoktu. Tanrım! Gitmek istemiyordu. Çantasını altüst edip bir mendil aradı, sonra mendili bir kenara attı. İnlemeyle titredi. Elleriyle yüzünü silip gözlerindeki yaştan kurtulmaya çalıştı. Artık birkaç günlüğüne ayrılmıyordu evden. Sanki sonsuza kadar ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Evi, Harryyi tekrar görmeyecekti. Arabayı sürüp giderse bir yerlerde kendisini bekleyen ölüm ile karşılaşacakmış gibiydi. İçinde feci bir boşluk vardı; gözyaşlarıyla hızla dolan bir boşluk. Sanki kemikleri kırılı-

yordu. Hareket etmesi, arabayı vitese takması imkânsızdı sanki...

ayağını gaz pedalının üzerine koyması imkânsız...
gaza basması imkânsız...
tekerlekleri döndürmesi imkânsız...
arabayı kaldırması imkânsız...
yola çıkması imkânsız...
onu uzaklara götürecek yola...
hayatından uzaklara...
Tanrım. Tanrım. Cennetteki Babamız...
ardında hâlâ hiçbir ses yoktu...
çakıllı yol boyunca koşan birinin sesi yoktu...
ayrılmaması için yalvaran hiçbir ses...
dönmesi için kendisine işaret eden hiçbir el...
dönmesi için...
dönmek...

Araba yavaşça yola çıktı. Ara yol ile ev çok geçmeden gerilerde kalmıştı. Önünde yalnızca birazdan otobana çıkacak yol vardı. Güneş hızla batarken gölgeler derinleşiyor, gitgide uzuyordu.

Eski çağ hikâyeleri ile bugünkü olaylar arasında gerçekte hiçbir fark yoktur. Sadece varyasyonlar söz konusudur; içerik daima aynıdır. Harrynin üzerindeki baskı öylesine yoğundu ve her boşalmadan sonra yine öylesine çabuk birikiyordu ki cehenneme yaptığı yolculuklar giderek sıklaşıyordu. Çoğu zaman şehir merkezinde kalmıyordu ama sünger gibi içen, acınası bir ayyaş bayılana kadar bekliyor, sonra da boş şişenin üzerine yirmi dolar bırakıp eve giden son treni yakalıyordu.

Bu sefer öyle olmamıştı. Koridorda kendisini bekliyorlardı. Kafasının arkasına vurdular, onu yumrukladılar, tekmelediler. Parasını kapıp ortadan kayboldular. Kendine geldiğinde gördüğü ilk şey yerde, köşelerdeki kırık, çürü-

müş süpürgeliklerin altına kaçışan hamamböcekleriydi. Keskin sidik kokusu burnunu, yüzündeki kesikleri yakıyordu. Olduğu yere oturup duvara yaslandı. Kafasında, yüzünde acıyan yerlere korka korka dokundu. Sonra elindeki kana baktı. Etrafa bakındı. Görüşü dalgalanıyor, ara sıra buğulanıyordu. Neden sonra görüşü yeniden açıldı. Nerede olduğunu, neler olduğunu hatırladı. Cüzdanını yerde, kartlarıyla kimliği çıkarılıp üzerine atılmış bir halde buldu. Hepsini toplayıp cebine koydu. Yavaşça ayağa kalktı. Yüzünün sağ tarafına darbe almıştı, orası yanıyordu. Dokunamıyordu bile. Yalpalaya yalpalaya sokağa kadar çıktı. Taksiye binip işyerinin bulunduğu binaya kadar gitti. Güvenlik görevlisinden biraz borç para aldı. Tren istasyonuna doğru yoluna devam etti. Bir taraftan, elindeki mendille hafifçe yüzünü siliyordu.

Eve dönüş yolu uzun ve sancılıydı. Ev hâlâ bomboştu. Birden içinde bir boşluk hissetti. Yapışkan. Ev mezarlığa dönmüştü. Bir sandalyeye attı kendini. İçeriye seslendi. Karısının orada olacağına gerçekten inanmadan. Yine de...

Odaları aranırken yankılanan sesi cansızdı. Nolur geri gel. Nolur!

Yumruklanmış, kan revan içinde kalmış yüzünü acıtıyordu gözyaşları. Başı zonkluyordu. Yanıyordu. Vücudu sanki paramparça olacaktı. Civarda oturan, sıkça gidip golf oynadığı kulübün üyelerinden bir doktoru aradı. Adam eve vardığında Harrynin yüzüne birkaç saniye baktıktan sonra hastaneyi aradı.

Gerçekten gerekli mi, Bob?

Kesinlikle. Bu gibi durumlarda usuldendir; yasal olarak da gerekli. Hadi ben seni götüreyim. Linda nerde?

Ailesini ziyarete gitmişti. Kıpkırmızı olduğunu hissediyordu.

Aramamı ister misin?

Yarın. Kafasını salladı. Ne kadar kalırım hastanede?

Bir gün. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için yapılması gereken testler var. Kırık çıkık var mı, beyin sarsıntısı geçiriyor musun emin olmak lazım.

Odasına kaydı yaptırıldı ve Bob gitmeden önce son bir kez uğradı yanına. Uyumana yardımcı olacak ufak bir şey istedim. İyi bir uyku çektiğinden emin olmak için. Sen hiçbir şeyi merak etme. Yarın Lindayı ararım.

Harry kafasını salladı somurtkan bir ifadeyle ve tek kelime etmedi.

Yarın sabah görüşürüz Harry.

Harry başını salladı.

Ertesi gün öğle vakti Linda hastaneye geldiğinde Harry çok daha iyi görünüyordu. Yüzündeki kurumuş kanlar temizlenmiş, kesiklere dikiş atılmıştı. Yine de görünüşü genç kadını sarstı ve korkuttu. Ailesinin evinden hastaneye gelene kadarki yol hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. İşkence gibi geçen, endişelerle dolu birkaç saatlik bekleyiş... Bob ilk tetkiklere göre her şeyin yolunda olduğunu, ciddi bir yaralanma söz olmadığını söylemişti. Yine de genç kadının aklı başından gitmişti. Duyduğu ya da okuduğu, soyulan, gözü çıkan, kör olan, felç kalan ya da başına türlü türlü işler gelen kurbanlara ilişkin anlatılanlar aklına geliyordu. *Yaralanmak, acı çekmek* ve *kurban* gibi sözcükler kafasında hemen böyle çağrışımları uyandırıyordu.

Aklına durup durup, ailesinin evindeyken Bobun kendisini aradığı an geliyordu. Niye orada olduğunu, Harryyle aralarında bir sorun olup olmadığını sormasını beklemişti ama ses tonunda hiç de öyle bir ima yoktu. En azından ona öyle gelmişti. Tek söylediği Harrynin yaralandığıydı. Bir şeyi olmadığına dair güvence vermişti. Genç kadın yine de hastaneye gelene kadar utançtan kızarıp bozarmıştı.

Aynı zamanda suçluluk duygusuyla da boğuşuyordu. Evi terk etmeseydi tüm bunlar yaşanmayacaktı. Bunun saçma sapan bir düşünce olduğunu sürekli kendine hatır-

latıyordu. Belki de öyle değildi ama evde olsaydı en azından onunla ilgilenebilirdi. Bobun yaptığından fazlasını yapamazdın ama. Hatta daha azını yapardın. Sonuçta adam doktor. Biliyorum. Biliyorum ama en azından orada olmalıydım. Bilmiyorum, bilmiyorum.

Linda gözyaşları içinde, zihnine söz geçirmeye çalışıyordu ama kafasındaki karmaşa, endişe, kaygı ve korku içine saplanıp canını yakmaya devam ediyordu.

Hızla koridorun sonuna, Harrynin odasına doğru yürüdü. Hızını alamayıp yatağın ucuna kadar gelmişti. Harry genç kadına bakıp gülümsemeye çalıştı ama istemeden de olsa vücudundaki gerginlik ve acıdan hemen yüzünü buruşturdu. Bu da Lindanın ileri atılıp kollarını kocasına dolayarak genç adama sıkıca sarılmasına neden oldu. Ah Harry! Tüm bu olanlar için özür dilerim, Harry. İyi misin? Sonra birden genç adamın canını yakıyor olma ihtimalini fark edip kollarını açtı, biraz geri çekildi. Affedersin canım. Canını yaktım mı? Aptallığıma ver. Affedersin. Ben...

Yok, yok. Sorun değil. Göründüğümden iyiyim. Genç kadına baktı. Gülümsemeye, suçluluk duygusu ile utancını yenmeye çalışıyordu.

Lindanın gözlerindeki yaşlar, genç adama bakarken, arzu etmek ile hüküm vermek arasında dondu birdenbire. Kocasını, sevdiği adamı görmeyeli yüzyıllar olmuştu sanki. Öyle çaresiz, öyle savunmasız, öyle acı dolu görünüyordu ki, kendi arzusu ile kocasının acısı genç kadının kararını yavaş yavaş ama istikrarlı bir biçimde değiştirmeye başladı. Yatağın ucuna oturdu. İyi misin canım gerçekten?

Harry kafasıyla onayladığını hissediyor, uzanıp karısını kendine çekmek, iyice sarıp sarmalamak, sarılıp öpmek, en azından yalnızca ona dokunabilmek istiyordu. Eline ve yanağına dokunmak. Sadece dokunabilmeyi, onu sevdiğini söyleyebilmeyi diliyordu. Oysa tek yapabildiği, içinde kıyametler koparken kafasıyla söylenenleri onaylamak, suçlu-

luk duygusu ve utancı sayesinde alt edilemez bir güce kavuşan iblisle savaşıp, geride kederle dolu, kapkara, koca bir çukur bırakmaktı. Bob içeri girerken ona doğru döndü.

Merhaba Linda. Nasılsın?

Hiç bilmiyorum. Kafasını sallayıp zoraki gülümsemeye çalışıyordu.

Sen hiç meraklanma. Omzunu sıkıp gülümsedi. Her şey yolunda. Görünüşe bakılırsa kocan yaşayacak. Linda bir oh çekti. Yere yığılıp kalmakla bayılmak arasında gidip gelmişti bu ani ferahlamayla. Ne kırık çıkık var ne beyin kanaması. Harryye döndü. Kalple ilgili bir sorun da yok.

Kalp mi?

Bob güven verir bir tavırla gülümseyip ellerini ikisinin de omzuna koymuştu. Endişelenecek bir şey yok. Kimi insanlarda, özellikle yaşı biraz daha ilerlemiş insanlarda bu gibi durumlar kalbi etkileyebilir. Bu yüzden kalp de tetkik edildi. Her neyse. Bir şeyin yok, turp gibisin. Kendi kendine gülüp Harrynin omuzlarını hafifçe sıktı. Şansın varmış.

Linda gülümsedi. Harry de gülümseye çalıştı ama yeterli gücü kendinde bulamadı.

Eve ne zaman gidebilir?

İsterseniz hemen şimdi. Sadece şu bir iki gün kendine dikkat etsin.

Harry birden dehşete kapıldı. Yarın işe gidebilirim ama değil mi?

Sanırım sorun olmaz. Yeter ki kendini çok zorlama. Trene binerken vakit biraz geçmiş olsun ki mesai saati kalabalığına denk gelme. Oldu mu?

Harry başıyla onayladı.

Güzel. Bir hafta falan sonra muayenehaneme bir uğra da durumuna bakayım.

Sağ ol.

Teşekkürler Bob. Her şey için gerçekten çok teşekkür ederim. Gülümseyerek doktorun elini sıktı Linda.

Önemli değil, Linda. Ne de olsa görevim. Bundan sonra golfte arada bir kendisini yenmeme izin verir, böylece ödeşiriz. Gülmeye başlamıştı. Unutma, bir hafta sonra.

Bob çıkmıştı. Linda ile Harry bir süre tuhat tuhaf baka-kaldılar birbirlerine.

Şey, giyinsem iyi olur herhalde.

Eve varır varmaz Harry bir yere geçip oturdu.

Bir şey ister misin canım? Kahve? Meyve suyu?

Yok, hayır. Teşekkür ederim... canım... Belli belirsiz gülümsüyordu. Yorgun hissediyordu kendini, tükenmiş. Birden içindeki savaşı sürdürmeye mecali kalmadığını fark etti. Bir nevi ateşkes ilan etmişti. İçinde dolanmaya başlayan bir sevecenlik belirtisi hissetti. Sanırım sadece sana bakmak istiyorum.

Linda sandalyenin koluna oturup kocasının elini ellerinin arasına aldı. Harry karısının ellerine baktı bir süre, sonra diğer elinin parmak uçlarıyla hafifçe okşamaya başladı bu elleri. Başını genç kadının koluna yasladı. Kırılgan bir yumuşaklık, incelik, elinin sıcaklığıydı hissettiği. İçi şimdilik sakindi.

Günün kalanında pek hareketlilik yoktu. Seyrek birkaç sohbet, o kadar. White malikânesinde durum böyleydi. Harry bu olaydan birkaç kesik ve çürükle kurtulmuş olsa da sonra olanların yarattığı travma nedeniyle duygusal olarak bitkin düşmüştü. Ciddi konuşmalardan, sorgulayan sözlerden özellikle kaçınıyordu. Erkenden yattılar. Her ikisi de kaç gecedir hiç uyuyamadığı kadar rahat uyudu.

Ertesi gün öğle vaktine doğru Harry yerinde duramıyordu. Yürüyüşe çıkmamak için kendini zor tutuyordu. Son zamanlardaki alışkanlığına uyarak gün boyu işyerinde kaldı. Akşama domuzun tekini bulucağını düşünerek avutuyordu kendini. Belki de dokların orada, Batı Yakasında...

Olan biteni unutmuş değildi ama dayak yediği, Lindanın tekrar evden ayrılabileceği gerçeği yine de davranışlarını değiştiremiyordu. Kendisinden daha güçlü bir şey onu deliliğin ya da ölümün eşiğine doğru sürüklüyordu.

Akşam atıştırmalık bir şeyler almak üzere restoranın birine girmişti. Ayrılmadan önce kasanın önündeki kuyrukta bekliyordu. Midesinde yine o kurşun gibi ağırlık, o ezilme duygusu vardı. Ve kaygı. Ve korku. Eve gitmesi gerektiğini ama gitmeyeceğini biliyordu. Adisyonu tuttuğu elini birden kapattı ve elini cebine soktu. Kasadaki insanlara doğru el salladı. Dışarda bekliyorum. Biraz hava almam lazım. Yürüyüp dışarı çıktı. O an kapıya doğru koşmayı, cadde boyunca hiç durmadan koşmayı düşündü. Sonra kapıya kadarki sonu gelmez mesafeyi yavaşça ve dikkat çekmeden yürümek için kendini zorladı. Ve bir süre kapının orda beklemek için. Sonra restorandan çıktı, dönüp yavaşça yürümeye başladı.

yavaşça
daha yavaş
yavaş...

Ve köşeye ulaştı, dönüp birkaç adım daha attı. Sonra durup duvara yaslandı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu. Tüm vücudu, tüm varlığı, onu mahvetmeye hazır duygularla dolup taşmıştı. Kalbinin bu denli hızlı çarptığına inanamıyordu. Midesindeki sancı yine boğazının gerisine kadar gelip düğümlenmişti sanki. Bu duyguları daha önce de yaşadığının farkındaydı; ama bu çok uzun zaman önceydi. Eskiçağlarda, unutulmuş bir geçmiş zamandaydı. Ne olduğunu çıkarmaya çalıştığında beyni allak bullak oluyordu. Fazla üstelemedi. Boşa olduğunu biliyordu. Daha önce hiçbir şey çalmış olmadığı için haliyle böyle duygular da hissetmiş olamazdı. Durup niye böyle bir şey yaptığını düşündü. Birisi kapının orda tutup kolundan yakalasaydı ne olacaktı? Peki ya şimdi onu yakalayıp

da polisi aramış olsalardı? Etrafa bakındı. Sertçe yutkundu; hızla. Vay canına! Midesi kıpır kıpırdı. İşte o zaman hatırladı bu duyguyu. Birden kızarıp bozardı. Yakalanma korkusu ve teorileri uçup gitmişti. İçinde dolanan heyecandan başka hiçbir şey kalmamıştı geride. İlk kez birini ayartacağı zamankiyle aynı heyecandı bu. Ayartıp ayartamayacağından emin değildi. Tony, karının kolay lokma olduğunu söylemişti ama bunu zaten önceden de biliyordu. O gün korkudan neredeyse pantolonuna sıçacağını hatırladı; ya da altına işeyeceğini. Öyle bir şey olmadı. İşte hissettiği buydu. Önce de, sonra da aynı heyecan. Aynı kaygılar. Aynı terleme. Ağzında aynı tat. Aynı keyif. Harry White vücudunu dikleştirdi. Gülümsedi. Neşeyle etrafı süzdü. Vay canına! Kendini iyi hissediyordu. Cebine soktuğu elinde duran adisyonu hissetti. Çıkarıp özenle katladı, cüzdanına koydu. Sonra çıkarıp, yeniden geriye koymadan önce üzerine tarih attı. Keyfi yerine gelmekle kalmamıştı, kendisini özgür de hissediyordu. Evet, özgür. Orospu çocuğu. Koduğumun orospu çocuğu! İşte bu. Özgür. Eve giden treni yakalamak için istasyona doğru ilerlerken adımlarındaki farklılığı hissedebiliyordu.

Harry arayıp geç kalacağını söylediğinde Linda bir an kalbinin duracağını sandı. Telefonda her şeye kafasını salladıktan sonra zar zor birkaç sözcük söyleyebilmişti. Kapattığında kendini öyle kötü hissediyordu ki uzun süre acı içinde oturduğu yerden kalkamadı; titriyordu. Bu akşam eve zamanında gelmesine engel olacak bir şeye izin verdiğine inanamıyordu. Hem de şeyden sonraki ilk gece; ailesiyle kalmaya başladıktan sonraki.

Kendisine tekrar tekrar sağlık durumu yüzünden endişelenmiş olabileceğini söyledi. Belki rahatsızlığı henüz geçmemişti. Şey gibi, şey... Kan pıhtılaşması falan gibi bir şey söz konusu olabilirdi.

Fakat nedenin bu olmadığını çok iyi biliyordu. Harryyi kan pıhtılaşmasından ya da benzer bir fiziksel sorun yüzünden kaybetme korkusu değildi içindeki; adı gibi biliyordu.

Kocası beklenenden saatler önce eve gelince Linda afallamıştı. Sonra kafasına dank etti. Hayretinden, karman çorman duygularından sonra nihayet dank etti. Harry gülümsüyordu. Çürüklerin, yara bantlarının arasından gülümsüyordu...

Oturup bir süre sohbet ettiler. Kahve içip peynir, kraker atıştırdılar. Pis kokulu peynir. Birikmiş onca gerginlik, onca korkudan sonra öyle büyük bir rahatlamaydı ki bu çabucak unuttular aşırı heyecanlarını.

O gece seviştiler. Sonra birbirlerinin koluna uzanıp geceden, yıldızlardan, hayatlarından, çoğunlukla da aşklarından bahsettiler.

Sonra da yavaşça ve usulca rahat bir uykuya daldılar.

Harrynin keyfine diyecek yoktu. Kaç gündür biraz manikti. Yeni bir adam gibi hissediyordu kendini. Evet, *Novus Homo**gibi; serbest kalmış, cezası tecil edilmiş bir adam gibi.

Hayatı hızla normale dönmüştü. Odasının kapısı artık çoğu zaman açıktı. Geçerli bir mazareti olduğu ender durumlar dışında eve vaktinde gidiyordu. Öğle yemeğine çoğu zaman Waltla ve diğerleriyle birlikte çıkıyordu. İşinde artık daha verimliydi. Hepsi de özgürlük duygusu sayesindeydi. Ne zaman bir şeyler midesini kemirmeye, derisi karıncalanmaya, içini adı sanı belirsiz korkular sarmaya başlasa, tek yaptığı gidip beleş bir öğle yemeği yemek oluyordu. Bu kadar basit. O kadar basitti ki kendisi de inanmakta zorluk çekiyordu. Çözüm buydu. Ve bunu yapan

* Yeni İnsan: Roma uygarlığında ailesinde senatoya girmek için seçilmiş ilk kişiye verilen ad. (ç.n.)

oydu. Beleş yenen bir yemek ve hooop, rahatlamıştı işte. Nasıl böyle bir şey yapabildiğine kendisi de şaşıyordu. Ama yapıyordu. Çözüm buydu. Ve bunu yapan oydu. Arada sırada, niye hesabı ödemediğinin kendisine sorulduğunu hayal ediyordu. Kaygıdan doğan heyecanı hissetmeye başlayana kadar devam ediyordu hayaline. Sonunda tüm bu düşünceleri kafasından kovup elini sallayarak birinin önüne geçmesine engel oluyordu. Sen hallediver Henry, ben dışarda bekliyorum. Hem her zaman, dikkatsiz davrandığını söyleyebilirdi. Dalgındı ve ne yaptığını fark etmemişti. Hesabı ödeyip herkesi dürüstlüğüne inandırabilirdi. Aslına bakarsanız, onun mevkisindeki birinin hesabı ödemeden gideceğine kim inanırdı ki?

Linda evin içinde yeniden şarkılar söylerek dolaşmaya başladığında fark etti kendi sesindeki değişikliği. Bahçede dolanıp küçük Harryyle konuşuyor, farklı bitkilerin, çiçeklerin adını bir bir sayıyordu. Önce kendi sesinden irkildi, sonra da şarkı söylemeyi bırakalı bir hayli zaman geçmiş olması onu şaşırttı (aman Tanrım, ne kadar olmuştu).

İçinde yeniden alevlenen coşkuyu da duyabiliyor, hissedebiliyordu. Bahçesini bunca zaman nasıl ihmal ettiğine kendisi de şaşmıştı. Küçük Harrynin bitmek tükenmek bilmeyen sorularına cevap verirken neşeyle, canla başla etrafı düzenliyor, bitkileri buduyor, toprağı kazıyor, tohum ekiyordu.

Zaman geçtikçe, korkuları, kaygıları kaybolup gittikçe, önceden ne kadar korkmuş, ne kadar endişelenmiş olduğunun farkına varıyordu. Ancak bu korku ve endişelerden kurtulunca anlamıştı her şeyin onu sanki sonsuzluk gibi gelen bir zaman diliminde nasıl usandırdığını. Geçen zamanı hesaplarken aldığı tek referans ise, kafasında dönüp dolanarak şarkılar söyleyen, her şeyin yine bir yıl öncesindeki gibi olduğunu müjdeleyen sesti.

Bir yıl mı? İçindeki çaresizlik gitgide kuvvetlenip, taptığı, âşık olduğu kocası yavaş yavaş bir yabancıya dönüşeli o kadar çok olmuş muydu? Gerçekten o kadar olmuş olabilir miydi? Nasıl göğüs germişti buna? Nasıl dayanmışlardı? Her şeyin yolunda olduğu zamanlar arada olmuştu elbette; arada sırada, şurda burda. Fakat şimdi dönüp baktığında, geride bıraktığı acı öyle berbat görünüyordu ki bırak bir yılı, bir hafta bile nasıl dayanabildiğini anlayamıyordu. Her neyse, gerçek her ne idiyse artık önemsizdi. Ne kadar sürdüğünün bir önemi yoktu. Her şey normale dönmüştü. Konuşuyorlar, şakalaşıyorlar, gülüşüyorlardı. Harry kollarını karısının boynuna dolayıp onu öpüyor, kendisini iyice sarıp sarmalıyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sevişiyorlardı.

Sonra da el ele tutuşup gecenin koynunda delicesine bir mutluluk yaşıyorlardı. Harry gecenin bir yarısında ölümle yüz yüze gelmiş gibi yataktan fırlamıyordu. Bir kez daha neşe ve aşk hâkimdi evlerine. Evet, her şey normale dönmüştü. Tanrıya şükür. Linda hamileydi.

17

Bir bebekleri daha olacağını öğrendiğinde Harry hem şaşırdı hem sevindi. Küçük Harrynin bir kız kardeşi olsa çok hoş olurdu. Ayrıca ikinci çocuk için daha fazla beklemek istemedikleri konusunda Harry Lindayla hemfikirdi. Hem bebek doğduğunda küçük Harry beş yaşında olacaktı. Bence aralarındaki yaş farkı ideal.

Hamilelik süresince, bebek tekmelemeye başlayıp dar, karanlık bir yere sıkışmış olmaktan ötürü huzursuzlandıkça Lindanın gözlerinde belirecek parıltıyı görmeyi iple çekiyordu Harry. Bu, bebeğin kımıldana kımıldana özgürlüğe, ışığa kavuşmasına çok az kaldığı anlamına geliyordu. An meselesiydi.

Tarihin bir kez daha yaşanan gerçekliğe dönüşmesi de an meselesidir. Gerçek, Harryyi bir gün restorandan hesabı ödemeden çıkıp ne yaptığını fark etmediğinde yakaladı. Ne bir el sallanmıştı ne de eylemini kendisine hatırlatacak sahte bir talimat verilmişti. Ne yaptığını fark edene kadar birkaç blok yürümüştü bile. Aslında fark ettiği ilk şey alışmış olduğu duygunun yerinde olmadığı gerçeğiydi. Hiçbir şey hissetmiyordu. Ne çıkmadan önce ufacık olsun bir kaygı, korku ne şimdi en ufak bir heyecan. Kendini yavan hissediyordu. Terk edilmiş.

Odasının kapısını kapayıp olanları düşündü bir süre. Vücudu dehşetle büzülmeye başlayınca durmak zorunda kaldı. Tek düşünebildiği bunun o eski kâbusa tekrar döneceği anlamına geldiğiydi. Onun yerine kendini öldürürdü, daha iyi. Yapamazdı. Şimdi olmazdı. Meseleyi kafasından çıkarıp kendini işine verdi.

Gel gör ki akşam eve giderken aynı düşünce ve korku yine musallat olmuş, yeniden ortaya çıkacağının sinyallerini vermeye başlamıştı. Hepsini gözden uzak bir köşeye atıverdi. Ertesi sabah Lindaya gece geç vakte kadar çalışacağını söyledi. Genç kadının yüzündeki ani bulutlanmayı görünce çok geç kalmayacağını, yemek yemeden gelip geç de olsa onunla birlikte akşam yemeği yiyeceğini ekledi hemen.

O gece herkes eve gittikten birkaç saat sonra işyerinde dolanmaya başladı. Tüm o odaların, mekânların oluşturduğu alanda bir tek o vardı. Tuhaf, neredeyse esrarengiz bir histi bu.

Odaları ve masaları kurcalamaya başladı. Bulduğu paralar, mücevherler, saatler ve bin bir çeşit ıvır zıvır onu şaşkınlığa uğratmıştı.

Üst kata çıkıp oradaki birkaç odayı daha dolaştı. Orada da kendisinden başkası olmadığını fark etti. Ortalık sessizdi. Ölüm sessizliği hâkimdi. Kendi nefes alıp verişlerini du-

yabiliyordu. Birden asansörün sesini duydu. Donup kalmıştı. Kendi bulunduğu katı geçtiğinden emin olana kadar yerinden kıpırdayamadı. Eli ayağı boşanmıştı. Midesi altüst olmuştu. Aynı coşku ve heyecan geri gelmişti. Tüm hisleri uyanmaktan öte kat kat artmıştı.

İşyerinde dolanmaya devam etti. Masaları, çekmeceleri açıp kapıyordu. Önce dikkatle ve sessizce, sonra sanki çok doğal bir şey yapıyormuşçasına. Toplamda on yedi dolar otuz yedi sent para topladı. Bunun neredeyse yarısı bozuk paraydı. Madeni para. Merdivenlerden aşağı inip, kendi odasına doğru yavaş yavaş yürüdü. Oradan asansöre binip giriş katına indi. Cebindeki tüm o bozuklukların farkındaydı. Güvenlik görevlisine iyi geceler derken kalbinin çarptığını, kulaklarının uğuldadığını duyuyordu. Başlangıçta paraları bir torbaya koyup kanalizasyon çukuruna atmayı düşünmüştü ama sonra bunun yerine eve gidene kadar hepsini yanında taşımaya karar verdi. Cebindeki bozuk paralar, içindeki heyecanı canlı tutuyordu. Anlatılmaz derece yoğun bir haz duyuyordu... Ertesi gün yolda bir bankaya uğrayıp bozuk paraları biriktirmek üzere küçük bir kutu aldı.

Dr. Martin, Harrynin durumundaki muazzam gelişmeden memnundu. Ona göre Harry duvarlarını kesinlikle aşmış, arınma süreci başarıyla gerçekleştirilmişti. Artık Harrynin çocukluğunda daha derinlere inebilir, genç adamın geliştirdiği Oedipus kompleksine herhangi bir travmaya neden olmaksızın erişebilirdi. Evet, Dr. Martin aslında inanılmaz derecede memnundu. Gülümsüyor, içten içe coşuyor, Harryyi dinlerken piposunu tüttürüyordu.

Harry eve artık sık sık geç geliyor olsa da Linda bu duruma üzülmüyordu. Aslında evliliklerinin ilk zamanlarında olduğundan pek farklı değildi. Neredeyse altı yıl olmuştu. Şimdiki tek fark, elbette, eve gidiş gelişin daha uzun zaman

almasıydı. Diğer her şey aynıydı. Harrynin neşesi yerindeydi. Akşamlarını ve hafta sonlarını birlikte geçiriyorlardı. Böylece kendini tamamen kocasına verebiliyordu. Akşam eve geldiğinde kollarını açmış, onu bekliyor oluyordu.

Bir de karnındaki can vardı. Hissedebildiği, görebildiği bir hayat. Harry kulağını büyümekte olan karnına dayıyor, haklı olduğunu söylüyordu. Seslere bakılırsa bence de kız olacak, birtanem. Karnı gibi içindeki hayat da büyüyordu. Ve elbette genç kadının huzuru ve ışıltısı da...

Bina içindeki keşif gezileri sırasında Harry başka işyerlerine girmenin de birçok yolunu bulmuştu. Hatta güvenlik görevlisi olanlara bile. Devriye gezdikleri zamanları kestirmek kolaydı. Kazara birine denk gelecek olursa sonraki keşif gezilerini ona göre ayarlıyordu. Bir keresinde erkekler tuvaletinde bir saatten fazla kalmıştı. İşyerinin boşaldığından emin olana kadar beklemişti. Ufak bir kabinin içine oturmuştu. Zaman geçmek bilmiyordu. Sonra bacaklarında ve belinde giderek artan heyecanın farkına vardı. Yakalanma korkusunun gürlemelerini bağırsaklarında hissediyordu. Kendini bu duygulara, hislere ve heyecana bıraktı. Sırtından ter akıyordu. Zaman kavramını yitirmişti. Bütün benliğini titreten duygular adeta onu kucaklıyordu.

Odalar arasında geziniyor, çekmeceleri açıp kapatıyor, her seferinde biraz daha fazla gürültü çıkarıyordu. Başta yalnızca ortada bulduğu paraları alıyordu. Nasıl olsa kimin olduğu belli değildi. Üzerinde haddinden fazla bozuk para taşıyor olsa da kimse sokak ortasında onu durdurup cebinde fazladan birkaç dolar var diye tutuklayamazdı. Ne var ki zamanla bu heyecan sönmeye başladı. Artık işyerinde sanki oranın sahibiymiş gibi dolaşıyordu. İstediği kadar gürültü çıkarıyordu. Sonra yavaş yavaş yüzük gibi, saat gibi küçük eşyaları almaya başladı. Eve varana kadar hepsini cebinde taşıyor, sonra bir yere atıveriyordu.

Aylar geçtikçe içinceki gerginliğin yerine heyecanı koymak zorlaşıyordu. Odalardan hesap makinesi, ofis araç gereçleri gibi daha büyük nesneler almaya başlamıştı. Dışarı çıktıktan sonra cebindekileri bir kenara bırakmadan önce en az iki blok uzaklaşıyordu binadan. Bir akşam onuncu kattaki bir şirketten daktilo aldı. Daha yarı yola gelmemişti ki bırakması gerektiğini anladı. Kolları ağrıyordu, sancılar girmeye başlamıştı. Elleri kopacakmış gibi ağrıyordu. Kalbi küt küt çarpıyor, gözleri terden neredeyse hiç göremiyordu. Sallana sallana, tökezleye tökezleye merdivenlerin başına kadar geldi. Vücudunun öne doğru eğildiğini, merdivenlerden aşağı tepetaklak düşmesinin an meselesi olduğunu fark etti. Belki de daktilo kafasını ezip parçalayacaktı. Yerçekimine karşı umutsuzca savaşıyordu. Sonunda geriye doğru sendeleyip duvara çarptı. Orada nefes nefese öylece kaldı.

Daktiloyu orada bırakmak istemiyordu. Bir dakikalığına yere koyup biraz dinlense daha iyi olacağını düşündü. Evet, sadece bir dakikalığına. Sadece... Hayır! Hayır! Yere koyup bir daha kaldırmayacaktı. Biliyordu işte. Bundan emindi. Bu şeyi bu binadan çıkaracaktı. Çıkarmak zorundaydı. Duvara yaslandı; yüzünden aşağı süzülen ter damlalarının daktilonun üzerine düşüşünü izlemeye koyuldu. Her bir kası ağrıyordu. Bir saniye daha dayanamayacakmış gibi hissediyordu. Fakat içindeki heyecan öylesine yoğundu ki bir yandan da yavaş yavaş, ritmik bir şekilde kalçalarını sallıyordu.

Dudaklarını yalayıp duvardan güç alarak kendini ileriye doğru itti. Merdivenleri yavaş yavaş inmeye başladı. Bir ayağını tereddütle aşağı atıyor, sonra diğerini indiriyordu. Böylece bir sonraki merdivene geçiyor, kendini bir anda çıkışta bulmamak için adımlarını sayarak ilerliyordu. Sekiz adım, sahanlık, dön, bir sonraki kata kadar sekiz adım daha. Üç kat daha var. İmkânsız. Makine kollarını iyice aşa-

ğı çekiyordu. Biraz üzerine abandı. Sahanlıkta biraz dinlendi. Vücudu koduğumun şeyini yere bırakıp gitmek için yalvarıyordu. Ama öyle yapmayacaktı. Bunu aşağa indirip binadan çıkaracaktı. Acıya teslim olmayacaktı. Dayanacaktı. Sekiz adım daha. Dön. Sekiz adım daha. İki kat daha var. Kaburgaları ikiye ayrılacakmış gibi ağrıyordu. Biraz olsun dinlenmek istiyordu. Yüce İsa, dinlenmesi lazımdı. Devam etti. Duramazdı. Dursa tekrar kalkamazdı. Hızını korumalıydı. Sekiz yavaş adım. Her bir basamağı tek ayağıyla arayıp buluyordu. Sahanlık. Duvara sürtüne sürtüne ilerle. Başını öne uzatmıştı. Terden kör olmuştu. Tuşların üzerine düşen ter damlalarından... Bir adım. Bir adım daha. Bir adım daha. Bir sonraki kat. Sadece bir kat kaldı. Yüce İsa. Hâlâ bir tane daha. Duvara iyice yapışmıştı. Santim santim ilerliyordu. Makine her yanını kesiyordu. Merdivenlerin arası açılıyor. Bulamıyorum. Aşağı. Aşağı. Sahanlık. Çok şükür. Sürün, sürün. Sekiz adım daha. Bul koduğumun basamağını. Basamak. Birkaç tane daha. Neredeyse vardık. Bir tane daha. BİR TANE DAHA VAR!!! Hassiktir! Az kaldı düşüyordu. Duvara yaslandı. İki basamağın arasında kalmıştı. Dikkatle makineye bakıyordu. Dört basamak daha. Siktir, nasıl olur? Sekiz basamak olmalıydı. On iki ne alaka? Yapamayacağım. Yapamam. Dönemem. Düz de gidemem. Dönmem lazım. Sonraki basamağı bulayım. Nerde ki? Aşağı inmem lazım. Evet. İlk merdivende on iki basamak. Bir tane daha. Hay sikeyim, bir tane daha. Aşağı. Aşağı. Aşağı amına koyayım! Sonunda. Kapı. Hassiktir! Açılmıyor. Yüklendi. Tereddüt. Açılıyor. AÇILIYOR!!! Giriş salonuna şöyle bir bakındı. Yalpalaya yalpalaya yürüdü. Daha fazla kapı. Yüklenip açtı. Cadde. Koduğumun caddesi. Soğuk. Fırla. Köşeye kadar yalpalaya yalpalaya yürüdü. Binaya yaslandı. Dönüp tekrar yürümeye başladı. Biraz daha gitti. Yürü koca götlü, yürü. Biraz daha. Yapabilirsin. Biraz daha. Bedeni feryat ediyordu. Adam ol lan azcık. Yürü. Aşağı doğru. Evet,

burası. Burası. Durdu. Makineyi yere bıraktı. Kalk. Nefes nefeseydi. Üstü başı, her yeri terden sırılsıklamdı. Alnını, kafasını, sonra cebinden mendil çıkarıp yüzünü sildi. Başarmıştı. Ulan ben yok muyum! Başardım. İşte böyle, hahahahahahaha! Yürürken hâlâ gülüyordu. Bir ara durup kasıklarına baktı. Ulan ben yok muyum! Koduğumun daktilosu azdırdı beni. Bisiklet selesi koklamaktan iyidir. Kahkaha attı. Kahkaha atarak istasyona doğru yavaş yavaş yürüdü. Vücudu yorgunluktan bitap düşmüştü ama adrenalini iyice yükselmişti. Gerilmiş adalelerinde atıyordu nabzı. Kendini son derece uyarılmış ve heyecanlı hissediyordu. Finn Hall, American Legion, Knights of Columbus ve daha yüzlerce isimsiz, unutulmuş dans salonunu hatırladı. Dans edip sohbet ettiği, bir çift gözün içine bakıp ellerini kalçalarına bastırdığı, sonra da yavaşça çıkıp bir taksiye binilen, bir eve gidilip kocanın beklenmedik bir şekilde orada olup olmayacağı ya da kendisi hâlâ oradayken aniden gelip gelmeyeceği merak edilen yerleri. Yüce İsa, mükemmel hissediyordu. Vücudundaki her bir kemik, her bir kas ağrıyıp sızlıyordu. Muhteşem hissediyordu. İnanılmaz hissediyordu!!!

Harry bir gece önce bir işyerinde öyle uzun süre kalmıştı ki neredeyse son treni kaçırıyordu. Yine de çıktığında hiçbir şey hissedememişti. Şimdiyse gecenin bir yarısında tüm vücudunu saran endişe yüzünden iki büklüm olmuştu. Bu yeni alışkanlığında bazı başka, ufak tefek değişiklikler yapması lazımdı. Bırak umduğu gibi bir iki hafta beklemeyi, birkaç gün bile bekleyemeyecekti. Bu gece yine dışarı çıkması gerekecekti. İçindeki kaygı ve beklenti giderek artarken bu karar ile birlikte birden bir rehavet çöktü üzerine.

Ancak bir başka endişesi daha vardı. Linda dokuzuncu ayına girmişti, her an doğurabilirdi. Gündüz yahut gece. Onun yanında olmak istiyordu. Hem de deliler gibi istiyor-

du. Onu hastaneye kendisi götürebilmek, bebek doğduğunda orada olup karısının elini tutabilmek, doğumhaneden çıktığında alnından öpebilmek istiyordu. Küçük Harry birkaç gündür zaten ninesiyle dedesinin yanındaydı. Lindanın çantaları ise hazırdı. Yüce İsa, onun yanında olmak istiyordu ama bu gece doğruca eve gidemeyeceğini de biliyordu.

Yine de elinden gelen bir şey vardı. Erkenden işe koyulmak. Ani bir heyecan dalgası bütün bedenini sarmıştı. Evet, öncesinde herkesin eve gittiğinden emin olmalıydı. Yüce İsa! Dizlerini birbirine vuruyor, kasları heyecandan geriliyordu. İşte bunu yapmalıydı. Büyük işyerlerindeki güvenlik sistemlerinin programlarını hemen hemen biliyordu. Birbirlerinden pek farkları yoktu. Daha erken başlayıp görevli gelmeden birkaç dakika önce tüyebilir mi, görmeliydi. Vay anasını! Kulağa mükemmel geliyordu. Bağırsaklarının ve boğazının düğümlendiğini hissedebiliyordu. Vücudunu bir titreme aldı. Günün geri kalanında işine dört elle sarıldı.

O gece, içindeki açlığı doyurmak için güvenlik görevlisi gelene kadar beklemesi gerekmiyordu. Birkaç dakikadır işyerinde dolanıyordu ve tam köşeyi döndüğünde az kalsın temizlikçi kadının üzerine çıkıyordu. Düşmesin diye kadını kollarından yakalamış, daha ikisi sallanırken kadın özür dilemeye başlamıştı. Kadınla göz göze geldiğinde aklı başından gitti. Kusacağını ya da altına sıçacağını sandı. Telaş içinde bacaklarını hareket ettirmeye çalışıyordu. Kadını sımsıkı kavramıştı. Sabit kalabilmek için kendisini paralıyordu. Koşma! Ellerinin kadının kollarına kenetlendiğini fark etti ama bir türlü bırakamıyordu. Kadınsa özür dilemeye devam ediyordu. İyi misiniz? Üstünüzü başınızı kirletmedim ya? Sıkıca kadını tutuyor, kendiyle savaşıyor, onaylıyor, kafasını sallıyordu ve kalp atışları neredeyse kadının sesini bastırıyordu. Sonunda kadını bırakmayı başar-

dı ama elleri hâlâ sıkılıydı. Kadına nasıl olduğunu sorarken yüzünün allak bullak olduğunu, zoraki gülümsediğini hissediyordu. Kasılmış ellerini cebine soktu. Aptal kadın hâlâ özür diliyordu. Harry ise siktirip gitmek istiyor, pis yalakaya gülümsüyor, gülümsüyordu. Sonunda yüzünde aynı aptal gülümseme, kadından kurtulmayı başardı. Kalp atışları kulaklarını sağır ediyordu. Sorun değil. Önemi yok. Hiç önemi yok. Sonunda dönüp yavaş adımlarla yürümeye başladı. Başı dönüyor, gözleri buğulanıyordu. Merdivenlere açılan kapıyı itti. Aşağıya, zemin kata doğru yürümeye koyuldu. Aşağı inip zemin katı geçti ve caddeye çıktı. Bir ara sokağa girdi. Hâlâ birkaç metre arkasından geçip duran insanlardan, arabalardan rahatsızdı. Kustu. Duvara dayanırken ayakları dibindeki kusmuk gölüne dikkatle baktı. Bedeninin yine aynı heyecanla karıncalandığını duyumsuyordu. Boğazına dolan havayı hissetti. Tekrar kusacak gibi oldu. Sonra tekrar, yavaşça doğruldu. Oralardan geçen insanların seslerini duyuyordu. Dönüp hepsine bağırmak, gülmek, sırtlarına şamar indirip doğum günlerini, Noellerini, *Chakunah*larını* ya da artık ne boksa onu kutlamayı, belki ayaklarını yere vura vura karşılarında dans edip birkaç şarkı söylemeyi, kodesin kapılarını açıp Oza ve mankafa *Frank Morgana*** giden sarı taşlı yolu takip etmeyi, herkes renkli bir günbatımına sıçrayabilsin diye belki büyücünün makinesinden bir iki fişek almayı istedi. Vay canına! Kendini muhteşem hissediyordu. Tek ihtiyacı olan kılıcını çekip oradan oraya koşuşturan hödükler yığınına bağırmak ve devleri kendisine getirmelerini söylemekti. Yüce İsa! Gereken şey buydu. DEVLER!!!

DEVLER!!!

Ya da belki de bir bebek. Evet, hakikaten. Bir bebek. Oğlunun, yani varisinin yanına yakışacak bir kız, bir pırlanta.

---

* Sekiz gün süren bir Yahudi bayramı. (ç.n.)

** Oz Büyücüsü filmindeki rolüyle tanınan Amerikalı aktör. (ç.n.)

Mendiliyle önce ağzını, yüzünü, sonra ayakkabılarını, pantolonunun paçalarını sildi. Mendili ustalıkla bir çöpe atıp hızla köşeye kadar yürüdü. Taksiye atladı.

Eve tam zamanında varmıştı. Lindayı hastaneye götürüp bir süre bekleme odasında oyalandı. Neden sonra hemşireler gelip eve dönmesi konusunda onu ikna ettiler. Doğuma daha saatler vardı, beklemesinin hiçbir faydası olmayacaktı.

Harryyi oradan oraya sürükleyen heyecan, bomboş eve girip kapıyı ardından kapattığında birden yok olmuştu. Her taraf daha bir geniş görünüyordu. Düzinelerce karanlık köşe şimdi şimdi çarpmaya başlamıştı gözüne. Televizyonu açıp ona odaklanmaya çalıştı ama aklı sürekli çoraklaşmış eve, karanlık köşelere ve Lindaya gidiyordu. Gözlerini bir saniyeliğine kapayacak olsa, karısının bedenini bir tabut içinde görüyordu. Kalkıp biraz volta atması, bir kahve daha içmesi gerekiyordu. Sonra yeniden oturup, baktığı yere odaklanmaya çalışıyordu. Sonunda bir sandalyenin üzerinde içi geçti. Tahminen birkaç saat ancak uyumuştu ki gelen bir telefonla yerinden fırladı. Şimdi hastaneye gelebilirdi. Doğum sorunsuz atlatılmıştı. Anne ve küçük kız sapasağlamdı.

Arabayı dikkatli sürmek, hız sınırını aşmamak için kendini zorluyordu. İçinin yeniden coşkuyla dolduğunu hissedebiliyordu. Anne ile bebek iyiydi. İyi. Her şey iyiydi. Son bir yıldır ya da artık her ne kadar olduysa, her şey mükemmele öyle yakındı ki. Çalmaya başladığından beri... Gerçek anlamda çalmak denilemezdi buna gerçi. Ordan burdan birkaç bozukluk alıyordu. Makinelerse büyük şirketlerin malıydı. Sigortaları vardı. Kaybından kimse zarar görmüyordu; kayboluyorlarsa tabii. Muhtemelen ertesi gün makineleri bulup yerine koyuyorlardı. Hayır, buna çalmak denemezdi. Tabir-i caiz değildi, çalmak demek doğru olmazdı. Öyle olsaydı bile atla deve değildi ya! Zarar gören

yoktu. Bu arada kendisi de sorunundan kurtuluyordu. Hayatındaki her şey yolundaydı. Harikaydı. Başladığından beri. Önemli olan buydu.

Lindanın saçında bir fiyonk vardı. Pembe bir fiyonk. Odaya girdiğinde genç kadın hafifçe doğrulmuş, uzanıyordu. Binlerce yıldız gücündeydi ışıltısı. Karısını öptü. Sonra tekrar öptü. Elini tutup genç kadına gülümsedi. Uzun bir süre boyunca yalnızca bakışıp gülüşerek sevgi dolu, güzel bir anı paylaştılar.

Zayıflamışsın. Genç kadın Harrynin elini sıktı. Gözlerindeki parıltı biraz daha artmıştı.

18

Harry, Dr. Martinle olan bağlarını koparmalıydı. Ne zamandır bunu istiyor ama doktorun ve iş arkadaşlarının itirazlarından çekiniyordu.

Bu öylesine verilmiş bir karar değildi. Terapilere başlandığında Harrynin bir parça umudu vardı ama devam edemeyeceği artık çok açıktı. Bu öyle güçlü, öyle derinlerde yer etmiş bir duyguydu ki mutlak bir hüküm halini almıştı artık. Doktorun muayenehanesinden çıktığında hâlâ onu rahatsız etmeyi sürdüren sorunları bile bile deşerek, yeniden yaşayarak saatler harcayamazdı her hafta.

Bırakmaya yavaş yavaş başlaması için doğru zamanı beklemesi gerektiğini biliyordu. Her şey düzelip rayına

oturunca, artık kendini daha iyi hissedip doğru davranmaya, daha iyi görünmeye başlayınca, Dr. Martine terapileri haftada bir saate indirmelerinin iyi olabileceğini düşündüğünü söyledi. O bir saatte doktordan kendisini idare edecek kadar güç aldığını da ekleyerek onun düşüncesini sordu. Dr. Martin seve seve kabul etmişti bu öneriyi. Arındırma süreci işe yaramış gibi görünüyordu. Madem öyle, bugünden itibaren tedaviyi daha da azaltmak an meselesiydi. Sonunda görüşmeler ayda bire inmişti, sonra tamamen sona erdi. Harrynin kendini herhangi bir şekilde endişeli veya üzgün hissettiğinde hemen doktoru araması şartıyla.

Harry son adımı atmak için en uygun anı beklemişti. Von Landorla birleşme fikrini ortaya atıp desteklediği konsorsiyum çok başarılı olmuştu. Öyle ki, bağlı şirket konumunda bir konsorsiyum daha oluşturulmuştu ve o da iş hayatına başarıyla atılmıştı. Projenin öne çıkan yenilikleri ve yaratıcılığı öyle dikkat çekiciydi ki *Fortune* dergisi Amerikan iş hayatının en başarılı genç işadamlarından biri olarak gösterdiği Harry White hakkında tam sayfa bir makale yayımlamıştı. Makalede Harry, bir dönem aşırı gerginlik ve endişeye neden olan sorunları olduğunu ama Dr. Martin sayesinde bunlarla yüzleştiğini, görüldüğü gibi şimdi en verimli şekilde işine devam ettiğini söylüyordu. Bu makalenin yayımlanmasından sonra Harry ve Dr. Martin gülüşüp el sıkışarak terapileri sonlandırdılar.

Terapinin sonlanmasıyla Harry kurtulduğunu hissetmişti. Artık sorunlarını aramaktansa çözümlerine boyun eğmekte özgürdü. Birçok açıdan şimdi daha rahat hissediyordu kendini. Ne yapıp ettiğini Dr. Martine anlatamayacağını biliyordu. Oysa her şeyi anlatmaya mecburdu. Ağzından, kendisini sonunda gerçeği söylemek zorunda bırakacak bir şeyler kaçırmamak için sürekli tetikte olması gerekiyordu. Diğer yandan, bir şeyler onu doktora her şeyi

anlatmaya teşvik ediyordu. Bu durumsa fazladan bir çatışma daha yaratıyordu.

Bir pazar günü Harry Lindaya onu gezmeye çıkaracağını söyledi. Sana göstermek istediğim bir şey var.

Arabaya binip, yerleşimin daha seyrek olduğu bir yere gittiler. Büyük bir kapıdan içeri girdiler. İleride, ağaçların arkasına gizlenmiş koca bir ev vardı. Harry evin önüne gelince durdu. Hadi bakalım, dışarı.

Noluyor Harry? Kimin evi burası?

Bir arkadaşın. Hadi, sana göstermek istediğim bir şey var.

Kolonyal tarzı, büyük taş binanın etrafını dolanıp arka tarafa geçtiler. Önlerinde, ağaçlarıyla sonsuzluğa doğru uzanıyormuş izlenimi veren bir bahçe vardı. En önde ise huş ağaçları.

Vay canına Harry, bir harika! Hakikaten nefes kesici. Hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Kaç ağaç var ki burda?

Birkaç dönüm.

Aman Tanrım, inanılır gibi değil. İyi de noluyor? Beni niye getirdin buraya?

Burası Whitelar Korusu.

Whitelar Korusu mu? Anlamıyorum. Kafası iyice karışmıştı.

Adı Whitelar Korusu. Daha uzun bir isim isterim dersen Bay ve Bayan Harold Whitein korusu ve malikânesi de denebilir. Hafifçe eğilip eliyle bütün araziyi işaret etmişti.

Bay ve Bayan... Nasıl yani? Genç kadın ne yapacağını bilemez halde etrafa bakınıyordu. Yani tüm bunlar...

Evet. Burası bizim.

Linda zambak dolu havuzcuğun kenarındaki beton banka oturdu. Bir an için, yaprakların üzerinde güneşlenen bir kurbağayla bakıştı. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Napacağımı şaşırdım.

Kısacası, burası bizim. Tamamı. Şu ilerisi, koruluğun ardındaki kısım da. Balkondan görünüyor. Küçük, serin, tertemiz bir ırmağı da var. Şırıl şırıl akan, sahici bir dere.

İnanamıyorum. Cidden inanamıyorum. Hepsi; hepsi bizim mi?

Yani... Wooddale Country Club kadar büyük değil tabii ama şimdilik idare eder. Hadi gel, içeriyi göstereyim.

Linda gece bebeği emzirmek için kalktığında Harry biraz heyecanlanmıştı ama uyumaya devam etti. Yeterince uyuyamamıştı; ama şu anki huzursuzluğunu açıklamaya yetmezdi bu. Başarısını düşünüyordu: parasını, *Fortune*da, *Wall Street Journal*da, *Dun&Brad*de kendisi hakkında çıkan makaleleri, yeni evlerini, Whitelar Korusunu ve ailesini. Her şeye sahipti. Akranlarının saygısını kazanması da cabasıydı. Ne sorunu vardı o halde? Dişlerini gıcırdatıyor, yumruklarındaki eklemler iyice ortaya çıkana kadar ellerini sıkıyordu. Sahip olduklarını, aldığı övgüleri, aşkını; tüm bunları düşünmek de fayda etmiyordu. Parası, mülkü, saygınlığı vardı ama kafasında hâlâ müphem bir memnuniyetsizlik, içini kemiren bir huzursuzluk vardı.

Bu duygulardan kurtulmak için eskilerine göre daha güvenli yollar keşfetmişti. Daha önce başvurduğu çözüme göre kat kat üstün oldukları kesindi ama bu da zamanla cazibesini yitiriyor ve ilki gibi güvenilmez oluyordu. Hâlâ işe yarıyordu ama etkisi gitgide daha kısa sürüyordu. Son zamanlarda işlerini, tam güvenlik görevlileri girerken bitirecek şekilde ayarlamaya çalışıyordu. Yüce İsa, ne muazzam bir heyecandı! Karının tekini sikmekten daha iyiydi aslına bakılırsa. Hem hastalık kapma korkusu da yoktu. Ama içini kemiren gerilimden kurtulmasını sağlayacak heyecanı canlı tutmak için başvurduğu yöntemler giderek tükeniyordu.

Aynı işyerine üç hafta boyunca arka arkaya girmişti. Her seferinde sırtından daha çok ter aktığını hissediyordu. Er ya da geç daha çok güvenlik görevlisi koyacaklar yahut devriye saatlerini değiştireceklerdi; ne var ki üç hafta sonunda her şey tamamıyla aynıydı. Dördüncü hafta binaya ara sokaktaki kapıyı kullanmak yerine ön kapıdan, güvenlik görevlisine gülümseyip girişteki ziyaretçi defterini imzalayarak girdi. Küçük masraf kutusunu boşaltıp bir teşekkür notu bıraktı. Sonra tekrar giriş salonuna inip defteri imzaladı. Görevliye bir kez daha gülümseyip iyi akşamlar dileyerek dışarı çıktı.

Bu maceranın keyfi bir başkaydı. Ne var ki birkaç gün sonra yine aynı huzursuzlukla boğuşuyordu. Bu durum da çalışırken işe odaklanmasına engel oluyordu.

Odalardan bir şeyler aşırmak artık işe yaramıyordu. Yine şehir merkezinden rıhtıma doğru kaymaya başladı. En iyi mekânı ve polislerin devriye saatlerini, tam vaktinde nasıl girip çıkacağını kestirebilmek için karmaşık bir sistem geliştirmişti. Bu başlangıç aşaması haftalarca sürdü. Gri, pis sokaklarda yürürken o eski özgürlük hissi, o eski heyecan yeniden sarmıştı benliğini. Yeniden odaklanmaya başlamıştı işine.

İçine daldığı ilk yer küçük bir matbaaydı. Arka tarafta açık bir pencere aranmış, sonra da içeri süzülmüştü. Öncelikle kravatını gömleğinin içine sokuşturmuştu bir tarafa takılmasın diye. Darmadağın mekânda dolanmış, sonunda odaları arayıp küçük kasayı boşaltmıştı. Yapının bütünü bir barakadan farksızdı. Soğuk, kasvetli bir havası vardı. Etrafa bakınıp basılan materyallere göz gezdirdi. Saate baktı. Birkaç dakika içinde polisin bu civara geleceğini fark ettiğinde matbaadan çıkıp pencereyi kapattı. Sonra durdu. Ara sokaklardan birine girmeden önce dönüp pencereyi tekrar açtı.

Yol boyunca aşağı doğru yürümeye başladı. Cebindeki fatura yığınıyla, bozuk paralarla oynuyordu. Devriye aracı yanından geçip yoluna devam ederken nabzı hızlandı ama adımlarını hızlandırmadı.

Ertesi ay aynı bölgeye birkaç kez daha gitti. Sonra bir başka bölge, sonra yine bir başka bölge bulmak zorunda kaldı. Gezilerini sıklaştırması gerekiyordu. Birkaç ayın sonunda bu gerilimden kurtulup içindeki huzursuzluğu yatıştırmak, heyecanını canlı tutabilmek için umutsuzça çabalıyor, yeni yöntemler arıyordu. Sonra bir akşam küçük bir kuru temizlemeciye girdi. Bir devriye aracı tam oraya yönelirken de dışarı çıktı. Sokakta yavaşça yürüyüp polisleri durdurdu. O an uydurduğu bir adrese nasıl gideceğini sordu. Ama bu da işe yaramamıştı. Arabaya yaklaşırken içinde ne bir dalgalanma ne kaygıdan dolayı ezilip büzülme ne de bir heyecan ve rahatlama hissi vardı.

Ertesi gün odasında oturuyordu. Kapısını kapatmıştı. Kelimenin tam anlamıyla, iş yaparken kendisini unutmak istiyordu. Sanki her yanından tutup çekiştiriyorlar, onu ikiye ayırmaya çalışıyorlarmış gibi geliyordu. O gece doğrudan eve gitmek istiyor ama bunun mümkün olmadığını da biliyordu. Karşı koymaya çalıştıkça yıprandığının farkındaydı. Adım adım, gün ilerledikçe, gece hırsızlık yapacak bir başka yer bulacağı gerçeğiyle cebelleşmeyi bıraktı. O kaçınılmaz, o kabullenilmiş gerçekle... İçinden derin bir oh çekmişti. Sonunda işine gerçek anlamda odaklanabildi.

Nereye gideceğini planlamamıştı ama içindeki dürtüler onu bir şekilde yönlendiriyordu. Kendini karanlık, pis kokan bir sokakta, koca bir kasap dükkânının arka tarafında bulmuştu. Uyurgezer gibi kapıları, çekmeceleri açıp kapamaya başlamış, sonra etrafa bakınıp oradan ayrılmıştı. Sokaklarda umarsızca yürüyordu. Sonunda kendini bir metro istasyonunun en ucunda buldu.

Arada sırada gözleri aşağıdaki raylara, gelen trenin ışıklarını görebilmek için tünelin karanlığına dalıyordu kendiliğinden. Çok geçmeden tren göründü. Gözlerini dikip bakmaya devam etti. Donakalmıştı. Boşluğa doğru hafifçe eğildi. Trenin sesi duyuluyordu. Ses gittikçe kuvvetlenip ışık artmış, sonra sanki görünmez bir engeli aşmışçasına istasyona hücum etmişti. Harry gözlerini dikip bakmaya devam etti. Gözleriyle kulaklarını uyuşturmuştu sanki saldırıya geçen tren. Raylara doğru çekildiğini hissediyordu. Vücudunun, gelmekte olan trene doğru yavaş yavaş çekildiğini duyumsuyordu. Onlarca parçaya ayrılacak, çürümüş beyni tüm istasyona dağılacaktı. Trenin önüne atlayıverse ne olacağını merak etti birden. O sırada trenin önüne atlayacağını biliyor, düşünmeden edemiyordu. Kulağa ne kadar güzel geliyordu. Muhteşemdi. Heyecan vericiydi. Trenin gümbürtüsü artarken vücudu titriyor, avaz avaz bağırıyordu. Biraz daha eğilip peronun ucuna iyice yaklaştı. Tren onu yalarcasına yanından yıldırım gibi geçmişti. Önü sıra geçen pencereler, kafalar, vücutlar görüşünü bulandırmıştı.

Metroya binip Grand Centrala gitti. Eve varması bir saati bulacaktı ama göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Hayatında hiç hissetmemişti böyle bir duyguyu. Yerinde duramıyordu. Ayağa kalkıp demirlerden birine tutunması gerekmişti. Şimdi olduğu gibi hiç çarpmamıştı kalbi. Yüce Tanrım, ne tecrübe ama! Ne muhteşem bir tecrübe! Harry için öylesine muhteşemdi ki başka bir şey düşünemiyordu bile. Şimdi değil. Yaşanması gereken bir şeydi. Hiçbir şey anlamamıştı. Şu an hissettiklerinin dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Başka bir şey istemiyordu. Sanki farklı biriydi, bambaşka biri. Demire tutunuyordu işte. İçten içe, tüm cevapların cevabını bulduğunu hissediyordu. İçini sarıp sarmalıyordu bu duygu. İçinde nabız gibi atıyordu. Avaz avaz bağırıyordu. Demire sımsıkı tutundu. Yakında, çok geçmeden, kendisine söyleneni o da anlayacaktı.

Artık hırsızlığa gerek yoktu. Sokaklarda kadın peşinde koşup, fare kaynayan odalarda zaman geçirmesine de gerek yoktu. Bu bilinçli bir karar değildi. İçten içe bildiği, doğruluğuna inanarak kabul ettiği bir şeydi.

Ama yine içindeki adam şunu da biliyordu ki hayatının bağlı olduğu bir şeyi söküp attığında yerine eşdeğer bir şey koyması gerekiyordu. Bu eşdeğer şeyse rahmin karanlık korunaklılığındaki cenin gibi evriliyordu. Harry onu yavaş yavaş besliyordu. Büyütüyordu. Zihnine yer etmesine izin veriyordu. Acele etmeksizin ama gidişatına dair ipuçlarıyla kendi umutlarını yeşerterek. Bu kökten değişim uzun haftalar boyu isimsiz kaldı. İçindeki hislere boyun eğmeye başladıkça Harry gitgide içine kapandı. Gereğinden fazla, dingin bir havaya büründü. İçindeki ferahlığı dışa vuran bir gülümseme vardı yüzünde her daim. Kimsenin erişemediği bir sır saklıyordu sanki.

Aynı zamanda heyecanlıydı da. İçinde bir cenin gibi gitgide büyüyen bir heyecandı bu. Olacakları beklemenin heyecanı, merakı inanılmazdı. Bildiği, hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Tanımlanamazdı; tecrübe etmesi gerekiyordu. Ne olduğunu tam olarak bilemiyordu şu ana kadar. Neler olacağını kestiremiyordu ama içten içe biliyordu. Geçen her günle birlikte yaklaşıyordu anlama anına. O yaklaştıkça heyecanı artıyordu.

Sonunda ne yapacağını anladığında bunu fark etmesinin bu kadar çok zaman almasına şaşmıştı. Öyle mantıklı, öyle basit görünmüştü ki gözüne... Apaçıktı. Fark etmesiyle birlikte yeni bir heyecan dalgası sarmıştı benliğini, nefes kesen bir heyecan dalgası. Eğer ne olacağını bilmeden, sadece bir şeyler olacağının farkına vararak bu denli rahat, özgür, ferah hissedebilmişse kendini, şimdiki heyecanı kim bilir ne kadar büyüktü. Çünkü şimdi artık yalnızca birini öldürüyor olacağını bilmekle kalmıyor, öncesinde, olay esnasında ve sonrasında yapacaklarını da düşünüyordu her

Tanrının günü. Şöyle bir an için düşünmek, durumu gözden geçirmek bile elinin ayağının boşanmasına neden oluyordu. Tanrım, ne büyük haz! Ne enfes bir duygu! Ne zaman isterse o zaman dalabilirdi bu düşünceye. Huzursuzluk ne zaman işlerini etkilemeye başlasa ya da o karıncalanma hissi geri gelse, durup, bu kadar basit, durup birini nasıl öldüreceğini düşünmeye koyuluyordu. Bir yere gitmesine, bir şey yapmasına gerek yoktu. Olduğu yerde durup o âna gidiyor, infazı gözlerinin önünde canlandırıyordu. Sadece heyecanı hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda başına musallat olan o eziyetten de kurtulmuş oluyordu. Hepsi bu kadardı. Herhangi bir yere gitmesine gerek yoktu. Grand Centrala taksiyle gitmek yerine, sadece bu yeni cevabın tesirini görebilmek için metroya binmeye başlamıştı. Trende insanlar tarafından itilip kakılmasına, kapı tarafına yığılmalarına, demirlerden birine tutunup etrafındaki vücutlar tarafından ezilmesine sesini çıkarmıyordu. Yalnızca, günün birinde yapacaklarını düşünüyordu. Etrafındakileri unutmuştu. İçten içe, bir huzur ve kudret duygusu hissediyordu. İnanılmaz bir kudret duygusu. Bu kudret sayesinde, onu iki büklüm eden işkencelere karşı demir gibi hissediyordu kendini.

Bunun farkına varmasıyla birlikte her şeyle dalga geçebilecek olmanın zevki de cabasıydı. En azından şimdilik. Bir gün bu öldürme işi gerçekleşmeliydi. Şu anda düşüncesi bile ayaklarını yerden kesmeye yetiyordu. En güzel yanlarından biri de buydu. Harekete geçmeyi sonsuza kadar erteleyebilirdi. Heyecanına heyecan katardı bu. Bekleyişi besle, büyüt, okşa, sev. İşte buna değerdi. Yapacaktı da. Mümkün olduğunca uzun bir süre oyalayacaktı kendini. Bir gün yapacakları ise tarihe geçecekti. Şimdilik her şey kafasının içindeydi. Şimdi kendi gerilimini kendi yaratabilirdi. Ona hükmedebilirdi!

19

Linda Harrydeki değişikliği sezmeden haftalar önceydi. İki çocuğa birden bakmak çok zaman ve enerji alıyordu. Harry ev işleri için bir yardımcı tutması konusunda ısrar ediyor ama genç kadın hâlâ, anneleri olarak onlara bakacak tek kişinin kendisi olduğunu söylüyordu inatla.

Değişikliğin ne olduğundan emin değildi ama durumdan hoşnuttu. Harrynin yine biraz sessizleştiği, eskisi kadar sık şakalaşmadığı doğruydu; ama o, durumdan hoşnuttu. Sessizliği sevmişti. İki çocukla başa çıkmak insana sessizliğin değerini biraz olsun hatırlatıyordu.

Ancak süre uzayıp, haftalar aylara döndükçe Linda fark etti ki bu, sessizlikten öte bir şey. Kocası içine kapanmıştı.

Hâlâ gülümsüyor, sohbet ediyordu ama başka bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu söyleyemese de bu değişiklik genç kadını rahatsız etmişti. Elle tutulur bir şey olmamasına rağmen hissettikleri ortadaydı. Bu durum huzurunu kaçırıyordu ve Linda kendini tehdit altında hissediyordu.

Durumu bir başkasına ya da Harryye açmayı imkânsız kılan da zaten elle tutulur hiçbir şeyin olmamasıydı. Kocası ona ne kötü ne de yokmuş gibi davranıyordu. Herhangi bir soğukluk, ilgisizlik de söz konusu değildi; ancak aynı zamanda kendisine eskisi kadar da dokunmuyordu sanki. Acaba yok yere mi endişe ediyordu? Geceleri bebek için kalkıp gün boyunca çocuklara bakmaktan bazen öylesine yoruluyordu ki tüm bunları kendisinin mi uydurduğundan emin olamıyordu.

Sonra durup tekrar düşünüyor, hepsini kafasında kendisinin kurmuş olabileceğini fark ediyordu. Sorun falan olamazdı. Hem ne olmuş yani, insan zamanla biraz sessizleşebilirdi? Hele iki çocuğu varsa ve gün boyu o kadar yoğunsa... Gülüp geçti. Kendi hayatına, işlere, çocuklara böylesine dalıp, Harrynin ağır sorumlulukları olan, meşgul bir adam olduğunu, eve geldiğinde haliyle biraz huzur ve sessizlik arayabileceğini unuttuğu için kendine biraz kızdı hatta. Tekrar güldü. Sonuçta sekiz yıldır evliyiz ve eskisi kadar da genç değiliz.

Harry artık günde birkaç kez metroya biniyordu. Bu yalnızca çevresindeki güruhtan kendini soyutlayabileceğini kanıtlamak için değil, aynı zamanda yaşadığı heyecanı, tren süratle istasyona yaklaşırken gözlerini dikip trene bakarken hissettiği kudreti, trenin onu kendisine çekişini, kulaklarına dolan uğultuyu, uğultuyla birlikte gelen ani esintiyi delicesine sevdiği içindi. Trenin önüne sıkışmış havayı soluyor, makinistin göz rengini neredeyse seçebiliyordu.

Gel gör ki zamanın ilerlemesi ve değişim kaçınılmazdır. Harry zamanın dolduğunu hissetmeye başlamıştı. Bu küçük oyunun da bir sonu vardı. Bunu önceden de·biliyordu. Hızla o âna yaklaşıyordu. Düşünmek, kafa yormak, planlar yapmak bir yere kadardı. Harekete geçilmeliydi.

Birini nasıl öldüreceği konusunda aklını karıştıran hiçbir şey yoktu. Kolaydı. Yakalanma olasılığı yoktu. Çoğu katil –sözcük kulağa garip geliyordu, kendisine çok yakışmadığının farkındaydı– ya yakalanırdı ya da kimliği açığa çıkardı çünkü cinayet sebebi aşikâr olurdu. Öyle olmasa bile neredeyse her zaman kurbanla arasında bir yakınlık bulunurdu. Bunu saklamanınsa hiçbir olanağı yoktu.

Bir adamla karısı arasında mutlaka bir bağlantı vardır. Kadın öldürülürse koca her zaman şüphelidir. Adam daima tepeden tınağa sorgulanır. Çoğunlukla da bir kız arkadaş ortaya çıkar. Ya da bir sigorta sözleşmesi. Ya da karısının ölümünden kâr edeceği herhangi bir şey. Her zaman geçerli bir neden.

Cinayetler ise genelde aptalca olurdu. Hayal gücünden, zekâ ışıltısından yoksun. Bir anlık sinirle, çaresizlikle işlenirdi çoğunlukla. Cesedin bulunmasından birkaç dakika sonra kurbanla failin arasındaki ilişki ortaya çıkardı. Aslına bakılırsa, Harrynin bu konuda okuduğu birkaç kitaba göre çoğu cinayeti (bu sözcüğü tekrar, bilerek kullanmamıştı) geri zekâlı bir orangutan bile çözebilirdi. Genelde kendiliklerinden çözülürlerdi.

Fakat Harry birini çıkar amaçlı öldürmeyecekti; en azından çıkar kavramının sözlük anlamı bağlamında. Hiçbir maddi çıkar gözetmeyecekti. Güç veya nüfuz kazanmayacaktı. İntikam almak için olmayacaktı. Yaralanmış bir gurur, kırık bir kalp için olmayacaktı. Kişisel bir bağdan ötürü olmayacaktı. Yani hiçbir tehlikesi yoktu. İfşa olmaktan korkmasına gerek yoktu. Soygunlarda yaptığı gibi, nasıl da yabancı geliyor kulağa bu sözcük; sanki kendisiyle hiç ala-

kası yokmuş gibi. Tutuklanmak için polise sataşmasına da gerek yoktu. Cinayetle arasında bağlantı kurmalarına imkân yoktu. Bu kadar basitti.

Tamamıyla yabancı biri. Tamamıyla yabancı birini öldürürsen nasıl yakalanabilirsin ki? Kim bilir kaç kere yaşandı şimdiye kadar? Cidden. İddiaya girerim ki olmuştur. Hem de çok kereler. Şehirlerde dolanıp durduk yere insan öldüren ruh hastaları da değildir yalnızca bunlar. Ya da belli tip kurbanlar seçen Karındeşen Jack ve türevleri gibi de değildir. Bir defaya mahsus yapanlardır. Sırf birini öldürmenin nasıl bir his olduğunu merak ettiği için tutup hiç tanımadığı birini öldürenler olmuştur kesinlikle. Asla yakalanmamışlardır. Neredeyse imkânsız. Ancak kader değiştirebilir bunu. Harryyse kaderin kendisini umursamadığını, kendisine karşı çıkmayacağını biliyordu.

Bunu aynı zamanda hayırseverlik adına yapmak istiyordu. En azından mümkün olduğu kadar. Birisi ölmeliydi; o halde bu birisi yaşamayı özlemeyecek ya da özlenmeyecek biri olmalıydı. Metro istasyonundaki tüm o ümitsiz, bitik yüzlere baktı. Hayat onlar için ne anlama geliyordu? Eski püskü giysiler. Yırtık ayakkabılar. Yağ lekeli tişörtler, bluzlar. Büyük olasılıkla hamamböceği basmış bir kapanda yaşıyorlardı. Buna yaşamak denemezdi. Tek yaptıkları var olmaktı; o da zor bela. Nasıl gülümsendiğini unutmuşlardı. Tabii eğer bir zamanlar öğrendilerse. Onlar için de, dünya için de iyilik yapmış olacaktı.

Mesai çıkışında, kalabalığın arasında sıkışmış vaziyette, istasyonda bekliyordu. Kalp atışlarının sesi, tünellerden hızla geçen trenlerin giderken ve durmak için yavaşlarkenki acı feryadını bastırıyordu. Bu ses tüm vücuduna nüfuz ediyordu. Sanki beyni patlayacaktı. Gözlerine sanki biri parmaklarıyla bastırıyordu. Tüm vücudu boğazında düğümlenmiş gibiydi. Anal bölgesindeki büzgen kaslara odaklanması gerekiyordu. Kasları, kopmak üzere olan çelik

tellere dönüşene kadar kasılmıştı. Trenin sesini uzaktan duyabiliyordu. Sesler giderek yükseliyordu. Yükseliyordu. Nefes alamıyordu. Terden titremeye başlamıştı. Eli ayağı buz kesmişti. Hiçbir şey hissetmiyordu. Dehşete düşmüştü. Neredeyse göremez olmuştu. Trenin sesi iyice artmıştı. Harryye doğru tüm gürültüsü ve uğultusuyla yaklaşıyordu. Önünde dikilen kişinin sadece siluetini seçebiliyordu. Tren yaklaştıkça peronun sarsıldığını hissediyordu. Trenin uğultusundan başka bir şey, hiçbir şey kalmamıştı; Harry o uğultunun içinde haykırmaya başladı. AAAAAAAAAAAAAAHHHHHHHHHHHHHH! Önündeki bedeni itmişti. Tren tok bir sesle bu bedene çarptı. Trenin uğultusuna çığlıklar, feryatlar, aniden frene yüklenilince birbirine sürten demirin acı bağrışı karışmıştı. Makinist kabininin camı içerideki görevlinin kusmuğuyla kaplanmıştı. Yolcular öne doğru fırlarken çığlık atmış, bağrışmış, figan etmişti. Raylara, platforma vücut parçaları sıçramıştı; çeşitli uzuvlar yuvarlanıyor, zıplıyordu. İnsanların üzerine beyin, kemik, et ve kan yağıyordu. Harry neredeyse düşüp bayılacaktı. Çıkışa ulaşabilmek için kalabalıktan düşe kalka uzaklaşmaya çalıştı ama çılgına dönmüş kalabalığın arasında sıkıştığı için her seferinde ancak birkaç adım ilerleyebiliyordu. Beynindeki o tok ses, o feryat figan, dehşetle birleşen aşırı coşku bacaklarını uyuşturmuştu. Adım adım ilerleyerek merdivenlerin birkaç basamağını çıkabildi. Kolonlara, insanların yüzlerine sıçramıştı kan. Yüzü gözü kan içindeki bir kadın yüzünü silerken delirmiş gibi bağırıyor, yüzünü tırmalıyor, çevresindekilerse kadının kendi yüzünü parçalamasını engellemeye çalışıyordu. Tünelin karanlık köşelerinde, rayların parlak demirlerinde bir yabancının bedeni yatıyordu. Bedeni beş yüz metrelik bir alana yayılmıştı: raylara, tünele, perona ve insanların üzerine. Neden sonra Harrynin kulağındaki uğuldamalar sözcüklere dönüşmeye başladı. Merdivenlerde durmuş, insanların itiş kakışını, kusmalarını

seyrederken söylenenleri anlamaya çalışıyordu. Metro güvenliği kalabalığı yarıp trene doğru gitmek, neler olduğunu görüp ne yapmaları gerektiğini anlamak için kalabalıkla cebelleşiyordu. Etrafta konuşulanları anlamaya çalışırken iyice kısmıştı gözlerini Harry. Sonunda anlayabildi. Aşağıdaki karmaşaya bakarken neredeyse sevinç çığlığı atacaktı. Acil durum ekipleri bayılan makiniste ulaşmak için cihazlarla kapıyı açmaya çalışıyordu. Makinist kontrol düğmelerinin üzerine yığılmıştı; başı kendi kusmuğunun içinde huzurla dinleniyordu. Trendeki insanlar ayağa kalkmaya çalışıyor, kapılara yükleniyor, kimisi pencerelerden acı acı bağırıyor, kimisi o ufak deliklerden dışarı çıkmaya uğraşıyordu. Ufacık boşluklara ulaşabilmek için birbirlerini tırmalıyorlardı. Pencerelerden eller kollar uzanıyordu dışarı. Perondakiler yardım isteyenleri dışarı çekmeye çalışıyordu. Harry aşağıdaki çılgın kalabalığa bir şeyler söylemek, bağırmak istedi. Tek yapabildiğiyse içinden mırıldanmaktı. Kalabalığı yaran üç polis tarafından itilip adım adım ilerleyerek yukarıya çıkarken hâlâ mırıldanıyordu. İşte oldu, işte oldu, işte oldu.

Harry bir saatten fazla bu karmaşanın, çılgınlığın içerisinde kalmıştı. Son siren sesleriyle, hortlak görmüşe dönen insanlar da gittikten sonra istemeye istemeye o da ayrıldı. Olay mahallinde, merdivenlerin başında durmuştu. Polislerle sağlık görevlileri istasyona doluşuyordu. Ardından gazeteciler, fotoğrafçılar, sonunda kamera ve mikrofonlarıyla televizyoncular gelmişti. Tüm bu hızlandırılmış çekim, çılgın bağrışlar, inlemeler, ayılıp bayılan insanlar Harrynin heyecanına heyecan katıyordu. Orada kaldığı süre boyunca öylesine yoğundu ki bu heyecan, bazen boğulur gibi oluyordu. Sonunda dizlerinin bağı çözülüp diğerleri gibi kendisi de yığılacak, bayılıp kalacak zannetti. Ama o, bağırıp çağıran polisler ile kalabalığı yarmaya çalışan sağlık görevlileri arasında sıkışıp kalmıştı. Sağlık görevlileri dönüp dönüp kalp krizi ya da sinir krizi geçirenleri

taşımaya devam ediyordu. Taşıdıkları insanların birkaçına göz ucuyla şöyle bir bakmıştı. Yüzlerine ve giysilerine sıçramış beyin parçacıklarını gördüğünde neredeyse yığılacaktı olduğu yere. Tüm o gürültü, o bağrış çağrışın arasında ancak birkaç sözcük seçebilmişti: Hastayı önce bezle temizlemeliyiz.

Son görevliler de ayrılıp kalabalık dağılmaya başladığında Harry perondaki, kolonlardaki ve merdivenin çevresindeki ıslak alanları gördü. Bir de raylardaki. Çalışanlar gelip rayları yıkayarak, temizlemişlerdi. Kanlı trajediye şahit olan onlarca görgü tanığıyla röportaj yaptıktan sonra son gazeteci ve televizyoncular da oradan ayrılmıştı.

Çok geçmeden çevredeki sesler (*hastayı bezle temizlemişlerdi*) normale dönmüştü. Gelip giden trenlerin gürültüsü, gelip geçen insanların konuşmaları duyuluyordu sadece. Kendini hareket etmeye zorladı (*işte oldu, işte oldu*), merdivenlerden caddeye çıkıp taksiye bindi ve Grand Central istasyonuna gitti.

Trene binmiş, tekerlerin şarkısını dinleye dinleye eve doğru giderken içindeki heyecan hâlâ aynı şiddetteydi. İş-te ol-du, iş-te ol-du. Bez-ile, bez-ile... İş-te oldu, iş-te oldu. Bez-ile, bez-ile...

O gece eve vardığında yüzünü gören Linda şaşkına dönmüştü. Yüzü bembeyazdı, beti benzi atmıştı. Yine de yanakları al al olmuş ve gözlerine ateşten yanan bir insanın gözlerindeki buğulu bakış çökmüştü. Hareket ederken sanki bir dış güç onu hareket ettiriyormuş gibi görünüyordu. Tuhaf bir biçimde kendinden bağımsız durur gibiydi. Aslında, kocası olan adamla karşılaştırıldığında neredeyse tanınmayacak haldeydi. Kocasının oturuşunu seyrederken genç kadının içini bir telaştır aldı.

İyi misin canım? Ateşin var sanki.

Bilmem. Omuz silkip kafasını sallamıştı.

Neredeyse polisi, hastaneleri arayacaktım artık. Çok geciktin. Aramadın da... Geç kalacağın zaman hep arardın. Senden haber alamayınca başına bir iş geldi sandım. Yüce Tanrım! Ah, Harry, iyi ki burdasın! Sarılıp öptü. Sana bir kahve falan getireyim mi? Noldu canım? Meraktan öldüm.

Tren gecikti. Kollarını mekanik bir şekilde karısının beline doladı ve elini kalçasının üzerine koydu.

Lindanın dikkati birdenbire televizyonda çıkan haberlere kaydı. Metroda feci bir kaza meydana geldiğini söylüyorlardı. Kamera bir sağlık görevlisinin peşi sıra merdivenlerden aşağı iniyordu ki birden, kısacık bir an, ekranda Harry göründü. Harry, bu sensin! Kamera kalabalığın çığlığı, kargaşası içinde yoluna devam etti. Sunucu, trajik kazanın ardından ortaya çıkan manzarayı anlatıyordu. Aman Tanrım, çok fena. Oradaymışsın Harry. Ah, ne fena! Böyle görünmene şaşmamalı.

Harry gözlerini televizyona dikmişti. Gördükleri, duydukları, yaşadıkları ve hatırladıklarının ardından donup kalmıştı.

Akşamın geri kalanını yarı baygın bir halde geçirdi Harry. Lindaysa sorunun ne olduğunu anlamış, televizyona bakmaya çalışırken Harryyi rahatsız etmemişti. İyi bir uyku çekerse kocasının kendine geleceğini düşünüyordu.

Harry gecenin bir yarısında yataktan fırladı. Linda onu yatıştırmaya çalışıyordu. Bir şey yok Harry. Marynin sesi... Kızla ben ilgilenirim. Dişleri çıkıyor da... Genç adam yatağın kenarına oturdu; yüreği ağzına geldi gelecekti. Patlamaya hazır barut fıçısı gibiydi. Birden ellerini ağzına kapatıp banyoya koştu. Tuvalete yetişmesine birkaç metre kala kusmaya başladı. Kendini duvara doğru atıp yere düştü. Hâlâ kusuyordu. Olduğu yere oturup soğuk, porselen bir kâseyi kucakladı; kusup öğürmeye devam etti. Midesindeki sancı öylesine sık ve şiddetliydi ki neredeyse hiç nefes

alamıyordu. Ayaklarına, bacaklarına geçmişti sancı. Sanki sonsuza dek sürecek gibiydi...

Uzun, acılı bir süreçten sonra Linda gelip soğuk ellerini Harrynin alnına koydu. Genç adam öğürmeye devam ederken onun gergin ensesini ovdu. Devrilen oturağa dayanmış, kusma nöbetlerinin bitmesini beklerken dudaklarının arasından hâlâ yeşil safra suyu damlıyordu.

Zar zor ayağa kalktı. Yüzünü soğuk suyla yıkadı. Yatağa sırtüstü uzanıp ağzından dizlerine kadar kendini hissettiren, metalik boşluk duygusunun tadını çıkarıyordu. Genç adamın alnına düşen saçlarını yüzünden çekerken Linda panik ve korkuyla ona bakıyordu. Harry Lindaya bakıp gülümsüyordu. Yarı sayıklar bir vaziyetteydi. Çakırkeyif, kafası dumanlı, hatta neredeyse gerçeküstü bir hali vardı. Kedi tarafından yutulmuş kanarya gibi görünüyorsun. Linda gülüşüne, sözlerine hemen karşılık verdi; güldü, kafasını salladı. Sen de ölecekmişsin gibi görünüyordun.

Hayır. Gülüp kollarını genç kadına doladı. Bir şeyler dokundu, o kadar. Lindayı kendine çekip yanağını, boynunu öptü; genç kadını okşamaya başladı. Boynunun etrafında incecik bir fırfır gibi kalana kadar geceliğini yavaşça yukarı doğru sıyırdı. Karnını, kalçalarını okşadı. Bir yandan göğüslerini öpüp dili ve dudaklarıyla göğüs uçlarını sertleştiriyor, bir yandan vücudunu kadının ılık vücuduna doğru bastırıyordu. Karısıyla uzun uzun, rahat bir şekilde sevişti.

Sonra da bitkin bir halde derin bir uykuya daldı.

Ağrılı bir ereksiyonun ısrarı sonucu sakince uyandı. Lindanın üzerine çıkıp kulak memeleriyle oynamaya, onu öpmeye başladı. Genç kadın uyanıncaya kadar bedenini onunkine bastırdı. Sonra daha önce hiç hissetmediği bir zorunlulukla, kendisi üzerinde korkutucu bir hâkimiyet kuran tutkuyla bir kez daha sevişti karısıyla. Her bir devinimi ikiye katlanmış bir hassasiyet ve zevkle duyumsuyordu. İçindeki korku, sonsuz güç korkusu, bedenindeki arzu eri-

yip gittikten sonra da kendisini devam etmeye zorlayan korku, bu hassasiyet ile zevki ikiye katlıyordu.

Linda ertesi sabah uyandığında şaşkınlık içindeydi. Bu durum gün sonuna kadar onu etkilemeye devam etti. Küçük Harryyi okula götürdü. Sonra bahçelerinde, Whiteların Korusunda dolandı. Ağaçların arasından, kayaların üzerinden incecik akan bir suyun başına oturup düşünmeye koyuldu. Sevişirlerken aldığı zevki hatırlayarak içindeki belirsiz tedirginliğe bir çözüm bulmayı umuyordu. Oysa sevişmelerini hatırlamak, bu rahatsız edici duyguyu daha da kötüleştiriyordu. Yeni bir sorun yaşadıklarını düşünüyordu. Bu kez her zamankinden daha yoğun hissediyordu bunu. Aslında bu kez durumun acil olduğunu söyleyen bir sezgiyle savaşıyordu. Çevresine, ağaçlara baktı. Kocaman dalların arasında bir parça olsun gökyüzü aradı. Düşündü durdu. Kafası gitgide daha çok karıştı, huzuru iyice kaçtı. Sonunda kafasındakileri bir yana bırakıp tüm olanları Harrynin yaşadığı korkunç olaya yordu. Görünen o ki, bu olayın yarattığı duygusal gerilim yalnızca Harryyi değil, kendisini de etkilemişti. Zavallı adamın vücudunun tüm istasyona saçılmış, oradaki diğer insanların üzerine sıçramış olduğunu söylemişlerdi televizyonda. Belki Harry de onlardan biriydi. Sormak istedi ama aynı acıyı tekrar yaşatmaktan çekindi. Sonunda tüm bu sorgulamaların yeterince acı verici, tehlikeli olduğuna karar verdi. Suyun başından ayrılıp barakaya gitti ve bahçe aletlerini alıp işe koyuldu.

Harrynin korkunç kazayı kendine hatırlatmasına gerek yoktu. Onun kafasında her şey olup bitmişti. Oysa tüm millet bu olayı konuşuyordu. Gazeteler büyük puntolarla başlık atmıştı ilk sayfalarına. Herkes peronun ucuna bir adım uzaklıkta duruyordu. İçindeki o boşluk duygusunu, metalik hissi canlı tutmak için anlaşmıştı sanki tüm şehir. Düne damgasını vuran coşkuyu hatırlamasına, tekrar tekrar ya-

şamasına neden oluyorlardı. Kendini duyurmak, hissettirmek isteyen başka duygular da vardı ama onlar diğerlerinin yanında silik kalmışlardı. En azından şimdilik.

Korkunç kazanın hissettirdiği duygular ve ona hatırlattıkları, yalnızca kendini bir anda buluverdiği o pis çukurlardan, hastalık kapma korkusundan ötürü endişe duymasına değil, aynı zamanda artık işyerlerinde, pis dükkânlarda aranıp durmasına da gerek kalmadığını Harryye göstermişti. Hayatında, önemli ve geri dönüşü olmayan bir değişikliğe adım attığının elbette bilincindeydi.

İlerleyen günlerde meydana gelen olaylar, araya bilimsel bir mesafe koyarak, katı bir nesnellikle her şeyi gözden geçirmesine neden oldu. Aylarca sürdü bu durum. Eskiden başına musallat olan dürtülerden sıyrılmış görünüyor, o günleri birer hatıra gibi anımsıyordu. Olanları gözünün önüne getirdiğinde aynı yoğun heyecanı tekrar yaşıyordu.

Neden sonra zamanın kudreti, derinlerde kalmış müphem bir duygunun huysuzlanarak yukarılara çıkmasına imkân verdi. Bu duygu Harrynin beynine üşüşürken, o bunu yok etmek için mücadele ediyor ama kökünü bir türlü kurutamıyordu. Bu ses ona suçlu olduğunu haykırmak istiyor, yine de belli belirsiz mırıldanmakla yetiniyordu. Harry durumun ciddiyetinden bihaber, karşı koyuyordu. Çok geçmeden korku, kaçınılmaz huzursuzluk, derinin altındaki kıpırdanma geri geldi. Her gün aynı raylar üzerinde gidip gelen trenin tekerlekleri bu duyguları ikiye, üçe katlamıştı. Aynı raylar, aynı raylar. İş-te ol-du, iş-te ol-du. Bez-ile, bez-ile. Harry Whitein içindeki mücadele yavaş yavaş şiddetleniyor, gerilim ise ağır ama istikrarlı bir şekilde artıyordu.

Linda ondaki değişimi önce sezdi, sonra kesin olarak fark etti. Genç adam olağanüstü gergin görünüyordu. Hareketleri, tepkileri aniydi, neredeyse ister istemez kasılıyordu bedeni. Önce işyerindeki bir sorundan kaynaklandığını zannetmişti. Fakat eskiden bu gibi du-

rumlarda fazla mesai yapar, biraz içine kapanırdı. Şimdilerdeyse eve erken geliyordu ve durum aylardır böyleydi. İçine kapanık veya dalgın da değildi. Aksine çok hassastı. Rahatsız edici raddeye gelmişti bu hassasiyet. Ona veya çocuklarına kötü davranmıyordu ama çocukların gürültüsü karşısında genç adamın patlamaya hazır bir vaziyette durduğunu fark etmişti. Çocuklara halihazırda bağırdığından daha sık bağırmamak için kendisiyle boğuşuyordu sanki.

Linda gitgide meraklanıyor, endişeleniyordu. Her şeye burnunu sokan meraklı eş durumuna düşmek istemiyordu; ama yine de bir akşam dayanamayıp herhangi bir sorunu olup olmadığını sordu. Genç adam hayır diyerek kestirip attı, sonra hemen konuyu değiştirdi.

Fakat Linda kocasını sıkan şeyin ne olduğuna kafayı taktığını fark etmişti. Öyle çok gerilmişti ki aynı konuyu tekrar açacağından adı gibi emindi. Çocuklar uyuyuncaya kadar bekledi, sonra Harryye iyi olup olmadığını sordu.

İyiyim.

Genç kadın durakladı. Israr etmeye korkuyordu ama sessiz kalmak daha korkutucuydu. Emin misin canım? Yani, ben endişelenmeyeyim diye söylemediğin bir şey var mı?

Hiçbir şey yok. Niye böyle üsteliyorsun?

Özür dilerim canım. Fark etmemişim. Sadece endişelendim.

Niye?

Şey, sinirli görünüyorsun. Seni rahatsız eden bir şey var sanki...

Endişelenecek bir şey yok.

Linda tekrar durakladı, sonra alelacele ekledi: Dr. Martini bir arasan mı acaba?

Ne için? Yüzünde ve sesinde şaşkınlık ifadesi vardı.

Bilmem, canım. Aklıma geliverdi öyle.

Bak. Doktora anlatmam gereken bir şey yok. Hele onun bana söyleyebileceği hiçbir şey yok. Şimdi izin verirsen sağlığım konusunda daha fazla konuşmak istemiyorum.

Linda konuyu değiştirecek, alakasız bir şeyler düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Neden sonra kalkıp banyoya, duş almaya gitti. İçindeki kaygılardan vücut şampuanları ve sıcak suyla kurtulmayı umuyordu.

Trenin tekerleri Harryye aynı şarkıyı söylemeye devam ediyordu: iş-te ol-du, iş-te ol-du, bez-ile, bez-ile. Fakat aylar tembel tembel ilerlerken, kendini dizginlemekten vazgeçmiş gibiydi. Rahatlama duygusu ve heyecan zamanla uçup gitmiş, yerini yine o eski huzursuzluk ve endişe almıştı giderek artan bir oranda. Bu durum göze çarpıyor olmalıydı çünkü Linda ona bir sorunu olup olmadığını sorup duruyordu. Genç kadını kendinden uzaklaştırmak istememekle birlikte sorgulanmak hoşuna gitmemişti. Metro kazasından sonraki duygu yoğunluğu bazen aklına geliyor, olanları hatırlamak tüm gerginliğini, endişelerini silip atıyordu. Fakat bir noktadan sonra öyle bir hal almıştı ki, olayları hatırlamak eski işlevini yerine getirmemekle kalmıyor, üstüne bir de kendini suçlu hissettiriyordu. Televizyonda adamın ailesi hakkında yapılan haberler aklına geliyordu. İş-te ol-du, iş-te ol-du, bez-ile, bez-ile. İki büklüm oluyor, kızarıp bozarıyor, tüm dikkatler üzerindeymiş gibi hissediyordu. Önündeki bedeni ittiği ânı hatırlamak, epeyce bir süre içini kemiren duygulardan arınmasını sağlamıştı. Fakat sonra o tok ses, giderek yükselen çığlıklar... İttiği beden uzanıp Harryyi yakalıyor ve onu da kendisiyle birlikte raylara çekiyordu.

Çok geçmeden yeni bir bela musallat oldu başına. Belki de bilincinin derinliklerinden kıvrıla kıvrıla çıkıp gelmişti. Kükreyen bir kesinliğe dönüşen zayıf bir fısıltıydı. İçinde nabız gibi attığını hissediyordu. Kısa bir süre o hisse karşı

koymak için uğraşıyor ama aynı şeyi tekrar yapacağı gerçeğine kendini çarçabuk bırakıyordu. Kaçınılmazdı. Bunu kabul etmesiyle birlikte bir şeyi daha fark etmişti: Aynı şeyi aynı şekilde yaparak zevk alması mümkün değildi.

Bir dahaki sefere nasıl yapılması gerektiği konusunda Harry çok zorluk çekiyordu. Bir süre üzerine kafa yorduktan sonra midesinin bulandığını, hatta hafifçe titrediğini hissetti. Çok geçmeden, aynı şekilde yapmanın neden zevk vermeyeceğini anladı. Kişisel bağ yeterince yoktu. Bizzat iletişim olmalıydı. Evet, çözüm buydu. Kişisel bir bağı olmalıydı. Olaya *tamamen* dahil olmalıydı.

Bekleyişin getirdiği heyecan bir kez daha içindeki gerginlik ve endişeden kurtarmıştı onu. Ama içten içe biliyordu ki, bekleyerek çok fazla zaman harcayamazdı. Eğer fazla vakit kaybederse eski sıkıntıları yine başına üşüşürdü.

Bu son fikir korkutucuydu çünkü bununla birlikte kabul etmek zorunda olduğu bir gerçek daha vardı. Eski duygular, öncesinde olduğundan çok daha beter bir halde geri geliyorlardı. Bunları bastırmaya çalışması gerektiğini de biliyordu. Her ne pahasına olursa olsun. Çünkü eğer bastırmayı başaramazsa altından kalkamazdı bu duyguların. Hiç şüphe yoktu; zapt edilmeleri gerekiyordu.

20

Diğer tüm meseleler çözüldüğünde bir dahakinin nerede ve nasıl olacağını neredeyse kararlaştırmıştı. İnsan sürülerini asansörlere kadar takip ediyordu. Asansörde olmasına karar vermişti. Metroyu aklının ucuna bile getirmemişti. O günden beri bir daha gitmemişti metro istasyonuna.

Fakat aynı derecede kalabalık başka yerler de vardı. Açıkhava olan yerler. Bir maç sonrası stadyum. Birçok yer. Ancak her şeyin merkezinde olan tek bir yer vardı. Neredeyse yirmi dört saat boyunca kalabalık olan tek bir yer. Dünyaca ünlü tek bir yer. En uygun mekân. Times Meydanı.

Bıçakla olacaktı. Uzun, keskin bir bıçakla. Vücuda ulaşmadan önce kalın kış kıyafetlerini delip geçmeliydi. Temiz iş olmalıydı. Kış kıyafetlerinin yoğunluğu sayesinde kan izi de görünmeyecekti. Mutfak bıçağı tarzı bir şey olmalıydı. İnce bir kesekâğıdında taşıyacaktı. Evet, harika olacaktı. Bıçağı sakla. Dikkat çekme. Tercihen uzun boylu, iri birisi. Arkasına saklanılabilir. Dikkat çekme. Bilmem ki. Belki de iyi seçim değil. Belki bıçağı biraz daha yukarda tutmalı. Üstüme doğru gelen birine çarpabilirim mesela. Kalbe isabet ettirmeye çalış. Belki. Yok. İşe yaramaz. Görürler. Kısa birisi olursa elimi kaldırmam gerekir. Hayır. Bu da olmaz. Kalabalıkta hareket edecek alan pek yok. Kolayca saplayabilmeli. Boyu çok kısa olan biri. Bıçak kaburgalara sıkışabilir. Dikkat etmeli. Doğrudan içeri girivermeli. Hareket için yer, araştırma için zaman yok. İtivermeli. Hızla. Tamamını, içeri. Evet, derine. Derine. Aşağıdan sallamayı dene. Diğer tarafa kadar gitmeli. Ilık ve yumuşak. Birden çek. Nem. Sonra ıslaklık. Arkadan olmalı. İri birisi. Otuz santimlik bıçak iş görür. Herkese uyar. Kaburgaların altından. Yukarı doğru. Tüm ağırlığınla yüklen. Vücudunun kasılışını hisset. İnleyişini. Nefesi kesilsin. Nefes nefese, inlesin. Evet. Arkadan. Ani bir itiş. Derine. Girişini duymalı. Her saniyesini.

Düşünüp planlar yapmaya devam etti. Göğsündeki yumru büyüyor, nefes alamaz hale geliyordu. Yüzünün kızardığını, ayaklarıyla midesinin sancılanıp düğümlendiğini hissediyordu. Ayağa kalkmaya çalışsa bacaklarının onu taşımayacağını biliyordu. Planlarının heyecanına kendini kaptırmaması, bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu.

Çatal bıçak takımı satan bir dükkâna girip bıçak bölümünü uzun uzadıya inceledi. Birinde karar kıldığında satıcıdan bıçağı sade, kahverengi bir kesekâğıdına koymasını istedi.

Times Meydanındaki kalabalığın arasında istediği adamı bulana kadar hiç acele etmeden yürüdü. Boylu poslu

bir adamdı. İnşaat işçilerininkine benzeyen bir baret takmıştı kafasına. Ceketi beline kadar uzanıyor, fazla kalın görünmüyordu. Arkasına doğru iyice yaklaştı. Harryden bir baş kadar uzundu. Saldırgan bir tavırla yürüyordu. Harry adamın ceketinin bittiği yere baktı. Geniş, kalın bir kemeri vardı. Kemere denk getirmemek için dikkatli olmalıydı. Tam üst kısmına. Heyecandan kalbi küt küt atıyordu; gözleri neredeyse kör olacaktı. Zar zor hareket ediyordu. Doğru anı beklemek istiyordu ama daha fazla dayanamayacağının da farkındaydı. İnsanlar ona çarparak geçiyordu yanından. Kendisiyle baretlinin arasına bazen başkaları giriyor ve Harrynin tekrar doğru konumlanabilmek için adımlarını hızlandırıp insanların etrafında zikzak çizmesi gerekiyordu. Yaklaşmak için hızlanırken ellerinin ve kollarının titrediğini hissediyordu. Zar zor yutkunuyordu. Heyecan öyle bir yoğunlaşmıştı ki biraz daha vakit geçirirse yığılıp kalacaktı. Caddeye çıktılar; Harrynin, kalabalıktan ötürü yavaş ilerleyen bir arabanın etrafından koşarak dolanması gerekiyordu. Arabaya çarptı, şoför frenlere yüklenip ona bağırdı. Harry baretliyi takibe devam etti. Bir süre topalladı. Birden, neredeyse birbirine yapışık ilerleyen insanların oluşturduğu bir kalabalık belirdi. Harry bıçağı sapından iki eliyle tuttu, adamın yan tarafına hızla sapladı. Tam kaburgaların altına, yukarı bakan bir açıyla. Tüm ağırlığıyla yüklenmişti bıçağa. İçeri girerkenki çatırtıyı duyuyordu. Adama doğru yüklenirken zaman geçmek bilmiyordu. Etrafındaki insanları, önündeki adamın vücudunun katılaşmasını, hafifçe sıçrayıp tekrar eski haline dönmesini hissediyor, derinlerden gelen inlemesini duyuyordu. Vücudundan yükselen ısıyı hissetmek bile mümkündü. Eline, bıçağın sapını tuttuğu bölgeye sancı girmişti. Adamın ceketi Harryynin bileğine, eklemlerine sürtünüyordu. Ceketindeki kum ve çimento kokusunu alabiliyordu. Bıçağı dibine kadar sokmuştu, dibine kadar. Vücut tüm

ağırlığıyla üzerine yığılmaya başlamıştı. Bıçağın sapını bırakıp uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama nedense yapamıyordu. Sanki saatlerdir oradaydı. Hâlâ bıçağı tutuyor, baretlinin kalp atışlarını ellerinde hissediyordu. Adam iyiden iyiye üzerine yıkılıyordu. Sonunda ellerini bıçaktan ayırıp kenara çekildi. Baretlinin elleri kasılıyor, havaya doğru uzanıyordu. Adamın inleyişini beyninin içinde duyuyor ve inleme, oradan midesine iniyordu. Oradan geçmekte olan bir başkasına çarptı. Geri dönüp yolunu değiştirdi, Broadway boyunca yürümeye başladı. Akşam vakti, mesai çıkışı aceleyle eve giden insanların arasında hızını artırmadan yürümeye özen gösteriyordu. Gerisinde bir karmaşanın baş gösterdiğinin farkındaydı. Kaldırıma düşen ağır bir şeyin sesi gelmişti. Etraftan gelen bazı sesler duyuyordu. Hey, dikkat etsene! Noluyo, sarhoş musun be?! Kan basıncı gözlerinin arkasına vurmuş halde yoluna devam ediyordu. Dizlerinin çözülmemesi için savaş veriyordu. Patlamanın eşiğindeydi.

Eve doğru yola koyulduğunda kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Tekerlekler gürültüyle bağırıyordu: yine-yaptım, yine-yaptım. Harry karşılık veriyordu eve-doğru, eve-doğru. Eve vardığında doğruca gidip duşa girdi. Su soğuyana kadar duşta kaldı. Su vücuduna çarpıp aşağıya süzülüyordu. Kafasının içindeki hiddeti umursamamaya gayret etse de beceremedi. Çünkü gerçeği biliyordu: Aynı şeyi tekrar yapmak zorunda kalacaktı. Bağırsak ve mide çukurunda bir rahatsızlığın baş gösterdiğini hissediyordu. An meselesiydi. Çok geçmeden, iblis yine içini kemirmeye başlayacak, canını acıtan gerginlikten, onu kıvrandıran kaygıdan kurtulmak için yeni yollar aramaya koyulacaktı.

Kendini kontrol altına alma mücadelesi bu sefer tahmin ettiğinden erken başlamıştı. Metrodaki olayın üzerinden aylar geçmişti yeniden kıvranmaya başlamadan evvel. Aynı

şeyi tekrar yapmak zorunda kalması ise bir yılı bulmuştu. Bu defa hepsi birkaç hafta içinde olup bitmişti.

Yaptığı şeyleri ne zaman düşüneceğine artık kendisi karar veremiyordu. Çoğu zaman işe yoğunlaşarak bu duyguları bastırabiliyor olsa da kimi zaman bu duygular birden karşısına çıkıyor, baretlinin yüzünü görmek için adamı tutup çeviriyordu. Ya da daha kötüsü, gece yarıları bir yüz uykusunun karanlıklarından gözlerinin önüne süzülerek geliyor veya birden ortaya çıkıyor ya da ağzı açık bir halde, sessiz inlemesiyle havada asılı kalıyordu. Yüz aynı kalırken, ifadeler birbirinin içinde eriyerek değişiyordu. Bağırarak bu görüntüden kurtulmaya çabalıyor ama kendini yatağa bağlanmış halde, acı dolu ve grotesk bir sessizlik içinde buluyordu. Neden sonra feryatlar içinde uyanıyor, yatağın ucuna oturuyordu. Lindanın sorularına, kendisini yatıştırma çabalarına kafasını sallayıp homurdanarak cevap veriyordu.

Kendine ve sürekli mücadelesine rağmen bir sonraki seferi düşünmeden edemiyordu. Bu fikri kafasından kovmaya çalışıyor, üstünü örtebilmek için zihninin bir köşesinden bir gölge çekip çıkarmaya çabalıyor; ancak beyni onu Beşinci Caddedeki Aziz Patrick Günü gösterilerini izleyen kalabalığın ortasına fırlatıyordu. Ayak baş parmağındaki kasların gerildiğini, kıvrıldığını hissediyor, dişlerinin gıcırdadığını duyuyordu. Gözlerinin önüne gelen görüntüden kurtulmaya çalışırken çenesi ağrımaya başlamıştı. Aynı görüntü bir türlü yakasını bırakmıyordu. Kesekâğıdını elinden atıp kalabalığı ite kaka ilerlemeye başladı. Fakat koduğumun kesekâğıdı yine bir şekilde avcunun içine dönüyordu. Bıçağın sapı sanki tam kendi ellerine göre tasarlanmıştı, elinin bir parçasıymış gibi yerleşmişti avcunun içine. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın o iğrenç bıçaktan kurtulamıyordu. Elini beline doğru götürdü. Kalabalığı itmeye devam etti. Fakat bıçağı hâlâ hissediyordu. Sonra gözleri-

nin önündeki görüntü kaybolana kadar masasının üzerindeki işe saldırdı. Zihninin karanlık köşelerinde silikleşti kesekâğıdı, yer yer görünmez oldu.

Sonra gece trene bindi. Trenin çaldığı davulların sesini hissediyor ve duyuyordu: iş-te ol-du, iş-te ol-du, bez-ile, bez-ile, yine-yaptım, yine-yaptım, eve-doğru, eve-doğru, yine-yaptım, yine-yaptım, ve-yine, ve-yine, ve-yine...

Gecenin bir yarısında o yüzün yine çıkıp geleceğini, önünde asılı duracağını, ifadelerin birbiri içinde eriyerek karışacağını ama yüzün yine değişmeden kalacağını, yine o korkunç, yarı açık ağzıyla acı dolu, sessiz çığlığını atacağını biliyor, uyuyakalmaktan gitgide daha çok korkuyordu. Uyumamaya çalışmak bununla savaşmanın tek yoluydu ona göre. Kitap okuyarak, bitirilmesi gereken bir işi varmış gibi davranarak ya da gözleri açık halde yatakta öylece uzanıp olabildiğince geç vakte kadar oturmaya uğraşıyor, yorgunluktan sızmayı bekliyordu. Böylece o yüzü görmekten kaçınmayı umuyor fakat yine de görüyordu. Her gece böyle olmasa da yeterince uyuyamamasına neden olacak kadar sıktı. Yalnızca adamın yüzündeki acı dolu ifadeyi, açılmış ağzın sessizliğini görmekten değil, aynı zamanda o ağzın bir gece kendisiyle konuşacağından korkuyordu. Adamın söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Böylece geçen her gün ve geceyle birlikte, ve-yine, ve-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine, durumunun hiç de tekin olmadığını giderek daha yoğun bir biçimde hissediyordu. Durmadan takvime bakıyordu. Aziz Patrick Günü için geri sayıyordu. O vakit o koduğumun dallamaları yine yeşil kravatlarıyla koduğumun aptal şapkalarını takıp suları damlayan sığır konserveleriyle lahana yiyecek, kafayı bulup yeşil işeyecekti. Günler, haftalar geçtikçe ender görülen, sinsi bir hastalık tarafından harap edilmiş bir adam gibi etrafa bakınıyor, uyanık kalmaya uğraşırken zihninin karanlık köşelerine bir perde çekmeye çalışıyordu yine, yine, ama-yine.

Lindaysa seyretmekle yetiniyor, endişelenip dua ediyordu. Yalnızca Harrynin daha önceki tepkilerine dayanarak değil, asıl olarak içinden, derinlerden gelen bir yargıya dayanarak onunla konuşmanın, neyi olduğunu sormanın faydasız olacağını biliyordu. O yüzden, sevdiği adamı görünmeyen bir güç yiyip bitirirken sessizce izliyordu. Yavaş ve istikrarlı değişim sürüp giderken şaşkınlıktan donup kalmıştı. Konuşurlarken genç adamın sesi sanki bir tünelin içinden geliyormuş gibiydi. Harrynin sesinde inanılmaz bir soğukluk vardı. Linda, onunla konuşurken kocasının aklının başka bir yerde olduğunu içten içe ama acı çekerek fark ediyordu. Tüm dikkati, düşünceleri başka bir yerdeydi.

Ne olursa olsun kalmaya karar vermesinin tek nedeni, başka bir kadın olmadığına dair, içgüdüsel ve kesin inancıydı. Aklına bile gelmiyordu bu ihtimal. Bu düşünceyle boğuşmasına gerek kalmıyordu.

Zaman zaman Harryyle aralarında oluşan duvarı yıkmaya kesin karar veriyor ancak bu teşebbüs bir sonuca ulaşamıyor, yerini tuhaf ve alışılagelmedik bir bezginlik alıyordu. Bu nedenle sadece izleyip endişeleniyor ve dua edebiliyordu. Harry ancak 16 Martta fark etti Aziz Patrick Gününün Cumartesiye denk geldiğini. Son birkaç haftadır bu tarihe farklı farklı takvimlerden yüzlerce kez bakmıştı ama kutlamanın haftanın hangi günü gerçekleşeceği kafasına ancak şimdi dank etmişti. Cumartesi! Aman Tanrım! Cumartesi!!! Kaskatı olmuş bedeni bir ferahlık seli içinde çözüldü. Evde kalabilirdi yani. Şehir merkezinde olması gerekmiyordu. Kutlamaların yakınında olması gerekmiyordu. Kendini eve kilitleyebilirdi. İstasyonun yakınına gitmesine, tren sesi duymasına bile gerek yoktu. Evde güvende olacaktı. Söylediği son söz kafasında yankılandı. Gülmemek için zor tuttu kendini. Evde güvende...

17 Mart sabahı kahvaltıda her zamankinden biraz daha hareketliydi; aylardır olduğundan çok daha fazla. Linda de-

ğişikliğe hemen alışmış, ailesine kahvaltı hazırlarken kendi kendine şarkılar mırıldanmaya başlamıştı. Harry o sabah eskisine göre daha çok yemişti; en son böyle... Linda en son ne zaman böyle iştahla kahvaltı ettiğini hatırlamıyordu. Birkaç yumurta, Kanada jambonu, patates kızartması, kızarmış İngiliz ekmeği yedi. Babası kadar olmamakla birlikte küçük Harry de babasıyla aynı şeylerden yemişti.

İngilizlerin muffini gibi olmuş.

Evet. Harry gülümsüyordu. Benziyor sanki. Etrafa saçılmış da sanki bir şeyleri eksik gibi. Tadı güzel ama değil mi oğlum?

Evet, baba. Hem de çok güzel.

Çocuklar yemeğini bitirip çizgi film izlemeye koştururken bir kahkahadır almıştı hepsini. Lindayla Harry sofrada oturup kahvelerini içtiler, havadan sudan konuştular. Uzun zaman sonra ilk kez sohbet ediyorlardı. En son ne zaman böyle olduklarını hatırlayamıyordu bile genç kadın. Bir de güneş olsaymış bugün...

Harry televizyonda gösterileri görünce bağırmaya başladı. Gelin, gelin! Harryyla Linda çocukların yanına geldi. Fahri İrlandalı seçilen ufak tefek belediye başkanının –yeşil dişiyle tastamamdı– Beşinci Caddeden aşağı doğru kalabalığa önderlik edişini seyrettiler. Yeşil etekler, yeşil çizmeler... Uçlarında yeşil şapkalarını çevirdikleri yeşil asalarıyla bandocu kızlar yan yana, sonu görünmeyen bir sıra oluşturmuşlardı. İnsanlar Beşinci Caddeye doluşmuş, gösterileri izliyor, ellerinde yeşil kurdeleleri, yeşil broşları, yeşil bayraklarıyla *ERIN GO BRAGH** diye bağrışıyorlardı. Kravatları, çorapları yeşildi. Harry içlerinden birinin yeşil iç çamaşırı da giydiğinden emindi. Gün bitmeden bu süslü giyimini de sergileyeceğine şüphe yoktu. Ayrıca tabii ki aptalın, şakacının ya da kokuşmuş bir Protestanın teki turun-

* Yaşasın İrlanda. (ç.n.)

cu kravatıyla ne olursa olsun ortaya çıkacak, gece sona ermeden kendi kanıyla boyanacaktı.

Harry çevresindekilerle laflıyor, kahvesini yudumlayıp televizyondaki saçmalıklara gülüyordu ki bir anda sohbeti, gülüşü giderek daha alaycı bir hal aldı. Çok geçmeden tamamen susmuş, çenesini sıkıyor, ellerini yumruk yapıyordu. Koduğumun aptal eşeklerine, siktiğimin papa-sever saçmalıklarına bakmaktan bıkmıştı. İrlandadan zararsız yılanlar yerine koduğumun rahiplerini kovmuş olsaydınız bugün herkes için daha faydalı olurdu diye televizyona bağırası geliyordu. Viski ve o yozlaşmış, sinsi kilise yerine yemeğe, doğum kontrol haplarına harcasaydınız o paraları... O götoş gösterilerinize para harcayacağınıza... Milletin tek yaptığı caka satarak aşağı yukarı yürümek, oranın yerlileriymiş gibi sanki... Hele maviler giyinmiş o yeşil kalpli adamlar yok mu, en sevdikleri şey fakir, çaresiz, kimsesiz siyahilerin ya da Porto Rikoluların kafataslarını sopalarıyla parçalamak, hem de sebepsiz yere, yapacakları tuttu diye sadece... Ve şehirdeki önemli kişilerin rahatı kaçmasın diye ölüleri çöp kutularına atan, sonra da *Abe Relles*• gibileri pencereden itenler...

Ben biraz yürüyüşe çıkıyorum. Ağaçların arasında dolanmaya başladı. Ağaçlar, ağaçlar. Kendi özel, şahsi korusu. Ama-yine, ama-yine, ama-yine. İçi çığlıklarla dolu kafasını kuş sesleriyle; gözlerini ve düğüm olmuş, çığlıklarla dolu bedenini baharın yeni; yeşil canlılığıyla doldurmak istiyordu. Fakat her nasılsa yeşil hâlâ bok gibiydi. Midesi ve beli ağrıyor, halsizlikten kıvranıyordu. Koduğumun aptal davullarını hâlâ duyuyordu. Şevklenmiş, büzülmüş amcıklar gibi güm güm çarpıyordu davullar. Siktiret! Ağaçları vardı nasıl olsa. Duyuyor musun? Hassiktir! Anasını sikti-

• New Yorklu ganster, 1941 yılında otel penceresinden düşerek öldü. İntihar mı ettiği yoksa biri tarafından mı itildiği aydınlatılamamış meşhur bir faili meçhul. (ç.n.)

ğimin ağaçları! Hepsi benim. Hem de her biri. Saçma sapan gösterilere, yeşil çizmeli orospulara ihtiyacım yok benim. Ama-yine. Kuşlar nerde amına koyayım, niye ötmüyorlar? Ötün orospu çocukları, ötün. Ama-yine, ama-yine. Duyuyor musunuz??? ÖTÜN!!!

Tanrı aşkına! Niye benim için ötmüyorsunuz? Nolur. Hadi, nolur. Ötün biraz. Kafamı şarkılarla doldurup kalabalığın çığlıklarını çıkarın aklımdan. Hıncahınç kalabalığın, canavar kalabalığın. Öyle sıkışmışlar ki. Ama-yine. Bir insanın yere düşmesinin imkânı yok. Ama-yine. Bayılacak ya da kalp krizi geçirecek olsa ya da... Ama-yine. Hayır! HAYIR!!! Ama-yine. Nolur, nolur...

Yosunların üzerine diz çöktü; ellerine, ağaçlara baktı. Ağaçların dalları yeşeren yapraklarla, tomurcuklarla doluydu. Bazıları yeşilden çok sarıya çalıyordu. Bitkilerin canlılıkları üzerinde parlıyordu güneş. Tepedeki koca dalların boşluğa doğru uzanışlarını, ışığın meylederek aşağı süzülüşünü seyretti. Ellerini havaya kaldırdı, tekrar aşağı indirip ayağa kalktı. Ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine. Koruluğunda yürümeye devam etti. Ağaçlara dokunup gövdelerini okşuyor, kafasını kuşların şarkılarıyla doldurmaya uğraşıyordu çaresizce. Orada olduklarını biliyor, görüyordu kuşları. Hassiktir! Neden hâlâ koduğumun kalabalığını duyuyordu? Beyaz bir huş ağacına kollarını doladı, sarıldı, onu göğsüne bastırdı. Ama-yine, ama-yine, ama-yine. Bağırıp çağıran, üzerine üzerine gelen kalabalığı koruluğun dinginliğinden kovmaya çabalarken umutsuzca tutunuyordu ağaca. Fakat o bedenlerin kendisini tuttuğunu, çektiğini hissediyordu. Beyni feryat ederek bağırıp çağırır, huzur için yalvarırken içinde iğrenç bir hengâme vardı. Huş ağacının yumuşak, serin beyazlığını yanağında hissediyordu. İçinden keder boşandı. Öyle ki kendi korkularının selinde boğulacağını sandı. Sonunda koruluğa doğru bağırdı var gücüyle: İMDAT! HASSİKTİR! İMDAT! Huşu ağacına daha

sıkı sarıldı. Neden işe yaramadığını merak ediyordu. Tüm bunlar benim olur da nasıl bana iyi gelmez? Arkamda bir ev var, içinde sevgi dolu bir aile barındıran güzel bir ev; benimse bağırsaklarım sıçanlarla, kurtçuklarla dolu. Canlı canlı yiyorlar beni. Bahçe, içinden ırmak geçen kendi koruluğum; oysa benim içimi kırık cam parçaları, paslanmış teneke kutular parçalıyor. İşe yaramıyor. Hiçbir şey yaramıyor. Ne kaldı geriye??? İyice umutsuzluğa kapılarak sarıldı huş ağacına. Biricik, genç, beyaz huş ağacına. Ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine. Çöküşün getirdiği çürümüşlük içine kök salmıştı. Tüm bu duyguları söküp atmak istiyor oysa ancak ağzındaki çürümüşlük tadına katlanmakla yetiniyordu. Ama-yine...

Linda o günü şen şakrak, şarkılar mırıldanarak geçirdi. Harry koruluktan döndüğü ana kadar da güneşin ılıklığıyla dolmuştu bütün ev. Genç adamın gelip sandalyeye oturuşunu seyrederken içine bir korku düştü. Her şey grileşti, giderek kararda. Günün kalanında işlerini yapmaya devam etti. Çocukları yedirdi içirdi, yüzlerini yıkayıp sorularını cevapladı kayıtsızca. Her şeyin sonu gelmez bir yalandan ibaret olduğunu hissediyordu. Böyle kolay umutlandığı için kendine kızıyordu. Ümit etmekten kendini alamamakla birlikte ondan çok daha güçlü bir kuvvet kendisiyle alay ediyordu sanki şimdi.

Boğucu grilik çocukları da etkilemişti. Lindanın sinirlenip el havlusuyla kendilerine vurmasına karşı geliyorlar, itişip kakışıyorlardı. Mary bağırmaya, mızmızlanmaya, durduk yere ağlamaya başlamıştı. Linda da onlara bağırıyor, küçük Harryye kız kardeşine ne yaptığını soruyordu. Hiçbir şey. Bir şey yapmadım. Mary çığlığı basıp tepiniyordu. Sus artık Tanrı aşkına! Harry, rahat bırak kız kardeşini. Ama ben bir şey yapmadım ki. Mary yine bağırıyordu. Yapmadım, yalancı seni. Yalancı deme kardeşine. Ama öyle. Rahat bırak bakayım. Yapmadım ki. Mary iyice yırtınıyordu. Yapma-

dım, yapmadım. Bak oraya gelirsem pişman olursun. Mary bağırıyor, çağırıyordu; çığlık çığlığaydı. Ver şunu çocuk. Yeter! Buna katlanamam artık. Linda ikisini de tokatlayıp odalarına gönderdi. Çocuklar kapalı kapılar ardında bağrışmaya devam ediyordu. Genç kadın kendine bir bardak kahve koymaya çalıştı ama elleri öylesine titriyordu ki sıcak kahveyi eline döktü. Titremesi öyle artmıştı ki düşmemek için duvara dayandı. Banyoya gidip kapıyı kapattı, kapattığı kapıya dayanıp ağlamaya başladı.

Harry ise Tanrıya yalvarıyordu; ama-yine, ama-yine; olup bitenlere ilişkin bir şeyler yapabilmek için. Herhangi bir şey. Oysa tek yapabildiği dişlerinin gıcırdayışını dinlemekti. Sandalyenin kollarına yapışmıştı. Dünya daha yavaş dönüyordu sanki. Ama-yine. Gece ortaya çıkan yüz gibi kendi içinde deviniyor, eriyip dönüşüyordu.

Ertesi hafta her şey daha da kötüleşti. İtişip kakışmalar, bağrışmalar, ağlaşmalar, kavgalar... Harry daha yataktan çıkmadan, tekrar uykuya dalıp uyanmamak için çırpınırken başlıyordu. Gürültü onu yataktan kalkmaya zorluyordu. Kahvaltı sofrasına varana kadar kargaşa doruğa çıkmış oluyor, o sandalyesine otururken biraz olsun yatışıyordu. Linda çocuklarla tatlı dille konuşuyor, kahvaltı etmeleri, sessiz olmaları, birbirlerini rahatsız etmemeleri için dil döküyordu. Marry mısır gevreğini sevmemişti. Küçük Harry önündeki kâseyle oynarken içindekileri üzerine döktü. Linda öfkeyle salladı başını, yine de kendine hâkim oldu. Oğlanın üzerini temizleyip kötü kötü bakarak bundan sonra dikkatli olmasını tembih etti. Acele edip kahvaltısını bitirmesini yoksa okula geç kalacağını da ekledi ardından. Küçük Harry mısır gevreğini sevmediğini söyleyip Maryye bağırdı ayağına tekme attığı için. Bu sefer kendisi onu tekmeledi. Mary yaygarayı basıp ağlamaya, tekmelere karşılık vermeye başladı. Diğer yandan oğlan bağırmaya başlayıp tekme sallamaya devam ederken Linda çenenizi kapayın

diye her ikisine de bağırıyordu. Harryyse oturmuş, kahvesini içiyor, dosdoğru karşıya bakıyordu. Linda tekmeleşmelerini engelledi ama hâlâ bağırmaya devam ediyorlardı. Küçük Harry mısır gevreği istemediğini söyleyip kaşığını yere attı. Lindaysa yaramazlığı kesip kahvaltısını etmesi için tehditler savuruyordu. Beriki bağırdı: HAYIR, HAYIR! Mary çığlığı bastı. Oğlansa hâlâ mızmızlanıyordu. Linda her ikisine de bağırdı. Harry birden oğlana bir tokat yapıştırdı ve çocuk sandalyeden düştü.

Birden sessizlik çökmüştü. Linda afallamış, ağzı açık, Harryye bakakalmıştı. Mary gözlerini kırpıştırıyor, küçük Harry şaşkın şaşkın bakıyordu; onun da ağzı açık kalmıştı. Donmuş bir halde yerde uzanırken giderek öfkelendiği yüz hatlarından anlaşılıyordu. Soluğunu tutmuştu. Kim nefes alıyordu ki o an? Mary korkudan ağlamaya başladı; küçük Harry ağlayıp inlemeye başlamadan önce emekleyerek odasına kaçtı. Marynin sesi iyice yükseldi ve Linda içgüdüsel olarak sarıldı kızına. Şaşkınlıktan sersemlemiş halde Harryye dikmişti gözlerini. Harry doğruldu, kafası allak bullaktı, af dileyebilmek için yalvarmak istiyor, konuşamıyor, olan biteni idrak edemiyordu. Lindanın gözlerindeki yalvarır ifadeyi görüyor, bağırmak istiyordu. BİLMİYORUM NİYE BÖYLE OLDU! Fakat bunun yerine gözlerini kaçırarak dışarı çıktı.

Ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine. İçindeki kargaşaya bir son vermeye çalıştı ama aklındakilerden kurtulamıyordu bir türlü, kafasının içini boşaltamıyordu. Aklı, tanımadığı kadınlardan kendini buluverdiği pis kokulu kapanlara gidiyor, kötü kokuyu soludukça burun delikleri yanıyordu. Sonra işyerlerine, ufak tefek araklamalara doğru sürükleniyordu. Oysa bunlar artık sıkıcı ve işe yaramazdı. İstemeye istemeye metro istasyonuna, Times Meydanına doğru sürükleniyordu. Ama-yine, ama-yine. Aynı yüz acılar içinde, sessiz çığlığıyla ağzı bir karış açık halde eriyip bula-

nıklaşıyordu. Sonra oğlunun yüzü... Elinin izi çocuğun yüzünde kıpkırmızı, buradayım diye bağırıyordu. Ağzı açıktı. Suskunluğu Harryye bıçak gibi saplanıyordu. Ama-yine, ama-yine, ama-yine. Gideceği, gözlerinin önündeki acıdan kurtulabileceği bir yer yoktu. Her ne kadar karşı koymaya çalışıyor olsa da kendini tekrar tekrar metro istasyonunda, Times Meydanında buluyordu. Oğlunun gözleri içini dağlıyor, içindeki her şey bir bir çöküyordu. O pis, metalik tattan yutkunarak kurtulamıyordu. Aklına gelen sahneleri kovmaya çalışsa da onlar inatla başına üşüşüyordu. Suçluluk duygusunun kendisine işkence ettiğini, gözeneklerinden sızıp her yanından damladığını hissediyordu. Acılar içinde, böcek gibi kıvranıyordu. Ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine. Ne *Wall Street Journal* yardım eli uzatıyordu ne de kırık parmaklıklar, telefon direkleri, kablolar; ne de tünelin anlık karanlığında bir belirip bir kaybolan manzara içerisinde yitip gidebiliyordu. Gelip geçen insanlar onun bindiği taksiye çarpıyor, sanki işyerine kadar yürümeye, asansöre binmemeye çağırıyorlardı onu. Fakat kırk üç kat bunun için fazlaydı, arabadan inmedi. Nefes almak giderek güçleşiyordu. İşyerine varınca odasının kapısını hemen kapayıp kilitledi, masasının başına geçti. Üzerindekilerin ıslaklığı yüzünden rahat edemiyordu. Hâlâ her şey üzerine üzerine geliyordu sanki. Kocaman odasında, kocaman masası ardında oturuyordu. Kafasını çevirip omzu üzerinden, kocaman penceresinden şehre baktı. Kalın perdeleri çekti, içini ezen duyguları uzaklaştırmaya çalıştı umutsuzca. Fakat kendini savunmasının yolu yoktu. Çözümü dua etmekte bulacaktı neredeyse. Aklına yatacak gibi görünen bu düşünceyi zihninin karanlık bir köşesine attı. İçindeki sıkıntıdan derin nefes alarak kurtulmayı denedi. Ancak bu dar geçitten, göğsüne oturan ağırlıktan kurtulmasını sağlayacak kadar derin bir nefes alamıyordu. Ama-yine. Oğlu ona bakıyor, parmak izleri çocuğun etini

yakıyordu. Harry kafasını tuttu, sallanıp derin derin inledi. İçindeki boğucu duyguyla savaşıyordu. Kesik kesik soluyarak boğazından biraz olsun hava geçmesine gayret etti. Titriyordu. İşe odaklanabilmek için gün boyunca zorladı kendini. Yine, yine, yine, yine, yine, ama-yine...

Her geçen gün, hatta her saat yaşlanıyordu sanki. *Palm Sunday*den* önceki haftaydı. Harryye musallat olan sıkıntı, işsizliğin verdiği sıkıntıyla eşitlenmişti. Uluslararası bir kuruluş, konsorsiyum içindeki uluslararası şirketleri güçten düşürmeye, hatta mahvetmeye uğraşıyordu. Yönetim kurulu üyeleri Harrynin bir strateji geliştirebileceğini, konsorsiyumun bütünlüğünü koruyabileceğini biliyordu. Kendisi de. Fakat hızlı davranmak hayati önem taşıyordu. 15 Nisan sözleşmenin bitiş tarihiydi. Yeni düzenlemeler o vakte kadar yetişmezse Harrynin inşa etmek için yıllar boyu gece gündüz uğruna çalıştığı her şey yok olacak, şirket büyük bir mali krize girecekti. Böylece Harry kendini işe vererek içindeki çatışmayı çözmeye devam etmeyi denedi. Fakat bu çözüm bile işlevini giderek yitiriyordu. Hâlâ başarıyordu çalışabilmeyi ama içinde hayaletler uçuşan beyni onunla alay ediyordu. Kendisini şaşırtan bir biçimde yalnızca uyuşuk bir beceriksizlikle çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda her daim beyninin içindeki dehşeti hissediyordu. Etini parça pinçik eden, kemiklerine kadar işleyen bir dehşetti bu.

Öğle yemeklerini haftanın her günü Walt ve Clarke Simmons ile birlikte yiyor, her yemek aynı şekilde başlıyordu: İşler ne durumda Harry? İyi, endişelenecek bir durum yok. Oysa söylediği yalanı işitirken içten içe ödü kopuyor, odasına, sığınağına dönüp eski enerjisiyle işe saldırabilmek için bir gün daha hayatta kalayım diye dua ediyordu. Böy-

* Paskalya bayramından önceki Pazar günü. Bu günde İsa'nın Kudüs'e girdiğine inanılır. Şehre girerken coşkuyla karşılanan İsa bir hafta sonra aynı şehirde çarmıha gerilmiştir. (ç.n.)

lelikle endişelenecek bir şey gerçekten kalmayacaktı. Sonra da nasıl olduğunu soruyorlardı. Hiç iyi görünmüyorsun. Şey, bir şeyler dokundu herhalde ama sorun yok. Geçer.

Bir tür virüsle savaştığı belli olan Harryye bakarken endişeleniyordu Walt ve Clarke. Yine de kendilerine onun bu işi başarabileceğini hatırlatıp duruyorlardı. Geçmişte yapmıştı ve şimdi yapmaması için hiçbir sebep yoktu.

Harry gidişatı kabullenmiş, bu durumun kendisini hoş bir uyku haliyle teskin etmesine razı olmuştu. Belgeleri boş veriyor, ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine, aynı gidişatın içinde tembel tembel hüküm sürmesine de izin veriyordu. Trenden çıkmak için ayağa kalktığında boynunu dik, omuzlarını geride tutmak için uğraşmıyordu artık. Kafası tavana değen bir adam gibi dizlerini kırıp öne doğru eğilerek yürüyordu.

Eve doğru yorgun argın yürürken çaresizlik ve dehşet duyguları önünden gidiyordu sanki.

Linda kendini meşgul edip çocuklarla ilgilenerek beynini boş tutmamaya çalışıyor, Harryye herhangi bir soru sormak ya da bir şey anlatmamak için kendini zor tutuyordu. Genç kadın için en acı olan çaresizlik duygusu ve olanlara gücünün yetmemesiydi. Sevdiği, gözlerinin önünde yavaş yavaş eriyen adama yardım edebilmek için çırpınıyor ancak onca kafa patlatmasına rağmen bir çözüm bulamıyordu. Harry yahut kendi için bir çözüm bulamıyordu. Fakat kalıp denemeye devam etmesi gerektiğini de biliyordu.

Yatağa girdiğinde de suskundu Harry. Lindanın zayıfladığını, giderek bitkinleştiğini görmezden gelmeye çabalıyordu olanca gücüyle. Sonra yine gecenin bir yarısında, terden gözleri yanmış bir halde bağırarak uyanıyordu. Nefes almaya, gözünün önüne gelen görüntüden kurtulmaya çalışıyordu umutsuzca. Kendi içinde eriyen, kaybolan koduğumun yüzü, ağzı açık, korkunç bir sessiz çığlık ile...

Sonra o ağızdan, oğlunun yüzü çıkıyor, gözlerini ona dikmiş, korku dolu, sorgulayan bakışlarla ve yanağındaki parmak izlerinden hafifçe dumanlar çıkıyor belli belirsiz...

Sonra eriyip duran yüzlerin ardındaki ışık hüzmelerini fark ediyordu. Sonsuz bir uzaklıktaydı sanki ancak her an parlayıp kendisini girdabın içine alacağını seziyordu. Işığa karşı koyuyor, hantal bir canavar gibi eğri büğrü yahut ezilmiş bacağıyla kendisine doğru sürüne sürüne yaklaşırken varlığını görmezden gelmeye çalışıyordu. Ona bağırmak, canavarın varlığını sonlandırmak istiyordu. Yüzler eriyerek birbiri içine geçmeye devam ediyor, sonra Harry yine uyanıyordu. Yüzünden akan terleri siliyor, yatağın ucuna oturuyor, etrafını saran karanlığı görmezden gelmeye çalışıyordu. Işıktan da aynı derece korkuyordu. Az da olsa güç toplayıp umutsuzca ona sarılıyordu. Zihnindeki dehşet onunla alay ediyordu. Aydınlıkla karanlığın gücü ve korkusu arasında ezilmiş halde oturuyordu. Sonunda bitkin bir halde sırtüstü düşüyor, birkaç acınası saat daha uyuyordu. Sonra yeni bir güne başlamak için sürünerek yataktan çıkıyor, henüz ve zar zor atlattığı kâbus gibi geceye benzeyecek bir sonraki geceye hazırlanıyordu.

Linda White için günlerin çekilir yanı neredeyse hiç kalmamıştı. Güneş parlak, gökyüzü aydınlıktı. Dışarıda yepyeni bir hayat filizleniyor, çiçek açıyordu; ancak kendi hayatında neşeden eser kalmamıştı. Paskalya onun için her zaman özeldi ve Mary için bir Paskalya elbisesi almak için sabırsızlanıyordu. Oysa şimdi zorla gitmişti alışverişe, kızın üstüne olacak gibi görünen ilk elbiseyi alıp dönmüştü.

Paskalyayı çocuklar da sabırsızlıkla bekliyordu. Mary bu yıl ilk kez Paskalya sepetinin ne olduğunu öğrenecekti. Paskalya tavşanını görmeyi merakla bekliyordu. Küçük Harry ise Paskalya tatilini, dede-nine ziyaretlerinde yatıya kalmayı iple çekiyordu. Fakat evdeki karamsar hava sevinçlerini gölgeliyordu.

Linda sepetleri, şekerlemeleri, çikolatadan tavşanları, tavuk şeklindeki lokumları, yumurtaları boyamak için boyaları ve diğer malzemeleri almak için alışveriş yapmak istemiş ama sürekli olarak bir sonraki güne ertelemişti. Dışarı çıkmak için gereken enerjiyi bulamıyor, yaratamıyordu. Oyalandıkça kendini iyice köşeye sıkışmış hissediyor, iyice karamsarlaşıyordu. Kendini yarının farklı olacağını söyleyerek avutup duruyordu.

Palm Sunday parlak bir güneşle, açık bir gökyüzüyle, baharın ilk günlerinin serin ferahlığıyla başladı. Lindayla çocuklar dışarıdaydı. Harryyse evde oturmuş, günün haberlerini yarı dinliyor, yarı duymazdan geliyordu.

Özel program lafını arka arkaya birkaç kez duyduğunda ilgisi yavaş yavaş televizyona kaymaya başladı. Ekranda bir sokağa doluşmuş koca bir kalabalık vardı. Binlerce insan. Neresi olduğunu anlayamamıştı ama her neresiyse hıncahınç doluydu. Birden tüm bu insanların niye orada toplandığını inanılmaz derecede merak etmeye başladı. Sonra sunuculardan birinin Central Park dediğini duydu. Aşağıya, Beşinci Caddeye bakıyorlardı. Kamera arada sırada bir hastaneye odaklanıyordu, Harrynin birkaç gününü geçirdiği hastaneye. Ucu bucağı görünmeyen kalabalığa baktı. Merakı iyice artmıştı. Ve gördüğünüz gibi burada, bu muhteşem *Palm Sunday*de binlerce kişi Kardinal Letermanı görebilmek için bekliyor. Bazıları saatlerdir burada. Kardinali daha iyi bir açıdan görebilmek için erkenden geldiler. Aslına bakarsanız bugün eve, yurda dönüş için çok güzel bir gün. Park tarafını çekebilir misin Phil? Evet, şimdi oldu. Gördüğünüz gibi her taraf yemyeşil ve sudaki süzülüşlerine bakılırsa göldeki ördekler bile bugünün ciddiyetini anlamış gibi görünüyor. Gerçekten muhteşem bir manzara. Çimlerin zarif ve yumuşak bir şekilde dalgalanışı, mavi gökyüzü ve gelip geçen bulutların önündeki görkemli gökdelenler ve... Evet, muhteşem bir manzara değil mi? Binaların,

gökyüzünün sudaki yansımaları... Ekran o bildik göl ile kaplanıncaya kadar kamera görüntüyü yaklaştırdı. Arkaplan ayna gibi yansımıştı gölün sularına. Bir dakika, hanımefendiler ve beyefendiler. Hastane kapısı önünde bir hareketlenme var. Kardinal Leterman çıkmak üzere olabilir. Kamera görüntüyü çıkış kapısına yaklaştırıyor. Şu anda, evet şu anda, işte hanımefendiler ve beyefendiler. Kalabalıktan birden bir uğultu yükseldi. İnsanlar daha iyi görebilmek için zıplamaya başladı. Kimileri arabaların üzerine çıkmıştı. Herkes çığlık çığlığaydı. Ellerindeki hurma dallarından yapılma haçları sallıyorlardı. Bir yaver kapıyı açıyor ve hepimizin sevdiği Kardinal Leterman hastane kapısının önünde insanları selamlıyor. Gülümsüyor. Görünüşe bakılırsa gözlerinden yaşlar dökülüyor. Farklı inançlardan binlerce insanın daha önce eşi benzeri görülmemiş bir biçimde, birdenbire, muazzam bir kalabalık oluşturarak burada toplanması Kardinali duygulandırdı sanırız. Bugün burada olanlar arasındaki en fevkalade, en önemli olay bu, sayın seyirciler. Bu sevgi gösterisi... Şunu bir dinleyin... Dünyadaki en hayranlık duyulan, en saygın din adamına gösterilen bu sevgi, bir dogmadan, bir teolojiden, hatta bir dinden dahi kaynaklanmıyor. Bu, farklı inançtan gelen insanların gönüllerinden kopan bir sevgi. Protestanların, Yahudilerin, Katoliklerin ve eminim ki herhangi birini benimsememiş onlarca insanın... Bu, hiç şüphe yok ki, gördüğünüz adamın, hayatındaki yetmiş beş seneyi sevgi, fedakârlık, şefkat ve ibadetle geçirdiğinin kesin ve en büyük kanıtıdır. Gördüğünüz gibi yüzlerce flaş patlıyor. İnsanlar bu büyük adama duydukları sevgi ve coşkuyu gösterebilmek için öylesine istekli ki, Kardinali hayranlarından korumak için New Yorkun en iyileri iş başında. Bir dakika, hanımefendiler ve beyefendiler, Kardinal sessizlik istiyor. Kalabalık sessizliğe gömüldü. Ekranlarınızda görebileceğiniz gibi gözlerinden sevgi ve minnettarlık gözyaşla-

rı süzülüyor. Hanımefendiler ve beyefendiler, Kardinal Leterman...

Sevgili dostlarım, Tanrının çocukları... Benim ömrümdeki tek servetim, İsa ve Tanrıya ettiğim dualardan ibarettir. Ancak hiç şüphe yok ki bugün benim için servetlerin en büyüğüdür. Büyük teveccüh gösterdiniz. Şu anda dünyanın en mutlu insanı benim. Oysa bu övgüyü sizler benden daha fazla hak ediyorsunuz; nihayetinde ben de bir günahkârım ne de olsa. Ne var ki, cennetteki bağışlayan Tanrımız bana birçok nimetler bahş etti. Yaşıyor olmak nimeti de buna dahil. Bana, bu küçük ve nâçiz insana, Tanrının adını şereflendirebilmem için bir yol gösterdi. Ben onun nimetlerine layık olamasam da, tüm minnet duygumla şunları söyleyebilirim: Muvaffak olan sensin, ben değil. Ben senin huzurunu sağlayacak bir araç olabilmeyi ümit eder, bunun için dua ederim. Bildiğiniz gibi, yalnızca altmış dört gün önce bir kalp krizi geçirmiş, hastaneye yetiştirilmiştim. Önce hemen ölüm haberlerim çıktı... Evet... Ölüm haberlerim... Oysa bugün, Tanrının lütfu ve kendini tıbba adamış özverili insanların çabalarıyla yaşıyorum. Ne isabettir ki bugün, bu güzel sokakta bir kez daha yürüyebiliyorum, hem de Kurtarıcımız Yüce İsanın kutsal şehir Kudüse girişinin kutlandığı bu önemli günde. O, ilk *Palm Sunday*de, dünya üzerindeki vekilliğinin sonuna yaklaştığının farkındaydı. Kader böyleymiş ki ihanete uğradı ve çarmıhın üzerinde işkence gördü. İnsanlığın günahlarının bedelini ödedi. Ödedi ki biz onun ölümünde ölümsüz hayatı bulabilelim. Gelecek Pazar günü, Paskalya Pazarı, yaşamın ölüm karşısındaki zaferini kutladığımız, Hıristiyan âleminin en önemli günüdür. O mutlu günde, Ulu Tanrıya yeniden doğmamı sağladığı için teşekkür etmek ve Kurtarıcımız Yüce İsaya övgülerimi sunmak üzere, en kutlu günlerden birinde, Paskalya Pazarında, Aziz Patrick Kilisesindeki ayinde cemaate bizzat başkanlık edeceğim.

Hanımefendiler ve beyefendiler, şu anda söyleyecek bir söz bulmakta güçlük çekiyorum. Çevrede ağlamayan tek bir kişi yok. Kardinal Leterman da bizler gibi kendini bırakmış, ağlıyor. Çevredekileri kutsarken yüzüne koskocaman bir gülümseme yayılıyor. Şimdi arabasına götürülüyor. Sizler de duyuyorsunuz, kalabalık hâlâ sessiz. Gördüğünüz üzere herkes saygıyla, kıpırdamadan duruyor olduğu yerde. Gördüğünüz bu adama tüm dünyada öylesine saygı duyuluyor ki, ona sadece Tanrının adamı denmekle kalmıyor, dünyanın adamı da deniyor. Kime ve neye tapıyor olursa olsun herkesçe seviliyor. Arabası köşeyi yavaşça dönüyor. Aman Tanrım! Hanımefendiler ve beyefendiler, insanlar kalabalıktan teker teker ayrılıp hurma dallarını Kardinalin arabasının önüne seriyor. Otuz yıllık yayın hayatımda, hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Kardinalin arabası zar zor ilerliyor. Kadınlar, erkekler, çocuklar yolun ortasına gelip hurma dallarını bırakıyor. Bu, görmüş olduğum en muazzam sevgi gösterisi ve buna Kardinal Letermandan daha fazla layık biri olmadığını söylemeye gerek bile görmüyorum. Beşinci Caddede, insanlar göz alabildiğince sıralanmış, hurma dallarını yollara seriyor, araba geçerken Kardinali başıyla selamlıyorlar. Kardinal de insanları kutsuyor...

Kardinal Letermanın arabası Beşinci Cadde boyunca yavaşça ilerlerken Harry gözlerini televizyon ekranına dikmişti. Sonunda görüntü kararda, stüdyoya dönüldü. Stüdyodaki sunucu az önce kanalın haber ajansı tarafından hazırlanmış özel bir program izlediklerini bildirdi. Hemen ardından sesler yine uğultuya dönüştü. Harry doğruca önüne bakmaya devam etti. Hiçbir şeyi önemsemiyor, dinlemiyordu.

Uğultu devam etti. Harrynin farkında olduğu tek şey içinde gittikçe büyüyen, boğazında dönüp duran boşluktu. Onu ait olduğu yere, ona acı veren, mide bulandırıcı, dipsiz

kuyuya göndermeye çalıştı. Ellerini üzerine götürüp midesini hızlı hızlı ovuşturdu. Farkında olmadan midesindeki boşluğu doldurmaya, içini delip geçen rüzgâra engel olmaya çalışıyordu.

Oturup öylece bakakaldı. Kısa, acı dolu bir sonsuzluk boyunca elleri bağırsaklarına dolmuştu sanki. Yığınla reklam birbirini takip ederken ekrana başka başka görüntüler gelip gidiyor, Harryyse bunları ne görüyor ne duyuyordu. Dosdoğru önüne, bir boşluktan ötekine bakıyordu. Bir kuyudan öteki kuyuya bakıyordu. Bir neticeden bir başlangıca bakıyordu.

Yavaşça doğruldu. Boşluk derinleşti. Kuyu derinleşti. Ağzı o metalik tatla doldu. İlk hareketleri acı vericiydi. Durdu. Başı dönüyordu. Midesini kavradı. Harekete geçti. Ceketini aldı. Evden çıktı.

Tren. Ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine, ama-yine. Şehir ve bitmek bilmez yolculuk. Bez-ile, bez-ile. Oyun alanına doğru yürüyüş. Sağ ortada vurucu pozisyonunda oynayan Harry sopanın düşmesiyle birlikte sahanın sağındaki tel örgülere doğru koştu. Swensonların çalıştırıcıları elleri havada, koşmaları için takımdakilere bağırıyordu: Koş orospu çocuğu, koş! Üçüncü adam minderi çoktan geçmiş, ikinci adam ise kaleye doğru yolu yarılamıştı ki Harry havaya sıçradı. Eldivenli eli başından yukarıda, toptan hemen önce tel örgülere çarptı. Top avcunun içine düşmüştü. İçgüdüsel olarak topu karın hizasında saklarken betonun üzerine yuvarlandı. Yaralanmamıştı. Durdu. Topu ilk ayaktaki adama attığında o da aynı anda rakip oyuncuyu oyundan düşürdü. Sonra topu ikinci ayaktaki adama atıp durumu çabucak üçleyerek kolay bir sayı yaptı. Tüm Swenson ekibinin, taraftaların ağızları açık kalmıştı, gördüklerine inanamıyorlardı. Harry pis pis sırıtarak sahaya doğru yürümeye başladı. Casey ekibi ve taraftarları bağırıyor, tezahürat ediyor, ıslık çalıyor, Harrynin üzerine atlayıp

genç adamın sırtını yumrukluyor, sıvazlıyor ve kimisi eldivenlerini atıyordu ona. Harry vuruş için hazırlanırken kalede iki kişi vardı. Atıcının öfkesi gözlerinden okunuyordu. İlk atışı suratına doğru gönderdi. Harry kafasını geriye çekip gülümsedi. Caseyler bağırıp çağırıyordu. Acemi kelle avcısı diye lakap takmışlardı atıcıya. Diğer yandan Swensonlar bağırıyordu. İsabet ettiremez, işi bitik! Harry tekrar yerine geçti. Öteki atış da üzerine doğru geldi. Fakat bir sonrakinde top atıcıdan çıktığında Harry hafifçe eğilip topa vurdu. Fişek gibi fırlamıştı top. Orta alandakilerin kafaları üzerinden sahanın en uzak köşelerinden birine doğru gitti. Caseylerin çalıştırıcıları şapkalarını ellerine almış, farklı ayaklardaki koşuculara el kol hareketi yapıyorlardı. İkinci ayağın çevresini dolaşırken Harrynin şapkası başından uçtu. Çalıştırıcıların devam etmesi için işaret ettiklerini gördüğünde tekrar atılarak üçüncü ayağa doğru koştu. Oradaki kenar çizgisine rüzgâr gibi varıp kaleye doğru kaydı. O sırada ikinci ayaktaki adama top ancak ulaşmış, o da topu tutucunun kafası üzerinden arkadaki tel örgülere fırlatmıştı. Tutucu kalakalmıştı. Harrynin takım arkadaşları, taraftarlar genç adama bir kez daha saldırdı, Harrynin sırtını yumrukladı, dövdü, tokatladı. Bağırıp çağırıyorlar, sevinçle coşuyorlardı. Harry onların gözlerindeki sevinci gördükçe kendi gözlerindeki gururu hissediyordu. Onlarla birlikte güldü, kahkahalar attı, bağırdı. Yaslandığında gri tel örgüler soğuktu. Gri kaldırıma baktı. Sahanın gri betonlarına... Gökyüzü bakır kalay karışımı bir griliğe bürünüyordu. Güneş alçaldı, donuklaştı. Esinti şiddetlendi. Soğuk içine işliyordu. Sahanın çevresindeki gri tel örgülere dayanırken dikkatle baktı sahaya. On yıl geçmiş olduğuna inanamıyordu ama öyleydi işte. Geçen zaman hakkında ne düşünürse düşünsün, durumu neyi temel alarak değerlendirirse değerlendirsin on yıl sonrasındaydı. Ve şimdi, on yıl sonra yanlış bir şeyler vardı. Ne olduğunu düşünmek fay-

dasızdı. Bu her neyse, onunla daha ne kadar savaşabilirdi ki? Çevresindeki griliğe baktı. Bu griliğin içine dolduğunu hissediyordu. Her ne olduysa yahut olmadıysa tel örgülerin hâlâ bu tarafındaydı, diğer tarafa geçmesinin hiçbir yolu yoktu. Hem de hiç! Grilik bunu gösteriyor ve kanıtlıyordu. Arkasını dönüp uzaklaştı tel örgülerden, gri sahadan. Gri yol boyunca yürüdü. Gözleri betondaki en küçük çatlakları, en küçük kusurları görüyordu.

Merdivenlerin aşağısı, havalandırma mazgalının içine kadar sakız ve sigara izmaritleriyle doluydu. Ama-yine. Son durağa kadar yapılan yolculuk, günün sonuna varan çıkış, alaycı Coney Island boyunca esen gri rüzgâr... Kıyıdaki tahta kaldırımda, yüzü rüzgâra dönük olarak dikiliyor, gri denizle gri gökyüzünün buluşmasını, vuran dalgaların gri çamurunu, kumsalı seyrediyordu. Korkuluklara dayandı ve sonsuza kadar orada kaldı sanki. Vücudu soğuktan titriyordu. Elleri ceplerinde, yumrukları sıkılı, birbirine karışan, değişen griliğe bakıyordu. Sonra bir kez daha karanlık sardı etrafını.

Bir zamanlar meşhur olan oyun sahasına yayılmış eskiçağdan kalma, çoğunlukla eğlencelerde kullanılan ışıkların alaycı parıltısıyla kasvet içinde yürüdü. Eskiçağın harabeleri arasında yaşamak gibiydi, zaman ve mekân değiştirmek gibi. Kapanmış tezgâhların poster kaplı, darmadağın cephelerine bakmak gibi. Kafasındaki ışıkları, heyecanı duymak ama neşeyle gülen adam bir yabancıymışçasına hepsinden uzak hissetmek gibi kendini. Anılar vardı: köpüklü-alkolsüz biralar, ninesi, dedesi, kaplumbağa şeklindeki şekerlemeler. Oysa hepsi bir başkasına aitti; burada, bu eskiçağda yaşayan birine. Kalan ışıkların rengi, o eskiçağ zamanlarının aynı gösterişli renkleriydi belki hâlâ. Fakat şimdi griye dönmüşler, karanlığa karışırken kaldırımın üzerinde çatlaklar oluşturuyorlardı.

Kasvetli bir otelde oda tutup, oturdu. Giyinik bir halde yatağın üzerindeydi. Karyola başlığına dayamıştı kafasını. Uyumamaya çalışıyordu. Aynı yüzler gözü önündeydi. Işık şimdi bir başka yüzün şeklini alıyordu. Kafası zaman zaman önüne düşüyor, uyuyacak gibi oluyordu. Sonra irkilerek uyanıyordu. Kendini geçmiş ve gelecekten kurtarmaya çalışıyordu.

Orada olması mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Tüm bu olanlar gerçekten olmuş olamazdı. Uyanıp her şeyi yerli yerinde bulacağı bir rüya olmalıydı hepsi. Oysa öyle değildi işte. Karşı koymaya çalışsa da içinde bir şeyler onu gitgide daha derine, kendi karanlığına doğru çekiyordu. Savaşmanın boşa olduğunu hissediyordu.

Harry Whitetı işte, İdari İşlerden Sorumlu Müdür Yardımcısıydı. Birkaç yıldır böyleydi. Akranlarının saygı ve hayranlık duyduğu bir adamdı. Nüfuzlu bir adamdı. Bir karısı, bir oğlu, bir de kızı vardı. Sevdiği, güzel bir ailesi vardı; onun için çok kıymetliydiler. Onlar da Harryyi seviyordu. Bundan emindi. Westchesterda güzel bir evi vardı. Başarı timsaliydi. Harry White başarılı bir adamdı.

ve, Yüce Tanrım, tek istediği ölmekti...

kendisini yiyip bitiren bu kanserden kurtulmak...

biraz olsun kurtulmak...

bütün

istediği

biraz

olsun

kurtulmak...

Ertesi günü tahta kaldırımda oturup okyanusa bakarak geçirdi. Serin esinti, köpüren dalgaları kırbaçlıyor, kumları sahil boyunca sürüklüyordu. Tek tük insan gelip geçiyordu. Harry yine de yalnızlık ve utancın verdiği çaresizlikle herkesten uzakta duruyordu. Gözlerini ufka dikmişti. Kıyıya vuran dalgaları, tahta kaldırımları tırmalayan, iblisinin çe-

nesine iyice yerleşen kum taneciklerini belli belirsiz duyuyordu.

Kocası gece yarısı eve dönmeyince Linda önce polisi, sonra da Waltu aradı. Polis her ne kadar kibar ve saygılı davransa da sorularını yanıtlamak yine de acı vericiydi. Evet, son zamanlarda bir tuhaf davranıyordu, aklında bir şeyler varmış gibi. Hayır, sorununun ne olabileceği hakkında bir fikri yoktu. Hayır, başka bir kadınla görüştüğünü sanmıyordu. Evet, bir ara psikiyatra gidiyordu, Dr. Martine. Fakat uzunca zamandır doktora gitmiyordu. Hayır, nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. Evden kendi isteğiyle mi ayrıldı bilmiyorum. Polise bir fotoğraf verdi. Walt gelip polisin sorularını yanıtladı. Genç adamın aklındaki şeyin işle ilgili önemli bir sorun olduğunu söyledi. Harryyi bir an önce bulmanın aciliyetine onları ikna etti. Sonra polis ayrıldı. Genç kadının iyi olduğundan emin olana kadar Walt orada kaldı. Sonra o da gitti. Linda yatmak üzere odasına geçip ağlaya ağlaya, bölük pörçük ve huzursuz bir uykuya daldı.

Genç kadını teselli etmek için ertesi gün Lindanın annesiyle Harrynin annesi geldi. Harryyi düşünmemek için kendilerini meşgul etmeye çalışsalar da sürekli olarak birbirlerinin bakışlarını, bu bakışların ardındaki korku ve ıstırabı fark ediyorlardı.

Wentworth olayları, bildiği kadarını, acil bir toplantıyla yönetim kurulunun diğer üyelerine bildirdi. Hızla alınan karara göre Walt, Harrynin bugüne kadar yaptığı işleri gözden geçirecek, çalışmayı bitirmek için neler yapabileceğine bakacaktı. Ayrıca Von Landora telefon edilerek bu acil durum hemen bildirildi. Tüm bunlar olurken gereken her türlü baskı yapılacak, gerekli mercilerin arama çalışmalarını yoğunlaştırması sağlanacak, Harrynin bulunduğu yer olabildiğinde çabuk tespit edilecekti.

Güneş gözden ve anılardan uzaklaşalı uzun zaman geçmişti. Harry hâlâ tahta kaldırımda oturuyor, doğruca ileri bakıyordu. Olduğu yere mıhlanıp kalmıştı sanki. Rüzgâr sertleşti. Kumlar şimdi yüzünü tırmalıyor, dalgalar uzaklardaki grilikte seyrediyordu. Sonunda bıkkın bir şekilde kalktı. Sırtını artık görünmeyen ufka dönüp otele doğru yürüdü. Yatağa oturdu. Karyola başlığına dayanmış, ayakkabılarına bakıyordu.

Sonra ayakkabılarını çıkardı, soyunup örtünün altına girdi. Örtüyü boğazına kadar çekip uyudu.

Ertesi gün otelden çıkışını yaptı. Küçük büyük demeden dükkân ve mağazaların birinden çıkıp diğerine giriyordu. Caddeleri, ara sokaklarıyla Manhattan adasını baştan aşağı dolaştı. Olabildiğince yavaş hareket ediyordu. Alacağı tek bir şeyi, doğru olanı bulabilmek için bolca vakti vardı.

Ailesi bekliyordu. Umutla. Sıkıntı dolu, bitmek bilmez günleri atlatmaya çalışıyorlardı. Her çalışında telefona atılıyorlardı. Linda hâlâ bir umut olduğuna inanmaya çalışsa da içindeki her şey ölmüştü. Başkaları için konuşup duruyordu. Oysa biliyordu. Biliyordu işte.

Harry için zamanın hiçbir anlamı kalmamıştı. Günün saatleri, haftanın günleri, hepsi birer isimden ibaretti. Saatler, günler geçiyordu. Cumartesi sabahı tam da istediği şeyi buldu. Uzun, işlemeli sapındaki altın kaplama zarifti. Mor kadife kılıfı içinde dinlenirken şaşırtıcı derecede güzeldi.

Beşinci Caddeden Central Parka doğru yürüdü. Ördeklerin süzüldüğü ve gökdelenlerin görüntülerinin yansıdığı gölün kıyısına oturdu. Harry oturdu. Tüm gün. Ve baktı. Okyanusa bakarken, sokaklarda yürüyüp dükkânları, mağazaları gezerkenki o aynı hissizlikle dikti gözlerini. Duygularına yabancılaşmasına neden olan bir hissizlikle. Yapması gerekeni yapmasını sağlayan şey de bu hissizlik ve yabancılaşmaydı. O hissizlik. Ölmüşçesine donukluk. Onu hayat-

ta tutan ölmüşçesine donukluk. Hareket edebilmesini sağlayan. Ah şirin ve ebedi ölüm! Daha ne kadar sürecekti? Harry Whitein karanlık ve dipsiz kuyusundan daha ne kadar zaman uzakta durabilecekti? Oturdu. Kafasının içindeki zayıf dalgalanmaları dinliyordu. Kapkara bir bulut güneşin önüne geçtiği vakit hissediyordu ancak devinimleri. Sonra yine aynı terane. Yine ılık bir hava. Güneş. Kemiklerine kadar hissedecekti. Ne tuhaf! Sıcaklığı hissetmeyeli yıllar olmuştu sanki. Ya da soğuğu. Oturdu. Gözlerini dikmişti. Ördekler göldeki gökdelenleri dalgalandırıyordu. Kendi içlerinde eriyip birbirlerine karışıyorlardı. Harry ürperdi. Hiçbir zaman bir bütün olmadılar. Neredeyse. Sonra bir dalgalanma daha. Ve eriyiş. Gözlerini dikti. Oturdu. Gözlerini dikti. Yüzüne vuran güneş. Sudan yansıyan. Tanrı kendi cennetinde oturuyor. Hassiktir! Ra da öyle. RA! RA! RA! Hepsi aynı bok!!! Güneş göl boyunca ilerledi. Ağaçların arkasına doğru. Uzun gölgeler. Serinlik. Buz gibi. Tüm o gölgeler. Belli belirsiz güneş... Soğuyor... Kararıyor...

Gece!

Kara gece...

Kara gece! Kara gece! Kara gece!

Buz! Kemiklerinin içindeki. Buz. İliklerine kadar donmuş. Isıran soğuk. Karanlık. Kara gece. Gölde titreyen ışıklar. Noeldeki gibi. Bankın bitişiğindeki sarı ışık. Harrynin, başı önüne düşmüş. Gölgesi bankın altında iki büklüm. Altında. Ardında. İçinde. Göldeki ışıklar titriyor. Isıran soğuk. Titreyişler. Ay onu görmezden geliyor. Kendine bakıp gülümsüyor. Göl, birçok ay ile dalgalanıyor. Kara gece yoğunlaştı. Bankın üzerindeki sarı ışık. Bir başına. Hiç kimse yok. Gece ile baş başa. Göl ile baş başa. Ay ve titreyen ışıklarla baş başa. Kendisiyle baş başa. Soğuk, duygularını alevlendiriyor. Soğuk, hayat veriyor. Hayat! HAYAT!!! Yüce İsa, hayır. HAYIR! HAAAAAAAYIIIIIIIR!!!

Kafası önüne düştü. Boynundan aşağı sarkan kafasını kollarıyla sardı.

Neden böyle olmak zorunda??? Neden?

Neden?

Elindeki paketi midesine bastırıp eğildi. İleri geri sallandı. İleri geri, ileri geri, bir daha, bir daha, bir daha.

Bağırsakları ve kasıkları o çok eski günlerin duygularıyla yeniden canlandı. Uzun ve acı dolu saniyeler boyunca titredi. Sonsuzluğa uzanan saniyeler boyunca. Boğazının gerisindeki mücadeleyi hissediyordu. Eriyen yüzleri hissediyordu. Bir üçüncüsü yaklaşıyor, giderek seçilebilir hale geliyordu. Çocuklarının kahkahasını, karısının sıcaklığını, gözlerindeki acıyı hissedebiliyordu. İleriye atılıp ayakları üzerinde doğrulmaya çalışırken, donmuş, ağrıyan bedeni tehditler savurmaya çalışıyordu. Yolun başındaki lambanın sarılığı altında iki büklüm kaldı. Bedeni cennetin tazılarıyla cehennemin tazıları arasındaki savaşa ev sahipliği yaparken içindeki acı çığlığı, korkunç çatışmayı hissetti. Cehennemin tazıları etini parçalayıp koparıyor, kanın kokusu ve tadıyla iyice vahşileşiyor, çıldırıyorlardı. Cennetin tazılarıysa mutlak bir sessizlik ve hareketsizlik içinde duruyor, bekliyorlardı. Cehennemin tazıları Harry Whitein iç organlarından daha çok parça koparırken ötekilere alay ederek, küçümseyerek bakıyordu. Çünkü güvende olduklarını, cennetin tazılarından korkmaları gerekmediğini; o tazıların zamanın ötesinde bir hızla kendilerini yiyip bitirebilecek, kan içinde kalan bu kokuşmuş savaş alanını eski haline geri getirebilecek olsalar dahi cennetin tazılarının savaşa katılmaları için çağrılmaları gerektiğini ama bu talebin asla gelmeyeceğini, cennetin tazılarının beklemek, mutlak bir sessizlik ve hareketsizlik içinde olanları seyretmek zorunda olduklarını, kendilerinin Harry Whitein etini parçalayıp koparmaya, kafalarını onun kanı içinde sallamaya devam edebileceklerini biliyorlardı. Gözleri kudurmuş-

luk ve öfkeyle tutuşuyordu. Cennetin tazılarına karşı meydan okuyarak, alay ederek hareket ediyorlardı. Onların yüzüne karşı Harry Whitein etlerini etrafa saçıyor, kanını tükürüyorlardı. Bağırıyor, meydan okuyarak uluyorlardı. Cennetin tazılarıysa mutlak bir sessizlik ve hareketsizlik içinde durup bekliyor, dişlerini sıkıyor, parçaladıkları etlerin yanı sıra kendileriyle alay eden, ortalığı mahveden, parçalayan, kandan gözü dönmüş bu çılgınlığa son vermelerini sağlayacak o sözcüğü duyabilmeyi umuyorlardı. Sözcüğü duymayı bekliyor, bekliyorlardı. Harry Whitein paramparça edilirkenki ıstıraplarını duyuyorlar, çektiği acıların ona yetmesini, yardım için bağırmasını umuyorlardı. Fakat cehennemin tazıları giderek yaklaşıyor, Harry Whitein parçalanmış etlerini yine cennetin tazılarının üzerine sıçratıyorlardı. Harry elindeki pakete iyice sarılmıştı. O bildik yoldan yukarı, Beşinci Caddeye doğru çıktı. Sonra dönüp Aziz Patrick Katedraline doğru yürümeye başladı.

Bir başına yürüyordu. Arabalar vardı. Fakat o bir başına yürüyordu. Ara sıra bir iki kişi geçiyordu. Yine de bir başına yürüyordu. Harryyle birlikte kimse yoktu. İçindeki adam dışında... Orada da savaş devam ediyordu. Ama burada, caddede, bir başınaydı. Harry White yürüyordu. Ayaktaydı, bir başına.

Yalnızlık içinde kendini bir kez daha Aziz Patrick Günü gösterilerini seyreden kalabalığın arasında eziliyor gibi hissediyordu. Gösteri mi? Bugün mü? Ne zaman? Beşinci Cadde ne zaman bandolarla, polislerle, temizlik işçisi erkeklerle, bandocu kızlarla ve beş para etmez siyasetçilerle dolu yeşil bir denizdi???

Yüzyıllar mı? Ebediyette mi?

Bir ömür önce mi?

Katedralin etrafını dolandı. Arada bir durup boynunu geriye doğru acıyla atıyor, kulelere, üzerlerindeki çirkin yaratıklara bakıyordu. Koca yapı sanki göğü deliyormuş, asla

rahatsız edilemezmiş, ağırbaşlılığıyla sonsuza kadar burada güvendeymiş gibi duruyordu.

Merdivenlerin yanında durup bekledi. Sonra basamakları tırmandı, koca kapıların yanındaki karanlığa gizlendi. Taş duvara yaslandı ve soğuk, kemiklerine kadar işledi. Fakat çok geçmeden alıştı. Elindeki pakete sımsıkı sarıldı. Ağır ceketinin içinde iyice büzüldü. Soğuk karanlığa yerleşip bekledi. Ayakkabılarının arasındaki noktaya dikmişti gözlerini.

Zaman ağır ama acımasızca ilerliyordu. Fakat zaman anlamsızdı. Zamanın en önemli mesele gibi göründüğü zamanlar olmuştu. Harrynin aklının köşesinde belli belirsiz bir zaman çizelgesi olduğu zamanlar... Bir başarı programı, daha da iyisini yaptığı bir program. Vaktinden önce varmıştı. Programın, başarı için hazırlanmış o zaman çizelgesinin tüm bir hayat olduğu bir zaman vardı. Fakat o hedeflerine ulaştıkça giderek yitirdiler anlamlarını. İlerlemeye devam etti; ilerledi, ilerledi ama nereye? Vardı. Şimdi nerede? Nerede?

Evet, bir zamanlar hayatında önemli, elle tutulur bir maddeydi zaman; oysa şimdi değil. Şimdi sadece duvara yaslanıyor, ayakkabılarının arasındaki noktaya bakarak zamanın geçmesini bekliyordu. Eninde sonunda sabah olacak, Paskalya sabahı gelecek, kapılar açılacak, katedrale girecekti. Hepsi gerçekleşecekti. Eninde sonunda. Zaman artık önemli değildi. Şimdi önemli değildi.

Gece sabaha dönerken soğuk iyice içine işliyordu. Yine de kıpırdamadan durdu. Bu *Diriliş** gününde güneş ufka yaklaşırken Aziz Patrick Katedrali önünde birkaç kişi daha katıldı Harryye. Birkaç sohbet girişimi oldu ama o ne görmezden geldi ne umursamazlık etti; yalnızca kendisiyle birlikte Paskalya sabahının soğuk karanlığında bekleyen diğerlerinden uzakta durdu.

* İsa'nın öldükten sonra yeniden dirildiğine inanılan gün. (ç.n.)

Tan vakti yaklaştıkça ufuktaki çizgi uzadı. Çok geçmeden gökyüzünde ilk ışıklar belirdi. Güneş bulutsuz ve ferah gökyüzüne doğru yükselirken keskin gölgeler oluşuyordu. Güneşin sıcaklığı bekleyenlerin üzerine düştükçe konuşmalar da canlanıyordu. Sürekli olarak saatlere bakılıyor, sabah trafiğinin sesleri yeni bir günü hazırlıyordu. Harry teçhizatlarını kurmaya başlayan televizyon ekiplerinin pek farkında değildi. Ayinin tüm dünyada gösterileceğini söylediğini işitti içlerinden birinin. Kardinal Leterman kalabalığa doğru konuşurken muhtemelen 200.000.000 kişi izliyor olacaktı. Oymalı, koca kapıların açılma sesi yeni günü resmen ilan ediliyordu. Artık Paskalya Pazarıydı.

Harry elindeki pakete sıkıca sarılarak içeri girdi. Yavaşça, kafasında önceden seçmiş olduğu koltuğa şaşmaksızın yürüdü. İlk sıraya gitti, sola döndü ve oturdu. Beklemeye başladı.

Ayakları arasındaki bölgenin dokusu ve rengi değişmiş de olsa gözlerini o noktaya dikmiş ve ceketinin altındaki paketine sarılmışken Harry için tıpatıp aynıydı. Kiliseye giren insanların sessiz hareketlerine, diz çöküşlerine, tespih çekerken dua edişlerine karşı kayıtsızdı. Org derinden çalıyor, ibadet edenlerin sesleriyle mükemmel bir uyum oluşturuyordu.

Güneş yükseldikçe Harrynin ayakları arasındaki nokta aydınlanıyor, pencerelerdeki vitraylar canlılıkla parıldıyordu. Camdaki yaşama aşkının sıcaklığı koca katedrali dolduruyor, ağır taşları ısıtıyordu.

İSA HAKİKATEN DİRİLDİ, RABBE ÖVGÜLER SUNUN. EGEMENLİK VE YÜCELİK DAİMA ONUN OLSUN DAİMA

Güneş ışıkları köşelere, oyuklara, küçük girintilere ulaşmaya başlamış, Çarmıhın üzerindeki İsayı karanlıktan kurtarmıştı.

Rab hepinizle birlikte olsun.
Seninle birlikte olsun.
Yüce İsa seninle olsun.
Seninle birlikte olsun.

Sonra, *İnsanoğlu*ndaki* insanın günahlarının bağışlanması için coşkuyla yakarıyordu herkes. Pencerelerdeki sevimli, parlak hayatlar Çarmıha ve İsanın çarmıha gerilişine sevgiyle bakıyordu. Dirilişi kutlayanlara sevgiyle bakıyor, yüceler yücesi Tanrıya şükretmeleri için onlara güç veriyordu.

Göğe çıkan İsa bir gün
Bizleri de göğe alıp yeni hayatlar verecek.
Amin.

Harry hâlâ aynı noktaya bakıyordu. Etrafını saran boğucu güzelliği, huzurun verdiği hazzı, sevgiyi görmüyor, duymuyordu. Kendi âlemine öyle dalmıştı ki, tek hissettiği şey acı ve köşelerde, karanlık girintilerde bulduğu boğucu çaresizlik, kendini içinde hissettiği, bir türlü kaçamadığı lağım çukuruydu.

... İsa her yanı dolaşarak iyilik yapıyor
İblisin baskısı altında olanların hepsini iyileştiriyordu
Çünkü Tanrı onunla birlikteydi...

Tek hissedebildiği tüm vücudunda dolanan, kollarına, bacaklarına, parmaklarına, kemiklerine kadar yayılan bulantıydı. İçindeki bulantı neredeyse elle tutulur bir hal almıştı. Çirkinliği, groteskliği kendi kendini besliyor, bulantı giderek daha katlanılmaz oluyordu. Tek yapabildiği kendi

* Son of Man: İsa. (ç.n.)

içine çekilmek, hastalığının bir parçası haline gelmekti gitgide.

...Peygamberlerin hepsi Onunla ilgili tanıklıkta bulunuyorlar,
Şöyle ki, Ona inanan herkesin günahları
Onun adıyla bağışlanır
Rabbin sözü böyledir
Rabbe övgüler sunun.

Elindeki pakete, midesine iyice yapışmıştı. Kendi umutsuzluğunun ağırlığı altında biraz daha öne eğildi. Olmak üzere olan şeyler yüzünden dehşete düşmüştü. Ne var ki bağırmanın bir yolunu bulamıyordu. Hayır. İyice köşeye çekildi. Tek yapabildiği midesindeki ezici kaygıları, omurga sıvısını, kemiklerindeki iliği kurutan kaygıları takip etmekti. Bacakları öyle güçten düşmüştü ki ayağa kalkacak hali yoktu. Oturuyordu.

...Sevgisi sonsuzdur.
Bugün Rabbin yarattığı gündür;
Onun için sevinip coşalım.

Hiç durmadan derinlere, onu ürküten, dehşete düşüren şeye doğru sürükleniyordu. Kardinalin sesi Paskalyanın parlak, eğimli ışıkları arasında uçuşuyordu. İbadet edenler diz çöküp başlarını eğmişti. Harry kıpırdamadan duruyordu. Org hâlâ duyuluyordu. Harrynin çevresinde gözyaşları sel olup sarp bir kayalığa çarpan dalgalar gibi onu döverken koro şarkılar söylüyordu.

FISIH KUZUMUZ MESİH KURBAN EDİLDİ;
İÇTENLİĞİN VE DÜRÜSTLÜĞÜN MAYASIZ EKMEĞİYLE
BAYRAM EDELİM, RABBE ÖVGÜLER SUNUN.

Harry diğerlerini takip ederek parmaklık boyunca ilerledi ve sona kadar ulaştı, diz çöküp beklemeye başladı. İçinde acımasızca dalgalanan duygular yüzünden gözleri neredeyse görmüyordu. Zaman canlanmıştı şimdi. Kardinalin ilerlediğini fark etmişti. Takdis ve dualarla önünde eğilenlerin diline *Eucharisti** koyarak diğer uçtan kendisine doğru yaklaşıyordu. Harry orgu da, koroyu da duyuyordu şimdi. Duyuları keskinleşmiş, hassaslaşmıştı. Tütsü kokuları burnunu yakıyor, üzerine diz çöktüğü kadifenin kokusunu duyabiliyordu. Kardinal yaklaşıyordu. *Eucharisti* dillerin üzerine dikkatle koyuyor, mırıldanarak insanları takdis ediyordu. Harry titremeye başlamıştı. Kardinal yaklaştıkça gözleri buğulanıyordu. Aralarında sadece birkaç metre kaldığında gözleri neredeyse görmez olmuştu. Önündekini belli belirsiz görüyordu. Yanındaki adama kutsanmış ekmeği verirken Kardinalin cüppesinin kendisine değdiğini hissetti. Biraz sonra kendi önüne geldiğini hissetti. *Eucharist* diline değdiğinde elini neredeyse hiç fark ettirmeden ileri doğru itti. Org kafasının içinde çınlıyordu sanki. Tüm varlığı ruhunun illetiyle feryat ediyordu. Kafasını aniden geri çekti, gözleri birden açılıverdi. Sevgili Kardinal kollarını iki yana açmış, dimdik duruyor, gölgesi koca bir haç oluşturuyordu. Gözleri yukarı bakıyordu. Ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Orgun notaları katedralde gümbürdüyor, koro rabbe övgüler düzüyordu. Güneş neredeyse kör edici bir parlaklıkla ışıldıyordu uzun, altın işlemelerinde bıçağın. Bıçak Kardinalin kaburgaları arasında uzanıyordu, neredeyse omurgasına kadar ilerlemişti vücudunda. Kardinalin kanı fışkırmış, yere düşen kutsanmış ekmeklere sıçramıştı. Parıldayan altın, vücudundan dışarı fırlıyordu. Harry doğruldu, parmaklıklara doğru dayanıp Tanrının adamının yüzüne, ağzına baktı. Altın saptan yansıyan ışık gözlerini acıtıyordu. Karşısındakine bağırdı: KONUŞ! KO-

* İsa'nın etini simgeleyen ekmek. (ç.n.)

DUĞUMUN İSASI AŞKINA, KONUŞ! SÖYLE! BENİ DUYUYOR MUSUUUUUUUUUUN? Sesi devasa taşlardan yapılma katedralde yankılanıyordu. Işık. Koca orgun akorlarını arayış. Koronun sesi. Her birinin diğeri içinde kaybolduğu müziğe karışmak. SÖYLE, SÖYYYYLEEEEEEEEEE! Sessiz çığlığa bakarken sesi uzaklara yayılıyordu. Kardinalin pörtlek gözleri büyüyor, sessiz ağzından kanlar akıyordu. Kardinal Leterman yavaşça arkaya, çarmıha gerilmiş İsa gibi çarmıha benzeyen bir gölgenin üzerine düştü. Etrafındakiler ayaklandı. Çığlık çığlığaydılar. Harry parmaklıklara biraz daha yüklenip hâlâ açık olan ağızdan köpük köpük akan kana dikti gözlerini. Kardinalin gözleri kafasının üzerinden doğruca ileri bakıyordu. Harrynin bacakları korkunç ve korkutucu bir güçsüzlükle bükülmeye başladı. Doymak bilmez bir açlık gibiydi içindeki boşluk. Çığlıkları diğerlerinin çığlıklarıyla orgun notalarını bastırırken mide bulantısı beynine çarpıyordu. SÖYLE, TANRISINI SİKTİĞİM, SÖYLE, SÖYLE...NOLUR... Harrynin sesi çatallandı. Son sözleri istemeden dökülmüştü ağzından. Parmaklıkların üzerine yuvarlandı. Bir kez daha dizleri üzerinde, işlemeli, altın sapa bakıyordu. Güneş ışıklarıyla görünmez olmuştu neredeyse. Tökezleye tökezleye diğer tarafa geçti. İnsanlar dikilmiş, bağrışıyor; görmek, yardım etmek için birbirlerinin üzerine çıkıyordu. Olanlar öğrenildiğinde koronun sesi derin bir inlemeye dönüştü. Orgcu tuşların üzerine abanmış, koca borulardan kulak zarlarını patlatacak kadar uyumsuz sesler çıkarmaya çalışıyordu. İnsanlar sıralardan, parmaklıkların üzerinden düşüyor, gözlerine inanamayarak dehşet içinde çığlık atıyor, yardım çağırıyorlardı. Tanrının yeniden dirilmiş adamının gözleri yukarıya, yukarıda güneş vurmuş camlardakilerse aşağıya bakmaya devam ediyordu. Harry yerinden zıplayıp insanların arasına karıştı. Bir oyuğa kadar sürüklendi. Dönüp çarmıha gerilmiş İsaya baktı. AAAA A A A A A A A A A A A A A -

AHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH! Dizleri üzerine düşüp emeklemeye başladı. Tekrar ayağa kaktı. Kalabalık arasında sıkışıp kapıya doğru sürüklendi. Dışarı, bulutsuz, aydınlık Paskalya sabahının ani parıltısına çıktı. Tekrar katedral duvarlarının taşları arasına, insanların arasına daldı. Sonunda kendini bir arabanın tamponu üzerinde buldu. Doğrulup arabaya dayandı. O korkunç bulantı içini eziyor, iyice mahvediyordu onu. Kasıklarındaki o sarsıcı, yapışkan, ıslak güçsüzlük bedenine eriyik kurşun döküyordu. Arabadan uzaklaştı. Kalabalığın arasında tökezleyerek hızla ilerlemeye başladı. Aziz Patrick Katedralinin çanları çalıyor, çalıyor, çalıyordu. Dört bir yanda çınlıyordu. Sokak aralarında koşmaya başladı. Kafası... Tanrım. O iğrenç yapışkanlığı spermlerin, ıslaklığı... Aldırmamaya çalışıyordu ama elinde değildi. Pantolonu, donu iyice yapışmıştı üzerine. İçine bir ürperti geldi. Yürümeye devam etti. Bir parka girip bankın birine yığıldı. İçindeki her şey dönüp duruyormuş gibi yapıştı banka. Kafasındaki acıyla bedenindeki acı bir bütün olmuştu. Kalp atışları yavaş yavaş düzeldi. Nefes alıp verişi normale döndü. Çevresindekilerin farkına vardı. Zaman yine zaman olmuştu; yine elle tutulur, acı veren bir şey haline gelmişti. Gözlerini nereye diktiğini fark etmeye başladı. Külotlu çorabını çeken bir kız çocuğunu, yanındaki, büyükannesi gibi görünen kadını fark etti. Yaşlı kadın eğilmiş, kızın elbisesini aşağı doğru çekiştiriyor, küçük kızın yeni Paskalya montunu düzeltiyordu. Harry ise durmuş, açıktaki ete dikmişti gözlerini. Sonra sanki sıcak bir ütü yakıyormuş gibi yanmaya başladı gözleri. Birden midesini tutup iki büklüm oldu. Kalktı, bir ağaca doğru gitti yalpalayarak. Ağaca yaslanıp kustu, kustu, öğürdü. Sonra dizleri üzerine çöktü yavaşça. Kafası öne doğru sarkmış, boşlukta sallanıyordu. Kusmayı durduramazsa vücudu kendi içine çökecekti sanki; ama kusup öğürmeye devam etti. Ağzından sadece ekşi safra suyu geliyordu. Bağırmak istiyor ama

sessiz bir çığlık bile atamıyordu. Acınası bir suskunluk içinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Dizleri üzerinde, ağaca yaslanmıştı. Kafası neredeyse kusmuğun içindeydi. Neden sonra öğürmeyi kesti. Dünyaya mutlak bir sessizlik hâkim olmuştu sanki. Yalnızca duyduğu ağlama sesi, kaybolmuş olmanın o korkunç hissi vardı...

Yüzünden birkaç santim uzakta duran kusmuğa ve safra suyuna baktı. Diz çöktüğü toprak emiyordu hepsini. Kafasını hafifçe kaldırdı. Etrafa bakındı. Nesneler vardı. Bildik nesneler. İnsanlar. Kimisi bakıyordu. Kimisi görmezden geliyordu. Sessizlik. Mutlak bir sessizlik. Yalnızca hıçkıra hıçkıra ağlamak... Ağlamak. Nefes alıp verişi yavaşladı. Sesler. Gürültüler. Sesler. Yavaşça ayağa kalktı; ağaçtan destek alıyordu. Gölgeler soğuktu. Güneş ötelerde parlıyordu. Etrafa bakındı. Büyükanneyle çocuk oradaydı. Onları duyabiliyordu. Görebiliyordu. Sadece onları. Bakıyordu. Bakıyordu. Titriyordu. Bakıyordu.

HAAAAAAAAAAAAYIIIIIIIIIIIIIRRRRRRRRRRRR! Parktan koşarak çıkıp sokaklara, güneşin aydınlığından çıkıp gölgelerin soğukluğuna attı kendini. Tökezleye tökezleye ilerliyordu sokaklarda. Nefes borusundan aşağı hava inmiyordu artık. Durup bir duvara dayandı. Duvardan duvara, gölgeden güneşe, sıcaktan soğuğa ilerledi. Gün boyu. Zaman kalmamıştı artık. Beynindeki berbat işkenceyle kendini ileri doğru atıyordu. Hüngür hüngür ağlıyordu şimdi, gözleri yaşlarla dolmuştu. Bitmek bilmez sokakları katedip, adanın ucuna doğru gidiyordu. İçindeki kudurmuş sesi sonunda susturabileceğinin bilincindeydi. Ne zaman düşecek gibi olsa içindeki sesi duyuyor, ardındaki yüzleri hissediyordu. Yürümeye devam etti. Sonunda bir feribottaydı. Limanın sularında ilerliyordu. Pruvada duruyordu. Soğuk esinti titretiyor, ısırıyordu her yerini. Aşağıya, parlak yeşil sulara baktı. Sular dalgalanıyor, feribotun yanlarından köpük köpük uzaklaşıyordu. Kendi kendine gülmeye başladı. Ne ka-

dar kolay olacağını fark etmişti. Kahkahalarla gülüyordu şimdi. Güvertedekilerden, arabalardakilerden bazıları kaşlarını çatmış, bazılarıysa gülümsüyordu. Feribotun korkuluklarına tırmanırken hâlâ gülüyordu. İnsanlar önce sessizce seyrediyordu. Bağırmaya başladılar sonra. Kollarını iki yana açtı. Bir kuş gibi, ileri doğru yavaşça, yavaşça, yavaşça eğildi. İleri doğru, aşağı doğru ilerledi. Soğuk suya hızla çarptığında çarmıha benzeyen yansıması, gölgesi dağıldı. Sarsıntının etkisiyle bir an dondu kaldı. İsteksizce hareket etmeye, yüzeye doğru çıkmak için çabalamaya başladı. Fakat ıslak giysilerinin ağırlığı, dalgaların şiddeti, dipteki akıntı onu gittikçe derinlere, soğuk karanlığa doğru çekiyordu. Çok kısa bir an mücadele etmeyi bıraktı. Hayatının gerçeği kıpırdamadan duruyordu önünde. Kısa, sonsuz bir an için gözlerini bu gerçeğe dikti. Sonra bağırmak için ağzını açtı. Fakat hiçbir ses çıkmadı. Hayatının son nefesi küçük baloncuklar halinde soğuk karanlıktan güneşin ısıttığı yüzeye doğru yükselirken ağzı açık kalmıştı. Kabarcıklar denizin içinde belli belirsiz, sessiz sedasız ilerliyordu.

Kahramanımızın adı Harry, Harry White. Arkadaşları ona "Âşık Harry" derdi. Çünkü o kadınları ayartıp yatağa atma konusunda ustaydı. Ama öyle rastgele birini değil. Evli kadınları...

Başlarda basit bir oyundu bu onun için, heyecanını ve haz duygusunu artıran. Sonra baktı ki kendisini mahvedecek, istemeyerek de olsa vazgeçti bu oyundan. Hırsla işine sarıldı. Yükselmek, zengin olmak, tüm övgüleri toplamak istiyordu. İstediklerine kavuştu da. Üstelik bu arada, aramadığı halde aşkı buldu ve iki çocuğu oldu.

Artık Harry White başarı timsali bir adamdı. Sevdiği, güzel bir ailesi, Westchester'da şahane bir evi vardı. Ama onun tek istediği ölmekti. İçindeki iblisten kurtulmak. Bu öyle bir iblisti ki tüm bedeni ve ruhuyla onu kendi oyunlarına alet ediyor, tükenmişliğin çukuruna çekiyordu. Çukurun içi ise ayyaş fahişeler, fareler, çalıntı eşyalar ve ceset parçalarıyla doluydu.

Harry ise umutsuzca bağırıyordu. Ama hiç ses çıkmıyordu...

Brooklyn'e Son Çıkış ve *Bir Düş İçin Ağıt* gibi kült romanların yazarı Hubert Selby Jr. bu eserinde, kazananların vahşi dünyasında yolunu kaybeden bir adamın hikâyesini anlatıyor.

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-975-539-769-6
9 789755 397696

25 TL